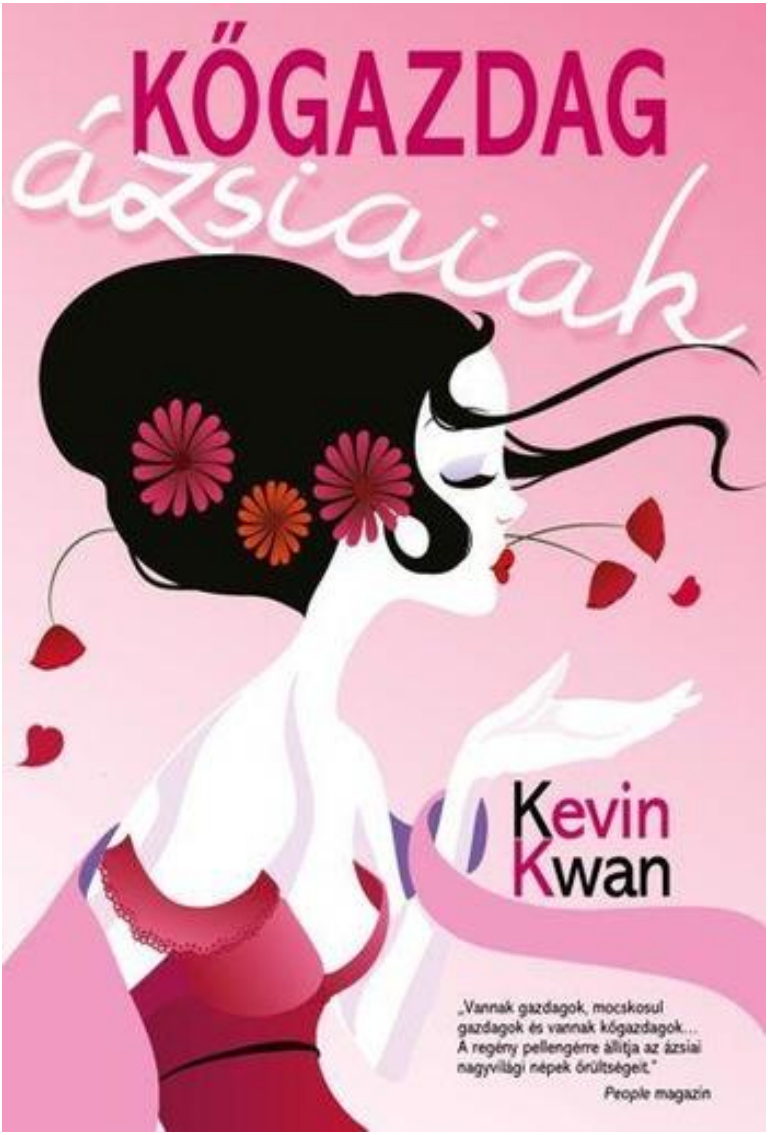
KŐGAZDAG
ázsiaiak
Kevin
Kwan
„Vannak gazdagok, mocskosul gazdagok és vannak kőgazdagok... A regény pellengérre állítja az ázsiai nagyvilági népek őrültségeit."
People magazin

Amikor Rachel Csu, a fiatal, intelligens New York-i egyetemi tanár beleegyezik, hogy a nyarat Szingapúrban töltse barátjával, a szintén egyetemi tanár Nicholas Younggal, egy szerény, békés családi fészket képzel el, ahol azzal a férfival töltheti majd az idejét, akihez egyszer talán férjhez megy. Úgy tervezik, kipihenik a munka fáradalmait, és egyben hivatalosak Nick gyerekkori barátja, Colin Khoo és a gyönyörű Araminta Lee világraszóló esküvőjére is.

A lány nem is sejti, hogy Nick otthona történetesen egy palota, hogy többet ül majd magánrepülőgépen, mint autóban, és hogy a legfurcsább, legőrültebb, leggazdagabb emberek fogadják, akikkel életében addig találkozott.

Szatirikus, eredeti humorral átszőtt portré, letehetetlen olvasmány elképesztő gazdagságról és fényűzésről. A Kőgazdag ázsiaiak trilógia bepillantást enged az ázsiai sznob nagyvilági körök életébe, lenyűgöző módon ábrázolja a régi és az újgazdagok közötti ellentéteket, a családi kötelékeket és az ezzel járó – gyakran kínos – kötelezettségeket.

A trilógia következő kötetei: Kőgazdag barátnő; Kőgazdag problémák

Kevin
Kwan

KŐGAZDAG
ázsiaiak

Kossuth Kiadó

A kiadás alapja
Kevin Kwan: *Crazy Rich Asians*

First published in the United States by Doubleday,
a division of Random House, Inc., New York
and in Canada by Random House of Canada Limited, Toronto

Fordította
Németh Dorottya

Szerkesztette
Winter Angéla

Borítóterv
Csermák Annamária

Borítófotó
123RF

ISBN 978-963-09-9271-8
Minden jog fenntartva

© Kevin Kwan 2013
© Kossuth Kiadó 2018
© Hungarian translation Németh Dorottya 2018

Anyámnak és apámnak

Sang Loong Ma *(a vagyon alapítója)* + **Wang Lan Yin** *(éjjel nappal ópiumot szívott)*
Kína és Szingapúr

A YOUNGOK
Sir James Young + Sang Szu Ji
(a vagyon örököse)

Szingapúr

Felicity Young + Harry Leong
Szingapúr

ifj. Henry Leong + Cathleen Kah
Szingapúr

Dr. Peter Leong + Dr. Gladys Tan
Kuala Lumpur (Malajzia)

Alexander Leong
(nőtlen)[1]
Szingapúr

ASTRID LEONG + Michael Teo
(1 fiú, Cassian)
Szingapúr

Catherine Young + M.C.[2] herceg
Taksin Yugala
Bangkok (Thaiföld) és Lausanne (Svájc)

M.R.[3] Jessadabodindra Yugala
(James)
Bangkok (Thaiföld) és Lausanne (Svájc)

M.R. Mahinthrathirat Yugala
(Matthew)
Bangkok (Thaiföld) és Lausanne (Svájc)

M.R. Athitaya Yugala (Adam)
Bangkok (Thaiföld) és Lausanne (Svájc)

Philip Young + Eleanor Szung
Sydney (Ausztrália) és Szingapúr

NICHOLAS YOUNG
(barátnője RACHEL CSU)
New York

[1] Ám legalább egy – házasságon kívül született – gyermeket nemzett egy maláj nőnek (aki jelenleg egy Beverly Hills-i luxuslakásban él).

[2] M.C. = Mom Csao. Ez a cím V. Rama thaiföldi király (1853–1910) unokáinak van fenntartva, és a legalsó – de még a királyi családhoz tartozó – osztályt jelöli. Magyar fordítása: 'Fenség'. Mint a tágabb thaiföldi királyi család tagjai közül sokan, ők is Svájcban töltik az év egy részét, ahol jobb a golf és jobb a közlekedés.

[3] M.R. = Mom Radzsavongsze. A címet a hímnemű Mom Csaók gyermekei viselik. Magyar fordítása: 'Tiszteletreméltó'. Catherine Young és Takszin herceg mindhárom fia nemesi családból származó thai nőket vett feleségül. Mivel az ő nevük elképesztően hosszú, a nem anyanyelvi beszélők számára kiejthetetlen, ráadásul történetünk szempontjából nincs is jelentőségük, ezért kihagytam őket.

[4] Azt tervezi, hogy szeretett dajkájával Manilába szökik, mert részt akar venni a karaoke-világbajnokságon.

[5] Hongkongi szappanopera-színésznő, állítólag ugyanaz, mint a *Crouch My Tiger, Hide your Dragon II.* című alkotás vörös parókás hősnője.

[6] Elképesztő pletykái gyorsabban terjednek, mint a BBC hírei.

[7] Így jár, aki Argentínában varratja fel az arcát.

[8] De sajnos az anyja családtagjaira, a Csoukra hasonlít.

[9] Szingapúri ingatlanjait az 1980-as években adta el sok millióért, majd Hawaiira költözött. Azóta is folyton azon siránkozik, hogy ha vár pár évet, mára milliárdos lenne.

A YOUNG, A CSIEN ÉS A SANG KLÁN

(egyszerűsített családfa)

A SANGOK

Alfred Sang *(a vagyon örököse)* **+ Mabel Csien**
(a fiatalabb rokonok csak „szélkelep"-nek hívják)[7]

Szingapúr és Surrey
(Egyesült Királyság)

Victoria Young
Szingapúr és London

Alexandra 'Alix' Young
+ Dr. Malcolm Cseng
Hongkong

EDISON CSENG + Fiona Tung
(3 gyermek)
Hongkong

Cecilia Cseng *(több időt tölt a lovaival, mint a fiával)* **+ Tony Moncur**
(1 fiú, Jake[4])

Alistair Cseng
(barátnője Kitty Pong[5])
Hongkong

Sir Leonard Sang + Lady India Heskeith
Szingapúr és Surrey (Egyesült Királyság)

Charles Sang professzor
+ Anne Lygon
Szingapúr és Buckinghamshire
(Egyesült Királyság)

Frederick Sang + Hon. Penelope Curzon
Szingapúr és Gloucestershire
(Egyesült Királyság)

Cassandra Sang
(más néven „Rádió 1 Ázsia")[6]
Szingapúr, London és Surrey
(Egyesült Királyság)

A CSIENEK

Csien Caj Taj + Rosemary Young (Sir James Young nővére)
Szingapúr

Mabel Csien + Alfred Sang (Sang Szu Ji bátyja)
Szingapúr és Egyesült Királyság

Richard 'Dickie' Csien + Nancy Tan *(a világ legnagyobb Judith Leiber táskagyűjteményének a tulajdonosa)*
Szingapúr, Hongkong és Marbella (Spanyolország)

Mark Csien + Bernadette Ling *(Jacqueline Ling, a híres szépség unokatestvére)*[8]
(1 fiú, Oliver Csien, Londonból)
Szingapúr és Peking (Kína)

Anna Maj Csien + George Yeoh
Vancouver, B. C.

Clarence Csien *(más néven „Szegény Clarence bácsi")*[9] **+ Bettine Kah**
Honolulu (Hawaii)

Prológus: Az unokatestvérek

•

LONDON, 1986

A szálloda halijába belépő Nicholas Young leroskadt a hozzá legközelebbi ülőhelyre. Kimerítette a Szingapúrból induló, tizenhat órás repülőút, a Heathrow repülőtérről a városba tartó vonatozás és végül a gyaloglás az esőben. Unokatestvére, Astrid Leong egykedvűen reszketett mellette. Minden az anyja, Felicity miatt történt, aki Nicholas *taj ku csöje*, vagyis nagynénje volt. Ő) mondta ugyanis, hogy kilenc háztömb miatt bűn taxit hívni, és mindenkit arra kényszerített, hogy idáig gyalogoljon a Piccadilly metrómegállótól.

Ha valaki látja a jelenetet, feltűnik neki az a szokatlanul komoly, nyolcéves kisfiú és az éteri jelenséget idéző kislány, akik csendesen üldögélnek az egyik sarokban. De Reginaid Ormsby, aki az íróasztala mögül belátta az egész hallt, csupán két kínai kisgyereket látott, akik ázott kabátjukkal foltot hagytak a damaszttal behúzott kanapén. És a helyzet tovább romlott. Három kínai nő álldogált a közelben, és lázasan próbálta szárazra törölgetni magát. Egy kamasz átvágott a hallon, és sáros edzőcipője sárnyomokat hagyott a fekete-fehér kockás márványon.

Ormsby lesietett a félemeletről, tudván tudva, hogy sokkal hatékonyabban elintézheti ezeket a külföldieket, mint a recepciósok.

– Jó estét, az igazgató vagyok. Segíthetek Önöknek? – mondta lassan, minden szót külön hangsúlyozva.

– Igen, jó estét, foglalásunk van – válaszolta az egyik nő tökéletes angolsággal.

Ormsby meglepetten pislogott a nőre.

– Milyen név alatt szabad?

– Eleanor Young és családja.

Ormsby ledermedt. Felismerte a nevet, különösen, mivel Youngék a Lancaster lakosztályt foglalták le. De ki tudhatta, hogy Eleanor Youngról kiderül, hogy kínai, és hogy az ördögbe került ide? A Dorchester vagy a Ritz talán beengedi az *ilyeneket*, de ez a Calthorpe, amely IV. György óta a Calthorpe-Cavendish-Gore család tulajdonában van, és gyakorlatilag úgy működik, mint egy magánklub a Gothai almanachban feltüntetett családok számára. Ormsby magában újra felidézte a sáros nőket és a csöpögő ruhájú gyerekeket. Uckfield márki özvegye náluk száll meg a hétvégén. El nem tudta képzelni, mit fog szólni *ezekhez* a népekhez a holnapi reggelinél. Gyorsan kellett döntenie.

– Borzasztóan sajnálom, de úgy tűnik, nem látok ilyen néven foglalást.

– Biztos benne? – kérdezte Eleanor csodálkozva.

– Egészen biztos vagyok benne – mondta Ormsby mesterkélt mosollyal az arcán.

Felicity Leong odalépett a sógornője mellé.

– Valami gond van? – kérdezte türelmetlenül, mert szeretett volna már a szobájába menni, hogy megszáríthassa a haját.

– *Alamak,*[1] nem találják a foglalásunkat – sóhajtott Eleanor.

– Az hogy lehet? Talán másik névre foglaltad? – kérdezte Felicity.

– Nem, *lah.* Miért tennék ilyet? Mindig a saját nevemet használom – mondta ingerülten Eleanor. Vajon miért gondolja Felicity mindig azt, hogy ő béna? Újra odafordult az igazgatóhoz.

– Uram, legyen szíves, nézze meg még egyszer. Még két napja sincs, hogy megerősítettem a foglalást. A legnagyobb lakosztályukról van szó.

– Igen, azt tudom, hogy a Lancaster lakosztályt foglalta le, de a nevét sehol sem találom – mondta Ormsby.

– Elnézést, de ha tudja, hogy lefoglaltuk a Lanccstcr lakosztályt, akkor miért nem kaphatjuk meg? – csodálkozott a hallottakon Felicity teljesen összezavarodva.

A francba! Ormsby elátkozta magát a véletlen elszólásért.

– Nem, nem, félreértett. Úgy értettem, talán azt *hiszi,* hogy lefoglalta a Lancaster lakosztályt, de nem találom ennek semmi nyomát.

Egy pillanatra elfordult, és úgy tett, mintha valamilyen más, fontos papírmunkát kellene elvégeznie.

Felicity áthajolt a kifényezett tölgyfa pulton, és odahúzta maga elé a bőrkötéses nagykönyvet. Ujjai villámgyorsan átlapozták az utolsó néhány oldalt.

---

[1] Maláj szleng kifejezés, jelentése: „jaj, istenem”. Az *alamak* és a *lah* a két leggyakoribb szleng szó Szingapúrban (a *lah* bármely szó mögé toldalékolható, ilyenkor hangsúlyozza az adott szót.) (*a Szerző*)

– Nézze csak! Itt is van! „Mrs. Eleanor Young – Lancaster Suite, négy éjszaka.” Nem látja?

– De asszonyom! Ez tilos! – csattant fel mérgesen Ormsby, amivel alaposan meglepte a két fiatalabb recepcióst. A beosztottak zavart pillantásokat vetettek az igazgatóra.

Felicity hirtelen megértette, miről van szó, és a kopaszodó, vörös arcú férfira bámult. Amióta gyerekként – a brit gyarmatként számon tartott, hanyatlásnak indult-Szingapúrban élt, nem tapasztalta ezt a fensőbbséges viselkedést. Azt hitte, ez a fajta nyílt rasszizmus már a múlté.

– Uram – mondta udvariasan, de határozottan –, ezt a szállodát a szingapúri anglikán püspök felesége, Mrs. Mince ajánlotta, és én *határozottan* láttam a nevünket a könyvben. Nem tudom, miféle trükközés folyik itt, de hosszú utat tettünk meg, a gyerekek fáradtak és átfáztak. *Ragaszkodom* hozzá, hogy tartsa tiszteletben a foglalásunkat.

Ormsby felháborodott. Hogy merészel ez a Thatcher-féle dauert viselő, nevetséges „angol” akcentussal beszélő kínai nő így beszélni vele?

– Attól tartok, nincs szabad szobánk – közölte.

– Azt akarja mondani, hogy az egész szállodában egyetlen szabad szoba sincs? – kérdezte Eleanor hitetlenkedve.

– Igen – hangzott a kurta válasz.

– És mégis, hova menjünk ilyen későn? – kérdezte Eleanor.

– 'Falán próbálják meg Chinatownt – mondta félig magának Ormsby. Ezek az idegenek már épp elég idejét elrabolták.

Felicity visszament oda, ahol húga, Alexandra Cseng a csomagokra vigyázott.

– Végre! Alig várom, hogy vegyek egy forró fürdőt – mondta felélénkülve a lány.

– Az a helyzet, hogy ez az utálatos ember nem hajlandó nekünk szobát adni! – közölte Felicity, és meg sem próbálta elrejteni haragját.

– Micsoda? De miért nem? – kérdezte Alexandra zavartan.

– Azt hiszem, az a probléma, hogy kínaiak vagyunk – mondta Felicity, de közben úgy tűnt, maga sem hiszi, amit mond.

– *Kum szüej ah!*[2] – kiáltott fel Alexandra. – Hadd beszéljek vele! Hongkongban élek, jobban ismerem a fajtáját.

– Alex, ne törődj vele. Tipikus *ank mor kau szaj!*[3] – mondta Eleanor.

– Még ha így is van, nem ez London egyik legjobb szállodája?! Hogy engedhetnek meg következmények nélkül ilyen penetráns viselkedést maguknak? – kérdezte Alexandra.

– Pontosan! – háborgott tovább Felicity. – Az angolok általában olyan kedvesek, és még sohasem bántak velem így az elmúlt sok-sok évben.

Eleanor egyetértően bólintott, még akkor is, ha magában úgy gondolta, részben Felicity felelőssége is, hogy kudarcot vallottak. Ha nem ragaszkodik ahhoz, hogy tömegközlekedéssel és gyalog jöjjenek idáig a Heathrow-ról, akkor talán nem néznek ki ilyen ziláltan, mire ideérnek (na, persze az sem segített sokat, hogy a sógornői mindig annyira szedett-vedetten néztek ki, hogy neki is

---

[2] „Micsoda szar”. *(kantoni)*

[3] Hokkien beszélt nyelvi fordulat, szó szerintijelentése: „vörös hajú” vagy „kutyaszar”. Általában a nyugati emberekre használják, rövidebb alakja: *ank mor. (a Szerző)*

rendre alul kellett öltöznie saját magát, ha együtt utaztak valahova; amikor egyszer Thaiföldre mentek, mindenki azt hitte, hogy a nők a szolgálói).

Edison Cseng, Alexandra tizenkét éves fia egy üdítővel a kezében komótosan odasétált a nőkhöz.

– Hé, Eddie! Azt meg hol szerezted? – kiáltott rá Alexandra.

– A bárban.

– És mivel fizettél érte?

– Nem fizettem, azt mondtam, hogy írják a szobához – válaszolt Eddie nyugodtan. – Most már felmehetünk? Éhen halok, és rendelni akarok a szobapincértől.

Felicity rosszallóan megcsóválta a fejét-a hongkongi fiúk híresen el vannak kényeztetve, de ez az ő unokaöccse minden képzeletet felülmúlt. Az a szerencse, hogy egy bentlakásos iskolába fogják itt íratni, ahol majd belevernek némi fegyelmet – a reggeli hideg zuhanyok és a száraz pirítósok hiányoznak a neveléséből.

– Nem, nem maradunk itt tovább. Menj, és legyél Nickyvel és Astriddal, amíg eldöntjük, mi legyen – utasította a fiút Felicity.

Eddie odament az unokatestvéreihez, hogy folytassa a játékot, amit még a repülőn kezdtek el.

– Kelj fel a kanapéról! Ne felejtsd el, hogy én vagyok az elnök, úgyhogy én ülök le – mondta ellentmondást nem tűrő hangon. – Gyere ide, Nicky, tartsd a poharamat, amíg iszom a szívószálból. Astrid, te vagy a titkárnőm, úgyhogy neked kell masszíroznod a vállamat.

– Nem tudom, miért te vagy az elnök, Nicky az alelnök, én pedig a titkárnő – méltatlankodott Astrid.

– Már elmagyaráztam! Azért vagyok én az elnök, mert négy évvel idősebb vagyok, mint ti. Te azért vagy a titkárnő, mert lány vagy. Kell nekem egy lány, aki masszírozza a hátamat, és aki segít kiválasztani a szeretőimnek szánt ékszereket. Leó a legjobb barátom, és az apja, Ming Kah-Csing a harmadik leggazdagabb ember Hongkongban. Az ő titkárnője is ezt csinálja.

– Eddie, ha azt akarod, hogy én legyek az alelnök, akkor fontosabb dolgokat kell csinálnom, mint hogy a poharadat tartom – vitatkozott Nicky. – És még azt se döntöttük el, mit gyárt a cégünk.

– Én már eldöntöttem – limuzinokat gyártunk, Rolls-Royce-okat és Jaguarokat – közölte Eddie.

– Nem lehetne, hogy valami menőbb dolgot csináljunk? Például időgépet? – kérdezte Nick.

– Nos, ezek szuper különleges limuzinok, van bennük jakuzzi, titkos rekesz és olyan katapult, mint a James Bond-filmekben- közölte Eddie, és olyan hirtelen állt fel a kanapéról, hogy kiverte Nick kezéből a poharat. A Coca-Cola mindent beterített, és a törött üveg csörömpölése belehasított a hall csendjébe. A portás, a recepciósok és a londiner egy emberként bámult a gyerekekre. Alexandra odarohant hozzájuk, és ujjával megfenyegette a fiút.

– Eddie! Nézd, mit csináltál!

– Nem tehetek róla, Nicky ejtette le! – kezdett magyarázkodni Eddie.

– De ez a te poharad, és te kiütötted a kezemből! – védekezett Nicky.

Ormsby odasietett Felicityhez és Eleanorhoz.

– Attól tartok, meg kell kérnem önöket, hogy távozzanak.

– Nem használhatnánk a telefont? – kérte Eleanor.

– Úgy gondolom, a gyerekek elég kárt okoztak mára, nem? – sziszegte az igazgató.

Még mindig szemerkélt az eső, és a kis csapat összebújt egy zöldfehér csíkos napellenző ponyva alatt a Brook Streeten. Felicity egy telefonfülkéből próbálta hívogatni a környező szállodákat.

– *Taj ku csö* úgy néz ki, mint egy őrszem az őrbódéjában – jegyezte meg Nick, akit szórakoztatott az események váratlan alakulása. – Mami, mit csinálunk, ha nem találunk magunknak szállást? Talán alhatnánk a Hyde Parkban? Van egy csodálatos szomorú bükk a Hyde Parkban, amit felfordított fának is neveznek. Az ágai nagyon alacsonyan lógnak, majdnem olyan, mintha egy barlang lenne. Mind beférnénk alá, alhatnánk ott, és biztonságban lennénk…

– Ne beszélj butaságokat! Senki sem alszik a parkban! *Taj ku csö* most hívja a szállodákat – mondta Eleanor, és magában megállapította, hogy a fia kissé koravén.

– Ó, én szeretnék ott aludni! – visított Astrid felvillanyozodva. – Nicky, emlékszel arra, amikor egyszer kivittük azt a nagy vaságyat a nagymamáéknál az udvarra, és ott aludtunk a szabad ég alatt?

– Nos, ti ketten aludhattok a csatornában is, mit bánom én, de én elfoglalom a királyi lakosztályt, ahol klub szendvicseket és kaviárt rendelhetek – mondta Eddie.

– Ne légy nevetséges, Eddie – szólt rá az anyja. – Mikor ettél te utoljára kaviárt?

– Leóéknál. Az inasuk mindig kaviárt szolgál fel nekünk kis háromszögletű pirítósdarabokkal. És mindig iráni *belugá*t kapunk, mert Leó anyukája azt mondja, hogy az iráni kaviár a legjobb – közölte Eddie.

– Connie Mingről el is tudom képzelni, hogy ilyesmiket mond – morogta Alexandra az orra alatt, és örült, hogy a fia végre kikerült annak a családnak a fennhatósága alól.

A telefonfülkében Felicity éppen a helyzetet próbálta elmagyarázni a férjének a recsegő telefonba kiabálva.

– Micsoda képtelenség! Követelned kellett volna azt a lakosztályt! – füstölgött Harry. – Mindig túl udvarias vagy. A kiszolgáló személyzetet helyre kell tenni. Megmondtad nekik, kik vagyunk? Most rögtön felhívom a kereskedelmi minisztert!

– Ugyan, Harry, ezzel nem segítesz. Már több mint tíz szállodát felhívtam. Tudtuk, hogy ma van a Nemzetközösség Napja. Minden VIP itt van Londonban, és minden szálloda tele van. Szegény Astrid teljesen átázott. Kell egy hely, ahol meghúzhatjuk magunkat éjszakára, mielőtt a lányod megfázik.

– Az unokatestvéredet, Leonardot próbáltad már? Lehet, hogy egyenesen Surrey-be kellene mennetek a következő vonattal – javasolta Harry.

– Már hívtam. Nincs otthon. Vadlibavadászatra ment Skóciába a hétvégére.

– Micsoda zűrzavar! – sóhajtott Harry. – Hadd hívjam fel Tommy Tohot a szingapúri követségen. Biztos vagyok benne, hogy ki tud találni valamit. Hogy hívják azt a rohadt rasszista szállodát?

– A Calthorpe – válaszolta Felicity.

– A fenébe, ez az a hely, ami valami Rupert Calthorpé meg még valakié? – kérdezte Harry hirtelen felélénkülve.

– Fogalmam sincs.

– Hol van?

– Mayfairben, nem messze a Bond Streettől. Ami azt illeti, nagyon szép szálloda. Csak az a borzalmas igazgató…

– Igen, azt hiszem, az lesz az! Múlt hónapban Kaliforniában golfoztam Ruperttel meg még pár brittel, és emlékszem, hogy beszélt erről a szállodáról. Felicity, van egy ötletem. Felhívom ezt a Rupertet. Maradjatok ott, és majd visszaszólok.

Ormsby nem hitt a szemének, amikor a három kínai gyerek alig egy órával azután, hogy kitette az egész bagázst, újra beviharzott a hallba.

– Eddie, hozok *magamnak* egy innivalót. Ha te is kérsz, menj, és szerezz magadnak – közölte Nick határozottan az unokatestvérével, és elindult a bár felé.

– Ne felejtsd el, mit mondott anyu. Kólázáshoz már túl késő van – figyelmeztette Astrid, miközben ugrálva próbált lépést tartani a fiúkkal.

– Hát akkor szerzek egy rumos kólát – mondta eltökélten Eddie.

– Mi az ördög… – morgott Ormsby, és próbálta elállni a gyerekek útját. De mielőtt odaért volna, hirtelen meglátta Lord

Rupert Calthorpe-Cavendish-Gore-t, aki a kínai nőket kísérte át a hallon. Szemmel láthatóan éppen körbevezette őket.

– És a nagyapám áthozta René Lalique-et, hogy csinálja meg az üvegfestményeket itt a nagy előcsarnokban. Mondanom sem kell, Lutyens, aki a felújítást vezette, nem értett egyet azzal, hogy ilyen stílusú szecessziós műalkotások kerüljenek az épületbe.

A nő udvariasan mosolygott.

A személyzet vigyázzba vágta magát, és látszott, hogy meglepi őket az öreg uraság látogatása. Már évek óta nem tette be a lábát a szállodába. Lord Rupert odafordult a szállodaigazgatóhoz.

– Á, Wormsby, ugyebár?

– Igen, rnylord – válaszolta a férfi, és annyira meglepődött, hogy ki sem javította a főnökét.

– Lenne olyan szíves és előkészítene néhány szobát az elbűvölő Mrs. Youngnak, Mrs. Leongnak és Mrs. Csengnek?

– De uram… én csak… – próbált tiltakozni Ormsby.

– És Wormsby – folytatta Lord Rupert nem zavartatva magát. – Megbízom magát, hogy tájékoztassa a személyzetet bizonyos változásokról. A mai estétől kezdve a családom neve többé már nem fonódik össze a Calthorpe hosszú történetével.

Ormsby elképedve bámult rá.

– Mylord, biztos vagyok benne, hogy valami tévedés…

– Nem, nem, nincs semmiféle tévedés. Kis idővel ezelőtt eladtam a Calthorpe-ot cakpakk, úgy, ahogy van. Bemutatom Önnek az új úrnőt, Mrs. Felicity Leongot.

– MICSODA?!

– Nos, igen, Mrs. Leong férje, Harry Leong – egyébként fantasztikus fickó, olyan jobbos ütése van, mint senkinek – felhívott, és rendkívüli ajánlatot tett. Mostantól minden időmet horgászással tölthetem Eleutherában, és nem kell aggódnom e miatt az ódon hely miatt.

Ormsby tátott szájjal bámult a nőkre.

– Hölgyeim, miért nem csatlakozunk bájos gyermekeikhez a bárban egy kis harapnivalóra? – javasolta Lord Rupert kedélyesen.

– Az csodálatos lenne – válaszolta Eleanor. – De először, Felicity, nem akartál mondani valamit ennek az embernek?

Felicity odafordult Ormsbyhoz, aki úgy nézett rá, mint aki mindjárt elájul.

– Ó, majdnem el is felejtettem – mondta mosolyogva Felicity –, sajnos arra kell kérnem, hogy hagyja el a szállodát.

ELSŐ RÉSZ

„A világon sehol sincsenek
olyan gazdag emberek, mint Kínában."
IBN BATTÚTA (14. század)

1.

Nicholas Young és Rachel Csu

•

New York, 2010

– Biztos vagy benne? – kérdezte Rachel újra, és lassan fújni kezdte a csészéjében gőzölgő teát. Szokásukhoz híven a 'Tea & Sympathy nevű teázó egyik ablak melletti asztalánál ültek. Nick épp az imént hívta meg Rachelt, hogy töltse vele a nyarat Ázsiában.

– Rachel, szeretném, ha eljönnél – biztosította a lányt Nick. – Nem akartál tanítani ezen a nyáron, akkor meg miért aggódsz? Attól félsz, hogy nem fogod szeretni a hőséget és a párás időt?

– Nem, nem erről van szó. De tudom, hogy te nem fogsz ráérni, végül is egy vőfélynek sok tennivalója van, és nem akarlak zavarni – mondta

Rachel.

– Dehogy zavarsz! Colin esküvője csak az első szingapúri hetet foglalja le, aztán a nyár hátralévő részét utazgatással tölthetjük. Na, hadd mutassam meg neked, hol nőttem fel! El akarlak vinni az összes kedvenc helyemre.

– Azt a szent barlangot is megmutatod, ahol elvesztetted a szüzességedet? – ugratta tréfálkozva Rachel a fiút, miközben szemöldökét kacéran felhúzva nézett Nickre.

– Feltétlenül! Rekonstruálhatjuk is az eseményeket, ha akarod! – válaszolta a másik, majd vajkrémet kent frissen sütött süteményére. – És nem azt mondtad, hogy az egyik jó barátod Szingapúrban lakik?

– Igen, Pejk Lin, az egyetemi barátom – válaszolta Rachel. – Már évek óta próbál rábeszélni, hogy látogassam meg.

– Akkor annál inkább gyere. Rachel, imádni fogod, és tudom, hogy az ételek is lenyűgöznek majd. Tudtad, hogy Szingapúr a föld egyik legizgalmasabb helye a gasztronómiát illetően?

– Hát, ha csak azt nézem, ahogy te áradozol mindenről, amit csak eszel, gondolom, ez nemzeti hagyomány nálatok.

– Emlékszel, mit írt Calvin Trillin a *The New Yorherben* a szingapúri utcai ételárusokról? Elviszlek azokra a titkos helyekre, amiket még ő sem ismer.

Nick beleharapott a habos süteménybe, és tele szájjal folytatta.

– Tudom, mennyire szereted ezeket a sütiket. Csak várj, amíg megkóstolod az Ah Mám…

– Ah Ma ilyen süteményeket süt? – kérdezte csodálkozva Rachel, és megpróbált elképzelni egy hagyományos kínai nagymamát, aki jellegzetes angol teasüteményeket süt.

– Hát, igazából nem ő maga süti őket, de az ő teasütije a legjobb a világon, majd meglátod – mondta Nick, és körbenézett, hogy lássa, a kellemes kis teázó egyetlen látogatója sem hallotta, amit mondott. Nem akarta, hogy nemkívánatos személy legyen a kedvenc teázójában, mert meggondolatlanul más teasüteményét dicsérte. Még akkor sem, ha történetesen a saját nagymamájáról van is szó.

Az egyik szomszédos asztalnál ülő lány a háromemeletes, hosszúkás szendvicsekkel megrakott polc mögül egyre izgatottabban hallgatta a beszélgetést. Már egy ideje gyanította, hogy ő az, de most végleg megbizonyosodott róla. *Nicholas Young.* Bár akkor még csak tizenöt éves volt, Celine Lim sosem felejtette el azt a napot, amikor Nicholas elsétált az asztaluk mellett a Pulau Clubban, és ellenállhatatlan mosolyát nővérére, Charlotte-ra villantotta.

– Ez nem az egyik Leong fiú? – kérdezte az anyjuk.

– Nem, Nicholas Young, a Leongok unokatestvére – válaszolta Charlotte.

– Philip Young fia? Ajjaj, mikor nőtt meg ekkorára? Nagyon jóképű! – kiáltott fel Mrs. Lim.

– Most jött vissza Oxfordból. Történelmet és jogot tanult – tette hozzá Charlotte, s ezzel megelőzte anyja következő kérdését.

– Miért nem keltél fel, hogy beszélj vele? – kérdezte Mrs. Lim izgatottan.

– Miért fárasszam magam, ha úgyis elhajtasz minden pasast, aki közelebb merészkedik? – válaszolta kurtán Charlotte.

– *Alamak,* ostoba lány, csak próbállak megóvni a hozományvadászoktól. De ezt nagy szerencse lenne megszerezni. Ez egy amerikai születésű kínai.

Celine nem hitte el, hogy anyja konkrétan egy fiú megkaparintására biztatja a nővérét. Kíváncsian méregette Nicholast, aki barátaival nevetgélt a medence melletti egyik kék-fehér csíkos napernyő alatt. Még így, a távolból is kitűnt a profilja. A többi srác az indiai fodrászüzletek divatja szerinti

frizurát viselte, az ő fekete haja viszont kócos fürtökben állt, arcvonásai a kantoni popsztárokat idézték, és gyönyörű, ívelt szempillái voltak. A legaranyosabb, legeszményibb fiú volt, akit Celine valaha látott.

– Charlotte, miért nem mész oda és hívod meg a szombati jótékonysági rendezvényre? – folytatta az anyjuk.

– Hagyd abba, Anya – mosolygott Charlotte összeszorított fogakkal. – Tudom, mit csinálok.

De ahogy később kiderült, Charlotte nem tudta, mit csinál, mert Nicholas nem jelent meg a jeles eseményen, a lány anyjának őszinte bánatára. De Celine kamasz memóriájába az a Pulau Club-beli délután olyan mélyen beleégette Nicholas képét, hogy hat évvel később a föld másik pontján is azonnal felismerte őt.

– Hannah, hadd csináljak egy képet rólad azzal az ínycsiklandóan ragacsos karamellás sütivel – mondta, és elővette a telefonját. Úgy tett, mintha a barátját fotózná, de titokban Nicholas felé fordította a kamerát. A kattanás után azonnal továbbította a képet nővérének a kaliforniai Athertonba. A telefonja néhány perc múlva jelzett.

Tesó: ATYAÚRISTEN!! EZ NICHOLAS YOUNG! HOL VAGY?

Celine: T&S.

Tesó: Ki az a lány?

Celine: A barátnője, aszem.

Tesó: Látsz rajta gyűrűt?

Celine: Nincs rajta gyűrű.

Tesó: Egy kicsit kémkedj már, légyszi!

Celine: Jössz egy szívességgel!

Nick kinézett a teázó ablakán. A Greenwich Avenue-n apró kutyákkal sétálgató embereket látott. Mintha a város legtrendibb fajtáinak divatbemutatójába csöppent volna. Egy évvel korábban a francia buldog volt a menő, most pedig úgy tűnt, az olasz agarak kiszorították őket az első sorból. Visszafordult Rachelhez, és folytatta a győzködését.

– Az a legjobb Szingapúrban, hogy tökéletes kiindulási pont. Malajzia ott van a híd túloldalán, de könnyedén átugorhatunk Hongkongba, Kambodzsába, Thaiföldre is. Még az indonéz szigetekre is elmehetünk…

– Fantasztikusan hangzik, de tíz hét… Nem tudom, el akarok-e menni olyan hosszú időre – tűnődött Rachel. Érezte, hogy Nick nagyon szeretné a dolgot, és az, hogy Ázsiába utazzon, őt is izgalommal töltötte el. A mesterszakos egyetemi évek előtt egy évig Csenktuban tanított, de akkoriban nem volt elég pénze arra, hogy másfelé is utazgasson a kontinensen. Közgazdászként persze sokat tudott Szingapúrról, a Malájfélsziget csücskében található apró, izgalmas szigetről, amely néhány évtized leforgása alatt egy isten háta mögötti brit gyarmatból a milliomosok Mekkájává változott. Szuper lenne közelebbről is látni a helyet, különösen, ha Nick az ember idegenvezetője.

Rachelt valami mégis aggasztotta ebben az utazásban, és önkéntelenül is valamiféle hátsó szándékot kutatott Nick lelkesedése mögött. Amikor a fiú az útról beszélt, úgy tűnt, épp akkor találja ki az egészet, de Rachel ismerte őt, és tudta, hogy valószínűleg már jó előre eltervezett mindent. Már csaknem két

éve voltak együtt, és most arra kéri a fiú, hogy látogasson el a szülővárosába, legyen ott a legjobb barátja esküvőjén stb. Vajon mindez azt jelenti, amire gondol?

Elgondolkodva bámult a teáscsésze aljára, és azt kívánta, bárcsak valami isteni jelet fedezne fel az aranysárga assam teafüvek között. Nem az a fajta lány volt, aki tündérmesébe illő jeleneteket képzelt el a jövőjével kapcsolatban. Kínai mértékkel nézve, huszonkilenc évesen már javában benne volt a vénlány kategóriában, és bár lelkes rokonai folyamatosan próbáltak keríteni neki, húszas évei java részét a mesterfokozat megszerzésével, a szakdolgozata megírásával és a tudományos karrierje elindításával töltötte. Ez a hirtelen jött meghívás azonban felébresztette régóta elnyomott ösztöneit. *Haza akar vinni. Azt akarja, hogy ismerjem mega családját.* Felébredt benne szunnyadó romantikus lénye, és tudta, hogy csak egyetlen választ adhat.

– Beszélnem kell a dékánnal arról, mikor lesz szükség rám újra, de tudod, mit, legyen – jelentette ki. Nick áthajolt az asztalon, és diadalittasan megcsókolta a lányt.

Pár perccel később, amikor még Rachel maga sem tudta pontosan a nyári utazás részletes terveit, a beszélgetés részletei útjukra indultak szerte a világban. Akárcsak egy elszabadult vírus, úgy terjedtek a világhálón. Miután Celine Lim (a Parsons Tervezőiskola hallgatója) e-mail-ben értesítette a fejleményekről Kaliforniában lakó nővérét, Charlotte Limet (akit nemrég jegyzett el Henry Csiu befektető), a lány felhívta legjobb barátnőjét, Daphne Mát (Sir Benedict Ma legkisebb leányát) Szingapúrban, és lélekszakadva felvilágosította. Daphne nyolc

barátjának küldött üzenetet, többek között Carmen Kweknek (Róbert „Cukorkirály” Kwek unokájának) Sanghajba, akinek Amelia nevű unokatestvére együtt járt egyetemre Nickkel Oxfordban. Ameliának egyszerűen muszáj volt értesítenie barátnőjét, Justina Vejt (az Instant Noodle örökösnőjét) Hongkongban, aki épp a Roderick Lianggal szemben lévő irodában tilt a Liang Fináncé Group Liangsnál. Justina egyébként még egy konferenciahívást is félbeszakított, hogy megossza a hírt Roderickkel, aki skype-olt a barátnőjével, Lauren Leevel. A lány nagymamájával és Patsy Teoh-val (az 1979-es Miss Tajvannal, jelenleg Dickson Teoh távközlési mogul exfeleségével) épp a marrákesi Royal Mansour hotelben nyaralt. Patsy a medence mellől hívta fel Jacqueline Linget (Ling Jin Chao filantróp unokáját) Londonban, mert nagyon jól tudta, hogy Jacqueline-nek közvetlen vonala van Cassandra Sanghoz (Nicholas Young másod-unokatestvéréhez). Cassandra minden második tavaszt a család surrey-i birtokán töltött. Így ez az izgalmas pletykafolyam villámgyorsan körbefutotta a földet, és néhány órán belül az exkluzív kör minden tagja értesült arról, hogy Nicholas Young hazavisz egy lányt Szingapúrba.

Ez pedig, *alamak,* nagy hír volt!

2

ELEANOR YOUNG

•

SZINGAPÚR

Mindenki tudta, hogy Táj Toh Luj *dato*[4] piszkos módszerekkel szerezte a vagyonát, amikor a nyolcvanas évek elején tönkretette a Loong Ha bankot. De az azóta eltelt két évtizedben a felesége, Carol Taj *datin* a megfelelő adományozási politikájával helyrehozta a Taj név becsületét. Példának okáért minden csütörtökön a hálószobájában tartott egy bibliaolvasással egybekötött ebédet a közeli barátainak, és Eleanor Young egészen biztosan mindig jelen volt.

Carol hatalmas hálószobája igazából nem volt szerves része a Kheam Hock Road lakosai által csak „Star Trek Ház"-nak becézett üveg-acél szerkezetnek. A férje biztonsági szakembereinek tanácsára a medence fölötti pavilonban volt elrejtve. A szürke-fehér mészkőből épült erőd úgy trónolt a medence fölött, mint egy posztmodern Taj Mahal. Ha valaki meg akarta közelíteni, akkor vagy végig kellett mennie a korallkő kertek mellett kanyargó ösvényen, vagy levághatta az utat a

---

[4] Nagy tiszteletnek örvendő személy, akinek a kilenc maláj állam egyik uralkodója adományozza ezt a címet (a brit lovagi címhez hasonlóan). *Dato* címet kaphatnak sikeres üzletemberek, politikusok és filantrópok Malajziában, Szingapúrban és Indonéziában. Vannak olyanok, akik egy évtizednyi talpnyalást sem sajnálnak azért, hogy megkapják. A *dato* feleségének a datin elnevezés jár. (*A Szerző*)

szolgálati szárnyon keresztül. Eleanor mindig a rövidebb utat választotta, mivel porcelánfehér bőrének védelmében gondosan elkerülte a napsütést. Meg aztán szeretett a konyhán keresztül közlekedni.

Mivel Carol legrégebbi barátja volt, úgy gondolta, igényt tarthat a formalitások mellőzésére: nem akart várakozni a bejáratnál arra, hogy beengedjék, bejelentsék és a többi és a többi. Az öregasszonyok, akik a zománcedények fölé görnyedtek, mindig felemelték a fedőket Eleanornak, hogy beleszimatolhasson a füstös gyógynövények illatába, amely Carol férjének „természetes viagrája" volt, ahogy a férfi tréfásan nevezte. Érdekes volt számára, ahogy a konyhalányok a halakat belezték az udvaron, és bókoltak neki, mondván, milyen fiatalosan néz ki hatvanéves korában is, milyen szép dús, vállig érő a haja, és milyen sima, ránctalan az arca. Amikor persze hallótávolságon kívülre került, mérgesen vitatták meg, milyen drága, új plasztikai sebészeti beavatkozáson vett részt megint Mrs. Young.

Mire Eleanor Carol hálószobájához ért, a szokásos bibliaolvasó kör, Daisy Foo, Lorena Lim és Nadine Shaw, már többnyire összegyűltek és várakoztak. A régi barátok a megterhelő egyenlítői hőség elől elbújva, sóvárogva áradoztak a szobáról, és a tanulmányozásra kijelölt bibliai idézeteket elemezték. A főhelyet Carol Csing-dinasztia korabeli *huanghuali*[5]

---

[5] Szó szerinti jelentése: „sárga virágú körte". Rendkívül ritka rózsafafajta, ma már gyakorlatilag nincs is. Az elmúlt néhány évtizedben a *huanghuali* bútorokat sok jó ítélőképességű gyűjtő kereste. Végül is olyan jól illik a századközép modern darabjaihoz. *(a Szerző)*

ágyán mindig meghagyták Eleanornak, mert bár ez Carol háza volt, és ő ment férjhez a milliárdos üzletemberhez, még mindig alárendelte magát a barátnőjének.

Így volt ez már gyerekkoruk óta, amikor még szomszédok voltak a Serangoon Roadon. Főleg azért is, mert Carol családjában kínaiul beszéltek, míg Eleanor egy angol nyelvű családban nőtt fel. (A többiek is meghajoltak előtte, mert még ebben a príma házasságokat kötő hölgykoszorúban is mindenkit lepipált azzal, hogy ő lett Mrs. Philip Young.)

A mai ebéd első fogása egy kézzel gyúrt tésztával és gyöngyházkagylóval körített párolt fürj volt, és Daisy (aki a gumimágnás Q. T. Foo felesége lett, de Vong lány volt az ipohi Vongok családjából) alaposan megküzdött azért, hogy szétválassza a ragadós tésztaszálakat Pál apostol Timóteushoz írt első levelének keresése közben. Kezében az I. Jakab-féle bibliát tartotta. Keret nélküli olvasószemüvegét az orra hegyére tolta, rövidre vágott, dauerolt hajával úgy nézett ki, mint egy lányiskola igazgatónője. Hatvannégy évesen ő volt a legidősebb a hölgyek között, és bár mindenki más az új, amerikai bibliafordítást használta, ő ragaszkodott a saját változatához, mondván: „Tudjátok, én egyházi iskolába jártam, és apácák tanítottak, úgyhogy nekem mindig is I. Jakab bibliája lesz az igazi.” A vékony papírlapokra apró fokhagymaszósz-cseppek kerültek, de azért egyik kezével sikerült nyitva tartania a könyvet, miközben a másikkal ügyesen manőverezett az ébenfa evőpálcikákkal.

Ezalatt Nadine szorgalmasan lapozgatta a *saját* bibliáját – a *Szingapúri Tattle* legújabb számát. Minden hónapban alig tudta

kivárni, hogy lássa, hány kép jelenik meg a lányáról – a híres Shaw Foods örökösnőjéről – a magazin Soirées rovatában. Nadine maga is állandó tartozéka volt a társasági rovatoknak, amit *kabuki*szerű sminkjével, trópusi gyümölcsöket meghazudtoló méretű ékszereivel és túlontúl feltupírozott hajával biztosított.

– Hoppá, Carol, a *Tattle két* teljes oldalt szentel a Keresztény Segítők divatbemutatójának! – kiáltott fel hirtelen.

– Máris? Nem is gondoltam volna, hogy ilyen gyorsan írnak róla – válaszolta Carol. Nadine-nal ellentétben ő mindig egy kicsit zavarba jött, ha a magazinok írtak róla, bár a szerkesztők folyton áradoztak „klasszikus sanghaji énekesnő" külsejéről. Carol egyszerűen kötelességének érezte, hogy hetente megjelenjen néhány jótékonysági rendezvényen, ahogy minden rendes kereszténnyhez illik, és persze azért is, mert ahogy a férje gyakran hangsúlyozta, „a Teréz anya viselkedés jót tesz az üzletnek".

Nadine átfutotta a fényes oldalakat.

– Ez a Lena Teck *tényleg* felszedett egy pár kilót a földközi-tengeri hajóút óta, nem? Biztos svédasztal volt, amitől az ember mindig úgy érzi, hogy még többet kell ennie a pénzéért. Jobban tenné, ha vigyázna. A Teck családban végül minden nőnek vastag lesz a bokája.

– Szerintem őt nem érdekli, milyen vastag a bokája. Tudjátok, mennyit örökölt, amikor az apja meghalt? Azt hallottam, hogy ő és az öt bátyja *fejenként* hétszázmilliót kapott – jegyezte meg Lorena a kanapéról.

– Csak annyit? Azt hittem, Lena legalább egymilliárdot kapott – mondta Nadine fanyalogva. – Hé, Elle, olyan furcsa… Hogyhogy egy képet se közölnek a csinos unkahúgodról, Astridról? Emlékszem, milyen sok fotós nyüzsgött körülötte azon a napon.

– Azok a fotósok csak az idejüket vesztegették. Astrid képeit sosem hozzák le sehol. Az anyja még a lány kamaszkorában szerződést kötött az összes magazinnal – válaszolta Eleanor.

– Mi az ördögért tett ilyet?

– Még nem ismered a férjem családját? Inkább meghalnak, mint hogy megjelenjen róluk valami a sajtóban – mondta Eleanor.

– Mi a fene! Már olyan előkelők, hogy nem szeretnék, ha más szingapúriakkal látnák őket együtt? – mondta Nadine felháborodva.

– Ugyan, Nadine, nagy különbség van a között, ha valaki előkelő és ha valaki diszkrét – jegyezte meg Daisy, aki pontosan tudta, hogy a Leongékhoz és a Youngékhoz hasonló emberek a megszállottságig őrzik a magánszférájukat.

– Előkelők vagy sem, szerintem Astrid csodálatos – csicsergett Carol. – Tudjátok, nem szabadna elárulnom, de ő állította ki a legnagyobb összegű csekket. És a névtelenséghez is ragaszkodott. De az ő adománya miatt döntöttük meg a rekordot ebben az évben.

Eleanor rápillantott az éppen belépő csinos, új kínai szobalányra, és azon tűnődött, vajon ő is egyike-e azoknak a lányoknak, akiket a *dato* saját kezűleg választott ki annál a „munkaközvetítő irodánál”, amelyet oly gyakran keresett fel

Szucsouban. A város egyébként arról híres, hogy ott élnek a leggyönyörűbb kínai nők.

– Mit csinálunk ma? – kérdezte Carol, amikor a szobalány az ágy mellé helyezte a jól ismert, gyöngyház tetejű ládikát.

– Ó, csak meg akartam mutatni nektek, mit vettem a burmai úton.

Eleanor érdeklődve nyitotta fel a ládikó tetejét, és módszeresen kezdte kipakolni a fekete bársonnyal borított tálcákat. A csütörtöki bibliaolvasások egyik kedvenc része volt, amikor megtekintették Carol legújabb szerzeményeit. Az ágyat csakhamar elborították a csodás ékszerekkel teli bársonytálcák.

– Micsoda finoman megmunkált keresztek – nem is tudtam, hogy Burmában ilyen jó minőségű munkát végeznek!

– Nem, nem, azok Harry Winstontól valók, a rubintokat vettem Burmában – mondta Carol.

Lorena felkelt, odament az ágyhoz, és a fény felé fordította az egyik licsi méretű rubintot.

– Ajjaj, Burmában óvatosnak kell lenned, mert sok rubintot kezelnek vegyi anyagokkal, hogy vörösebbnek tűnjenek.

Lévén Lawrence Limnek, a L'Orient Jewelry Lims tulajdonosának a felesége, Lorena nagy hozzáértéssel beszélt erről a témáról.

– Azt hittem, a burmai rubintok a legszebbek a világon – jegyezte meg Eleanor.

– Hölgyeim, ne hívjátok Burmának! Már több mint húsz éve *Mianmar* a neve – mondta Daisy.

– *Alamak!* Úgy beszélsz, mint Nicky, és mindig kijavítasz! – mondta Eleanor.

– Ja, ha már Nick is szóba jött, mikor érkezik New Yorkból? Nem ő Colin Khoo esküvői tanúja? – kérdezte Daisy.

– Dehogynem, de ismered a fiamat, mindig én tudok meg mindent utoljára – válaszolta Eleanor.

– Nem nálad fog lakni?

– Dehogynem! Először mindig nálunk van egy kicsit, mielőtt továbbmenne az Öreg Hölgyhöz – mondta Eleanor az anyósára célozva.

– És – halkította le a hangját Daisy – mit gondolsz, mit szól majd a vendégéhez az Öreg Hölgy?

– Miféle vendégéhez? Miről beszélsz? – kérdezte meglepve Eleanor.

– Hát arról… akit az esküvőre hoz magával… – válaszolta Daisy lassan, és szemével ravaszul nézett körbe a többiekre. Tudta, hogy mindenki érti, mire célozgat.

– Miről beszélsz? Kit hoz magával? – kérdezte zavartan Eleanor.

– Hát a legújabb barátnőjét – árulta el Lorena.

– Olyan nincs! Ki van zárva, hogy Nicknek barátnője legyen – mondta Eleanor határozottan.

– Miért esik olyan nehezedre elhinni, hogy a fiadnak barátnője van? – kérdezte Lorena. Mindig is úgy gondolta, hogy Nick a legfantasztikusabb fiatalember a generációjában, és tekintve a Youngok pénzét, igazán kár, hogy az a mihaszna lánya, Tiffany sosem tudta felkelteni a fiú érdeklődését.

– De hát biztosan hallottál már arról a lányról! A *New York-i lány*ról! – suttogta Daisy, és majd' megőrült izgalmában, hogy ő közölheti a hírt Eleanorral.

– Egy *amerikai* lány? Nicky nem merne ilyesmit csinálni. Daisy, az információid mindig pontatlanok.

– Miről beszélsz! Az információim mindig megbízhatók. A legbiztosabb forrásokból szerzem őket. Mindegy, úgy hallottam, a lány kínai – mondta Daisy.

– Tényleg? Hogy hívják és hova valósi? Daisy, ha azt mondod, hogy Kínából származik, agyvérzést kapok! – mondta Eleanor.

– Úgy hallottam, tajvani – jegyezte meg óvatosan Daisy.

– Te jóságos ég, remélem, nem az egyik a tajvani tornádók közül – vihogott Nadine.

– Mit akarsz ezzel mondani? – kérdezte Eleanor.

– Tudod, milyen rossz hírűek tudnak lenni azok a tajvani lányok. A semmiből teremnek elő, behálózzák a férfiakat, akik fülig szerelmesek lesznek, aztán ahogy jöttek, egy pillanat alatt el is tűnnek, de persze az utolsó dollárt is elviszik magukkal, mint egy tornádó – magyarázta Nadine. – Sok áldozatot ismerek, gondoljatok csak Mrs. K. C. Tang fiára, Geraldra, akinek a felesége kifosztotta őt, és az egész Tang családi örökségét elvitte magával. Vagy ott van szegény Annie Sim, akit a férje egy tajpeji énekesnő miatt hagyott el.

Carol férje ebben a pillanatban lépett be a hálószobába.

– Jó napot, hölgyeim! Hogy van ma Jézus? – mondta, majd beleszívott a szivarjába és kortyolt egyet a Hennessy konyakjából. Minden ízében úgy nézett ki, mint egy ázsiai iparmágnás karikatúrája.

– Jó napot, *dato* – mondták a hölgyek szinte egyszerre, és gyorsan felültek, hogy decensebb pózt vehessenek fel.

– *Dato*, Daisy épp a szívinfarktust hozza rám! Azt mondja, Nicknek egy új, tajvani barátnője van! – kiáltott fel Eleanor.

– Nyugodjon meg, Lealea. A tajvani lányok elragadók – ők aztán igazán tudják, hogy kell gondoskodni egy férfiról, és talán csinosabb is, mint azok az elkényeztetett, beltenyésztett lányok, akiket megpróbál összehozni vele – mosolygott a *dato*, majd halkabban folytatta. – Mindenesetre én az ön helyében nem annyira az ifjú Nicholas miatt aggódnék, hanem inkább a *Sina Land* miatt.

– Miért, mi történik a *Sina Land*del? – kérdezte Eleanor.

– A Sina Landnek vége. Össze fog omlani – jelentette ki elégedett mosollyal a *dato.*

– De a *Sina Land* egy blue chip. Hogy lehetséges ez? A bátyám azt mondta, hogy van egy csomó új projektjük Nyugat-Kínában – csodálkozott Lorena.

– A forrásaim arról biztosítottak, hogy a kínai kormány kivonult abból a hatalmas, hszincsiangi beruházásból. Épp most adom el a részvényeimet, és százezer részvényt shortolok óránként, amíg a piac be nem zár.

A *dato* hatalmas füstfelleget eresztett ki a szivarjából, majd megnyomott egy gombot az ágy mellett. A csillogó medence felé eső hatalmas üvegfal negyvenöt fokos szögben dőlni kezdett, mint egy óriási garázsajtó, majd a *dato* kilépett a kertbe és elbaktatott a ház felé.

Néhány másodpercig senki sem szólalt meg. Egy hang se hallatszott, de azt szinte hallani lehetett, ahogy a nők fejében csikorognak a kerekek. Egyszer csak Daisy felugrott, és kiborította a tésztás tálat a földre.

– Gyorsan, gyorsan! Hol a táskám? Fel kell hívnom a brókeremet!

Eleanor és Lorena is a telefonját kezdte kutatni. Nadine gyorstárcsázással is el tudta érni a brókerét, és már beszélt is vele.

– Adja el mindet! SINA LAND. Igen. Adja el mindet! Biztos forrásból tudom, hogy vége, *reménytelen!*

Lorena az ágy másik végében kezével takarta el a telefont.

– Nem érdekel, Desmond, kérem, kezdje el shortolni őket!

Daisy kapkodta a levegőt:

– *Sum toong, ah!* Másodpercenként milliókat vesztek! Hol van az a hülye bróker? Ne mondja, hogy az a kretén még mindig ebédel!

Carol hidegvérrel nyúlt le az ágya mellett heverő hívógombhoz.

– Mej Mej, be tudna jönni? Fel kellene törölni valamit.

Aztán mindkét kezét az égre emelve hangosan imádkozni kezdett:

– *Ó, Jézus, mi urunk és megmentőnk, áldott legyen a te neved. Alázatosan jövünk eléd, hogy bocsánatodat kérjük ma, mert mind bűnösök vagyunk. Köszönjük, hogy áldásaidat ontod ránk. Köszönjük az Úr Jézusnak a barátságot, amiben ma részünk volt, a táplálékot, amelyet elköltöttünk, és szent világod erejét. Kérünk, ne hagyd el Eleanor nővérünket, Lorena nővérünket, Daisy nővérünket és Nadine nővérünket, amikor megpróbálják eladni a Sina Land részvényeiket…*

Carol egy pillanatra kinyitotta a szemét, és elégedetten nyugtázta, hogy legalább Eleanor együtt imádkozik vele. Azt

persze nem tudhatta, hogy a lehunyt szemhéjak mögött Eleanor valami egészen másért imádkozik.

– *Egy tajvani lány! Kérlek, Uram, ne hagyd, hogy igaz legyen!*

3

Rachel Csu

•

NEW YORK

Cupertinóban épp vacsoraidő volt, és azokon az estéken, amikor Rachel nem Nicknél volt, szokásává vált, hogy lefekvés után felhívja az anyját.

– Találd ki, ki ütötte nyélbe a Laurel Glen Drive-on lévő nagy ház ügyét? – dicsekedett Kerry Csu mandarin nyelven, amint felvette a telefont.

– Szuper, Anya, gratulálok! Ez már a harmadik sikeres eladásod ebben a hónapban, nem?

– Bizony! Megdöntöttem a tavalyi irodai rekordot. Látod, tudtam, hogy jó döntést hozok, amikor beálltam Mimi Shenhez a Los Angeles-i irodába! – mondta Kerry diadalittasan.

– Megint te leszel az év ingatlanügynöke, tudom —válaszolta Rachel, és felrázta a feje alatti párnát. – Nos, van egy izgalmas hírem… Nick meghívott, hogy menjek vele nyáron Ázsiába.

– Tényleg? – kérdezte Kerry, és a hangja egy oktávval lejjebb ereszkedett.

– Mami, ne kezdj kombinálni – figyelmeztette anyját Rachel, mert nagyon jól ismerte ezt a hangot.

– Ugyan! Miféle kombinálásról beszélsz? Amikor tavaly hazahoztad Nicket hálaadásra, mindenki, aki látott titeket,

szerelmes gerlicéim, azt mondta, hogy tökéletesen összeilletek. Most rajta a sor, hogy bemutasson a családjának. Gondolod, hogy megkéri a kezed? – tört ki Kerryből, aki képtelen volt visszafogni magát.

– Anya, még soha nem beszéltünk házasságról – mondta Rachel, és megpróbált közömbösnek tűnni. Bár maga is nagyon izgatott volt azzal kapcsolatban, amit ez az utazás rejtegethetett, ebben a pillanatban semmiképpen sem akarta bátorítani az anyját. Kerry már így is túlságosan érdeklődött a lánya boldogsága iránt, és Rachel nem akarta, hogy hiú reményeket tápláljon…

Ennek ellenére az édesanyja így is tele volt várakozással.

– Kislányom, én ismerem az olyan férfiakat, mint Nick. Előadhatja a bohém tudóst, de mélyen legbelül tudom, hogy házasodó fajta. Le akar telepedni, sok gyereket akar, és nem sok ideje maradt.

– Anya, hagyd ezt abba!

– Ezenkívül hetente hány éjszakát töltesz nála? Meg vagyok döbbenve, hogy ti ketten még nem költöztetek össze.

– Te vagy az egyetlen olyan kínai anya, aki arra biztatja a lányát, hogy összebútorozzon egy pasassal – nevetett fel Rachel.

– Én vagyok az egyetlen olyan kínai anya, akinek még nem ment férjhez a lánya, pedig már majdnem harmincéves! Tudod, hányan kérdeznek rá naponta? Lassan már nem győzöm a védekezést! Például pont tegnap futottam bele Min Csungba Peet kávézójában. „Tudom, hogy azt szeretted volna, ha a lányod karriert épít, de nincs még itt az ideje, hogy férjhez

menjen?” Ezt kérdezte. Tudod, hogy a lánya, Jessica eljegyezte magát a hetes számú pasassal a Facebookon.

– Igen, igen, igen. Ismerem az egész történetet. Eljegyzési gyűrű helyett a srác adott neki egy stanfordi ösztöndíjat – mondta unott hangon Rachel.

– Pedig egyáltalán nem olyan csinos, mint te – mondta felháborodva Kerry. – A nagybátyáid és nagynénéid már régesrég lemondtak rólad, de én mindig tudtam, hogy csak az Igazira vársz. Persze hogy egy tanárt választottál, hiszen te is az vagy. Legalább a gyerekeitek olcsóbban tanulhatnak – ti ketten úgyis csak így járathatjátok majd őket egyetemre.

– Ha már a nagynéniknél és nagybácsiknál tartunk, ígérd meg, hogy nem kürtölöd szét nekik a hírt, rendben? – könyörgött Rachel.

– Ugyan! Jól van, jól van. Tudom, hogy mindig óvatos vagy, és nem akarsz csalódni, de én a szívem mélyén tudom, hogy mi fog történni – mondta az anyja vidáman.

– Nos, addig is, amíg történik *valami*, ne csináljunk belőle nagyobb hűhót a kelleténél – javasolta Rachel.

– És hol fogsz megszállni Szingapúrban?

– Gondolom, a szüleinél.

– Házban vagy lakásban élnek? – kérdezte Kerry.

– Fogalmam sincs.

– Meg kell tudnod ezeket a dolgokat.

– Miért érdekes ez? Megpróbálsz majd eladni nekik egy házat Szingapúrban?

– Megmondom én, miért fontos. Tudod, hogy fogtok aludni?

– Aludni??? Miről beszélsz, Anya?

– Na, hát, tudod, hogy a vendégszobában leszel-e elhelyezve vagy közös szobában Nickkel?

– Bennem fel sem merült…

– Kislányom, ez a legfontosabb dolog. Ne számíts arra, hogy Nick szülei is olyan szabad szelleműek lesznek, mint én. Szingapúrba mész, és a kínai szingapúriak a legmerevebbek az összes kínai közül, nem tudtad? Nem akarom, hogy a szülei azt higgyék, nem kaptál megfelelő nevelést.

Rachel felsóhajtott. Tudta, hogy az anyja jót akar, de ahogy az már lenni szokott, sikerült teljesen bestresszeltetnie a részletekkel kapcsolatban, amelyekre Rachel egyáltalán nem is gondolt.

– Na, akkor meg kell terveznünk, milyen ajándékot fogsz vinni Nick szüleinek – folytatta Kerry lendületesen. —Tudd meg, mit szeret inni az apja. Skót whiskyt? Vodkát? Nagyon sok Johnny Walkerem van, még a céges karácsonyról maradt. Küldhetek egyet.

– Anya, nem fogok beállítani egy üveg alkohollal, amit ott is vehetnek. Hadd gondolkozzam a tökéletes ajándékról, amit *Amerikából* viszek.

– Ó, eszembe jutott, mi lenne jó az anyjának! El kellene menned a Macy'sbe, és vehetnél egy olyan helyes kis aranyszínű púdert az Estéé Laudernél. Most épp leértékelés van, és ajándék is jár hozzá – egy drágának tűnő bőrerszény, amiben parfüm és rúzs is van a szemhéj-festékek mellett. Higgy nekem, minden ázsiai nő imádja az ilyenféle i ngyen ajándékokat…

– Ne aggódj, Anya, majd megoldom.

4

Nicholas Young

•

NEW YORK

Nick a viharvert kanapén görnyedve javította a dolgozatokat, amikor Rachel, mintegy mellékesen, felvetette a témát.

– Szóval, mi lesz, amikor a szüleidnél leszünk? Egy hálószobában alszunk, vagy ettől megbotránkoznának?

Nick elgondolkodva félrehajtotta a fejét.

– Hát, azt hiszem, ugyanabban a szobában leszünk…

– Azt hiszed, vagy tudod?

– Ne aggódj, amint odaérünk, minden kiderül.

Kiderül. Rachel általában aranyosnak találta Nick angolos szófordulatait, de jelen esetben egy kicsit idegesítette a dolog. Nick érzékelte a lány feszültségét, ezért felállt, odament Rachelhez, és gyengéden megcsókolta a feje búbját.

– Ne aggódj, a szüleim nem olyan fajták, akik különösebben sokat foglalkoznának azzal, hogy ki hol alszik.

Rachel eltűnődött azon, hogy ez igaz lehet-e. Aztán megpróbált újra a Külügyminisztérium Dél-Ázsiába utazóknak készített weboldalára koncentrálni. Miközben a lány a fénylő képernyő előtt ült, Nick nem győzött újra és újra elcsodálkozni azon, milyen gyönyörű a barátnője még egy ilyen hosszú nap után is. Hogy lehet ekkora szerencséje? Minden olyan

természetesen szép volt rajta, és annyira különbözött a környéken felnőtt, kifutóra való lányoktól: Nick szépnek látta a reggeli futásból hazatérő lány gyöngyöző homlokát és obszidiánszínű haját, amely épp a kulcscsontjáig ért.

Rachel mutatóujjával szórakozottan dörzsölgette felső ajkát, szemöldökét pedig alig láthatóan felhúzta. Nick nagyon jól ismerte ezt az arckifejezést. Mi aggaszthatta? Amióta pár nappal korábban meghívta Ázsiába, folyton ott lebegtek a kérdések a beszélgetéseikben. Hol fognak aludni? Milyen ajándékot hozzon a szüleinek? Mit mesélt nekik róla? Nick azt kívánta, bárcsak megállíthatná a lány fantasztikus, analitikus elméjét, és elvonhatná a figyelmét az utazás aggasztó részleteiről. Kezdte belátni, hogy Astridnak igaza volt. Astrid nem csupán az unokatestvére, hanem a legközelebbi nőnemű bizalmasa volt. Nick egy héttel korábban vetette fel Rachel meghívásának ötletét neki telefonon.

– Először is, tisztában vagy vele, hogy ezzel azonnal a következő szintre emeled a dolgokat, ugye? Tényleg ez az, amit akarsz?– kérdezte Astrid köntörfalazás nélkül.

– Nem. Vagyis… talán. De ez csak egy nyaralás.

– Ugyan, Nick, ez nem csak egy nyaralás. A nők nem így gondolkodnak, és ezt te is jól tudod. Már majdnem két éve komolyan randiztok. Harminckét éves vagy, és eddig még *soha* senkit sem vittél haza. Ez *nagyon* fontos. Mindenki arra fog gondolni, hogy ti ketten…

– Légy szíves – szólt közbe Nick – ne mondd ki a h betűs szót.

– Látod, te is *pontosan* tudod, hogy mit fognak gondolni az emberek. Es ami a legfontosabb, tuti biztos vagyok benne, hogy Rachel fejében is ez jár majd.

Nick felsóhajtott. Miért kell mindennek ekkora jelentőséget tulajdonítani? Mindig ez történt, valahányszor megpróbálta a nők szemével nézni a dolgokat. 'Falán hiba volt Astridot felhívni. A lány hat hónappal idősebb volt, mint ő, de néha túlságosan belehelyezkedett a tapasztalt nővér szerepébe. Nick sokkal jobban szerette a lány szeszélyes, „bánja az ördög" oldalát.

– Csak meg akarom neki mutatni az én világomat, ez minden. Nincs benne semmi hátsó szándék – magyarázkodott. – Azt hiszem, tulajdonképpen szeretném látni, hogyan reagál rá.

– Úgy érted, a családra? – kérdezte Astrid.

– Nem, nem csak a családra. A barátaimra, a szigetre, mindenre. Nem mehetek úgy nyaralni a barátnőmmel, hogy ne legyen belőle diplomáciai ügy?

Astrid egy pillanatra elhallgatott. Újra átgondolta a helyzetet. Rachel volt eddig az unokatestvére legkomolyabb kapcsolata. Még akkor is, ha ő maga ezt nem volt hajlandó elismerni. Astrid jól tudta, hogy Nick tudat alatt legalábbis tényleg meg akarja tenni azt a bizonyos döntő lépést az oltár felé. Csakhogy azt a bizonyos lépést csak rendkívül óvatosan szabad megtenni. Felkészült-e vajon a fiú arra a lavinára, amit ezzel elindíthat? Lehetséges, hogy egyáltalán nincs tisztában azzal, hogyan működik az a világ, amelybe beleszületett. Lehet, hogy a nagyanyja mindig is pajzsként állt előtte, tekintve, hogy ő volt a szeme fénye. Vagy az is lehet, hogy Nick túlságosan sok időt

töltött Ázsiától távol. Az *ő világukban* az ember nem vitt haza mindenféle ismeretlen lányokat bejelentés nélkül.

– Tudod, szerintem Rachel aranyos lány. Tényleg az. De ha meghívod, hogy menjen veled, az megváltoztatja a dolgokat köztetek. Akár tetszik neked, akár nem. Nem amiatt aggódom, hogy a kapcsolatotok kibírja-e, abban biztos vagyok. Inkább az aggaszt, hogyan reagálnak majd a többiek. Te is tudod, milyen kicsi az a sziget. Tudod, mi történik, ha… – Astrid hangját elnyomta egy sziréna hangja.

– Ez furcsa hang volt. Hol vagy éppen? – kérdezte Nick.

– Az utcán – válaszolta Astrid.

– Szingapúrban?

– Nem, Párizsban.

– Micsoda? Párizsban vagy? – döbbent meg Nick.

– Igen, a rue de Bettin vagyok, és épp két rendőrautó húzott el mellettem.

– Azt hittem, Szingapúrban vagy. Bocs, hogy ilyen későn hívlak… azt hittem, nálatok reggel van.

– Nem, nem, semmi baj. Még csak fél kettő. Most megyek vissza a szállodába.

– Veled van Michael?

– Nem, Kínába utazott munka ügyben.

– Mit csinálsz Párizsban?

– Csak a szokásos tavaszi utam, tudod.

– Ja, jó – mondta Nick, mert emlékezett rá, hogy Astrid minden év áprilisában Párizsba utazik, hogy felfrissítse a ruhatárát. Egyszer már találkoztak is ott, és Nick jól emlékezett arra az érzésre, amikor az Avenue Marceu-n lévő Yves Saint

Laurent boltban üldögélt, miközben három varrónő nyüzsgött Astrid körül. A légies ruhakölteménybe csomagolt lány Buddhai nyugalommal állt, és az időzónaváltás tüneteit diétás kólával próbálta enyhíteni. Nick szerint Astrid leginkább egy barokk festményre hasonlított, egy spanyol infánsnőre, aki egy archaikus öltözködési rituálén vesz részt a tizenhetedik században. (Astrid azt mondta neki, hogy különösen „unalmas szezon" volt, és „mindössze" tizenkét darabot vásárolt azon a tavaszon. Ezek összesen egymillió euróba kerültek.) Nick nem is akart belegondolni, mennyi pénzt költhetett el ezen az úton, amikor senki sem volt vele, hogy egy kicsit féken tartsa.

– Hiányzik Párizs. Már évek óta nem jártam ott. Emlékszel arra az őrült utunkra Eddie-vel?

– Naná, hogy emlékszem, ne is juttasd eszembe. Az volt az utolsó alkalom, hogy egy lakosztályban laktam azzal a gazemberrel!

Astrid megborzongott, és tudta, hogy soha nem lesz képes kitörölni az emlékeiből hongkongi unokatestvére képét az amputált lábú sztriptíztáncossal és a profiterolokkal együtt.

– Az V. György legfelső szintjén laksz?

– Mint mindig.

– Annyira a szokásaid rabja vagy! Szuperkönnyű dolga lenne egy bérgyilkosnak.

– Miért nem próbálod meg?

– Hát, ha legközelebb Párizsban jársz, csak szólj. Lehet, hogy megleplek, és átugrom a különleges bérgyilkoskészletemmel együtt.

– Leütsz, a fürdőkádba fojtasz, vagy savval öntesz le?

– Nem, neked egy sokkal elegánsabb megoldást tartogatok.

– Akkor gyere most, és intézd el. Május elejéig itt leszek. Nincs nálatok valamilyen tavasziszünet-féleség? Miért nem hozod el Rachelt is egy hosszú hétvégére?

– Jó lenne! De a tavaszi szünet múlt hónapban volt. És mi, ideiglenes tanársegédek nem kapunk semmilyen extra szabadságot. De ott van nekünk az egész nyár, és ezért is szeretném, ha eljönne velem Ázsiába.

Astrid felsóhajtott.

– Tudod, mi fog történni abban a percben, ahogy leszáll a gépetek, és te megjelensz ezzel a lánnyal az oldaladon, igaz? Emlékszel, milyen brutálisan nehéz volt Michaelnek is, amikor először jelentünk meg a nyilvánosság előtt? Az öt éve volt, és még most sem szokta meg teljesen. Tényleg biztos vagy benne, hogy Rachel felkészült minderre? És *te?*

Nick hallgatott. Felfogta, mit mond Astrid, de már eldöntötte a dolgot. llgy érezte, ő felkészült. Fülig szerelmes volt Rachelbe, és eljött az ideje, hogy bemutassa őt a világnak.

– Nicky, mennyit tud Rachel? – kérdezte Astrid.

– Miről?

– A családunkról.

– Nem sokat. Te vagy az egyetlen, akivel eddig találkozott. Azt hiszi, nagyon értesz a cipőkhöz, és a férjed borzasztóan elkényeztet. Ennyi.

– Talán fel kellene egy kicsit készíteni – mondta Astrid nevetve.

– És mire készítsem fel? – kérdezte Nick.

– Figyelj ide – mondta komolyra fordítva a szót Astrid. – Nem dobhatod csak úgy be a mély vízbe. Mindenképpen fel kell készítened, hallod?

5

ASTRID LEONG

•

PÁRIZS

A francia nagybankár családok egyike, a L'Herme-Pierre család minden év május elsején megrendezte *a Le Bal du Muguet* elnevezésű eseményt. A pazar bál volt a tavaszi társasági élet legfőbb eseménye és fénypontja. Amikor Astrid ebben az évben belépett a L'Herme-Pierre-ék *hôtel particulier*-hez vezető boltíves árkádsorba az Île Saint-Louis-n, a fekete-aranyba ötözött libériás inas átadott neki egy virágos ágat.

– Ez még IX. Károly idejében volt szokás. Ő ajándékozott gyöngyvirágot Fontainebleau-ban minden május elsején a hölgyeknek – közölte egy tiarát viselő nő, amikor kiértek az udvarra, ahol több száz apró, tizennyolcadik századból származó hőlégballon lebegett a francia-kertben.

Astridnak alig volt ideje arra, hogy élvezze az elé táruló pompás látványt, amikor Nathalie de L'Herme-Pierre vikomtné odaugrott hozzá.

– Annyira örülök, hogy el tudtál jönni – áradozott Nathalie, és üdvözlésképpen négyszer megcsókolta az arcát. – Ó, te jóságos ég! Ez *vászon?* Csak te vagy képes egy ilyen bálra vászonruhát felvenni, és méltósággal viselni, Astrid! – nevetett fel a háziasszony Astrid rétiboglárka-sárga ruhájának finom,

görögös redőit csodálva. – Várj csak! Ez egy *eredeti* Madame Grès? – kérdezte aztán, amikor rájött, hogy hasonlót látott a *Musée Gallierá*ban.

– A korai korszakából – válaszolta Astrid, és kissé zavarban érezte magát, amiért valaki rájött.

– Hát persze. Te jó ég, Astrid, te megint túltettél magadon. Hogy a pokolban tudtál szert tenni egy korai Grès-re? – kérdezte lenyűgözve Nathalie.

Aztán összeszedte magát, és azt súgta:

– Remélem, nem bánod, hogy Grégoire mellé ültettelek. Ma kijött belőle a *vadállat*, mert azt hiszi, még mindig kefélek a horváttal. Te vagy az egyetlen, akiben megbízhatok. De legalább a másik oldaladon Louis lesz.

– Ne aggódj miattam. Mindig élvezem, ha a férjeddel társaloghatok, és külön öröm Louis mellett ülni – épp most láttam a legújabb filmjét.

– Nem volt szörnyen unalmas? Utáltam, hogy fekete-fehér, de Louis édes volt ruhátlanul. Na, mindegy, köszönöm, hogy megmentesz. Biztos, hogy holnap el kell menned? – kérdezte a háziasszony lebiggyesztve az ajkát.

– Már majdnem egy hónapja eljöttem! Attól félek, a fiam már meg se fog ismerni, ha egy nappal is tovább maradok-válaszolta Astrid, miközben végigsétáltak a nagy csarnokon, ahol Nathalie anyósa, Isabelle de L'Hermes-Pierre fogadta a vendégeket.

Isabelle aprót sóhajtott, amikor meglátta Astridot.

– Astrid, *quelle surprise!*[6]

---

[6] Micsoda meglepetés! *(fr.)*

– Nos, egészen az utolsó pillanatig nem tudtam biztosan, hogy el tudok-e jönni – mondta szabadkozva Astrid, és rámosolygott a merev tartású nagyasszonyra, aki Isabelle grófnő mellett állt. A nő nem mosolygott vissza. Helyette egy kissé jobbra döntötte a fejét, mintha csak Astrid testének minden centiméterét végig akarná mérni. Az óriási smaragd fülbevaló, amelyet hosszú fülcimpájában viselt, himbálózni kezdett a mozdulattól.

– Astrid Leong, engedje meg, hogy bemutassam kedves barátnőmet, Marie-Hélène de la Durée bárónőt.

A bárónő kimérten biccentett, majd visszafordult a grófnőhöz, és folytatta a beszélgetést. Amint Astrid továbbment, Marie-Hélène suttogva azt mondta Isabelle-nek:

– Láttad, milyen nyaklánc volt rajta? Múlt héten láttam JAR-nál. Hihetetlen, hogy ezek a lányok mit meg nem szereznek manapság. Mondd meg nekem, Isabelle, kihez tartozik?

– Marie-Hélène, Astrid nem kitartott nő. A családját évek óta ismerjük.

– Ó, és ki az apja? – kérdezte döbbenten Marie-Hélène.

– Leongék Szingapúrban élnek, de kínaiak.

– Ó, valóban? Hallottam már, hogy a kínaiak eléggé meggazdagodtak az utóbbi időben. Igazából azt olvastam, hogy ma már több milliomos él Ázsiában, mint egész Európában. Ki gondolta volna?

– Nem, nem, azt hiszem, még mindig nem érted. Astrid szülei már generációk óta tehetősek. *Az apja Laurent egyik legfontosabb ügyfele* – suttogta Isabelle.

– Drágám, már megint kiadod minden titkomat? – jegyezte meg Laurent de L'Herme-Pierre gróf, amikor csatlakozott a feleségéhez a fogadóbizottságban.

– Dehogy, csak felvilágosítottam Marie-Héléne-t Leongékról – válaszolta Isabelle, és lesöpört egy kis szöszt a férje félselyem szövet hajtókájáról.

– Ja, Leongék. Miért? Itt van az elbűvölő Astrid talán?

– Épp lemaradtál róla. De ne aggódj, egész este szemezhetsz vele a vacsoraasztalnál – ugratta a férjét Isabelle, majd Marie-Héléne-hez fordult. – A fiam és a férjem évek óta megszállottan csodálják Astridot.

– Miért is ne tennénk? Egy olyan lány, mint Astrid, azért létezik, hogy a megszállottságnak tárgya legyen – jegyezte meg Laurent. Isabelle felháborodást tettetve tréfásan belecsípett a férje karjába.

– Laurent, mondd meg nekem, hogy lehetséges az, hogy ezek a kínaiak generációk óta ilyen gazdagok? – kérdezte Marie-Hélène. – Azt hittem, hogy nemrég még mind nincstelen kommunisták voltak olyan borzalmas kis Mao-egyenruhákban.

– Nos, először is meg kell értened, hogy kétféle kínai létezik. Ott vannak a Kínában élő kínaiak, akik az utóbbi évtizedben szereztek vagyont, mint az oroszok, de ott vannak a tengerentúli kínaiak is. Ők azok, akik már régen elhagyták Kínát, még a kommunista rezsim előtt, sok esetben több száz évvel ezelőtt. Ők Ázsia más részein telepedtek le, majd idővel hatalmas vagyonokat halmoztak fel. Ha megnézed a délkelet-ázsiai országokat – Thaiföldet, Indonéziát, Malajziát-, azt fogod fit ni, hogy gyakorlatilag mindenféle kereskedelmi tevékenységet ezek

a kínaiak tartanak kézben. Például Liemék Indonéziában, Tanék a Fülöp-szigeteken, Leongék…

A felesége közbevágott.

– Hadd mondjak valamit. Néhány évvel ezelőtt meglátogattuk Astrid családját. El nem tudod *képzelni,* milyen észvesztőén gazdagok ezek az emberek, Marie-Hélène. A házaik, a szolgáik, az életstílusuk. Arnault-ék mellettük csupán *parasztok.* Ráadásul megtudtam, hogy Astrid duplán is örökölni fog – *anyai* részről még nagyobb vagyon várrá.

– Valóban? – csodálkozott Marie-Hélène döbbenten, és megújult érdeklődéssel nézett a lány után. – Nos, tényleg nagyon elegáns – ismerte cl.

– Ó, nagyon divatos. Azon kevesek egyike ebben a generációban, akiknek van ízlése – tette hozzá a grófnő. – François-Marie azt mondta, Astrid-nak olyan ruhatára van, ami a katari sejk feleségéével vetekszik. Sosem megy el a bemutatókra, mert gyűlöli, ha bekerül a képe a magazinokba, inkább egyenesen a tervezőket keresi fel, és úgy szed össze több tucat ruhát minden szezonban, mintha egy marék süteményt gyűjtene be.

Astrid már a szalonban állt, és egy Balthus-portrét nézegetett, amely a kandalló fölött függött. Valaki hátulról megszólította.

– Ő Laurent édesanyja – mondta Marie-Hélène bárónő, és ezúttal megpróbált mosolyt erőltetni az arcára.

– Én is erre gondoltam – válaszolta Astrid.

– *Chérie,* meg kell mondanom Önnek, mennyire csodálom a nyakláncát. Igazából már Monsieur Rosenthalnál is észrevettem

a múlt héten. De sajnos arról tájékoztatott, hogy már elkelt – mondta áradozva a bárónő. – Most már látom, hogy Önnek határozottan jól áll.

– Köszönöm, de az Ön fülbevalói is igazán káprázatosak – válaszolt kedvesen Astrid, és élvezte a bárónő hirtelen pálfordulását.

– Isabelle mondta, hogy Ön Szingapúrból érkezett. Sokat hallottam már arról az országról, és arról is, hogyan vált Ázsia Svájcává. Az unokám nyáron szintén Ázsiába utazik. Talán tudna neki adni valamilyen jó tanácsot?

– Természetesen – mondta udvariasan Astrid, és magában azt gondolta: *Hűha, csak öt percig tartott, hogy a beképzeltségtől eljusson a hízelgésig.* Elég kiábrándító volt a helyzet. Párizs volt számára a menedék, itt tudott láthatatlan maradni, itt volt csupán egy a sok ázsiai közül, akik lelkesen tolongtak a Faubourg-Saint-Honoré butikjaiban. Ez a névtelenség tette a Fény városát olyan vonzóvá számára. De az évek alatt minden megváltozott. A szülei aggódtak amiatt, hogy egyedül, kísérő nélkül él egy idegen nagyvárosban, ezért mozgósították a barátaikat, például L 'Herme-Pierre-éket. Ez végzetes hiba volt. A pletyka elindult, és Astrid egyszer csak nem volt többé az a *jeune fille*,[7] aki a Marais-ben bérel egy tetőtéri lakást. *Harry Leong lánya* és *Sang-Szu Ji* unokája lett. Annyira idegesítő helyzet volt. Persze, mostanra már hozzá kellett volna szoknia, ahogy azokhoz az emberekhez is, akik azonnal róla kezdtek beszélni,

---

[7] Fiatal lány *(fr.)* (ejtsd: zsőn fij)

amint kiment egy szobából. Amióta megszületett, ez volt a helyzet.

A miértek megértéséhez először is figyelembe kell venni páratlan szépségét. Astrid nem a jellegzetes hongkongi sztárok mandulaszemű szépségét képviselte, sem pedig a makulátlan égi tüneményekhez nem hasonlított. Egyesek talán azt mondanák, hogy Astrid szemei túlságosan távol ültek egymástól, és az állkapcsa – az anyja férfi családtagjaihoz hasonlóan – túlságosan szögletes volt, különösen egy lány esetében. De finom vonalú orra, húsos ajka, hosszú, természetes göndör haja valahogy mégis olyan különleges elegyet alkotott, hogy megmagyarázhatatlan szépség áradt a lényéből. Mindig őt állították meg a modellügynökségek képviselői, bár az anyja azonnal elzavarta őket a közeléből. Astrid nyilvánvalóan nem volt hajlandó modellkedni, legfőképpen pénzért nem. Az ilyesmi messze rangján aluli volt.

És ez volt a másik, sokkal fontosabb apróság vele kapcsolatban: az ázsiai társadalmi ranglétra legfelső fokára született. Ez a családok titokzatos, kifinomult köre a kívülállóknak gyakorlatilag ismeretlen volt. Ők mérhetetlen vagyonokat birtokoltak. Az apja a penangi Leongok-tól (peranakan kínaiak[8]) származott. A tiszteletre méltó kínai család

---

[8] A peranakan kultúra alatt azokat a kínaiakat értjük, akik a késő XV. és a XVI. században, vagyis a gyarmati időkben emigráltak Kínából a Maláj-félsziget térségébe. Ők alkották Szingapúr elitjét, akik angol nevelést kaptak, és sokkal lojálisabbak voltak a britekhez, mint Kínához. Gyakran kötöttek házasságot a helyi maláj családok tagjaival, és olyan különleges kultúrát hoztak létre, amely egyesítette a kínai, a maláj, az angol, a holland és az indiai jellegzetességeket. A peranakan konyhaművészet már régóta a szingapúri és a maláj konyha sarkköve, amelyért bolondulnak a nyugati világ

a pálmaolajipar fölött rendelkezett. De a helyzetet még pikánsabbá tette, hogy az anyja volt Sir James Young és a még előkelőbb Sang Szu Ji legidősebb lánya. Astrid egyik nagynénje, Catherine egy thai herceghez ment feleségül. Egy másik pedig a nagyhírű hongkongi kardiológus, Malcolm Cseng neje lett.

Az ember órákon át rajzolgathatná a dinasztiák családfáit, de akárhonnan is nézzük, Astrid származása igazán különlegesnek volt mondható. Amikor a lány elfoglalta helyét a L'Herme-Pierre család káprázatos ebédlőtermének gyertyákkal megvilágított vacsoraasztalánál, ahol csodálatos Picassók és XV. Lajos korabeli festmények emelték a hely szépségét, nem sejtette, hogy milyen különleges élet vár még rá.

ínyencei, bár az idelátogató ázsiaiakat megdöbbentik a divatos éttermekben tapasztalható árak. *(a Szerző)*

6

A CSENGEK

•

HONGKONG

A Causeway Bay egyik forgalmas kereszteződésében álló szürkés épület mellett általában dolgukra sietnek az emberek. Többségük azt hiszi, valamiféle egészségügyi intézményt lát, de a Kínai Atlétikai Szövetség (KASZ) az egyik legexkluzívabb hongkongi magánklub. Különös neve ellenére ez volt az első, kínaiak által alapított sportlétesítmény a volt brit gyarmaton. Idetartozott a legendás szerencsejátékos-mogul, Stanley Lo is, akit tiszteletbeli elnöknek is megválasztottak. A tagságra nyolc évig kellett várakozni, és csak a legillusztrisabb családok tagjai jöhettek szóba.

A KASZ helyiségeit a hetvenes éveket idéző, krómozott acélvázas bőrbútorokkal rendezték be, mivel a tagság a pénz nagy részét a sport-létesítmények korszerűsítésére költötte. Csak a hírneves éttermet alakították át az utóbbi néhány évben fényűző ebédlővé, ahol a falakat halvány rózsaszín brokát borította, az ablakok pedig a teniszpályákra néztek. A kerek asztalokat gondosan úgy helyezték el, hogy mindenki láthassa az étterem bejáratát, így a helyiségben ülők végignézhették a nagyra becsült vendégek bevonulását. Ők általában a sportolás után jelentek meg, így az ebéd fontos társasági eseménnyé vált.

A Cseng család tagjai kivétel nélkül minden vasárnap délután itt gyűltek össze és ebédeltek meg. Bármilyen elfoglaltak voltak, bármilyen hektikus is volt a hét, mindenki tudta, hogy a vasárnapi *dim sum,*[9] ahogy ők hívták, mindenki számára kötelező a városban tartózkodó összes családtag számára. Dr. Malcolm Cseng volt Ázsia legelismertebb szívsebésze. Olyan nagy becsben tartotta a kezét, hogy mindig bárányborkesztyűt viselt, ha nyilvános helyen jelent meg – ez már-már védjegyévé vált. A Dunhill külön neki készítette őket. A vezetéssel járó veszélyeket sem vállalta, inkább sofőrt alkalmazott, aki Rolls-Royce Silver Spiritjét vezette.

Kitűnő nevelést kapott felesége, a volt szingapúri Alexandra „Alix" Young ezt egyértelműen kérkedésnek tartotta, így jobban szeretett taxit hívni, ha csak lehetett. Inkább átengedte a férjének az exkluzív autót és a sofőrt.

– Végül is – szokta mondogatni – mindennap emberek életét menti meg, én pedig csak egy háziasszony vagyok.

Alexandra általában alábecsülte magát, bár a jövőjük alakítása egyértelműen az ő kezében volt.

Unatkozó orvosfeleségként férje nem elhanyagolható jövedelmének minden centjét ingatlanokba fektette, amint a hongkongi ingatlanpiac fellendült. Megfigyelte, hogy természetfeletti képessége van az időzítésre, úgyhogy – a hetvenes évek olajválságától kezdve a kommunisták okozta nyolcvanas évekbeli pánikszerű eladási hullámon át az 1997-es

---

[9] Kantoni eredetű kínai étel: kis adagokban felszolgált, hideg vagy meleg harapnivaló *(a Szerk.)*

ázsiai pénzügyi válságig bezárólag – Alexandra mindig is a legalacsonyabb árakon szerezte meg az ingatlanokat, és a legmagasabb áron adta el őket. Az új évszázad első évtizedének közepére a hongkongi ingatlanok ára sokkal magasabbra szökött, mint bárhol másutt a világban. A Csengek egyszer csak azt vették észre, hogy a sziget legnagyobb, magánkézben lévő ingatlanportfóliójának a tulajdonosai.

A vasárnapi ebédek lehetővé tették Malcolm és Alexandra számára, hogy hetente láthassák gyerekeiket és unokáikat, és ezt a kötelezettségüket nagy odafigyeléssel végezték el. És bár a Cseng gyerekek igen előnyös helyzetben voltak, Malcolm és Alexandra folyamatosan aggódott miattuk (vagyis igazából elsősorban Alexandra).

Legfiatalabb fiuk, Alistair, „a reménytelen" volt az, akit mindig is babusgattak, aki soha nem jutott egyről a kettőre, aki épphogy csak el tudta végezni a Sydney Egyetemet, és jelenleg valamiféle filmezéssel foglalkozott Hongkongban. Nemrég ismerkedett össze egy Kitty Pong nevű szappanopera-színésznővel, aki saját bevallása szerint „jóféle tajvani családból" származott, bár ebben mindenki más kételkedett a

Cseng családban. Kitty Pong mandarinján érezhető volt az észak-kínai akcentus az affektálóbb tajvani mandarin helyett.

Lányuk, Cecilia – „a lovas" – már kiskorában szenvedélyesen érdeklődött a díjlovaglás iránt, így folyton csak temperamentumos lovával vagy nem kevésbé temperamentumos férjével foglalkozott. Tonyt, az ausztrál kereskedőt Malcolm és Alexandra titokban „az Elítélt"-nek hívta. Cecilia, a „főállású anya" valójában több időt töltött a

nemzetközi lovaskörökben, mint fia, Jake nevelésével. (Mivel a fiú sok időt töltött a Fülöp-szigeteki szobalányokkal, szinte folyékonyan beszélte a tagalog nyelvet, ezenkívül kitűnően tudta utánozni Frank Sinatraa *My Way* című számát.)

Aztán ott volt még Eddie, az elsőszülött. A látszat ellenére Edison Cseng volt „a tökéletes". Kiváló eredményekkel végezte el a Cambridge-i Egyetem üzleti karát, dolgozott a londoni Cazenove befektetési banknál, most pedig a hongkongi magánbankszektor új csillaga volt. Fiona Tangot vette feleségül, aki befolyásos politikuscsaládból származott, három szorgalmas, illemtudó gyereket neveltek. Ennek ellenére Alexandra magában Eddie miatt aggódott a legtöbbet. Az elmúlt néhány évben túlságosan sok időt töltött ezekkel a gyanús kínai milliárdosokkal, minden héten ide-oda röpködött Ázsiában, partikon jelent meg, és Alexandrát nyugtalanította, vajon hogyan hat ez az egészségére és a családi életére.

A mai ebéd különösen fontos volt, mivel Alexandra a következő hónapban esedékes szingapúri családi utazás részleteit akarta megtervezni. A Khoo-esküvőre ugyanis mindannyian hivatalosak voltak. Ez volt az első alkalom, hogy az egész család együtt utazott valahova, beleértve a nagyszülőket, a szülőket, az unokákat, a szolgálókat és a dadusokat is. Alexandra biztos akart lenni benne, hogy minden tökéletesen rendben lesz. Egy óra körül a család tagjai szállingózni kezdtek a szélrózsa minden irányából. Malcolm egy teniszmeccsről, Alexandra, Cecilia, Tony és Jake a templomból, Fiona és a gyerekek a magántanároktól, Alistair pedig tizenöt perce kelt fel.

Eddie érkezett meg utoljára, és szokás szerint telefonált. Senkiről sem vett tudomást, odament az asztalhoz, miközben hangosan beszélt kantoni nyelven a bluetooth-fülesébe. Amikor végül befejezte a beszélgetést, önelégült mosolyt villantott a családra.

– Mindent elintéztem! Épp most beszéltem Leóval, és azt szeretné, ha a családja repülőgépét vennénk igénybe – jelentette be. Leo Eddie legjobb barátja volt.

– Hogy mindannyian azzal repüljünk Szingapúrba? – kérdezte Alexandra egy kissé összezavarodva.

– Igen, persze!

Fiona azonnal tiltakozott.

– Nem vagyok benne biztos, hogy ez jó ötlet. Először is, nem hiszem, hogy az egész családnak együtt kellene utaznia ugyanazon a gépen. Ha esetleg baleset történik… Másodszor, nem fogadhatunk el Leótól ekkora szívességet.

– Tudtam, hogy ezt fogod mondani, Fi – kezdte Eddie. – Ezért van egy tervem. Apa és anya korábban megy el Alistairrel, Cecilia, Tony és Jake velünk jön másnap. A dadusok pedig később elhozzák a gyerekeket is.

– Ez durva lenne! Hogy gondolod, hogy így visszaélünk Leo kedvességével! – kiáltott fel Fiona.

– Fi, ő a legjobb barátom, és egyáltalán nem érdekli, hányszor használjuk a gépét – vágott vissza Eddie.

– Milyen gépről van szó? Gulfstream? Falcon? – érdeklődött Tony.

Cecilia belemélyesztette körmeit a férje karjába, mert idegesítette, hogy az lelkesedik. Gyorsan közbeszólt.

– Miért a te gyerekeid mennek külön, a mi fiunknak pedig velünk kell jönnie?

– Na, és mi a helyzet Kittyvel? Ő is jön – mondta halkan Alistair.

Az asztalnál ülők döbbenten bámultak Alistairre.

– *Naj cse sen ah!*[10] – csattant föl Eddie.

Alistair felháborodott.

– Már meghívtam. És Colin azt mondta, alig várja, hogy megismerhesse. Nagy sztár, és én…

– Az Új Területeken talán néhány ócska szappanoperát bámuló idióta tudja, hogy kicsoda, de elhiheted, Szingapúrban senki még csak nem is hallott róla – vágott közbe Eddie.

– Ez nem igaz – ő Ázsia egyik legígéretesebb feltörekvő sztárja. Azonkívül szeretném, ha a szingapúri rokonaink is megismernék – mondta Alistair.

Alexandra magában végiggondolta ennek a kijelentésnek a következményeit, de úgy döntött, egyszerre csak egy csatát vív meg.

– Fionának igaza van. Nem vehetjük kölcsön a Ming család gépét két egymást követő napon is. Ami azt illeti, nagyon helytelen lenne, ha magángépen repülnénk. Úgy értem, minek képzeljük magunkat?

– Apu a leghíresebb szívsebész a világon! Ti szingapúri arisztokraták vagytok! Mi a baj azzal, ha magángépen repülünk? – kiáltott fel Eddie mérgesen, és olyan széles mozdulatokkal

---

[10] Megőrültél?! *(kantoni)*

hadonászott, hogy majdnem leütötte a mögötte álló pincért, aki egy csomó bambusz párolóedényt akart éppen az asztalra tenni.

– Eddie bácsi, vigyázz! – kiáltott unokaöccse, a kis Jake. – Ételek vannak a hátad mögött!

Eddie futólag körbenézett, de aztán ugyanolyan felhevülten folytatta a tirádát.

– Miért csinálod mindig ezt, Mami? Miért viselkedsz mindig ilyen falusiasan? Mocskosul gazdagok vagytok! Miért nem vagytok egyszer az életben egy kicsit nagyvonalúbbak magatokkal?

Három gyermeke felpillantott a matematika-gyakorlókönyvből. Apjuk dühkitöréseit otthon már megszokták, de azt ritkán látták, hogy *Kung Kung* és Ah Ma előtt is ennyire kikel magából. Fiona meghúzogatta az ingujját, és odasúgta neki:

– Halkabban! Kérlek, ne beszélj pénzről a gyerekek előtt.

Eddie anyja csóválta a fejét.

– Eddie, ennek semmi köze sincs az önbecsüléshez. Úgy érzem, ez a fajta extravagancia teljesen szükségtelen. És nem vagyok szingapúri királyi leszármazott. Szingapúrnak nincsenek királyi leszármazottai. Milyen nevetséges dolog!

– Ez annyira jellemző rád, Eddie! Azt akarod, mindenki megtudja Szingapúrban, hogy te Ming Kah-Csingék gépén repültél oda – szólt közbe Cecilia is, és az egyik sült hús felé nyúlt. – Ha a te géped lenne, az egy dolog. De azt az arcátlanságot elkövetni, hogy két nap leforgása alatt háromszor is kölcsönvegyünk egy repülőgépet, hallatlan. Én személy szerint inkább fizetnék a saját jegyemért.

– Kitty mindig magángépen repül – mondta Alistair, bár az asztalnál ülők egyike sem figyelt rá.

– Nos, akkor saját gépet kell szereznünk. Már évek óta mondom. Apa, te gyakorlatilag a hónap felét a pekingi klinikán töltöd, és mivel a következő néhány évben én is gyakran fordulok majd meg Kínában… – kezdte Eddie.

– Eddie, ez esetben anyáddal és a nővéreddel kell egyetértenem. Nem akarnám magam lekötelezni a Ming családnak ebben a formában – mondta végül Malcolm. Igaz, hogy jobban szeretett magángépen repülni, de nem tetszett neki az a gondolat, hogy Mingék gépét kérje kölcsön.

– Miért próbálok ennyi szívességet tenni ennek a hálátlan családnak? – mondta Eddie sértetten.– Jól van, azt csináltok, amit akartok. Préseljétek fel magatokat a Chinese Airlines turistaosztályára, mit bánom én. Az én családom Leo gépével megy. Ami egy Bombardier Global Express. Hatalmas és mindennel fel van szerelve. Még egy Matisse-festmény is van az utastérben. Fantasztikus lesz!

Fiona rosszalló pillantást vetett rá, de Eddie olyan határozottan nézett rá vissza, hogy nem ellenkezett tovább. Eddie bekapott pár garnélarákot, felállt, és diadalmasan kijelentette:

– Mennem kell. Fontos ügyfelekkel találkozom.

Azzal kiviharzott a klubból, hátrahagyva némiképp megkönnyebbült családtagjait.

Tony tele szájjal odasúgta Cecíliának:

– Majd meglátjuk, mit szól, ha az egész családja belecsobban a Dél-kínai-tengerbe Leo Ming csodagépén.

Cecília – minden igyekezete ellenére – elnevette magát.

7

ELEANOR

•

SZINGAPÚR

Néhány stratégiai fontosságú telefonhívás után Eleanornak végül sikerült megtalálnia a fiáról szóló nyugtalanító pletyka forrását. Daisy bevallotta, hogy a menye legjobb barátnőjétől, Rebecca Tangtól hallotta, aki viszont elismerte, hogy bátyjától, Moses Tangtól származik a hír. Ő együtt járt Leonard Sanggal a Cambridge-i Egyetemre. Moses pedig a következőkről számolt be Eleanornak.

– Egy konferenciára utaztam Londonba. Leonard az utolsó pillanatban meghívott vacsorára Surrey-be, a vidéki birtokára. Járt már ott, Mrs. Young? Hú, gyönyörű hely. Nem is tudtam, hogy Gabriel-Hippolyte Destaillcur tervezte, az az építész, aki az angol Rothschildek Waddesdon Manorját. Na, mindegy. Szóval vacsoráztunk a többi, Szingapúrból odalátogató *ank mor*[11] fontos emberrel, és ahogy az lenni szokott, Cassandra Sang vitte a társalgást. Aztán egyszer csak hangosan átszólt az asztal fölött a nővérének, Victoria Youngnak: „Sose találod ki, mit hallottam… Nicky egy tajvani lánnyal randevúzgat New Yorkban, és el fogja

---

[11] Ebben az esetben a kifejezés vezető brit politikusokra, elsősorban torykra utal. *(a Szerző)*

vinni Szingapúrba a Khoo-esküvőre!” Mire Victoria: „Biztos? Tajvani? Te jó ég, valami aranyásóba habarodott bele?” Aztán megint Cassandra: „Hát, lehet, hogy nem olyan szörnyű, mint gondolod. Biztos forrásból tudom, hogy egy Csu lány. Tudod, a Csuk a Tajpej Plastic tulajdonosai. Nem túl régóta gazdagok, de legalább az egyik legerősebb család az övék Tajvanon.”

Ha valaki másról lett volna szó, Eleanor figyelemre se méltatta volna mindezt, tudva, hogy a férje rokonai unalmukban sok haszontalan dologról csevegnek. De most Cassandráról volt szó, akinek általában halálpontos információi vannak. Nem véletlenül nevezték el „Rádió 1 Ázsiá”-nak.

Eleanor azon tűnődött, honnan szerezhette Cassandra az értesüléseit. Nicky nagyszájú másod-unokatestvére lenne az utolsó ember a világon, akit a fia a bizalmába avatna. Valószínű, hogy Cassandra az egyik New York-i kémjétől szerezte az információt. Mindenütt voltak besúgói, és mind abban reménykedett, hogy a legfrissebb hírekkel behízelgi magát.

Az nem lepte meg Eleanort, hogy a fiának új barátnője van. Az viszont igen, hogy (pontosabban szólva nem meglepte, hanem felbosszantotta) ennyi ideig tartott, amíg rájött. Mindenki láthatta, hogy Nicky az első számú célpontok egyike, és az elmúlt évek során számtalan lány fordult meg a fiú közelében. Nicky úgy tudta, hogy ezek a kapcsolatok titokban maradtak anyja előtt. Eleanor szemében mindannyian jelentéktelennek tűntek, mivel tudta, hogy fia nem érett még meg a házasságra. De ezúttal minden másképp volt.

Eleanor már réges-rég felállította a férfiakkal kapcsolatos elméletét. Szentül hitte, hogy esetükben a „szerelem” és „az

Igazi megtalálása" merő butaság. A házasság egyszerűen időzítés kérdése, és ha egy férfi egyszer elhatározza, hogy levonja a vitorláit és révbe ér, akkor az a lány lesz az Igazi, aki akkor éppen ott van. Ezt az elméletét időről időre bizonyítottnak is látta: így volt ez az ő esetében is, hiszen Philip Youngot a legmegfelelőbb pillanatban sikerült megszereznie. Ebben a családban a férfiak általában a harmincas éveik elején házasodtak, és Nicky is megérett a szüretelésre. Ha New Yorkban valaki ennyit tud Nicky kapcsolatáról, és ha ő haza akarja hozni a lányt a legjobb barátja esküvőjére, akkor a dolog kezd komolyra fordulni. Elég komolyra ahhoz, hogy Nicky szándékosan nem említette a lány létezését, és hogy meghiúsítsa Eleanor gondosan kitervelt elképzeléseit.

A lenyugvó nap sugarai visszatükröződtek a nemrég befejezett legfelső emeleti lakás – padlótól mennyezetig tartó – ablakain a Cairnhill Roadon. Az átriumszerű nappali ettől sötét narancssárga fényben fürdött. Eleanor a kora esti eget és a Scotts Roadon sorakozó árkádos épületeket nézte. A látvány gyönyörű volt egészen a Szingapúr folyóig, ahol a világ legforgalmasabb kikötője állt. Még harmincnégy év házasság után sem volt neki természetes, hogy itt ül, ezen a helyen, amely a sziget egyik legkeresettebb pontja volt.

Eleanor életében minden egyes ember jól meghatározott helyet foglalt el az emberek számára fenntartott univerzumban. Mint a köreihez tartozó legtöbb nő, ha bárhol a világon összetalálkozott egy másik ázsiai nővel, például egy londoni *dim sum* alatt, vagy amikor fehérneműt vásárol David Jonesnál Sydney-ben – a köreihez tartozó legtöbb nőhöz hasonlóan – ő is

röpke harminc másodperc alatt elkészítette hozzá a megfelelő társadalmi algoritmust. A neve és a lakhelye ismeretében pontosan meg tudta határozni, hova kerüljön az illető a többiekhez viszonyítva. A családi hátteréből azonnal tudta, mekkora nettó jövedelemmel rendelkezhet, mennyit fog örökölni, és milyen családi botrányok kapcsolódnak a klánhoz az elmúlt ötven évben.

A Tajpej Plasticot birtokló Csuk nem tartoztak a régi gazdagokhoz, feltehetően a hetvenes-nyolcvanas években szereztek vagyont. Eleanort különösen az aggasztotta, hogy szinte semmit sem tudott erről a családról. Milyen lehet a helyzetük a tajvani társadalomban? Kik ennek a lánynak a szülei pontosan? Milyen örökség vár rá? Tudnia kellett, mivel áll szemben. New Yorkban most reggel háromnegyed hét van. Ideje felébreszteni Nickyt. Egyik kezével felvette a telefont, a másikkal a lehető legtávolabb tartotta a szemétől a távolsági hívókártyát, amit leértékelve szokott megvásárolni.[12]

Hunyorogva silabizálta az apró számokat. A bonyolult kód beütése után várt a szaggatott hangra, majd tárcsázta a telefonszámot. A készülék négyszer csengett, majd megszólalt Nick hangja: „Halló, most nem tudok a telefonhoz jönni, ezért kérem, hagyjon üzenetet, és amint tudom, visszahívom."

Eleanort mindig megdöbbentette egy kicsit, valahányszor meghallotta a fia amerikai akcentusát. Személy szerint jobban

---

[12] A régi világban meggazdagodott kínaiak gyűlölik, ha pénzt kell költeniük a távolsági hívásokra. Ugyanúgy, ahogy plüsstörülközőkre, palackozott vízre, szállodára, drága nyugati ételekre, taxira, borravalóra és repülőjegyre sem szívesen adnak ki pénzt. *(a Szerző)*

szerette a királynői angolt, amit mindig is használt, ha visszament Szingapúrba. Kelletlenül szólt bele a telefonba.

– Nicky, hol vagy? Hívj vissza ma este, és mondd meg, mikor érkezel, *lah.* A világ összes embere tudja, mikor jössz haza, kivéve engem. És először nálunk fogsz lakni, vagy Ah Mánál? Légy szíves hívj vissza. De éjfél után már ne telefonálj. Most altatót veszek be, és legalább nyolc órán keresztül nem zavarhat senki.

Letette a telefont, majd csaknem azonnal fel is vette újra. Ezúttal egy mobilszámot hívott.

– Astrid, te vagy az?

– Ó, helló, Elle néni – válaszolta Astrid.

– Jól vagy? Egy kicsit furcsa a hangod.

– Nem, jól vagyok, csak aludtam – mondta Astrid és megköszörülte a torkát.

– Ó, értem. De miért alszol ilyenkor? Beteg vagy?

– Nem, Párizsban vagyok, Elle néni.

– *Alamak*, elfelejtettem, hogy elutaztál! Ne haragudj, hogy felébresztettelek, *lah.* Milyen Párizsban?

– Nagyszerű.

– Sokat vásárolgatsz?

– Nem túl sokat – válaszolt Astrid amilyen türelmesen csak tudott. *Tényleg azért hívta fel a nagynénje, hogy a vásárlásról csevegjen?*

– Még mindig olyan hosszú sor van a Louis Vuittonnál, ahová az ázsiai vásárlóknak be kell állniuk?

– Nem tudom biztosan. Már évtizedek óta nem voltam egy Louis Vuittonban, Elle néni.

– Jól tetted. Azok a sorok borzalmasak, ráadásul az ázsiaiak csak egy holmit vehetnek. A japán megszállást juttatja eszembe, amikor minden kínainak sorba kellett állnia a romlott élelmiszerért.

– Igen, de azért egy kicsit érthető, miért hozták ezeket a szabályokat, Elle néni. Látnád az ázsiai turistákat, akik felvásárolják az összes luxus árucikket, és nem csak a Louis Vuittonnál. Mindenütt ott vannak, mindent megvesznek, amit csak meglátnak. Ha van valami márkás holmi, az biztosan kell nekik. Kész őrület! És tudod, vannak olyanok, akik busás haszonnal adják el itthon az árukat.

– Ja, igen, azok az újfajta turisták, akik rossz hírünket keltik. Én a hetvenes évek óta járok vásárolni Párizsba, de még soha nem kellett semmilyen sorba sem beállnom, és senki nem akarta megmondani, mit vehetek meg és mit nem. Na, mindegy, Astrid, azt akartam megkérdezni, hogy beszéltél-e mostanában Nickyvel.

Astrid egy pillanatig hallgatott.

– Pár hete felhívott, igen.

– Megmondta neked, mikor jön Szingapúrba?

– Nem, nem említette a pontos dátumot. De biztosan jó pár nappal Colin esküvője előtt ott lesz, nem gondolod?

– Tudod, *lah,* Nicky nem mond el nekem semmit – jegyezte meg Eleanor, majd elhallgatott. Aztán óvatosan folytatta. – Azt gondoltam, rendezek neki és a barátnőjének egy meglepetéspartit. Csak egy kisebb összejövetelt az új lakásban, hogy üdvözöljük a lányt Szingapúrban. Szerinted ez jó ötlet?

– Igen, Elle néni, szerintem ez tetszene nekik – mondta Astrid, és egy kissé elcsodálkozott, hogy a nagynénje ilyen szívélyesen beszél Rachelről. *Nick nyilván bevetette a nehézfegyverzetet.*

– Csak nem igazán tudom, mit szeretne, úgyhogy nem tudom, mit tervezzek. Tudnál ötleteket adni? Találkoztatok, amikor tavaly New Yorkban voltál?

– Igen.

Eleanor magában fortyogott. *Astrid tavaly járt New Yorkban, ami azt jelenti, hogy az a lány már legalább egy éve megvan.*

– És milyen? Nagyon tajvani? – kérdezte.

– Tajvani? Nem, egyáltalán nem. Nekem teljesen úgy tűnt, hogy amerikanizálódott – mondta Astrid, de már meg is bánta, ahogy kimondta.

Milyen borzasztó – gondolta Eleanor. Mindig az volt a véleménye, hogy az ázsiai lányok amerikai akcentusa nevetségessé teszi őket. Mind úgy beszélnek, mintha tettetnék a dolgot, hogy így próbáljanak fontosnak tűnni.

– Szóval, bár a család tajvani, ő Amerikában nőtt fel?

– Őszintén szólva, én azt sem tudtam, hogy tajvani.

Tényleg? Nem beszélt a tajpeji családjáról?

– Nem, egyáltalán nem.

Mire célozgat Elle néni? Astrid tudta, hogy a nagynénje információkat próbál szerezni, és úgy érezte, a lehető legjobb színben kell feltüntetnie Rachelt.

– Nagyon okos, és művelt, Elle néni. Szerintem tetszeni fog majd neked.

– Ó, tehát okosfajta, mint Nick.

– Igen, határozottan. Úgy tudom, a szakterületén az egyik legígéretesebb professzor.

Eleanor meghökkent. *Professzor?! Nicky egy professzorral randevúzik? Te jó ég, talán idősebb is nála ez a nő?*

– Nicky nem mondta meg nekem, mi a szakterülete.

– Ja, gazdasági fejlődés.

Egy ravasz, számító, öregebb nő. Alamak. Ez egyre rosszabbul hangzik.

– New Yorkban járt egyetemre? – folytatta Eleanor.

– Nem, a Stanfordra járt, Kaliforniában.

– Igen, igen, ismerem a Stanfordot – mondta Eleanor, de nem tűnt túl lelkesnek. *Ez az az egyetem, ahova azok mennek, akik nem kerülnek be a Harvardra.*

– Ez egy elit egyetem, Elle néni – mondta gyorsan Astrid, mert pontosan tudta, mit gondol a nagynénje.

– Hát, feltételezem, ha az embernek muszáj *amerikai* egyetemre járnia…

– Ugyan, Elle néni, a Stanford nagyhírű egyetem. Azt hiszem, a Northwestern Egyetemen végezte el a mesterképzést. Rachel nagyon intelligens, tehetséges és abszolút két lábbal jár a földön. Biztosan tetszeni fog neked.

– Ó, abban én is biztos vagyok – válaszolta Eleanor. *Szóval Rachelnek hívják.* Eleanor elhallgatott. Már csak egyetlen információra volt szüksége – a lány vezetéknevének pontos betűzésére. De hogy szedje ki Astridból anélkül, hogy a lány gyanút fogna? Hirtelen eszébe jutott valami. – Azt hiszem, szerzek egy szép kis tortát az Awfully Chocolate-ból, és ráíratom

a nevét. Tudod, hogy betűzi a vezetéknevét? C-S-U? Vagy **C-S-O-O? C-S-I-U?**

– Azt hiszem, C-S-U.

– Köszönöm. Sokat segítettél – mondta Eleanor. *Többet, mint gondolnád.*

– Szívesen, Elle néni. Szólj, ha bármi másban is segíthetek a partival kapcsolatban. Alig várom, hogy lássam a gyönyörű, új lakásotokat.

– Ó, még nem láttad? Azt hittem, édesanyád is vett itt egyet.

– Lehetséges, de én még nem láttam. Nem tudom nyomon követni a szüleim összes ingatlanügyletét.

– Persze, persze. A szüleidnek annyi ingatlanja van szerte a világon, nem úgy, mint szegény Philip bácsikádnak és nekem. Csak az a ház Sydney-ben meg ez a kis egérlyuk.

– Ó, biztos vagyok benne, hogy nem annyira kicsi, Elle néni. Nem a legjobb luxuslakások egyike Szingapúrban?

Astrid már századszor tűnődött el azon, vajon a rokonai miért próbálják folyton túllicitálni a másikat szegénynek állítva be magukat.

– Nem, *lah.* Csak egy egyszerű lakás. Nem olyan, mint az apád háza. Még egyszer sajnálom, hogy felébresztettelek. Be kell szedned valamit, hogy újra el tudj aludni? Én minden éjjel beveszek ötven milligramm Amitriptyline-t, és ha tényleg végig akarom aludni az egész éjszakát, akkor még hozzáteszek egy tízmilligrammos Ambient is. Néha egy kis Lunesta is jól jön, és ha az sem hat, akkor veszem elő a Váliumot…

– Minden rendben lesz, Elle néni.

– Oké, akkor viszlát.

Azzal Eleanor letette a telefont. A hazardírozás meghozta gyümölcsét. A két unokatestvér puszipajtás. Miért is nem hívta már fel Astridot előbb?

8

Rachel

•

NEW YORK

Nick csak úgy mellékesen vetette fel, miközben a nagy utazás előtti vasárnap délután a szennyest válogatta. A szülei nyilvánvalóan csak nemrég értesültek róla, hogy Rachel is eljön a fiukkal Szingapúrba. Ó, és mellesleg csak nemrég tudták meg, hogy egyáltalán létezik.

– Nem nagyon értem… úgy érted, hogy a szüleidnek *egész idő alatt fogalmuk sem volt arról, hogy a barátnőd vagyok?* – kérdezte döbbenten Rachel.

– Igen. Úgy értem, nem, nem tudták. De tudnod kell, hogy ennek abszolút semmi köze hozzád… – kezdte Nick.

– Hát, elég nehéz nem személyesre venni…

– Kérlek, ne gondold, hogy az. Sajnálom, ha annak tűnik. Csak az van, hogy… – Nick idegesen nyelt egyet. – Csak az van, hogy mindig megpróbáltam szétválasztani a magánéletemet és a családom életét. Ennyi az egész.

– De a családodnak nem kellene a magánéleted részének lennie?

– Az én esetemben nem. Rachel, *te* is tudod, milyen basáskodók tudnak lenni a kínai szülők.

– Igen, de ez nem tartana vissza attól, hogy beszéljek anyámnak egy olyan fontos dologról, mint a barátom. Úgy értem, anya öt perccel az első randink után tudott rólad, és két hónap múlva már együtt vacsoráztatok. Emlékszel a dinnyelevesére?

– Hát, te nagyon különleges kapcsolatban vagy a mamáddal, ezt te is tudod. Másoknak ez nem ilyen könnyű. És az én szüleim…

Nick elhallgatott. Kereste a megfelelő szavakat.

– Mi mások vagyunk. Sokkal formálisabb a kapcsolatunk egymással, és nem igazán beszélünk az érzelmi életünkről.

– Miért? Hidegszívűek, nincsenek érzelmeik? Átélték a nagy gazdasági világválságot?

Nick felnevetett, és ingatta a fejét.

– Nem, semmi ilyesmi. Azt hiszem, ha találkozol velük, könnyebben megérted.

Rachel nem tudta, mit gondoljon erről. Nick néha olyan titokzatos tudott lenni, és a magyarázatait nemigen tudta értelmezni. De nem akarta túlreagálni a dolgot.

– Van még valami, amit el akarsz mondani, mielőtt felszállok a repülőgépre, és az egész nyarat veled töltöm?

– Nincs, igazából nincs… hát… – Nick elhallgatott, és azon gondolkodott, megemlítse-e a szállás kérdését. Tudta, hogy alaposan elrontotta a dolgot az anyjával. Túl sokáig várt, és amikor végül felhívta, hogy hivatalosan elmondja neki a helyzetet Rachellel, az anyja egy szót sem szólt. Illetve, sokatmondóan hallgatott. Végül csupán annyit mondott:

– Szóval hol fogsz megszállni te, és hol fog lakni ő?

Nick hirtelen rájött, hogy nem lenne jó ötlet, ha mindketten a szüleinél laknának – eleinte legalábbis semmiképp sem. Az sem lenne helyes, ha Rachel Nick nagymamájánál lakna, mert konkrétan nem hívták meg oda. Megszállhatnának Nick valamelyik nagynénjénél vagy bácsikájánál, de ez felbőszítené az anyját, ami még jobban elmélyítené a családon belüli testvérháborút.

Nicknek fogalma sem volt, hogy keveredhetne ki ebből a csávából, ezért egyik nagynénjéhez fordult tanácsért, aki mindig volt olyan kedves és elrendezte az ilyenfajta ügyeket. Rosemary néni azt tanácsolta, hogy először foglaljanak szobát egy szállodában, de hangsúlyozta, hogy az érkezés napján be kell mutatnia Rachelt a szüleinek.

– A legelső napon. Ne várj másnapig – figyelmeztette Nicket. Talán elhívhatná a szüleit és Rachelt egy étterembe, hogy semleges terepen találkozhassanak először. Egy visszafogott helyen, például a Colonial Clubban, és jobb, ha inkább ebéd lesz belőle, mint vacsora.

– Mindenki sokkal nyugodtabb ebédidőben.

Nicknek ezután el kell mennie a nagymamájához, és hivatalosan is engedélyt kell kérnie arra, hogy meghívhassa Rachelt a szokásos péntek esti vacsorára, amit Ah Ma az egész családnak szokott adni. Az elszállásolás kérdését csak azután szabad felvetni, hogy Rachelt megfelelően vendégül látták pénteken.

– A nagyanyád természetesen marasztalni fog, amint megismeri Rachelt. De a legrosszabb esetben majd én hívlak meg

magamhoz, és arra senki sem mondhat semmit – nyugtatta meg Nicket Rosemary néni.

Nick úgy döntött, hogy ezeket a kényes intézkedéseket eltitkolja Rachel elől. Nem akart bármilyen okot adni arra, hogy a lány kihátráljon az utazásból. Szerette volna, ha Rachel felkészül a családjára, de azt is szerette volna, ha önálló véleményt alkothat, amikor eljön az ideje. Astridnak tényleg igaza volt. Rachelnek szüksége volt egy kis eligazításra Nick családjával kapcsolatban. De pontosan hogyan is magyarázhatná el, milyen ez a család, ha egész életében arra nevelték, hogy ne beszéljen róluk?

Nick a földön ült, hátát a téglafalnak támasztotta, és két kezét a térdére tette.

– Hát… azt valószínűleg tudnod kell, hogy nagyon nagy családból származom.

– Azt hittem, egyke vagy.

– Igen, de nagyon sok egyéb rokonom van, és sokukkal találkozni fogsz. Három, házasságokkal összekötött ág van, és kezdetben a kívülállóknak talán túlságosan nyomasztó tud lenni az egész.

Amint kimondta, máris megbánta, hogy a kívülálló szót használta, de úgy tűnt, Rachel nem vette észre, úgyhogy folytatta.

– Olyan, mint bármelyik nagy család, hangos nagybácsikkal, excentrikus nagynénikkel, okoskodó unokatestvérekkel, minden, amit csak akarsz. De biztos vagyok benne, hogy amint találkozol velük, nagyon fogod élvezni. Astridot már ismered, és őt kedveled, nem?

– Astrid fantasztikus nő.

– Hát, ő is csodál téged. Mindenki csodálni fog, Rachel. Tudom.

Rachel csendesen ült az ágyon egy kupac törülköző mellett, amely még meleg volt a szárítás után. Megpróbált mindent felfogni, amit Nick mondott. A fiú most beszélt először a családjáról, és ettől egy kicsit magabiztosabbnak érezte magát. Még nem igazán tudta felmérni, mi a helyzet Nick szüleivel, de azt el kellett ismernie, hogy ő is bőven látott hasonló családokat. Különösen az ázsiai barátai között. Annak idején, még középiskolás korában rettenetes ebédeket szenvedett végig osztálytársai fényesen megvilágított ebédlőjében, ahol a szülők és gyerekek között maximum öt szó hangzott el. Látta, mennyire megdöbbennek a társai, amikor ő csak úgy megölelte az édesanyját, vagy amikor egy telefonbeszélgetés végén úgy köszönt el, „szeretlek". Sok-sok évvel ezelőtt kapott egy vicces listát e-mailben, aminek az volt a címe, hogy: „Húsz tuti módszer arra, hogy megtudjuk, ázsiaiak-e a szüleink". A lista első pontja a következő volt: „A szüleid soha, de soha nem hívnak fel »csak úgy«." Rachel egy csomó poént egyszerűen nem is értett, mert ő teljesen másképp nőtt fel.

– Tudod, mi nagyon szerencsések vagyunk. Nem sok anya és lánya között van az, ami közöttünk – mondta Kerry, amikor este csevegtek.

– Tudom, anya. És azt is tudom, hogy mivel egyedül neveltél, és mindenhova magaddal vittél, a dolgok kicsit másképp alakultak – mondta Rachel. Gyerekkorában az anyja minden évben válaszolt egy hirdetésre a *World Journalban,* a

kínai-amerikai napilapban, aztán összepakoltak, és elmentek valamelyik város valamelyik kínai éttermébe. Rachel fején gyakran futottak át képek az apró panziókról, a silány ágyakról East Lansingben, Phoenixben és Tallahassee-ben.

– Nem várhatod el, hogy más családok is úgy működjenek, mint mi. Nagyon fiatalon szültelek, tizenkilenc voltam, olyanok voltunk, mintha testvérek lennénk. Ne ítéld meg olyan szigorúan Nicket. Szomorú, de igaz: én magam sem kerültem soha túlságosan közel a szüleimhez. Kínában nem volt idő arra, hogy összemelegedjünk: apám és anyám reggeltől késő estig dolgoztak, heti hét napon át, én pedig folyton az iskolában voltam.

– De akkor is, hogy titkolhat el egy ilyen fontos dolgot a szülei elől? Nem arról van szó, hogy még csak néhány hónapja járunk.

– Kislányom, megint amerikai szemmel ítéled meg a helyzetet. Próbáld kínaiként nézni a dolgokat. Ázsiában mindenre megvan a megfelelő időpont és a megfelelő etikett. Ahogy már mondtam, meg kell értened, hogy a szigeteken lakó kínaiak néha sokkal jobban ragaszkodnak a hagyományaikhoz, mint mi. Nem tudsz semmit Nick családi hátteréről. Nem mindenki gazdag Ázsiában sem. Lehet, hogy Nicknek keményen kell dolgoznia, és pénzt kell küldenie haza. Talán nem helyeselnék, ha tudnák, hogy barátnőkre szórja a pénzét. Vagy esetleg nem akarta, hogy a családja megtudja, hogy ti kettőn a fél hetet együtt töltitek. Lehet, hogy buddhisták.

– Éppen erről van szó, Anya. Most kezd derengeni nekem, hogy Nick mindent tud, amit rólam, rólunk tudni lehet, míg én szinte semmit sem tudok az ő családjáról.

– Ne félj, drágám. Ismered Nicket. Tudod, hogy rendes ember, és lehet, hogy titokban tartotta egy ideig a kapcsolatotokat, de most becsületesen jár el. Végre készen áll arra, hogy bemutasson a családjának – ahogy kell –, és ez a legfontosabb – mondta Kerry.

Rachel ágyban feküdt, és ahogy mindig, anyja dallamos, nyugodt hangja most is megnyugtatta. Lehet, hogy tényleg nagyon szigorúan ítélte meg Nicket. Hagyta, hogy a bizonytalanságai fölébe kerekedjenek. Az első reflexe az volt, hogy Nick talán azért nem beszélt róla ilyen sokáig a szüleinek, mert valamiféleképpen zavarban van miatta. De lehet akár fordítva is? Ő van zavarban miattuk? Rachel jól emlékszik, mit mondott a szingapúri barátja, Pejk Lin, amikor skype-on beszéltek, és ő lelkesen újságolta, hogy egy honfitársával randizik. Pejk Lin a sziget egyik legtehetősebb családjából származott, de még soha nem hallott a Youngokról.

– Nyilvánvaló, hogy ha Nick gazdag vagy nagyhírű családból jönne, akkor ismernénk őket. A Young nem túl gyakori név. Biztos, hogy nem koreaiak?

– Igen, biztos vagyok benne, hogy Szingapúrban élnek. De tudod, engem egyáltalán nem érdekel, mennyi pénzük van.

– Igen, ez a baj veled – vágott közbe Pejk Lin. – Biztos vagyok benne, hogy ha átment Rachel Csu tesztjén, akkor a családja tökéletesen átlagos.

9

ASTRID

•

SZINGAPÚR

Astrid késő délután érkezett haza Párizsból. De elég korán volt még ahhoz, hogy hároméves kisfiát, Cassiant megfürdesse, míg Evangeline, a francia bébiszitter helytelenítő pillantásokkal figyelte őket. *(Maman*[13] *túl erősen dörzsöli a gyerek haját, és túl sok babasampont használ.)* Miután ágyba dugta Cassiant, és felolvasta neki a *Bonsoir Lune*-t, Astrid folytatta a kicsomagolást. Minden új szerzeményét gondosan kiemelte a szatyrokból, és elrejtette őket a hálószobában, mielőtt Michael hazaért volna. (Mindig gondosan ügyelt arra, hogy férje ne lássa az évszakonkénti teljes zsákmányt.) Szegény Michael az utóbbi időben sokat stresszelt a munka miatt. A technológia világában mindenki olyan sokat dolgozott, és Michael a partnerével együtt mindent megtett, hogy a Cloud Nine Solutions nevű céget sikeressé tegye. Az utóbbi időben majdnem minden második héten elrepült Kínába, felügyelte az új projekteket, és Astrid tudta, hogy a férje fáradt lesz aznap este. A repülőtérről ugyanis egyenesen munkába ment. Azt akarta, hogy minden tökéletes legyen, amikor belép az ajtón.

---

[13] Édesanya *(fr.)*

Astrid kiment a konyhába, hogy megbeszélje a szakáccsal a menüt, és eldöntötte, hogy az erkélyen fognak vacsorázni. Meggyújtott néhány füge-sárgabarack illatú gyertyát, és betett a hűtőbe egy üveg új Sauternes-t, amit Franciaországból hozott. Ha borról volt szó, Michael édesszájú volt, és kedvelte a késői szüretelésű Sauternes-t. Astrid tudta, hogy ez is ízleni fog neki, ráadásul a Taillevent kitűnő sommelier-je, Manuel ajánlotta neki.

A szingapúriak többségének úgy tűnt volna, hogy Astrid egy kellemes, otthon eltöltött estét készít elő, de a barátai és a családja rejtélyesnek találta jelenlegi családi helyzetét. Miért ment ki a konyhába, beszélt a szakáccsal, pakolta ki egyedül a bőröndjét és aggódott a férje túlterheltsége miatt? Ez egyáltalán nem olyasmi, ami Astriddal kapcsolatban az embernek eszébe jutott. A sorsa arra predesztinálta, hogy egy nagy ház úrnője legyen. A házvezetőnőnek kellene kitalálnia minden gondolatát, neki csak öltözködnie kellene, hogy aztán elmenjen nagyhatalmú, befolyásos férjével valamelyik partira, amit a szigeten aznap este rendeztek. De Astrid mindig meghökkentette a környezetét.

Azoknak a lányoknak az élete, akik Szingapúrban nőttek fel, bizonyos előre meghatározott rendben zajlott. Hatéves korukban beíratták őket a Metodista Lányiskolába, a Szingapúri Kínai Lányok Iskolájába vagy a Gyermek Jézus Gyülekezetébe. A tanítás után a heti vizsgák tömkelegére felkészítő magántanárok csapata következett (klasszikus mandarin irodalomból, matematikából, molekuláris biológiából stb.). A hétvégéket zongora-, fuvola- vagy balettórákkal, lovaglással, templomi elfoglaltságokkal töltötték. Ha valaki elég jó tanuló volt, felvették

a Szingapúri Nemzeti Egyetemre (SZNE), ha pedig nem, akkor külföldre küldték, legfőképpen Angliába (az amerikai egyetemeket színvonaltalannak tartották). Az egyetlen elfogadható szakirány az orvosi vagy a jogi volt (kivéve, ha tényleg nagyon ostoba volt valaki, mert akkor számvitelre ment). A kitűnő diploma után (minden más szégyent hozott volna a családra), maximum három évig lehetett dolgozni az adott szakmában, majd a lányok huszonöt éves korukban (orvosi pálya esetén huszonnyolc) feleségül mentek egy megfelelő családból származó fiatalemberhez. Ezen a ponton feladták a hivatásukat, gyerekeket szültek (a hasonló státuszú nők esetében a kormány három-négy gyermeket várt el, amelyek közül legalább kettő fiú). Az élet ezek után nyugodtan folyt tovább a gálák, klubok, bibliacsoportok, az önkéntes munka, a madzsong, az utazások és az unokázás világában. Remélhetőleg belőlük több tucat is születik. Végül pedig szép csendben meghal az illető.

Astrid azonban megváltoztatta ezt a rendszert. Nem volt lázadó, mert ha annak neveznénk, azt állítanánk, hogy megszegte a szabályokat. Ő egyszerűen saját szabályokat alkotott, és különleges körülményeinek segítségével – jelentős magánjövedelmének, túlságosan engedékeny szüleinek, illetve saját, józan eszének köszönhetően – minden egyes lépés, amit tett, döbbent kitárgyalás és vizsgálat tárgya lett a túlságosan is zárt közösségben.

Gyermekkorában Astrid az iskolai szünetekben eltűnt Szingapúrból, és bár Felicity arra nevelte a lányát, hogy soha ne dicsekedjen az utazásokkal, egy áthívott iskolatárs meglátta

Astrid egyik fényképét, amelyen egy fehér lovon ül, háttérben egy palotaszerű házzal. Így kezdődtek a pletykák arról, hogy Astrid nagybátyjának van egy franciaországi kastélya, ahol a kislány az egész nyarat tölti, és mindennap egy fehér ménen lovagol. (Valójában Angliában volt, a kastély egy vidéki ház, a mén egy póni volt, az osztálytársát pedig nem hívták meg többé.)

Kamaszkorában még gyakrabban beszéltek róla, amikor Celeste Ting, akinek a lánya ugyanabba a metodista ifjúsági körbe járt, mint Astrid, a repülőtéren rábukkant egy olyan magazinra, amelyben Astrid fotója is szerepelt. A lány Porto Ercolében ugrált a tengerbe egy jachtról néhány fiatal európai herceg társaságában. Astrid abban az évben korához nem illő, túlságosan kifinomult stílusérzékkel tért vissza a szünidőről. Míg a társasághoz tartozó többi lány majd' megőrült a divatos márkákért, Astrid elsőként vett fel egy Yves Saint Laurent *Le Smoking* zakót egy háromdolláros batikolt sorttal, amit Babban vett egy tengerparti árustól. Ő viselte először az „Antwerpeni Hatok" ruháit, és ő jött haza először egy pár magas sarkú, vörös cipővel Párizsból, amelyet egy Christian nevű cipőtervező készített. A metodista iskolai osztálytársai megpróbálták utánozni a stílusát, a bátyáik pedig „istennő"-nek kezdték hívni Astridot, miközben maszturbációik első számú fantáziájává tették őt.

Miután hírhedten és szégyentelenül elhasalt minden emelt szintű érettségi vizsgáján (hogy is tudna az a lány a tanulmányaira koncentrálni, amikor az ideje nagy részét azzal tölti, hogy divatos nyaralóhelyeket látogat szerte a

nagyvilágban), Astridot egy előkészítő iskolába küldték Londonba, hogy ismételje meg a kurzusokat. Mindenki tudta, hogyan vett tőle könnyes búcsút Charlie Vu, a milliárdos Vu Hao Lien fia, majd azonnal kibérelte a saját repülőgépét, és megparancsolta a pilótának, hogy siessen a Heathrow-ra. Amikor Astrid megérkezett, döbbenten látta, hogy a tök részeg Charlie ott várja az érkezési váróban háromszáz vörös rózsával a kezében. A következő néhány évben elválaszthatatlanok voltak, Charlie szülei vásároltak a fiuknak egy lakást Knightsbridge-ben (a látszat kedvéért), bár a szakértők gyanították, hogy Charlie és Astrid „bűnben él" a lány Calthorpe Hotel-beli privát lakosztályában.

Huszonkét éves korában Charlie egy verbieri síliftben kérte meg Astrid kezét, és bár a lány igent mondott, a szóbeszéd szerint kissé durván utasította vissza a harminckilenc karátos gyémántgyűrűt: egyszerűen kihajította a síliftből (Charlie meg sem próbálta megtalálni az ékszert). A szingapúri társasági élet krémje izgatottan várta a közelgő nagy eseményt, míg Astrid szülei megrendültek attól a lehetőségtől, hogy a nem túl arisztokratikus újgazdag családdal kerüljenek rokonságba. De kilenc nappal az Ázsiában valaha látott legfényűzőbb esküvő előtt a kapcsolatnak vége szakadt, amikor Astrid és Charlie fényes nappal hangosan veszekedett az Orchard Roadon lévő Wendy's előtt. A lány az elmondások szerint úgy hajította el Charlie-t, mint korábban a gyémántgyűrűt. Állítólag egy Frostyval öntötte képen, majd másnap elutazott Párizsba. A szülei támogatták azt az elképzelést, hogy Astrid nyugodjon le Franciaországban, és amennyire lehet, húzódjon a háttérbe.

Astrid páratlan szépségével minden erőlködés nélkül elbűvölte egész Párizst. Odahaza Szingapúrban a pletykás nyelvek nem adták fel, mondván, Astrid nevetségessé teszi magát. Állítólag a Valentino-divatbemutató első sorában látták ülni, Joan Collins és a bolgár Rosario herceg között. A szóbeszéd szerint hosszú, intim ebédeket költött cl a Le Voltaire-ben egy nős, filozófus playboyjal. És ami talán a legnagyobb szenzáció volt, többen tudni vélték, hogy a lány Aga kán egyik fiával bonyolódott kapcsolatba, és készül felvenni az iszlám vallást, hogy összeházasodhassanak. (A szingapúri püspök állítólag azonnal Párizsba utazott, hogy megakadályozza a dolgot.)

De minden pletyka elhalt, amikor Astrid mindenkit meglepve bejelentette eljegyzését Michael Teóval. Mindenki egy emberként tette fel a kérdést: miféle Michael Teóval? A férfi tökéletesen ismeretlen volt, egy tanár házaspár gyermeke az akkoriban még a középosztályt tömörítő Toa Payohból. Astrid szülei először megdöbbentek, és elképzelni sem tudták, hogy találkozhatott össze a lányuk valakivel „egy ilyenfajta családból", de aztán megértették, hogy Astrid végül is jól ment férjhez. Egy különösen jóképű volt elit kommandóst választott, aki köztársasági ösztöndíjas volt, és a Caltechen tanult speciális informatikát. Sokkal rosszabb is lehetett volna. A jegyespár egy nagyon zárt, nagyon szerény kis ünnepségen kelt egybe (mindössze háromszáz vendéget hívtak a nagymamája házába), amiről csupán egy ötvenegy szavas, kép nélküli beszámolót közölt a *The Straits Times.* Akadtak azonban olyan névtelen jól értesültek is, akik szerint maga Paul McCartney repült el Szingapúrba, hogy szerenádot adjon a menyasszonynak. Az

esemény „elképzelhetetlenül gyönyörű” volt. Egy év múlva Michael otthagyta az állását a hadseregnél, hogy saját céget alapítson, és a házaspárnak megszületett az első gyermeke, Cassian. Az ember azt gondolná, hogy ilyen hírek hallatán az Astridot körülvevő pletykafolyam elcsendesedik, de nem így történt. A legkülönfélébb történetek kaptak szárnyra időről időre.

Michael nem sokkal kilenc óra után érkezett haza, Astrid az ajtóhoz sietett, és hosszú öleléssel üdvözölte férjét. Több mint négy éve voltak házasok, de Michael megjelenése mindig elektromos áramként bizsergette meg Astridot, különösen, ha egy ideig külön voltak. A férfi semmit sem vesztett vonzerejéből, különösen ma volt szexi, amikor borostája kiütközött, és gyűrött volt rajta az ing, amibe Astrid belefúrta a fejét. Titokban szerette beszívni Michael illatát, amikor a férfi egy hosszú nap után hazatért.

Könnyű vacsorát ettek, halat, rizst és gyömbérszószt, majd kinyújtóztak a kanapén. Az ellazulást két üveg bor is segítette. Astrid elmesélte párizsi kalandjait, Michael pedig a lehalkított sportcsatornát bámulta zombiként.

– Megint vettél egy csomó olyan ezerdolláros ruhát? – kérdezte egyszer csak.

– Nem… csak egyet vagy kettőt – mondta Astrid fesztelenül, és közben azon gondolkodott, vajon mi történne, ha Michael valaha rájönne, hogy *kétszázezer* dollár pontosabb összeg lenne.

– Olyan rosszul hazudsz – morgott a férje. Astrid ráhajtotta a fejét Michael mellkasára, és lassan simogatta a jobb lábát. Az ujjait fel-le csúsztatta a férfi vádliján, aztán a térdhajlatában,

végül a combján felfelé. Érezte, hogy Michael izmai megkeményednek a feje alatt, ezért lassan, ritmusosan tovább simogatta, egyre közelebb és közelebb érve combja belsejéhez. Amikor Michael már nem bírta tovább, hirtelen mozdulattal felnyalábolta a feleségét, és átvitte a hálószobába.

Egy vad szeretkezés után Michael felkelt az ágyból, és elindult a zuhanyozó felé. Astrid a férje ágyrészén feküdt az öröm percei után. A távollét utáni első szex mindig nagyon jó volt. Az iPhone-ja halkan jelzett. Ki SMS-ezhet neki ilyen későn? Felvette a telefont, és hunyorogva próbálta kiolvasni a fényes képernyőn felugró szavakat:

HIÁNYZOL ITT LEGBELÜL

Ennek nincs semmi értelme. Ki küldhette?- gondolta Astrid, miközben az ismeretlen számot nézte érdeklődve. Olyan volt, mint egy hongkongi szám – csak nem Eddie ugratja megint? Jobban megnézte a szöveget, és abban a pillanatban rájött, hogy a férje telefonját tartja a kezében.

10

Edison Cseng

•

SANGHAJ

A szekrény tükre volt az oka. Leo Ming vadonatúj tetőtéri lakásának szekrénye készítette ki Eddie-t. Amióta Sanghaj Ázsia partifővárosa lett, Leo több időt töltött itt a legújabb szeretőjével, egy pekingi születésű sztárjelölttel, akinek a szerződését Leónak tizenkilencmillióért „át kellett vennie" egy kínai filmgyártó cégtől. Így éppen egymillió jutott a lány életkorának minden egyes évére. Leo és Eddie azért repültek Sanghajba, hogy megnézzék Leó szuperúj luxusapartmanját. A hangárszerű, kétszáz négyzetméter alapterületű öltözőszobában álltak, amelyben az egyik falat teljes egészében ablakok alkották. A helyiségben ébenfekete szekrények sorakoztak, és a tükrös ajtók automatikusan kinyíltak, hogy bepillantást nyújtsanak a cédrusfa sétányt idéző öltönysorra.

– Mindenütt állandó a klíma – jegyezte meg Leo. – Az öltözőben ezen a részen mindig 55 fok van, ami az olasz kasmírnak és a szőrmeholmiknak kell. De a cipősszekrényeknek állandóan hetven fokban kell lenniük, mivel ez az optimális a bőr számára. A páratartalom folyamatosan harmincöt százalékos, úgyhogy a Berlutik és a Gorthayek nem izzadhatnak meg. Ezeket a kicsikéket jól kell tartani, nem igaz?

Eddie bólintott, és arra gondolt, ideje neki is átalakítania a saját öltözőjét.

– És most hadd mutassam meg neked a *piece de résistance*-t. – mondta Leo, és a francia *piece* szót éppen úgy ejtette ki, mint az angol megfelelőjét. Ragyogó arccal húzta végig a hüvelykujját egy tükrös panelen, amelynek felszíne abban a pillanatban nagy felbontású képernyővé változott. A képek egy életnagyságú férfi modellt ábrázoltak, akin kétsoros öltöny volt.

Jobb válla fölött ott lebegett a ruhadarabok márkaneve, majd a dátum és a hely, ahol ezt az öltözéket korábban viselték. Leo elhúzta a kezét a monitor előtt, mintha lapozna, és a férfi egyszeresük kordnadrágban és kötött kardigánban jelent meg.

– Egy kamera van beépítve a tükörbe, amely lefényképez, és eltárolja a képet. Így később minden egyes ruhadarabot meg tudsz nézni dátum és helyszín szerint, amit valaha viseltél. Soha nem húzod fel ugyanazt a szerelést.

Eddie döbbenten meredt a tükörre.

– Már láttam ilyesmit – mondta, de nem hangzott túl meggyőzően. Az irigység úgy áradt szét a vénáiban, mint a méreg. Hirtelen úgy érezte, legszívesebben beleverné barátja fejét a makulátlanul fénylő tükörbe. Leo egy másik új játékszerét is megmutatta, amit véleménye szerint „rohadtuk' megérdemelt. Már gyerekkorukban is ilyen volt. Amikor hétéves lett, az apja egy titánvázas biciklit ajándékozott neki, amelyet volt NASA-mérnökök terveztek (egyébként a kerékpárt három nap alatt ellopták). Tizenhat évesen Leó hiphopénekes szeretett volna lenni, ezért az apja építtetett neki egy tökéletesen felszerelt, modern stúdiót, és megfinanszírozta az első CD-jét (a CD-k még

mindig kaphatók e-Bayen). Aztán 1999-ben pénzt adott Leó internetes start-up vállalkozásához, amelynek sikerült több mint kilencvenmillió dollár veszteséget hoznia, és az internetes boom idején kipukkadt. És most itt van ez – a fiát imádó apa számolatlanul vásárolta a lakásokat Leónak a világ minden pontján. Igen, Leo Ming, a „Hongkongi Szerencsés Sperma Klub" tagja, mindent tálcán kapott az életben. Csak Eddie volt olyan szerencsétlen, hogy olyan szülőket tudhatott magáénak, akik soha nem adtak neki egy fillért sem.

Hongkong kétségtelenül a világ legmaterialistábban gondolkodó városa a világon, ahol a legfontosabb mantra a presztízs. A város legelitebb pletykakörei minden bizonnyal egyetértettek volna abban, hogy Edison Cseng élete is irigylésre méltó. Elismernék, hogy Eddie nagy tiszteletnek örvendő családba született (még akkor is, ha a Cseng vonal – őszintén szólva – egy kissé közönséges volt). Nagyhírű iskolákba járt (semmi sem múlja felül Cambridge-et… nos, talán csak Oxford), most pedig a legjobb hírű befektetési banknál dolgozik (bár nagy kár, hogy nem lépett apja nyomdokaiba, és nem lett orvos).

Eddie harminchat éves korában még mindig úgy nézett ki, mint egy fiú (kissé túlsúlyos lett, de az nem számít, ettől csak még tehetősebbnek tűnt), jól választott, amikor a csinos Fiona Tungot vette feleségül (régi, tehetős hongkongi család lánya, milyen kár, hogy az apja *dato* Taj Toh Lujjal belekeveredett abba a tőzsdemanipulációs botrányba). Gyermekei, Constantine, Augustine és Kalliste mindig jól öltözöttek és jól neveltek voltak (bár az a kisebbik fiú egy kicsit autisztikus volt talán vagy valami ilyesmi).

Edison és Fiona a Triumph Towers egyik tetőtéri lakásában élt, amely a Viktória Peak egyik legkeresettebb épülete volt (öt hálószoba, hat fürdő, több mint négyszáz négyzetméter plusz egy kilencven négyzetméteres terasz). Két filippínó és két kínai cselédlányt alkalmaztak (a kínaiak jobban takarítottak, a filippínók viszont ügyesebben bántak a gyerekekkel). Biedermeier bútorokkal berendezett lakásuk a hongkongi születésű ünnepelt osztrák lakberendező, Kaspar von Morgenlatte munkáját dicsérte. A Habsburg-vadászkastély hangulatát idéző lakást nemrég mutatták be a *Hong Kong Tattle* című magazinban (a fényképen Eddie a márvány csigalépcső alján páváskodik, zöld tiroli zakó van rajta, a haja hátra van fésülve, Fiona pedig kényelmetlen pózban ül a lábánál egy vérvörös Oscar de la Renta estélyi ruhában).

Az épület parkolószintjén öt helyet béreltek (évente kétszázötvenezerért), a flottájuk egy Bentley Continentalból (Eddie hétköznapi autójából), egy Aston Martin Vanquishből (Eddie hétvégi autójából), egy Volvo S40-esből (Fiona autójából), egy Mercedes S550-esből (a családi autóból) és egy Porsche Cayenne-ből (a családi SUV-ból) állt. Huszonegy méteres jachtja, a *Kaiser* az Aberdeen Marinában horgonyzott. Volt még egy nyaralásra használt öröklakásuk Whistlerben (Brit Columbia), ahol vízisíelni szoktak, mert egyórányira van Vancouver, ahol elfogadható minőségű kantoni ételt lehet kapni.

Eddie a Kínai Atlétikai Szövetség, a Hongkongi Golfklub, a Kína Klub, a Hongkong Klub, a Krikett Klub, a Dinasztia Klub, az Amerikai Klub, a Zsoké Klub, a Hongkongi Királyi Jachtklub és számos egyéb magánklub tagja volt. Mint a hongkongi felső

tízezer legtöbb tagja, ő is rendelkezett a tagsági kártyák netovábbjával: egész családjának minden tagja birtokolt kanadai letelepedési engedélyt (a menekülési útvonal volt ez, ha isten tudja, a pekingi hatalom újra kitalál egy Tienanmen térhez[14] hasonló akciót). Eddie órákat gyűjtött, és mára több mint hetven darabbal büszkélkedhetett, amelyek mindegyike elismert óragyártóktól származott: mind svájci volt, kivéve néhány patinás Cartier-t. A gyűjtemény ékes darabjait egy egyedi tervezésű, juharfából készített konzolon tartotta az öltözőszobájában (a feleségének nem volt saját öltözőszobája). Negyedszer került fel egymás után a *Hong Kong Tattle* magazin listájára, amely a partikra leggyakrabban meghívott személyeket sorolta fel. Társadalmi státuszának megfelelően Eddie tizenhárom éve kötött házassága óta már a harmadik szeretőjét fogyasztotta.

A gazdagság eme zavarba ejtő kellékei ellenére Eddie rendkívül hátrányos helyzetűnek érezte magát a legtöbb barátjához képest. Nem volt háza az előkelő környéken. Nem volt saját repülője. Nem volt állandó személyzet a jachtján, ami túl kicsi volt ahhoz, hogy tíz embernél többet vendégül láthatott volna rajta villásreggelire. Nem volt egy képe sem Rothkótól, sem Pollocktól vagy bármely más trendi amerikai művésztől, akinek a festményeit mindenképpen fel kellett akasztania az embernek a lakása falára, ha azt akarta, hogy igazán gazdagnak tartsák. És Leóval ellentétben Eddie szülei régimódiak voltak.

---

[14] Az 1989. április 14-ei Tienanmen téri vérengzés során a diáktüntetés résztvevőit a kínai hadsereg katonái támadták meg. *(a Szerk.)*

Attól a pillanattól kezdve, hogy Eddie lediplomázott, ragaszkodtak hozzá, hogy a saját lábára álljon anyagilag.

Olyan rohadtul igazságtalan volt az élet. A szüleinek rengeteg pénze volt, és az anyjára hamarosan újabb pofátlanul nagy örökség várt, ha a szingapúri nagyanyja egyszer feldobja a talpát. (Ah Mának már volt két szívinfarktusa az elmúlt tíz évben, de most van egy defibrillátor a közelében, úgyhogy isten tudja, meddig képes még elhúzni a dolgot.) Sajnálatos módon a szülei szintén majd' kicsattantak az egészségtől, úgyhogy ha végre beadják a kulcsot, és az örökség szétosztásra kerül az utálatos nővére és a semmirekellő öccse között, már túl késő lesz. Eddie gyakran megpróbálta megbecsülni a szülei nettó vagyonát, aminek alapját azok az információk szolgáltatták, amelyeket ingatlanközvetítő barátaitól szerzett. Szinte megszállottja lett ennek az ügynek. Otthoni gépén külön dokumentumban tartotta az adatokat, amit minden héten gondosan frissített. Az összegeket a tulajdonbecslés módszerével határozta meg, majd kiszámolta a rá eső rész nagyságának lehetséges alakulását. De bárhogy bűvészkedett is a számokkal, mindig arra a következtetésre jutott, hogy nagy valószínűséggel soha nem jut fel a *Fortune Asia* tíz leggazdagabb hongkongit tömörítő listájára, ahogy a szülei intézték az ügyeiket.

Ráadásul az öregek mindig rettenetesen önzők voltak. Igaz, hogy felnevelték, fizették a tanulmányai költségeit, megvették neki az első lakást, de a legfontosabb dologban cserbenhagyták – nem tudták, hogyan kell helyesen bánni a vagyonukkal. Apja, bár híres volt és elismert képességekkel rendelkezett, a középosztályból származott, és ennek megfelelő volt az ízlése is.

Boldogan élte a tiszteletre méltó orvos életét, szégyenletes, lepukkant Rolls-Royce-ában furikázott, csuklóján egy rozsdás Audemars Piguet óra volt, és a saját klubjaiba járt. Aztán ott volt az anyja. Kicsinyes volt, és mindig spórolt a pénzzel. A társasági élet királynője lehetett volna, ha kihasználja arisztokrata származását, divatosabb ruhákban jár vagy kiköltözik abból az ócska lakásból. Az az istenverte lakás!

Eddie utált a szüleihez járni. Gyűlölte az előcsarnokot, az olcsó mongol gránitpadlót és az öregasszonyos testőrt, aki mindig büdös tófűt evett nejlonzacskóból. A lakásban ki nem állhatta a barackszínű bőrkanapét és a fehér, politúrozott konzolokat (akkor vették őket, amikor a Queen's Roadon álló régi Lane Crawford áruház végkiárusítást rendezett az 1980-as évek közepén), a művirágokkal teletűzdelt vázák alján lévő üvegkavicsokat, a falakat díszítő, kínai kalligráfia szedett-vedett darabjait (mind az apja betegeinek ajándéka volt) és az orvosi díjak és plakettek véget nem érő sorát, amely a nappali falán körbefutó polcon sorakozott. Gyűlölte, amikor el kellett mennie a régi hálószobája mellett, amelyet kényszerűségből az öccsével kellett megosztania, utálta a hajós mintákkal díszített ágyat és a tengerészkék 1KEA szekrénysort, amely annyi év után még mindig ugyanott állt. De legjobban a hatalmas, diófa keretben lévő családi portrét gyűlölte, amely a nagyképernyős televízió mögül kandikált ki, és az idők végezetéig kísértette Eddie-t a füstszínű háttérrel és a jobb alsó sarokban olvasható, aranyozott SAMMY PHOTO STÚDIÓ felirattal. Eddie utálta, ahogy azon a képen kinéz. Tizenkilenc éves volt, épp akkor jött vissza Cambridge-ből az első év után. Vállig érő, hátrafésült hajat

hordott, egy Paul Smith tweed blézer volt rajta, amelyet akkor rendkívül menőnek tartott, és könyökével hetykén anyja vállára támaszkodott. Hogy volt képes az anyja, aki ilyen nemes felmenőkkel rendelkezik, ennyire ízléstelenül élni? Az évek során Eddie számtalanszor könyörgött a szüleinek, hogy festessék át a lakást vagy költözzenek máshova. Az anyja mindig elhatárolódott ettől, mondván, soha nem tudna megválni azoktól a boldog emlékektől, amelyeket a gyermekei éltek át ebben a lakásban. Miféle boldog emlékekről beszél? Ő a maga részéről csak meglehetősen zavart gyerekkorára emlékszik, amelyben sosem lehetett áthívni senkit a barátok közül (hacsak nem tudta róluk, hogy kevésbé elegáns otthonuk volt). Kamaszkorát a szűk vécében töltötte, ahol gyakorlatilag a mosdókagyló alatt maszturbált, két lábával az ajtót nyomva (nem lehetett bezárni).

Amikor Eddie Leo új sanghaji öltözőjében állt, és az üvegfalon át bámult kifelé, a Pudong pénzügyi negyedet látta, amely úgy ragyogott a folyó fölött, mint Xanadu. Akkor, ott megesküdött, hogy egyszer olyan fantasztikus öltözője lesz, hogy Leóé csak egy nyomorult disznóólnak tűnik majd mellette. Addig is még mindig van valamije, amit Leo vadonatúj pénzén még nem tudott megvenni: egy dombornyomásos meghívó Colin Khoo szingapúri esküvőjére.

11

RACHEL

•

NEW YORKBÓL SZINGAPÚRBA MENET

– Ugye, csak viccelsz? – kérdezte Rachel, amikor a JFK repülőtéren Nick odakormányozta őt a Singapore Airlines első osztályához tartozó pulthoz és a vörös szőnyeghez.

Nick huncut mosollyal az arcán mulatott a lány reakcióján.

– Azt gondoltam, hogy ha már átrepülsz velem a fél világon, legalább megpróbálom kényelmessé tenni a dolgot amennyire lehet.

– De hát ez biztosan egy vagyonba került! Ugye, nem kellett eladnod az egyik vesédet?

– Ne aggódj, körülbelül egymillió törzsutaspontot gyűjtöttem.

De Rachel úgy érezte, hogy Nicknek nem erre kellett volna elpocsékolnia azt a sok pontot. Ki repül manapság első osztályon? A második meglepetés akkor érte, amikor felszálltak a hatalmas, kétszintes A380-as Airbus fedélzetére, és egy gyönyörű utaskísérő üdvözölte őket, aki mintha egy utazási magazinból lépett volna elő.[15]

---

[15] A Singapore Airlines emblematikus egyenruháját Pierre Balmain (francia divattervező) tervezte. Az utaskísérők ruháját a maláj *kebaya* (blúz-szoknya kombináció) inspirálta (sok üzleti úton lévő utazót is megihletett). *(a Szerző)*

– Mr. Young, Ms. Csu, engedjék meg, hogy megmutassam Önöknek a helyüket – mondta, és a gép elejébe vezette őket, ahol tizenkét magánkabint alakítottak ki.

Rachel úgy érezte, mintha egy manhattani tetőtéri luxuslakás mozitermébe lépett volna be. A kabinban két széles fotel állt. A lány még soha nem látott ilyen hatalmas karosszékeket. Borításuk vajszínű, kézzel varrott Poltrona Frau bőr volt. Két óriási, lapos képernyős televízió állt egymás mellett, valamint egy mennyezetig érő szekrény is volt a helyiségben, amelyet ügyesen elrejtettek egy csúsztatható fapanel mögé. Az üléseken egy-egy hatalmas kasmírkendőt terítettek szét, amely arra csábította a szerencsés utast, hogy bekuckózzon, és kényelmesen töltse el a repülési időt.

A stewardess a középen álló pult felé mutatott, ahol koktélok sorakoztak.

– Egy aperitifet indulás előtt? Mr. Young, Önnek a szokásos gin-tonik, Ms. Csu, Önnek egy Kir Royale, hogy otthonosabban érezze magát.

Azzal átadott Rachelnek egy hosszú poharat, amelyben hűvös, pezsgő folyadék gyöngyözött. Az italt szemmel láthatóan csupán néhány másodperce töltötték ki. Hát *persze* hogy már tudták, mi a kedvenc koktélja.

– Szeretnének a fotelekben elhelyezkedni vacsoráig, vagy inkább alakítsuk át hálószobává a kabint rögtön a felszállás után?

– Azt hiszem, egy ideig ezt a mozis változatot preferáljuk – mondta Nick.

Amint a stewardess kiment, Rachel kijelentette:

– Szent isten! Volt, hogy ennél kisebb lakásban éltem!

– Remélem, nem baj, hogy itt kell meghúznunk magunkat. Ázsiai mércével nézve ez elég silány vendéglátás – viccelt vele Nick.

– Hát… azt hiszem, kibírom valahogy – mondta Rachel, belekuporodott a hatalmas karosszékbe, és a távirányítóval kezdett foglalkozni. – Oké, sokkal több csatorna van, mint amit meg tudnék számolni. Valamelyik unalmas svéd krimidet szeretnéd nézni? Ó, *Az angol beteg.* Én arra szavazok. Várj csak! Lehet, hogy repülés közben nem kéne olyan filmet néznem, amelyben lezuhan egy gép?

– Az egy apró, egymotoros gép volt, és ha jól emlékszem, a nácik lőtték le, nem? Szerintem jó lesz – mondta Nick, és megfogta Rachel kezét.

A hatalmas repülő elindult a kifutópályán, és amikor Rachel kinézett az ablakon, látta, hogy egy csomó másik gép is sorakozik a betonon. Villogó fényekkel vártak a sorukra. *Néhány perc múlva már mind az eget hasítják* – gondolta a lány.

– Tudod, nekem csak most esik le, hogy tényleg elutazunk.

– Izgatott vagy?

– Csak egy kicsit. Azt hiszem, ha egy repülőgépen igazi ágyban alszik az ember, az tényleg izgalmas dolog!

– Innen már csak rosszabb jöhet, mi?

– Határozottan. Azóta egyre rosszabb, amióta mi ketten találkoztunk – mondta Rachel Nickre kacsintva, és ujjait belefűzte Nick ujjaiba.

NEW YORK, 2008 ŐSZE

Ami azt illeti, Rachel Csu egyáltalán nem érezte azt a villámcsapásszerű érzést, amikor először megpillantotta Nicholas Youngot a La Lanterna di Vittorio kertjében. Persze roppant jóképű volt, de Rachel mindig is gyanakvással tekintett a jóképű férfiakra, különösen azokra, akiknek brit akcentusuk volt. Pár percig csendben méregette őt, és azon tűnődött, vajon Sylvia ezúttal mibe akarja belerángatni.

Amikor Sylvia Wong-Swartz, Rachel kolléganője egy szép napon belépett a Közgazdaságtudományi Kar társalgójába, és kijelentette, hogy azt a délelőttöt Rachel leendő férjével töltötte, a lány Sylvia egyik újabb ostoba tréfájának tartotta az egészet, és oda se figyelt rá. Még csak fel se nézett a laptopjából.

– De komolyan, megtaláltam a férjedet. Együtt voltunk egy diákönkormányzati gyűlésen. Most láttam harmadszor, és meggyőződésem, hogy ő az *igazi.*

– Ó, tehát a leendő férjem egy diák. Köszi, tudod, mennyire imádok kiskorúakat megrontani.

– Nem, nem, egy fantasztikus új professzorról van szó a történelem tanszékről. És ő a tanszék tanácsadója a Történészek Szervezetében is.

– Tudod, hogy nem jönnek be a professzor típusú pasik. Különösen nem a történészek.

– Igen, de ez a pasas más. Én mondom neked. Ő a legfantasztikusabb fickó, akivel az utóbbi években találkoztam.

Elbűvölő. És szexi! Ha nem lennék már férjnél, én magam csapnék le rá!

– Hogy hívják?

– Nicholas Young. Most kezdte a szemesztert, Oxfordból jött.

– Brit? – nézett fel kíváncsian Rachel. A kolléganője végül csak felkeltette az érdeklődését.

– Nem, nem – mondta Sylvia, letette a mappáit és leült. Aztán nagyot sóhajtott. – Oké, elmondom az egészet, de mielőtt leírod, ígérd meg, hogy végighallgatsz.

Rachel alig várta, hogy mi sül ki az egészből. Vajon milyen mesésen lényegtelen részletet nem fedett még fel Sylvia?

– Ázsiai – bökte ki végül a másik lány.

– Ó, az isten szerelmére, Sylvia! – mondta kétségbeesve Rachel, és visszafordult a laptopjához.

– Tudtam, hogy így fogsz reagálni. De hallgass végig. Esküszöm, ez a pasas tökéletes neked…

– Aha, tuti biztos vagyok benne – válaszolta Rachel szarkasztikusán.

– Isteni brit akcentusa van, el kell tőle ájulni. És elképesztően öltözik. Tökéletes zakó, a megfelelő helyen ráncolódik…

– Nem. Érdekel. Sylvia.

– Egy kicsit hasonlít arra a japán színészre, aki a Vong Karvaj filmekben játszik.

– Japán vagy kínai?

– *Nem mindegy?* Valahányszor egy ázsiai pasi rád néz, azonnal felöltöd azt a híres, jéghideg, ázsiai Rachel Csu pillantásodat, amitől elpárolognak, mielőtt kaphatnának egy esélyt.

– Nem is igaz!

– De még mennyire az! Már annyiszor láttam. Emlékszel arra a fickóra, akit múlt héten Yanira villásreggelijén ismertél meg?

– Abszolút kedves voltam vele!

– Úgy bántál vele, mintha a „herpesz" szó lenne a homlokára tetoválva. Őszintén, te vagy a legönsorsrontóbb ázsiai, akit valaha ismertem.

– Hogy érted ezt? Én egyáltalán nem vagyok önsorsrontó! És mi a helyzet veled? Te vagy az, aki egy fehér fickóhoz ment feleségül.

– Mark nem fehér, hanem zsidó – vagyis gyakorlatilag ázsiai. De ez nem tartozik ide – én legalább egy csomó ázsiaival randiztam annak idején.

– Ahogy én is.

– Mikor randiztál te komolyan egyetlen ázsiaival is? – vonta fel Sylvia a szemöldökét.

– Sylvia, neked fogalmad sincs, hány ázsiai pasassal hoztak már össze az elmúlt években. Nézzük csak! Ott volt az az MIT-s kvantumfizikus kocka, aki jobban szeretett volna belőlem egy 0-24-ben rendelkezésére álló takarítónőt csinálni, meg volt az a tajvani szépfiú, akinek nagyobb mellei voltak, mint nekem, meg a harvardi MBA-s *chuppie,*[16] aki megszállottja volt a Gordon Gekkónak. Folytassam?

– Biztosan nem voltak ilyen borzasztóak mind.

---

[16] Chinese + yuppie = kínai yuppie *(a Szerző)*

– Hát, ahhoz elég borzasztóak voltak, hogy öt évvel ezelőtt kifejlesszem a „csak semmi ázsiai pasas” filozófiámat-jelentette ki Rachel.

Sylvia felsóhajtott.

– Nézzünk szembe a tényekkel. Valójában azért bánsz így az ázsiai férfiakkal, mert a családod elvárja tőled, hogy egy ilyennel jelenj meg otthon, te pedig a magad módján ez ellen tiltakozol.

– Nagyon messze jársz az igazságtól – nevetett Rachel a fejét csóválva.

– Vagy ez, vagy mivel egy faji kisebbség tagjaként nőttél fel Amerikában, úgy érzed, az asszimiláció csúcsa az lenne, ha a domináns faj képviselőjével házasodnál. Ezért randizol mindig fehér angolszász protestánsokkal… vagy valamilyen nagypofájú európaival.

– Voltál te már valaha Gupertinóban, ahol a kamaszkoromat töltöttem? Mert akkor látnád, hogy az ázsiai a domináns faj. Ne vetítsd ki rám a saját tapasztalataidat.

– Nos, fogadd el a kihívást, és legyél egyszer színvak, kérlek!

– Rendben, bebizonyítom, hogy nincs igazad. Mit szeretnél, hogyan mutatkozzam be ennek az oxfordi ázsiai bájgúnárnak?

– Nincs rá szükség. Már megbeszéltem vele, hogy hármasban iszunk egy kávét a La Lanternában munka után – mondta vigyorogva Sylvia.

Amikor a mogorva észt pincérnő odajött az asztalukhoz, hogy felvegye a rendelést, Sylvia mérgesen odasúgta Rachelnek.

– Mi van, megkukultál? Elég lesz már az ázsiai fagyosságból!

Rachel úgy döntött, tovább játszik, és belefolyik a beszélgetésbe, de hamar nyilvánvalóvá vált számára, hogy Nicholasnak fogalma sincs, milyen színjáték folyik körülötte. Sőt ami még inkább zavarba ejtő volt, a férfit szemmel láthatóan sokkal jobban érdekelte Sylvia. Lenyűgözte a lány interdiszciplináris[17] háttere, és folyamatosan kérdésekkel bombázta arról, hogyan működik a közgazdasági tanszék. Sylvia fürdőzött az érdeklődésében, kacéran nevetgélt, és miközben tréfálkoztak, a hajtincsét tekergette az ujja körül. Rachel csak bámult. *Ennek fogalma sincs, mi a helyzet? Nem szúrja ki a szemét Sylvia karikagyűrűje?*

Rachel csak húsz perc elteltével volt képes kilépni régóta dédelgetett előítéleteinek a fogságából, és józanul szemlélni a helyzetet. Igaz, hogy az utóbbi időben nem sok esélyt adott az ázsiai pasiknak. Az anyja mondta is:

– Rachel, tudom, hogy nehéz neked megfelelően viselkedni egy ázsiai férfival, mivel soha nem ismerted az apádat.

Rachel ezt a fajta kanapépszichológiát meglehetősen leegyszerűsítettnek tartotta. Bárcsak ilyen egyszerű lenne a dolog.

Számára a probléma gyakorlatilag a kamaszkora első napjától fennállt. Amikor egy ellenkező nemű ázsiai férfi lépett be a helyiségbe, mindig megtapasztalta ezt a jelenséget. A többi lánnyal abszolút kedves és normális volt, de ami őt illeti, neki mindig *különleges bánásmód* dukált. Először is szemügyre vették: a fiú a legudvariatlanabb módon felmérte a fizikai tulajdonságait

---

[17] Több tudományterületet is érintő *(lat.)*

– testének minden centiméterét felbecsülte, és egészen más normákat állított fel neki, mint a többi, nem ázsiai lány számára. Milyen nagy a szeme? Természetes dupla szemhéja van-e, vagy sebészeti beavatkozás után lett ilyen? Mennyire világos a bőre? Mennyire egyenes és fényes a haja? Elég széles-e a csípője a gyerek-szüléshez? Van-e akcentusa? És milyen magas, ha leveszi a magas sarkú cipőjét? (Rachel a maga 167 centijével magasnak számított, és az ázsiai férfiak inkább ágyékon lőnék magukat, mint hogy egy náluk magasabb lánnyal randizzanak.)

Ha ezt az első akadályt esetleg sikerrel küzdötte le, akkor következett az *igazi* vizsga. Az ázsiai barátnői mind ismerték a dolgot. Tréfásan úgy hívták, SAT (a felsőoktatásba való belépésre jogosító átfogó vizsga az Egyesült Államokban). Az ázsiai hím nem titkoltan kérdezgetni kezdte az ázsiai nőt a társadalmi helyzetéről, műveltségéről és tehetségéről, hogy meg tudja ítélni, vajon az illető alkalmas-e „feleségnek és a fiai anyjának". Mindeközben az ázsiai hím – szintén nem túl visszafogottan – kinyilvánította saját SAT-statisztikáit: hány generáció óta él a családja Amerikában, milyen orvosok a szülei, hány hangszeren játszik, hány tenisztáborba ment el, melyik Borostyán Ligához tartozó híres egyetem felvételijét utasította el, melyik Audi, BMW vagy Lexus modellt vezeti, várhatóan körülbelül hány év múlva lesz (a kívánt aláhúzandó) vezérigazgató, pénzügyi igazgató, jogi főtanácsos, vezető sebész stb., stb.

Rachel már annyira hozzászokott a SAT-ok felsorolásához, hogy mivel ma semmi ilyesmire nem került sor, tulajdonképpen furcsán elbizonytalanodott. Ez a srác szemmel láthatóan nem így

működött, és nem dobálózott folyton a nevekkel. Rachel zavarban volt, nem tudta, hogyan kezelje a helyzetet. Ezért inkább csak élvezte az ír kávét, amit rendelt, átengedte magát a kellemes hangulatnak, és megpróbált kedves lenni. Miközben a színes, különös módon megfestett lámpák árnyékában ült a kertben, lassan egészen más fényben kezdte látni azt a személyt, akit Sylvia annyira szeretett volna összeismertetni vele.

Nem tudta egészen pontosan megfogalmazni, mi, de volt valami érdekesen egzotikus Nicholas Youngban. Először is, a kissé gyűrött vászonzakó, a fehér vászoning, a kopott fekete farmer egy olyan utazóra emlékeztette a lányt, aki épp most tért vissza Nyugat-Szahara feltérképezéséről. Aztán ott volt szikrázó szelleme, amit szerényen, alázattal villantott csak meg. Ez a fajta szerénység minden brit nevelést kapott fiú esetében megfigyelhető volt. De mindezek mélyén volt egy csendes, nyugodt férfiasság és könnyedség, amiről kiderült, hogy mágneses vonzereje van. Rachel egyszer csak azt vette észre, hogy belevonódik Nicholas beszélgetésének körébe, és még mielőtt tudatosult volna benne, úgy fecserésztek, mintha régóta barátok lennének.

Egy ponton Sylvia felállt, és bejelentette, hogy ideje hazamennie, mielőtt a férje éhen hal. Rachel és Nick úgy döntött, marad még egy italra. Ami után következett egy újabb ital. Ami után következett egy vacsora a sarki bisztróban. Ami után következett egy fagyi. Ami után átsétáltak a Washington Square parkon (mivel Nick ragaszkodott hozzá, hogy visszakísérje Rachelt a campuson lévő lakásához). *Tökéletes úriember* – gondolta a lány, miközben elsétáltak a szökőkút és a szőke

rasztafrizurás gitáros mellett, aki egy melankolikus balladát játszott.

És itt állsz mellettem, ahogy múlik az idő – énekelte a fiú szomorúan.

– Ez nem egy Talking Heads-szám? – kérdezte Nick. – Hallgasd csak!

– Atyaég, de igen! Tényleg! Az *Ez az a hely* – mondta Rachel meglepetten. Tetszett neki, hogy Nick elég jól tudja a dalt ahhoz, hogy ebben a kegyetlenül gyenge változatban is felismerje.

– Nem is olyan rossz – mondta Niek, majd kivette a tárcáját, és néhány dollárt dobott a srác nyitott gitártokjába.

Rachel észrevette, hogy Nick magában énekli a dalt. *Ezzel máris szerzett pár jó pontot nálam* – gondolta, aztán döbbenten ráeszmélt, hogy Sylviának ezúttal igaza volt. Ez a srác, akivel most már hat órája egyfolytában beszélget, aki fejből tudja az egyik kedvenc száma szövegét, aki itt áll most mellette, az egyetlen hosszú idő óta, akiről valóban el tudja képzelni, hogy a férje legyen egyszer.

12

A LEONGOK

•

SZINGAPÚR

– Na végre, az álompár – jelentette ki Mavis Oon, amikor Astrid és Michael belépett a Colonial Club hivatalos vacsoratermébe. Michael egy ropogósra vasalt, tengerészkék Richard James öltönyt, Astrid pedig egy hosszú, datolyaszilva színű selyemfátyol ruhát viselt. Valóban rendkívül feltűnő pár voltak, és a helyiségen végigfutott a jól ismert moraj: a nők titokban tetőtől talpig végigmérték Astridot, a férfiak pedig – irigykedve és gúnnyal a szemükben – ugyanezt tették Michaellel.

– Nahát, Astrid, hogyhogy ilyen későn? – támadt a lányára Felicity Leong, amint Astrid odalépett a trófeák melletti, hosszú bankettasztalhoz, ahol a tágabb Leong család tagjai, valamint a tiszteletre méltó Kuala Lumpur-i vendégek foglaltak helyet. *Tan sri*[18] Gordon Oon és *puan sri* Alavis Oon tisztelte meg jelenlétével az összejövetelt.

---

[18] A második legmagasabb cím Malajziában (hasonló a brit hercegi címhez), amelyet a kilenc maláj állam egyik uralkodója adományozhat. A feleségnek a *puan sri* megszólítás jár. (A *tan sri* általában gazdagabb, mint a *dato,* és valószínűleg sokkal több időt tölt a maláj királyi család körüli hízelgéssel.) *(a Szerző)*

– Elnézést, Michael kínai járata késett – szabadkozott Astrid. – Remélem, nem vártatok meg a rendeléssel. Itt mindig nagyon lassan hozzák ki az ételt.

– Astrid, gyere, gyere ide, hadd nézzelek meg – utasította őt Mavis.

A tekintélyt parancsoló hölgy – aki könnyedén megnyerhette volna az Imelda Marcos-hasonmásversenyt, amilyen elképesztően vörös arca és kontya volt – megpaskolta Astrid arcát, mintha még mindig kislány lenne, és belekezdett a szokásos cirádába.

– Jaj, hát semmit sem változtál, egy percet sem öregedtél, amióta utoljára láttalak, hogy van a kis Cassian, és mikor lesz egy másik gyereked is, ne várj túl sokáig, *lah,* most már kell neked egy kislány is, ismered a tízéves kisunokámat, Bellát, na ő imád téged, istenít, amióta utoljára Szingapúrban jártál, és mindig azt mondja, *Ah Ma, amikor felnövök, olyan akarok lenni, mint Astrid,* és amikor megkérdezem tőle, miért, hát azt mondja, *Mert mindig úgy öltözik, mint egy mozicsillag, és mert Michael olyan nagydarab.*

Az asztalnál ülők mind hangosan felnevettek.

– Igen, hát nem mindannyian azt szeretnénk, ha annyit költhetnénk ruhákra, mint Astrid, és olyan kockahasunk lenne, mint Michaelnek? – szólt be Astrid testvére, Alexander.

Harry Leong felnézett az étlapból, és amikor meglátta Michaelt, odaintette magához. Ősz hajával, sötét bőrével Harry királyi jelenség volt az asztalfőn. Mint mindig, Michael nem kevés szorongással közelítette meg apósát. Harry átnyújtott neki egy vastag, kipárnázott borítékot.

– Itt a MacBook Air, amit használok. Valami baj van a Wi-Fi-kapcsolattal.

– Pontosan mi a probléma? Nem találja a megfelelő hálózatot, vagy a bejelentkezés nem sikerül? – kérdezte Michael.

De Harry már újra csak az étlapra figyelt.

– Mi? Ja, sehol sem működik. Te állítottad be, én nem változtattam rajta semmit. Nagyon köszönöm, hogy vetsz rá egy pillantást. Felicity, a múltkor báránybordát ettem itt? Itt sütik folyton túl az ételt?

Michael kötelességtudóan elvitte magával a laptopot, és miközben visszafelé sétált az asztal másik végéhez, Astrid legidősebb bátyja, Henry is megfogta a zakója ujját.

– Hé, Mike, bocs, hogy ilyesmivel zavarlak, de be tudsz ugrani hozzánk valamikor a hétvégén? Valami baj van Zachary Xboxával. Remélem, meg tudod javítani, túl sok *mah fan*[19] visszaküldeni a gyártóhoz Japánba.

– Lehet, hogy hétvégén el kell utaznom, de ha nem, akkor megpróbálok beugrani – mondta Michael apatikusan.

– Ó, köszönöm, köszönöm – szólt közbe Cathleen, Henry felesége is. – Zachary már megőrjít minket az Xbox nélkül.

– Michael ennyire ért a kütyükhöz, vagy mi? – érdeklődött Mavis.

– Ó, ő abszolút zseni ebben! Ő a tökéletes vő, aki mindent meg tud javítani! – jelentette ki Harry.

Michael kínosan mosolygott, amikor Mavis bámulni kezdte.

– Miért gondoltam azt, hogy a seregben van?

---

[19] Macera *(kantoni)*

– Mavis néni, Michael régebben a Védelmi Minisztériumban dolgozott. Ő segített beprogramozni a legmodernebb fegyvereket – mondta Astrid.

– Bizony, a ballisztikus rakétáink nyújtotta védelem ebben az országban Michael kezében van. Tudjátok, ha megszáll bennünket az a kétszázötvenmillió muzulmán, akik minden oldalról körülvesznek minket, legalább tíz percig tudunk majd harcolni – nevetett Alexander.

Michael megpróbált elrejteni egy grimaszt, és kinyitotta a nehéz, bőrkötéses étlapot. Ebben a hónapban az *Amalfi ízei* témakör köré szerveződtek a kulináris élvezetek, és az ételek neve többnyire olaszul volt feltüntetve. *Vongole.* Tudta, hogy az a kagyló. De mi a fene lehet az a Paccheri alla Ravello? Meghalnának, ha egy angol nyelvű étlapot is mellékelnének? Ez egyébként jellemző volt a sziget legrégebbi sportklubjára, arra a helyre, amely olyan fensőbbségesen merev volt, és annyira őrizte az Edward korabeli tradícióikat, hogy a nők egészen 2007-ig még csak be sem kukkanthattak a férfiak bárjába.

Kamasz fiúként Michael minden héten focizott a *Padang*nak nevezett hatalmas, zöld füves pályán a városháza előtt, ahol az összes, nemzeti ünnepen rendezett felvonulás is zajlott, és gyakran tekintett kíváncsian a *Padang* keleti oldalán álló patinás, viktoriánus épületre. A kapuból láthatta az odabent ragyogó gyönyörű csillárokat, a ropogósra keményített, hófehér abroszokra helyezett, ezüstszínű tálalóedényeket, a fekete szmokingban surranó pincéreket. Megfigyelhette, milyen fontosnak látszó emberek vacsoráztak élvezettel az asztalok körül, és megpróbálta kitalálni, vajon kik lehetnek. Szeretett

volna egyszer besétálni a klubba, hogy az ablakok másik oldaláról nézhessen ki a focipályára. Egyszer összeszedte a bátorságát, és megkérte pár barátját, surranjanak be az épületbe titokban. Foci előtt mentek, amikor még rajtuk volt a St. Andrew's egyenruhája. Csak úgy lazán besétálnak, ki akadályozhatná meg, hogy rendeljenek egy italt a bárban?

– Meg ne próbáld, Teo, nem tudod, miféle hely ez? Ez a Colonial Club! Vagy *ank mor*nak kell lenned, vagy valamelyik ultragazdag család tagjának, ha be akarsz oda menni – mondta az egyik barátja.

– Gordon és én eladtuk a Pulau Club tagságinkat, mert rájöttem, hogy csak azért járok oda, hogy az *ice kacang*jukat[20] egyem – hallotta Michael Mavis hangját, aki az anyósához beszélt. Mit nem adna azért, ha újra ott lehetne kint, a focipályán a haverjaival. Alkonyatig fociznának, aztán elmennének a legközelebbi *kopi tiamba*[21] egy hideg sörért meg némi *nasi goreng*ért[22] vagy rizstésztáért. Annyival jobb lenne, mint itt ülni ebben a nyakkendőben, ami már csaknem megfojtja, és olyan kimondhatatlan nevű ételeket enni, amelyeknek ára a csillagos eget rúgja. Nem mintha ennél az asztalnál bárki valaha is megnézte volna, mi mennyibe kerül. Az Oonoké volt gyakorlatilag fél Malajzia, ami pedig Astridot és a testvéreit illeti, Michael soha nem látta, hogy bármelyikük felemelt volna

---

[20] Malajziai desszert, amely jégforgácsból és színes cukorszirupból áll, és sokféle módon díszítik, például édes kukoricával, zselével, pálmamaggal, vagy fagylalttal. (*a Szerző)*

[21] Kávézó *(hokkien)*

[22] Indonéz sült rizs, rendkívül népszerű étel Szingapúrban. (*a Szerző*)

egy számlát az asztalról. Mindannyian felnőttek voltak, családot alapítottak, de Leong papa mindig állta a számlákat. (A Teo családban sem a bátyái, sem a nővérei nem engednék soha, hogy a szüleik fizessék ki a számlákat.)

Meddig tart még ez a vacsora? Európai stílusban ettek, tehát négy fogás érkezett, ami itt annyit tesz, hogy óránként egy. Michael megint belenézett az étlapba. *Gan ni na!*[23] Volt valami ostoba saláta is. Ki a franc képes az étkezés *után* felszolgálni a salátát? Az összesen öt fogás, mert Mavis szereti a desszertet is, bár állandóan a köszvényére panaszkodik. Aztán az anyósa folytatja a panaszáradatot, neki sarkantyúja van, mire a nők mind egymást túllicitálva, vég nélkül sorolják a betegségeiket. Utána következnek a köszöntők, a tósztok. Az apósa először is hosszasan ecseteli az Oonok nagyszerűségét, amiért a megfelelő családba születtek, majd Gordon Oon válaszképpen köszönti a Leongokat, amiért zseniálisan a megfelelő családba születtek ők is. Azután az ifjabb Henry Leong mond egy köszöntőt az ifjabb Gordon Oonra, arra a csodálatos fickóra, akit tavaly egy tizenöt éves diáklánnyal kaptak rajta Lang-kawin. Csoda lenne, ha az egész fél tizenkettő előtt véget érne.

Astrid rápillantott a férjére. Az a testtartás, mint aki nyársat nyelt, az a feszült mosoly az arcán, amit magára kényszerít, miközben See Hej Szien feleségével beszélget… Astrid jól ismerte ezt a nézést. Már akkor is látta Michaelen, amikor először teára hívták őket a nagymamájához, vagy amikor az

---

[23] Bassza meg! (*hokkien*)

elnökkel vacsoráztak az *Isztana*ban[24]. Egyértelmű volt, hogy Michael valahol másutt jobban szeretett volna lenni, mint itt. Vagy esetleg *valaki* mással? Ki az a másik? Amióta felfedezte azt a bizonyos üzenetet a férje telefonján, Astrid folyton ezt a kérdést tette fel magának.

HIÁNYZOL ITT LEGBELÜL. Az első néhány napban Astrid megpróbálta meggyőzni magát arról, hogy lennie kell valamilyen logikus magyarázatnak. Talán csak egy fatális tévedés volt, egy rossz számra küldött SMS, valamiféle rossz tréfa vagy ugratás, amit ő nem értett. Az üzenet másnap reggelre eltűnt, és ő azt kívánta, bárcsak ugyanilyen könnyedén ki lehetne törölni az agyából is. De az agya nem engedett. Nem tudott tovább úgy élni, hogy nem oldja meg ezt a rejtélyt. Mindennap a munkahelyén hívogatta Michaelt, kitalált valamilyen ostoba, átlátszó kérdést, csak hogy lássa, a férfi valóban ott van, ahol mondja. Minden adandó alkalmat megragadott, hogy ellenőrizze a mobilját. Amikor Michael épp nem volt a telefonja közelében, Astrid lázasan pörgette át az üzeneteit. Több gyanús SMS-t nem talált. Vajon a férfi jobban ügyel most már a nyomokra, vagy ő paranoiás? Hetek óta minden pillantást, minden szót, Michael minden lépését analizálja, és valamilyen rejtett jelet, bizonyítékot keres arra,

---

[24] Palota *(maláj)* – itt a szingapúri elnök hivatalos rezidenciájára utal. Szingapúr első kormányzója, Sir Henry Saint George Ord építtette, 1869-ben készült el. Korábban Kormányháznak nevezték, egy ötvenhektáros terület tartozik hozzá. (*a Szerző)*

amit még magának sem mert megfogalmazni. De nem talált semmit. Csodás életükben minden abszolút normálisnak tűnt.

Egészen ma délutánig.

Michael épp nemrég jött haza a repülőtérről, és amikor arra panaszkodott, hogy összegörnyedve kellett utaznia a China Easter Airlines egyik régi gépének – nem hátrahajtható ülésű – utolsó sorában, Astrid javasolta neki, hogy vegyen egy meleg fürdőt némi Epsom sóval. Amikor Michael bevette magát a fürdőszobába, Astrid rögtön átkutatta a csomagját.

Tulajdonképpen nem tudta, mit keres – valamit, bármit. Amikor a férje pénztárcájához ért, egy műanyag hajtóka alatt talált egy összehajtogatott papírt. Ott, ahol Michael a szingapúri személyi igazolványát tartotta. Egy előző este elköltött vacsora számlája volt – a Petrusban, 3812 dollár értékben. Úgy tűnt, egy kétszemélyes vacsoráról lehetett szó.

Mit csinált a férje Hongkong legpuccosabb francia éttermében, amikor valamilyen számítógépes projekten kellett volna dolgoznia a dél-kínai Csunkingben? És különösen ebben az étteremben, ami egy olyanféle hely, ahova csak erőnek erejével lehetett volna elvonszolni. Elképzelhetetlen, hogy a folyton spóroló partnerei jóváhagytak egy ilyen jellegű kiadást, még a legfontosabb ügyfelük esetében sem. (Ráadásul nincs olyan kínai ügyfél, aki valaha egy francia *Nouvelle Cuisine*[25] étterembe akarna menni, ha van másik lehetőség is.)

Astrid hosszan nézte a számlát, bámulta Michael sötétkék aláírásának lendületes vonásait a ropogós, fehér papíron. Azzal a

---

[25] Új konyha *(fr.)* (ejtsd: nuvell küizin)

Caran d'Ache töltőtollal írt, amelyet tőle kapott a születésnapjára. Astrid szíve olyan gyorsan vert, mintha ki akarna ugrani a mellkasából, mégis tökéletesen megbénult. Elképzelte, ahogy Michael ott ül egy gyertyafényes helyiségben a Shangri-La hotel tetején, és a Viktória-öböl fényeit csodálja egy romantikus vacsora közben azzal a nővel, aki az üzenetet küldte. Talán egy kitűnő burgundival kezdtek, amely az Aranypartról származik, és desszertnek egy meleg csokoládéfelfújtat rendeltek jeges citromkrémmel, két személyre.

Be akart rontani a fürdőszobába, és a férje arcába akarta vágni a számlát, ott a fürdőkádban. Üvölteni akart, és végig szerette volna karmolni az arcát. De természetesen semmi ilyesmit nem tett. Összeszedte magát. Vett néhány mély levegőt. Születése napjától arra nevelték, hogy képes legyen erre. Okosan fog cselekedni. Tudta, hogy semmi értelme magyarázatot követelni vagy jelenetet rendezni. Bármiféle magyarázat csak sebet ejtene tökéletesnek látszó életükön. Gondosan összehajtogatta a számlát, és visszatette az eredeti helyére. Azt kívánta, bárcsak eltűnne onnan. Ahogy az agyából is. Egyszerűen eltűnne.

13

PHILIP ÉS ELEANOR YOUNG

•

SYDNEY ÉS SZINGAPÚR

Philip a kedvenc összehajtható fémszékén üldögélt azon a kis stégen, amely a kertje végében állt, és figyelte a horgászbotját. A damil egyenesen a Watson-öbölbe merült, és Philip másik szemével a *Popular Mechanics* legutóbbi számát nézegette. A mobiltelefonja egyszer csak rezegni kezdett a nadrágja zsebében, ami megzavarta a reggeli áhítatot. Tudta, hogy a felesége az, mert gyakorlatilag ő volt az egyetlen ember, aki mobilon hívta. Eleanör ragaszkodott hozzá, hogy mindig legyen nála egy mobiltelefon, hátha vészhelyzet esetén szüksége van a férjére, miközben Sydney-ben, Hongkongban, Bangkokban, Sanghajban és még az isten tudja, hol utazgatott.

Felvette a telefont, és azonnal meghallotta a felesége hisztérikus szóáradatát.

– Nyugodj le, és beszélj már lassabban! Nem értek egy szót sem! De miért akarsz leugrani az épület tetejéről? – kérdezte Philip a maga szokásos, rendíthetetlen stílusában.

– Most kaptam meg a dossziét Rachel Csuról a magánnyomozótól. Tudod, az, aki Beverly Hillsen lakik, és akit Mabei Kwok ajánlott. Akarod tudni, mi áll benne?

Utóbbi inkább fenyegetésnek hangzott, mint valódi kérdésnek.

– Öööö… ki az a Rachel Csu? – kérdezte Philip.

– Ne legyél szenilis, *lah*! Nem emlékszel, mit mondtam múlt héten? A fiad titokban találkozgat valami lánnyal már egy éve, és volt képe csak néhány nappal ezelőtt közölni velünk, hogy idehozza Szingapúrba!

– Felbéreltél egy magánnyomozót, hogy leellenőrizd ezt a lányt?

– Hát persze! Semmit sem tudunk róla, és már mindenki róla és Nickről beszél…

Philip rápillantott a horgászbotjára, ami rezegni kezdett. Tudta, mi lesz ennek a beszélgetésnek a vége, és nem akart részt venni benne.

– Azt hiszem, drágám, most nem tudok tovább beszélni. Épp egy sürgős ügyet intézek.

– Akkor hagyd azt abba, *lah!* Ez is elég sürgős! A jelentés még rosszabb, mint a legrosszabb rémálmom! Az az ostoba unkatestvéred, Cassandra nem jól tudta – kiderült, hogy ez a lány *nem* a Tajpej Plastics tulajdonosának családjából való!

– Mindig mondom neked, hogy egy szót se higgy el abból, amit Cassandra mond. De miért fontos ez?

– *Miért fontos?!* Ez a lány *csaló* – úgy tesz, mintha a Csu család tagja lenne!

– De ha a vezetékneve történetesen éppen Csu, akkor hogyan vádolhatod azzal, hogy Csunak adja ki magát? – mondta nevetve Philip.

– Jaj, ne mondj nekem ellent! Majd elmondom, miért csaló. A magánnyomozó először azt mondta, hogy Amerikában született kínai, de amikor mélyebbre ásott, kiderült, hogy nem is igazán az! Kínában született, és hat hónapos korában vittek Amerikába.

– És?

– Hallottad, amit mondtam? Kínában! Az anyaországban!

Philip nem értette a dolgot.

– Alapvetően mindenkinek a családja az anyaországból származik, nem? Honnan származhatna máshonnan? Izlandról?

– Ne szórakozz velem! A családja valami *ulu ulu*[26] faluból jön Kínából, amiről még csak nem is hallott senki. A nyomozó azt mondja, hogy valószínűleg munkások lehettek. Más szóval: PARASZTOK!

– Azt hiszem, drágám, ha elég messzire nyúlunk vissza az időben, mindannyiunk ősei parasztok voltak. És nem tudtad, hogy az ókori Kínában a paraszti réteget nagyon is tisztelték? Ők alkották a gazdaság gerincét…

– Ne beszélj ostobaságokat, *lah!* A legrosszabbat még nem is hallottad – a lányt csecsemőként vitte Amerikába az anyja. De hol az apa? Az apjának semmi nyoma, úgyhogy biztosan elváltak. El tudod ezt hinni? *Alamak,* egy elvált, nevenincs *ulu* családból származó lány! *Tiao lau!*[27]

– Mi ezzel a baj? Manapság számtalan ember csonka családból jön, és aztán boldog házasságban él. Csak nézd meg a

---

[26] Messzi, a civilizációtól távoli, isten háta mögötti *(maláj)*

[27] Leugrom az épület tetejéről! (*hokkien)*

válási statisztikákat itt, Ausztráliában – próbálta meggyőzni Philip a feleségét.

Eleanor nagyot sóhajtott.

– Mit vártál? Ezek a derék ausztrálok mind bűnözők leszármazottjai.

– Ezért vagy te ilyen népszerű errefelé – tréfálkozott a férje.

– Nem látod a fától az erdőt. Ez a lány nyilvánvalóan egy ravasz csaló, aki aranybányára bukkant! Te is épp olyan jól tudod, mint én, hogy a fiad sohasem vehet el egy ilyen *személyt.* El tudod képzelni, hogyan reagál majd a családod, ha idehozza azt a kincsvadászt?

– Ami azt illeti, egyáltalán nem érdekel, mit gondolnak.

– És nem látod, hogyan érinti ez majd Nickyt? És az anyád *persze* engem fog okolni mindenért, *lah! Mindig é*n vagyok a hibás *mindenért. Alamak*, gondolom, tudod, hogy végződik majd az egész.

Philip nagyot sóhajtott. Ez volt az oka annak, hogy a lehetőségeihez mérten minél kevesebb időt akart Szingapúrban tölteni.

– Már megkértem Lorena Limet, hogy a pekingi ismeretségét felhasználva tudjon meg minél többet a lány családjáról. Mindent tudnunk kell. A legkisebb kő alá is be kell néznünk. Minden eshetőségre fel kell készülnünk – mondta Eleanor.

– Nem gondolod, hogy egy kicsit eltúlzod a dolgot?

– Egyáltalán nem! Ennek az egész képtelenségnek véget kell vetnünk, mielőtt nagyobb baj lenne. Akarod tudni, mit gondol Daisy Foo?

– Nem igazán.

– Daisy azt mondja, hogy Nicky Szingapúrban akarja megkérni a lány kezét!

– Ha még nem tette meg – ugratta a feleségét Philip.

– *Alamak*! Tudsz valamit, amit én nem? Beszélt neked Nicky…

– Nem, nem, nem, ne pánikolj! Kedvesem, hagyod, hogy az ostoba barátnőid telebeszéljék a fejedet. Bíznod kell a fiunk józan eszében. Biztos vagyok benne, hogy minden rendben lesz ezzel a lánnyal.

A hal már rángatta a zsinórt. Talán egy barramundi.[28] Megkérhetné a szakácsot, hogy grillezze meg ebédre. Philip le akarta tenni a telefont.

A következő csütörtöki bibliaolvasáson Eleanor úgy döntött, ideje harcba hívni a csapatát. A hölgyek körbe ülve élvezték a házi készítésű *bobo csacsát*, és segítettek Carolnak árnyalat szerint sorba rendezni a tahiti feketegyöngy-kollekcióját. Eleanor a hűtött kókuszos ságópuding kóstolgatása közben belekezdett a siránkozásba.

– Nickynek fogalma sincs, milyen borzalmas dolgot művel velünk. Most azzal állt elő, hogy nem is fog az új lakásunkban lakni, amikor megérkezik. A Kingsford Hotelban száll majd meg azzal a lánnyal! Mintha el akarná rejteni előlünk! *Alamak,* hogy néz ez ki? – mondta, és színpadiasan felsóhajtott.

---

[28] Óriássügér, Ausztrália nemzeti hala (*a Szerk.*)

– Micsoda szégyen! Egy hotelszobában szállnak meg, amikor még nem is házasok! 'Tudjátok, egyesek azt hihetik, hogy megszöktek, és ide jönnek nászútra! – csicsergett Nadine Shaw, bár az káröröммel töltötte el, hogy a hatalmas és előkelő Youngok presztízsén csorba esik. Szorgalmasan szította Eleanor dühét – no, nem mintha szükség lett volna erre.

– Hogy merészeli ez a lány azt képzelni, hogy csak úgy beszambázik Nicky karján Szingapúrba, és a jóváhagyásod nélkül elmegy az év legfontosabb társasági eseményére? Nyilván fogalma sincs arról, hogy működnek a dolgok errefelé.

– Ajjaj, a gyerekek manapság nem tudnak viselkedni – jegyezte meg Daisy Foo halkan, a fejét ingatva. – Az én fiaim ugyanilyenek. Szerencsés vagy, hogy Nicky legalább szólt, hogy hazahoz valakit. Ezt soha nem várhattam el a fiaimtól. A lapokból kell megtudnom, mit csinálnak. Mit tegyünk, *lah?* Ez történik, ha külföldön taníttatja az ember a gyerekeit. Túlságosan elnyugatiasodnak, és *akszi borak,*[29] amikor hazajönnek. Képzeljétek, a menyem, Danielle arra kényszerít, hogy két héttel előre jelentsem be, ha látni akarom az unokáimat! Azt hiszi, azért, mert *'Amherst*ön végzett, jobban tudja nálam, hogyan kell nevelni az unokáimat!

– Jobban tudja nálad? Mindenki tudja, hogy ezek az Amerikában született kínaiak azoknak a parasztoknak a leszármazottjai, akik túl ostobák voltak ahhoz, hogy életben maradjanak Kínában – fecsegett Nadine.

---

[29] Beképzelt seggfejként viselkednek. (*maláj szleng*)

– Hé, Nadine, ne becsüld le őket. Ezek az amerikai lányok nagyon is ravaszak tudnak lenni – figyelmeztette Lorena Lim. – Most, hogy Amerika legatyásodott, ezek mind ide akarnak jönni Ázsiába, és le akarnak csapni a férfiakra. Még rosszabbak, mint a „tajvani tornádók", mert el nyugatiasodtak, kifinomultak a módszereik, és ami a legrosszabb: diplomások! Emlékeztek Mrs. Hszu Cen Ta fiára? A Borostyán Ligára járt volt felesége szándékosan mutatta be neki azt a lányt, aki a szeretője lett, és aztán ezt az ostoba indokot hozta fel, hogy elváljon és megkopassza a fiút. A családnak el kellett adnia jó néhány ingatlant, hogy ki tudja fizetni a nőt. Micsoda pazarlás!

– Az én Danielle-em először nagyon kis kedves volt, olyan kötelességtudó, szerény – mesélte Daisy. – Ajjaj, de abban a pillanatban, hogy az ujjára került az a harminckarátos gyémánt, átváltozott Sába királynőjévé! Ma már csak Pradát hajlandó viselni, és láttátok, hogy kényszeríti arra a fiamat, hogy szórja a pénzt? Felbérelte azt a testőrcsapatot, ami mindenhova elkíséri. Mintha valami nagyágyú lenne. Ki a fene akarná elrabolni? A fiamnak és az unokáimnak kellene testőr, nem ennek a lapos orrú lánynak! Borzasztó az egész! Belehalok!

– Én nem is tudom, mit csinálnék, ha a fiam egy ilyen lányt hozna haza – nyögte Eleanor, és felöltötte a legmártírabb arckifejezését.

– Jól van, jól van, Lealea, egyél még egy kis *bobo csacsát* – mondta Carol, és úgy próbálta megvigasztalni a barátnőjét, hogy mert a tálkájába még egy kis édességet. – Nicky jó fiú. Hálát adhatsz az Úrnak, hogy nem olyan, mint az én Bernardom. Én már régóta feladtam, hogy valaha is hallgasson rám. Az apja

mindent ráhagy, semmiért sem vonja felelősségre. Mit csináljak? Az apja csak fizet, fizet, fizet, én pedig imádkozom, imádkozom, imádkozom. A Biblia azt tanítja, hogy el kell fogadnunk azt, amit nem tudunk megváltoztatni.

Lorena ránézett Eleanorra, és azon tűnődött, vajon eljött-e az idő, hogy bedobja a bombát. Aztán úgy döntött, belevág.

– Eleanor, azt kérted, nyomozzak egy kicsit ezzel a Csu családdal kapcsolatban. Nem akarom, hogy nagyon felizgasd magad, de épp most kaptam egy nagyon érdekes kis részletet.

– Máris? Mit tudtál meg? – könyökölt fel Eleanor.

– Nos, van egy pasas, aki azt mondja, „nagyon fontos" információja van Rachelről – folytatta Lorena.

– *Alamak*, mi az? Mi az? – sürgette Eleanor rosszat sejtve.

– Nem tudom pontosan, de egy sencseni forrástól származik – mondta Lorena.

– Sencsenből? Elmondta, hogy miféle információ az?

– Hát, csak azt mondta, hogy nagyon értékes, és nem mondja el telefonon. Csak személyesen hajlandó elárulni. És persze pénzbe fog kerülni.

– Hol találtad ezeket az embereket? – kérdezte Eleanor izgatottan.

– Megvannak a titkos kapcsolataim – mondta Lorena sejtelmesen. – Szerintem jövő héten el kellene menned Sencsenbe.

– Az nem jön össze. Nicky már itt lesz a lánnyal – válaszolta Eleanor.

– Elle, szerintem pont akkor kellene elmenned, amikor Nicky és az a lány megérkezik – javasolta Daisy. – Gondolj csak bele –

nem is nálatok szállnak meg, úgyhogy megvan a legjobb kifogás, amiért nem leszel itt. És ha nem vagy itt, akkor nálad az előny. Mindenki látni fogja, hogy nem gördíted ki a vörös szőnyeget ennek a lánynak, és ha kiderül, hogy rettenetes, akkor sem kerülsz kellemetlen helyzetbe.

– Plusz hozzájutsz némi információhoz – tette hozzá Nadine. – Lehet, hogy már férjnél van. Vagy gyereke van. De az is lehet, hogy egy hatalmas hálózatot irányít, és…

– Jaj, be kell vennem egy Xanaxot – kiáltott fel Eleanor, és a táskájában kezdett kotorászni.

– Lorena, ne ijesztgesd már szegényt – szólt közbe Carol. – Nem ismerjük a lány történetét, az is lehet, hogy nincs vele semmi baj. Talán a Mindenható kegyes lesz Eleanorhoz, és megáldja egy kötelességtudó, istenfélő mennyel. „Ne ítéljetek, hogyne ítéltessetek.” (Máté 7:1-5)

Eleanor mindent alaposan átgondolt, amit a barátai mondtak.

– Daisy, te mindig olyan okos vagy. Lorena, lakhatok a te gyönyörű lakásodban Sencsenben?

– Persze! Úgy gondoltam, én is veled megyek. Úgyis el akartam menni egy shoppingmaratonra Sencsenbe.

– Ki akar még a hétvégén Sencsenbe jönni? Carol, benne vagy? – kérdezte Eleanor azt remélve, hogy kötélnek áll, és mehetnek az ő gépével.

Carol előrehajolt, és azt mondta:

– Megnézem, és azt hiszem, elvihetem a gépet, ha még a hétvége előtt elindulunk. Azt tudom, hogy a férjemnek Pekingbe kell repülnie a hét elején, hogy átvegyen valami Ali Bajbaj nevű

internetes céget. És Bernardnak is kell szombaton Colin Khoo legénybúcsújára.

– Menjünk el együtt Sencsenbe egy wellnesshétvégére, csak mi, hölgyek – javasolta Nadine. – El akarok menni arra a helyre, ahol egy favödörben szappanozzák be az ember lábát, és aztán egy órán át masszírozzák.

Eleanor egészen izgalomba jött.

– Ez nagyon jó terv. Menjünk shoppingolni Sencsenbe, ameddig csak bírjuk. Hagyjuk, hogy Nicky és az a lány egyedül boldoguljon, és amikor visszajövünk, már nálunk lesz a szükséges információ.

– Az értékes muníció – javította ki a barátnőjét Lorena.

– Haha, az már igaz – nevetett Nadine, beletúrt a táskájába, és titokban SMS-t küldött a brókerének. – Carol, mi is volt a neve annak az internetes cégnek, amit a *dato* át fog venni?

14

RACHEL ÉS NICHOLAS

•

SZINGAPÚR

A gép élesen balra fordult, és kitört a felhők közül. Rachel ekkor pillantotta meg először a szigetet. Huszonegy órával korábban indultak el New Yorkból, és miután Frankfurtban feltöltötték a gépet üzemanyaggal, meg sem álltak Délkelet-Ázsiáig. Itt voltak az őseik földjén, amit Nanjangnak[30] neveztek. De az a látvány, ami a repülőgépről elé tárult, egyáltalán nem hasonlított egy romantikus, ködbe burkolózó földhöz, inkább egy sűrűn lakott metropolisznak tűnt, ahol rengeteg felhőkarcoló csillogott az esti égbolt alatt. Rachel már 2000 méter magasból is érezte azt az energiát, amely a világ egyik legnagyobb pénzügyi gépházát fűtötte.

Amikor az elektromos ajtók kinyíltak, feltárult egy trópusi oázis, vagyis a hármas terminál érkezési csarnoka. Nick először a barátját, Colin Khoot pillantotta meg, aki egy hatalmas, VŐFÉLY feliratú táblát tartott a kezében. Egy barna bőrű, karcsú lány állt mellette, kezében egy csomó ezüstszínű lufival.

Nick és Rachel elindult feléjük a poggyászkocsival.

---

[30] Nem tévesztendő össze a szingapúri akadémiával, ahol – minő borzalom – mandarint is oktatnak. A szó azt a hatalmas kínai migráns népességet is jelöli, amely Délkelet-Ázsiában él. (*a Szerző)*

– Mit csináltok ti itt? – kiáltott fel Nick meglepve, amikor Colin átölelte.

– Ugyan már! Hát persze, hogy üdvözölni szerettem volna a vőfélyemet! Elsőrendű kiszolgálás, barátom —sugárzott Colin.

– Én jövök – közölte a másik lány, odahajolt Nickhez, megölelte, majd megcsipkedte az arcát. Aztán Rachelhöz fordult, és kezet nyújtott néki.

– Biztos te vagy Rachel. Araminta vagyok.

– Bocsánat, hadd mutassalak be rendesen: Rachel Csu, ez itt Araminta Lee, Colin menyasszonya. Ő pedig természetesen Colin Khoo – mondta Nick.

– Örülök, hogy végre személyesen is találkozunk-mosolygott Rachel, és lelkesen rázogatta a házigazdák kezét. Nem volt felkészülve ilyen fogadtatásra, és a hosszú, repüléssel töltött órák után el tudta képzelni, hogy néz ki. Egy percig figyelte a vidám párt. Az emberek mindig egészen másképp néznek ki fényképen. Colin magasabbnak tűnt, mint ahogy elképzelte, csibészesen jóképű volt, kócos haja és sötét szeplői miatt leginkább egy polinéz szörfösre hasonlított. A fémkeretes szemüveget viselő Araminta csinos arcán egyáltalán nem volt festék. Hosszú, sötét haját egy gumival egyszerű lófarokba fogta, a copf a háta közepéig ért. Magasságához képest túlságosan soványnak tűnt. Ruhája leginkább egy pizsamához hasonlított: halvány narancssárga felső és kockás nadrág volt rajta. Lábán strandpapucs csattogott. Bár valószínűleg húszas évei közepén járt, inkább egy iskolás lányra hasonlított, mint az arára, akit hamarosan oltárhoz vezetnek. Különös, egzotikus párt alkottak

ők ketten, és Rachel azon gondolkodott, vajon milyen gyerekeik születnek majd.

Colin SMS-ezni kezdett.

– A sofőrök egy ideje már itt köröznek, csak szólok nekik, hogy készen vagyunk.

– Hihetetlen ez a repülőtér – a Kennedy emellett csak egy porfészek – jegyezte meg Rachel. Felnézett a hatalmas, ultramodern épületre, az óriási pálmafákra, a dús, szinte a levegőben függő buja növényzetre, amely valósággal az egész terminált behálózta. A zöld növényeket vékony ködpára borította. – Az egész falat permetezik? Úgy érzem magam, mintha egy méregdrága trópusi nyaralóhelyen lennék.

– Az egész ország egy méregdrága trópusi nyaralóhely – mondta gúnyosan Colin, miközben a kijárat felé vezette őket. A járda mellett két egyforma, ezüstszínű Land Rover állt. – Tegyétek a csomagjaitokat az egyikbe, az egyenesen a szállodába megy. Mi pedig kényelmesen elférünk a másikban.

Az első kocsi sofőrje kiszállt, biccentett Colinnak, és odament a másik sofőrhöz. Az eltérő időzónák miatti kábaságtól Rachel nem fogott fel semmit az egészből. Inkább bemászott a terepjáró hátsó ülésébe.

– Micsoda fogadtatás! Azt hiszem, gyerekkorom óta nem üdvözöltek így egy repülőtéren – mondta Nick visszagondolva a gyermekéveire, amikor általában rengeteg családtag jelent meg ilyenkor. Már az oda vezető út is izgalmas esemény volt, mert az apja ilyenkor mindig vett neki egy meleg karamellás fagylaltot Swensen fagyizójában a régi terminálon. Akkoriban úgy tűnt, az emberek hosszabb utakra mennek, a nők mindig sírtak, amikor

elbúcsúztak a külföldre induló rokonaiktól, vagy amikor a külföldön tanuló gyerekeik érkeztek meg. Nick egyszer hallotta, ahogy az egyik idősebb unokatestvére, Alex odasúgta az apjának, amikor az épp beszállni készült a gépbe: „Hozz nekem egy friss *Penthouse*-t, amikor átszállsz Los Angelesben."

Colin elhelyezkedett a volán mögött, és saját magasságához igazította a visszapillantó tükröt.

– És most hová menjünk? Egyenesen a szállodába, vagy *makan?*[31]

– Én biztosan tudnék enni – mondta Nick. Hátrafordult, hogy megkérdezze Rachelt. Tudta, hogy a lány nyilván egyenesen a szállodába szeretne menni, hogy bezuhanjon az ágyba. – Minden rendben, Rachel?

– Jól vagyok – válaszolta a lány. – Az a helyzet, hogy egy kicsit én is éhes vagyok.

– New Yorkban most van itt a reggeli ideje, azért – jegyezte meg Colin.

– Milyen volt az utatok? Sok filmet néztetek? – érdeklődött Araminta.

– Rachel egy Colin Firth-filmet választott – közölte Nick.

Araminta felsikoltott.

– Ó, te jó ég! Imádom! Számomra mindig ő lesz az egyetlen Mr. Darcy!

– Jól van, azt hiszem, lehetünk barátok – jelentette ki Rachel. Kinézett az ablakon, és lenyűgözve bámulta a hajlongó pálmafákat és burjánzó bokrokat, amelyek a fényesen kivilágított

---

[31] Enni (*maláj*)

autópályát szegélyezték. Már majdnem este tíz óra volt, de a városban minden mesterséges fényárban úszott, szinte pezsgett.

– Nicky, hol kóstoltassuk meg Rachellel először a helyi konyha nevezetességeit? – kérdezte Colin.

– Hmmm… mit szólnál a Chatterboxhoz? Egy hajnani rizsescsirke-lakoma üdvözlésképpen? Vagy menjünk egyenesen a Keleti Partba csilis rákért?

Nick izgatott lett, de egyben el is volt veszve egy kicsit: legalább száz különféle éttermet akart kipróbáltatni Rachellel, lehetőleg azonnal.

– Mi lenne ha satayt választanánk? – javasolta Rachel. – Nick folyton azt mondja, hogy amíg nem kóstolod meg a satayt Szingapúrban, addig nem ettél semmi finomat.

– Akkor ez el is dőlt – a Lau Pa Satba megyünk – jelentette be Colin. – Rachel, láthatsz egy igazi ázsiai különlegességet: az utcai árusok centrumát. És náluk van a legjobb satay.

– Gondolod? Én a Sembavangot jobban szeretem – mondta Araminta.

– NEEEEEM! Miről beszélsz, *lah?* Az a pasas az eredeti Satay Clubból még mindig a Lau Pa Satban dolgozik – kötötte az ebet a karóhoz Colin.

– Tévedsz – válaszolt határozottan Araminta. – Az a fickó az eredeti Satay Clubból a Sembavangba ment.

– Hazugság! Az az unokatestvére! Egy imposztor! – mondta kitartóan Colin.

– Személy szerint én mindig jobban szerettem a Newtont, ha satayról van szó – vágott közbe Nick.

– A Newtont? Elment az eszed, Nicky? A Newton csak turistáknak és hazatérő kivándorlóknak való. Ott már nem maradt egyetlen jó satay-stand se – mondta Colin.

– Üdvözlünk Szingapúrban, Rachel, ahol az emberek első számú nemzeti szórakozása, ha az ételekről vitatkozhatnak – közölte Araminta. – Valószínűleg ez az egyetlen ország a világon, ahol felnőtt férfiak képesek ölre menni amiatt, hogy vajon az egyik istenverte bevásárlóközpontban melyik különleges ételbárban készítik legjobban a sült tésztát. Olyan ez, mint a pisilőverseny.

Rachel kuncogott. Araminta és Colin olyan vicces és közvetlen volt, hogy mindkettőjüket azonnal megkedvelte.

Hamarosan a Robinson Roadra értek, amely a belváros üzleti negyedének szívében volt. A Lau Pa Sat – vagyis hokkieni dialektus szerint „régi piac" – a hatalmas toronyházak közé ékelődött be. A hatszögletű, nyitott pavilon zsúfolásig tele volt ételbárokkal. Amikor Rachel és a többiek a szomszédos parkolóból átsétáltak az utca túlsó oldalára, máris érezték a balzsamos levegőt átitató finom, fűszeres illatokat. Amikor épp be akartak lépni a pazar nagycsarnokba, Nick odafordult Rachelhez, és azt mondta:

– Meg fogsz őrülni ezért a helyért – ez a legrégebbi Viktória korabeli épület egész Délkelet-Ázsiában.

Rachel felnézett a pompás, kovácsoltvas boltívekre, amelyek a boltozatos mennyezeten futottak sugár irányban.

– Olyan, mint egy székesegyház belseje – jegyezte meg.

– Ahova a tömegek azért jönnek, hogy az ételt imádják – szólt Nick.

Igaz, ami igaz, bár már elmúlt 10 óra, a helyiség hemzsegett a több száz éhes vacsorázótól. A fényesen kivilágított standok sorokba rendeződve kínálták elképesztő választékukat, annyiféle ételt, amennyit Rachel még életében nem látott. Miközben körbesétáltak, és nézegették a standokat – ahol férfiak és nők vegyesen főzték a jobbnál jobb fogásokat—, Rachel szomorún ingatta a fejét.

– Annyi mindent kell befogadni egyszerre. Nem is tudom, hol kezdjem.

– Csak mutass rá valamire, ami érdekesnek tűnik, én pedig megrendelem neked – ajánlotta Colin. – A hely szépsége abban rejlik, hogy gyakorlatilag minden ételárus alapvetően azt az egy ételt kínálja, legyen az sült disznóhúsfalatkák vagy halleves, amelyet egy életen át tökéletesített.

– Talán még tovább is. Sokan második vagy harmadik generációs utcai árusok, akik régi családi receptek szerint főznek – kotyogott közbe Nick.

Pár perccel később mindannyian kint ültek már a szabadban egy hatalmas, sárga lampionokkal megvilágított fa alatt. Az asztalok tele voltak színes műanyag tányérral, amelyekben Szingapúr legnépszerűbb fogásai gőzölögtek. Ott volt a híres *char kuay teow,* a maláj rizstészta, a sült omlett osztrigával, a maláj ro/zzisaláta tele ananásszal és uborkával, a hokkien stílusban elkészített, fokhagymaszószos tészta, a kókuszlevelekben füstölt hallepény, az *otah otah* és legalább száz csirke- és marhasataynyárs.

Rachel még soha nem látott ekkora lakomát.

– Ez őrület! Úgy tűnik, minden étel Ázsia más-más részéről érkezett.

– Hát, ez Szingapúr. A konyhák keveredésének nagy mestere – dicsekedett Nick. – Tudod, a tizenkilencedik században rengeteg európai, közel-keleti és indiai hajó haladt el errefelé, így ez a sok csodálatos íz és aroma összekeveredett.

Rachel megkóstolta a *char kuay teow-i,* és a szeme kikerekedett a meglepetéstől. A rizstészta, a tenger gyümölcsei, a tojás és a babcsíra szójaszószban elkeverve különleges élményt nyújtott az ízlelőbimbóinak.

– Otthon miért nem ilyen zamatos?

– Kell hozzá a leégett wok íze – jegyezte meg Nick.

– Fogadok, hogy ez ízleni fog – mondta Araminta, és odanyújtott Rachelnek egy tányér *rotipatathát.* A lány letört egy kis darab aranybarnára sütött lepényfélét, és belemártotta a currys szójaszószba.

– Hmmmm… mennyei!

Következett a satay. Rachel óvatosan harapott bele a puha grillcsirkébe, amelynek füstös-édes íze volt. A többiek figyelmesen nézték.

– Oké, Nick, igazad volt, még soha nem ettem rendes satayt egészen mostanáig.

– Szóval, nem hittél nekem – tettette a sértődöttet Nick mosolyogva.

– Nem hiszem el, hogy ilyen későn itt falunk – nevetett Rachel, és egy újabb nyársért nyúlt.

– Szokj hozzá. Tudom, hogy legszívesebben rögtön lefeküdnétek, de ébren kell tartanunk még titeket néhány óráig,

hogy könnyebben átálljon a szervezetetek az időeltolódáshoz – mondta Colin.

– Ajjaj, Colin ki akarja sajátítani Nicket, ameddig csak lehet- jegyezte meg Araminta. – Amikor Nick itt van, ezeket el se lehet választani egymástól.

– Hát persze, ki kell használnom az időt, különösen most, hogy a drága Mami nincs itt – mondta mentegetőzve Colin. – Rachel, szerencsés vagy, hogy nem kell találkoznod Nick anyjával rögtön a megérkezésed után.

– Jaj, Nick, el is felejtettem mondani, hogy egyik nap találkoztam anyukáddal a Churchill Clubban – mondta Araminta. – Megragadta a karomat, és így szólt: „Aramintaaaa! Túl sötét a bőröd! Jobb lenne, ha nem lennél kint annyit a napon. Különben az emberek azt fogják hinni az esküvődön, hogy maláj vagy."

Mindenki felnevetett, kivéve Rachelt.

– Ugye, csak viccelt? Remélem…

– Dehogyis! Nick mamája nem viccel – mondta tovább kuncogva Araminta.

– Rachel, ha majd találkozol vele, megérted. Úgy szeretem, mintha a saját anyám lenne, de ha nem lenne, ki kéne találni – magyarázta Colin a lánynak, mert látta, hogy az eléggé megijedt. – Mindegy, az a lényeg, hogy a szüleid nincsenek a közelben, Nick, mert ezen a hétvégén számítok a jelenlétedre a legénybúcsún.

– Rachel, neked pedig a leánybúcsúztatómra kell jönnöd – közölte Araminta. – Mutassuk meg a fiúknak, hogy kell igazi bulit csapni!

– Naná – mondta Rachel, és koccintott Aramintával.

Nick nézte a barátnőjét, és örült, hogy ilyen könnyedén összebarátkozott a barátaival. Alig tudta elhinni, hogy tényleg itt van vele Ázsiában, és hogy az egész nyár előttük áll.

– Isten hozott Szingapúrban! – kiáltott fel vidáman, és köszöntésre emelte a sörösüvegét.

Rachel ránézett a barátjára, és magában megállapította, hogy még sosem látta őt ilyen boldognak, mint ma este. Nick szeme valósággal csillogott. Nem is értette, miért aggodalmaskodott ennyit az utazás miatt.

– Hogy érzed magad itt? – kérdezte Colin.

– Hát, egy órával ezelőtt leszálltunk a világ legmodernebb, leggyönyörűbb repülőterén, most pedig itt ülök egy óriási trópusi fa alatt egy tizenkilencedik századi csarnok mellett, és a legfantasztikusabb ételeket eszem. Nem akarok innen elmenni!

Nick szélesen elvigyorodott, és nem vette észre, hogy Araminta és Colin titokban összenéz.

15

ASZTRID

•

SZINGAPÚR

Valahányszor Astrid úgy érezte, hogy fel kell dobnia magát valamivel, meglátogatta barátját, Stephent. Stephennek volt egy apró ékszerboltja a Paragon bevásárlóközpont egyik felső szintjén, amely a többi, divatos butiktól távol, elrejtve állt az egyik hátsó folyosón. Bár egyáltalán nem volt olyan feltűnő, mint a divatos, helyi L'Orient vagy a Larry Jewelry üzletek, amelyek külsőre is a pompát és a gazdagságot sugallták, a szigeten a legjobb ítélőképességgel rendelkező, mértékadó gyűjtők mind nagyra értékelték a *Stephen Csia* ékszereket.

Arról sem feledkezhetünk el, hogy Stephennek elképesztően jó szeme volt a drágakövekhez, ráadásul abszolút diszkrét volt. Ő nyújtotta azt a fajta szolgáltatást, amelyre például egy tekintélyes hírű család nagyasszonyának volt szüksége, amikor idióta fiát azonnali készpénzinjekcióval kellett kisegítenie. Ilyenkor Stephenhez fordulhattak valamelyik családi ereklyével anélkül, hogy bárki megtudná. Hasonlóképpen jó szolgálatot tett az ékszerész, amikor egy Genfben vagy New Yorkban elárverezésre kerülő „nagyon fontos darabot" szeretett volna megtekinteni egy VIP anélkül, hogy az aukciós házak pletykás alkalmazottai megtudták volna. Stephen boltja rendkívül

népszerű volt a perzsa-öbölbeli sejkfeleségek, a maláj szultánok és az indonéz kínai oligarchák körében, akiknek semmi szükségük nem volt arra, hogy az Orchard Roadon megejtett több millió dolláros ékszervásárlásaikról mindenki tudomást szerezzen.

Az üzlet látszólag egy apró, szinte üres előszobából állt, ahol három francia empire vitrinben helyezték el a főként feltörekvő európai művészek mérsékelt árkategóriájú gyűjteményeit. A Boulle íróasztal mögötti tükrös ajtó azonban egy folyosóra nyílt, ahol egy újabb biztonsági ajtó vezetett a különálló fülkék keskeny folyosójára. Astrid itt szeretett elrejtőzni, a tubarózsa illatú magánszalonokban, amelyeket a mennyezettől a padlóig halványkék bársony borított. A plüssbársony rekamién felhúzhatta a lábát, ihatott egy limonádét, és pletykálkodhatott Stephennel, aki ki-be járkálva hordta elé a szebbnél szebb drágaköveket.

Stephen és Astrid évekkel korábban Párizsban ismerkedett meg, amikor a nő a rue de la Paix-n sétálgatva betévedt egy ékszerboltba. Stephen itt töltötte tanulóéveit. Akkoriban épp olyan ritkaság volt egy tizenéves szingapúri lány érdeklődése a tizennyolcadik századi cameók iránt, mint amilyen ritkán lehetett látni kínai fiút egy olyan elegáns *joaillier* pultja mögött állni, mint a Mellerio dits Meller. Úgyhogy ők ketten azonnal szimpatikusak lettek egymásnak. Astrid hálás volt, hogy talált valakit Párizsban, aki megérti igényességét és ízlését, és hajlandó kielégíteni abbéli különleges igényeit, hogy ritkaságokat szerezzen meg, amelyek esetleg valaha de Lamballe hercegnő tulajdonában voltak. Stephen azonnal tudta, hogy az a lány

valami nagy fejes lánya, bár három évébe telt, amíg kiderítette, pontosan kicsoda.

Mint a világ legjobb ékszerkereskedői Gianni Bulgaritól Laurence Graffig, Stephen az évek során tökéletesítette képességeit, és messzemenőkig ráhangolódott a leggazdagabbak hóbortjaira. Ő lett az ázsiai milliárdosok jövendőmondója, és szakértő szemmel vette észre Astrid sokféle hangulatát. Pusztán abból, ahogy Astrid reagált az elé tett darabokra, Stephen tudta, milyen napja van. Ma olyasmit érzett rajta, amit ismeretségük tizenöt éve alatt még soha. Egyértelműen látszott, hogy valami nincs rendben, és miközben egy új Carnet-féle karkötősorozatot nézegetett, a kedve egyre sötétebb lett.

– Hát nem ezek a legfinomabban kidolgozott karkötők, amiket valaha látott? Olyanok, mintha Alexander von Humboldt botanikai rajzai ihlették volna őket. Apropó, karkötők. Tetszett az a charm karkötő, amit a férje vett Önnek?

Astrid Stephenre nézett, és szemmel láthatóan zavarba jött a kérdéstől.

– A charm karkötő?

– Igen, amit Michael a múlt hónapban vásárolt a születésnapjára. Várjunk csak, nem is tudta, hogy tőlem való?

Astrid elkapta a tekintetét, mert nem akarta, hogy Stephen lássa rajta, mennyire meglepődött. *Nem kapott ilyen ajándékot a férjétől. A születésnapja pedig augusztusban van, és Michael soha nem vásárolna neki ékszert.* Astrid érezte, hogy minden vér az arcába száll.

– Ja, igen, elfelejtettem, csodálatos – mondta aztán könnyedén. -Segített neki a választásban?

– Igen. Egyik este nagyon sietett, amikor eljött. Elég nehezen döntötte el, mit akar, azt hiszem, attól félt, hogy esetleg nem fog Önnek tetszeni, amit választ.

– Nos, valóban nagyon tetszik. Nagyon köszönöm, hogy segített neki – mondta Astrid, és az arcán más érzelem nem látszott, csak nyugalom. *Istenem, istenem, lehetséges, hogy Michael ilyen ostoba volt? Egy másik nőnek vett ékszert az ő ismerősétől, Stephen Csiától?*

Stephen azt kívánta, bárcsak fel se hozta volna a karkötő ügyét. Azt gyanította, Astridnak nem nagyon tetszett a férjétől kapott ajándék. Az igazsághoz hozzátartozik, hogy valószínűleg Astrid lenne az utolsó, aki egy egyszerű, színes gyémántmackókkal díszített karkötőt viselne, de ez volt a legkevésbé drága holmi a boltban, és Stephen ismerte Michaelt. Tudta, hogy fogalma sincs, mit szeret a felesége, és próbál az anyagi lehetőségeihez mérten valamit találni neki. Igazán kedves gesztus volt tőle, amúgy. De most, az alatt a húsz perc alatt, amit Astrid az üzletben töltött, vásárolt egy rendkívül ritka, háromkarátos, kék gyémántgyűrűt szintén gyémánt alapon, amely nemrég érkezett Antwerpenből, egy pár art deco mandzsettagombot, amely egykor Clark Gable tulajdona volt, egy platina-gyémánt Cartier karkötőt, és komolyan gondolkodott egy csodálatos fülbevalón. Stephen ez utóbbit csak merő szórakoztatásból mutatta meg Astridnak, és álmában sem gondolta volna, hogy a nőt érdekelni fogja.

– A körte alakú kövek kunzitok, amelyek negyvenkilenc karátot nyomnak, ezek a rendkívülien csillogó lemezek pedig huszonhárom karátos jéggyémántok. Különösen eredeti a

megmunkálás. Szeretne valami újat viselni a Khoo-esküvőre a jövő hétvégén? – kérdezte az ékszerész, és megpróbált beszélgetést kezdeményezni érzékelhetően feszült vásárlójával.

– Hát… talán – válaszolt Astrid, miközben a tükörbe pillantott, és a színpompás drágaköveket nézegette, amelyek a hatalmas fülbevalókat díszítették. Az ékszerek alja a vállát súrolta. Tulajdonképpen az indián álomfogókra hasonlított.

– Eléggé erőteljes a megjelenése, ugye? Millicent Rogers jut róla az eszembe. Milyen ruhát tervez felvenni hozzá?

– Még nem döntöttem el – mondta Astrid, és csaknem magában motyogott. Igazából nem is nézte a fülbevalókat. Az agyában semmi más nem volt, mint az a kép, amelyen egy másik nő a férjétől kapott ékszert viseli. Először ott volt az SMS. Aztán a blokk a Petrusból. Most pedig ez a charm karkötő. Három az igazság.

– Nos, azt hiszem, ha ezeket a fülbevalókat akarja viselni a jeles napon, akkor valamilyen nagyon egyszerű ruhát kellene választania hozzá – fűzte hozzá Stephen. Egy kicsit már aggódott. Astrid nem volt önmaga aznap. Általában beviharzott, és az első órát beszélgetéssel töltötték, miközben azt az ananászos sütit eszegették, amelyet mindig hozott ezekre az alkalmakra. Egy újabb órán át az ékszereket nézegették, majd a nő valamit átadott Stephennek, és azt mondta:

– Rendben, ezen elgondolkodom.

Aztán könnyed búcsút intve elment. Nem az a fajta vásárló volt, aki tíz perc alatt elköltött több millió dollárt.

Stephen ennek ellenére mindig nagy becsben tartotta ezeket a látogatásokat. Szerette a nő kedvességét, kifogástalan modorát

és azt, hogy tökéletesen hiányzott belőle mindenféle önhittség. Olyan üdítő volt vele lenni. Nem úgy, mint azokkal a hölgyekkel, akikkel általában foglalkoznia kellett, és akiknek az egója folyamatos simogatást igényelt. Szerette felemlegetni Astriddal az őrült párizsi napokat, és csodálta különleges ízlését. Astridot természetesen érdekelte a kövek minősége, de egyáltalán nem törődött a mérettel, és mindig hidegen hagyta az ár. Miért is kellene ilyesmire figyelnie, amikor az anyjának volt Szingapúrban a legcsodálatosabb ékszergyűjteménye, a nagyanyjának, Sang Szu Jinek pedig olyan legendás ékszerek voltak a birtokában, hogy Stephen egyetlenegyszer hallott valakit róluk suttogni: „Ming-dinasztia korabeli jáde, még sosem láttál ilyet! A cárok ékszerei, amit Sang Lung Ma ravaszul megvett a nagyhercegnőtől, amikor az a bolsevik forradalom idején Sanghajba menekült. Amikor az idős hölgy meghal, akkor a barátod, Astrid – aki a kedvenc unokája – örökölni fogja azokat a páratlan darabokat."

Ezt az elismert művészettörténész, Huang Peng Fan mondta Stephennek, azon kevés emberek egyike, aki személyesen csodálhatta meg a Sang-gyűjtemény darabjait.

– Tudja, mit? Ezeket a fülbevalókat is megveszem – jelentette ki Astrid, majd felállt, és lesimította rakott szoknyáját.

– Máris megy? Nem akar egy diétás kólát? – kérdezte meglepve Stephen.

– Köszönöm, ma nem kérek. Azt hiszem, mennem kell. Sok teendőm van. Nem baj, ha elviszem a mandzsettagombokat is? Megígérem, hogy még ma átutalom az árát.

– Kedvesem, ne butáskodjon! Mindent elvihet akár most rögtön. Hadd hozzak néhány szép kis dobozt.

Stephen kiment, és azon tűnődött, hogy utoljára talán akkor volt Astrid ilyen impulzív, amikor szakított Charlie Vuval. *Hát… lehet, hogy baj van a Paradicsomban?*

Astrid visszasétált a kocsijához, amit a bevásárlóközpont parkolójában hagyott. Kinyitotta az ajtót, beszállt, és a fekete-krémszínű bevásárlószatyrot, amelyen finom dombornyomással ott díszelgett a STEPHEN CSIA ÉKSZEREK felirat, letette a mellette lévő ülésre. Sokáig ült a levegőtlen járműben, amely minden perccel egyre fojtogatóbb lett. Érezte, hogy sebesen ver a szíve. Épp most vásárolt egy háromszázötvenezer dolláros gyémántgyűrűt, amely hidegen hagyta, egy huszonnyolcezer dolláros karkötőt, ami eléggé tetszett neki és egy hétszáznyolcvannégyezer dolláros fülbevalót, amelyben úgy néz ki, mint Pocahontas. Hetek óta először érezte magát feldobva.

Aztán eszébe jutottak a mandzsettagombok. Beletúrt a szatyorba, és megkereste azt a dobozt, amelyben az art deco mandzsettagombok voltak. Michaelnek szánta őket. Egy kék bársonydobozkába kerültek. Astrid bámulta az apró, ezüst-kobalt gombokat, amelyeket csinos szaténbélésre tűztek a boltban. Az anyagon halványsárga pöttyök voltak.

Ezek valaha Clark Gable csuklójához értek – gondolta Astrid. – *A csodálatos, romantikus Clark Gable. Nem ő volt az, aki olyan sokszor házasodott? Biztosan sok nővel volt kapcsolata. Es biztosan meg is csalta a feleségeit, még Carole Lombardot is. Miért akar valaki megcsalni egy olyan csodálatosan gyönyörű nőt, mint Carole Lombard? De előbb vagy utóbb törvényszerűen bekövetkezik. Minden férfi csal. Ez*

Ázsia. Minden pasasnak van titkos szeretője, barátnője, rövid szexuális kapcsolata. Ez normális. A társadalmi státusszal együtt jár. Hozzá kell szokni. A dédnagypapának több tucat ágyasa volt. Freddie bácsinak pedig egy másik családja élt Tajvanon. Es hány szeretője volt az unokatestvéremnek, Eddie-nek eddig? Már nem is számolom. Mind értelmetlen volt. A férfiaknak kell az izgalom, a gyors szex. Vadászniuk kell. Ez az állatvilág törvénye. El kell szórniuk a spermájukat. Bele kell tenniük a péniszüket valahova. „HIÁNYZOL ITT LEGBELÜL." *Nem, nem, nem. Semmi komoly. Valószínűleg az egyik üzleti útján találkozott a nővel. Egy elegáns vacsora. Egyéjszakás kaland. Aztán kivásárolta egy karkötővel. Egy ostoba kis charm karkötővel. Milyen banális. De legalább diszkrét volt, Hongkongba mentei kefélni, és nem Szingapúrban csinálta. Milyen sok feleségnek kell elviselnie a megaláztatást… Gondoljunk csak a barátaimra. Min megy keresztül Fiona Tung Eddie miatt. Megalázó. Én szerencsés vagyok. Nagyon szerencsés. Ne legyünk kispolgárok. Csak egy flört. Ne csináljunk belőle nagy ügyet. Ne felejtsük el, hogy nyomás alatt is meg kell őriznem a tartásom. Nyomás alatt is megkell őrizni a tartást. Grace Kelly Clark Gable-lel feküdt le a* Mogambo *forgatásán. Michael is épp olyan jóképű, mint Clark Gable. És most megkapja az ő mandzsettagombját. És tetszeni fog neki. Nem volt túl drága. Nem lesz mérges. Szeretni fog. Még mindig szeret. Még nem távolodott el. Csak ideges. A munkája miatt. Októberben leszünk ötéves házasok. Istenem! Még öt év se telt el, és máris megcsal. Már nem vonzódik hozzám. Öreg vagyok neki. Belefáradt a házasságunkba. Szegény Cassian. Mi lesz Cassiannel? Az én életemnek vége. Mindennek vége. Ez nem lehet igaz. Nem hiszem el, hogy ez megtörténhet. Pont velem.*

16

A GOHOK

•

SZINGAPÚR

Rachel az órára pillantott, és rájött, hogy csupán öt órát aludt. Hajnalodon, és túlságosan izgatott volt ahhoz, hogy újra elaludjon. Nick halkan horkolt mellette. A lány körülnézett a szobában, és arra gondolt, vajon mennyibe kerül Nicknek ez éjszakánként. Az elegáns lakosztályt visszafogott árnyalatú, világos faburkolat borította, az egyetlen harsány színt az az orchidea képviselte, amely a tükrös fal előtti konzolasztalkán állt. Rachel felkelt, felvette a puha frottírpapucsot, és halkan kitipegett a fürdőszobába. Meg akarta mosni az arcát. Aztán odament az ablakhoz, és kikukucskált a függöny résén.

Odakint egy tökéletesen ápolt kert tárult elé, amelyben egy óriási, hívogatóan tiszta medence állt. A partján gondosan elrendezett napozószékek sorakoztak. Egy fehér egyenruhás férfi a medence körül sétált, és egy hosszú rúdra erősített hálóval kanalazta ki azokat a leveleket, amelyek valószínűleg éjszaka kerültek a vízbe. A kertet négy oldalról vették körbe a medencére néző szobák. A földszintes, Viktória korabeli épületeken túl jól látszottak a hatalmas felhőkarcolók, amelyek emlékeztették Rachelt, hogy végül is Szingapúr központjában, a divatos Orchard Roadon van. A dupla üvegen át is érezni

lehetett a kora reggeli nap erejét. Rachel behúzta a függönyt, és átment a nappaliba, hogy megkeresse a laptopját. Miután bejelentkezett, e-mailt írt barátjának, Pejk Linnek. Néhány másodperc múlva üzenet ugrott fel a képernyőn.

GohPL: Végre felébredtél! Tényleg itt vagy?
én: Bizony!
GohPL: Yippieee!
én: Még 7 óra sincs, de már meleg van!
GohPL: Ez semmi! Nick szüleinél vagytok?
én: Nem. A Kingsford Hotelban.
GohPL: Az szép. Jó helyen vagy. De miért mentetek szállodába?
én: Nick szülei nincsenek a városban, és ő azt akarta, hogy az esküvő hetében szállodában lakjunk.
GohPL: …
én: De szerintem csak nem akarta, hogy a szülei házában legyünk az első éjszakán! LOL!
GohPL: Okos fiú. Szóval, találkozunk ma?
én: Szuper! Nick a vőlegénynek segédkezik.
GohPL: Ő a nagy szervező? LOL! Találkozzunk délben az előcsarnokban?
én: Tökéletes. Alig várom, hogy találkozzunk!!!
GohPL: XOXO

Pontban délben Goh Pejk Lin felment a Kingsford Hotel széles lépcsőjén, és amikor belépett a szálloda előcsarnokába, az emberek megfordultak utána. Széles orra, kerek arca és kissé bandzsa szemei miatt nem volt született szépségnek nevezhető, de olyan lány volt, aki tudja, hogyan használja előnyére mindazt,

amije van. Márpedig a teste kívánatos volt, és megvolt benne a bátorság ahhoz, hogy merészen öltözködjön. Aznap egy nagyon rövid fehér ingruha volt rajta, amely kihangsúlyozta domborulatait, a lábán pedig pántos sarut viselt. Hosszú fekete haját szoros lófarokba fogta, homlokára-mintha hajpánt volna-aranyszínű napszemüveget tolt fel. Fülcimpáiban háromkarátos gyémánt fülbevalók csillogtak, csuklóján pedig egy vaskos arany-gyémánt karórát hordott. Összességében úgy nézett ki, mint aki épp a saint-tropez-i strandra indul.

– Pejk Lin! – kiáltott fel Rachcl, és kitárt karral futott barátnője felé. Pejk Lin felsikoltott, amikor meglátta a lányt, és a két barátnő összeölelkezett.

– Nézzenek oda! Fantasztikusan nézel ki! – kiáltott Rachel, majd odafordult Nickhez, hogy bemutassa.

– Örülök, hogy megismerhetlek – mondta Pejk Lin olyan hangon, amely meglepően erős volt a testéhez képest. Végigmérte Nicket. – Szóval egy helyi fiú tudta végül elhozni ide Rachelt.

– Örülök, hogy segíthettem – válaszolta Nick.

– Tudom, hogy ma az esküvővel vagy elfoglalva, de mikor számoljak he a titkos információkról? Ígérd meg, hogy hamarosan újra találkozunk – mondta Pejk Lin.

– Megígérem – nevetett Nick, és búcsúzásképpen megcsókolta a barátnőjét.

Amint hallótávolságon kívül került, Pejk Lin odafordult Rachelhöz, és felhúzta a szemöldökét.

– Mondhatom, nagyon jóképű! Nem csoda, hogy életedben először abbahagytad a munkát, és eljöttél nyaralni.

Rachel csak nevetgélt.

– De komolyan, nincs jogod elorozni egy ilyen veszélyeztetett példányt! Micsoda magasság, micsoda testalkat, és az akcentusa – a brit akcentussal beszélő szingapúri fiúkat általában borzasztó mesterkéltnek érzem, de neki tökéletesen jól áll.

Miközben végigsétáltak a hosszú, vörös szőnyeggel borított folyosón, Rachel megkérdezte barátnőjét:

– Hol fogunk ebédelni?

– A szüleim meghívtak minket magukhoz. Annyira izgatottak, hogy megismerhetnek, és szerintem ízleni fog egy kis házi koszt.

– Ez nagyon jól hangzik! De ha a szüleidhez megyünk, akkor át kell öltöznöm, nem? – kérdezte Rachel. Fehér pamutblúz és khakiszínű nadrág volt rajta.

– Dehogy, ez így tökéletes. A szüleim elég lazák, és tudják, hogy úton vagy.

A bejáratnál egy hatalmas, aranyszínű BMW várt rájuk, amelynek az ablakai sötétített üvegből készültek. A sofőr gyorsan kiszállt, és kinyitotta az ajtót. Amikor kikanyarodtak a szálloda parkjából és ráfordultak egy forgalmas főútra, Pejk Lin mutogatni kezdte a látnivalókat.

– Ez a híres Orchard Road – a turistaközpont. Olyan, mint a New York-i Ötödik sugárút.

– Csak egy kicsit fel van pumpálva szteroiddal. Még életemben nem láttam ennyi plázát ilyen hosszú sorban.

– Igen, de én jobban szeretek New Yorkban vagy Los Angelesben vásárolni.

– Mindig is így volt, Pejk Lin – ugratta Rachel a lányt, mert eszébe jutott, hogy barátnője gyakran az órák helyett is vásárlókörútra ment.

Rachel mindig tudta, hogy Pejk Lin tehetős családból származik. A Stanford Egyetem gólyahetén ismerkedtek meg. Pejk Lin volt az a lány, aki a reggel 8 órakor kezdődő szemináriumokon és előadásokon is úgy jelent meg, mint aki egy kiadós bevásárlótúráról érkezik a Rodeo Drive-ról. Új szingapúri diákként azzal kezdte pályafutását, hogy vásárolt egy 911-es, lenyitható tetejű Porschét, mondván, hogy miután a Porschék ilyen olcsók Amerikában, „abszolút bűn lenne", ha nem venne egyet. Palo Altót csakhamar túl vidékiesnek tartotta, és minden alkalmat megragadott, hogy Rachelt is elcsábítsa az órákról, és együtt menjenek el San Franciscóba (az ottani Neiman Marcus *annyival* jobb volt, mint a Stanford Shopping Centerben lévő). Rendkívül nagylelkű barát volt, és az egyetemi évek alatt elhalmozta Rachelt ajándékokkal. Csodálatos gasztronómiai kalandjaik voltak a Chez Paniseeben és a Post Ranch Imiben, ahol fantasztikus ételeket ettek, hétvégén pedig végigjárták Kalifornia partvidékének legjobb wellnesshoteljeit, Pejk Lin fekete AmEx kártyája terhére.

Pejk Lin bája nagyrészt abból is adódott, hogy nem kért elnézést, amiért kőgazdag. Minden elfogódottság nélkül beszélt a pénzről és így is költekezett. Amikor a *Fortune Asia* magazin címlapsztorit írt a családja ingatlanfejlesztő és építő cégéről, büszkén küldte el Rachelnek a cikk linkjét. Pazar bulikat tartott, amelyeken a Plumed Morse szállította az ételt és az italt, és amelyeket a kibérelt városházán rendezett. A Stanfordon emiatt

nem tartozott a legnépszerűbb lányok közé. A keleti partiak átnéztek rajta, az Öböl-régióból érkezők pedig túlságosan „dél-kaliforniainak” tartották, aki csak szórakozik és élvezi az életet. Rachelnek mindig az volt a véleménye, hogy Pejk Lin jobban beilleszkedett volna a Princetonon vagy a Brownon, de annak nagyon örült, hogy a sors az útjába sodorta. Mivel ő sokkal szerényebb körülmények között nőtt fel, érdekelte ez a költekező lány, aki – miközben elképesztően gazdag – soha nem viselkedik sznobként.

– Mesélt már neked Nick arról, hogy meg van bolondulva az ingatlanpiac Szingapúrban? – kérdezte Pejk Lin, miközben a kocsiban ülve araszolgattak a Newton Circusnál.

– Nem, még nem.

– A piac pillanatnyilag pezseg – mindenki ide-oda dobálja az ingatlanokat. Gyakorlatilag ez a legújabb össznépi sport. Látod azt az épületet balra? Amit éppen most építenek. Múlt héten vettem két új lakást ott. Kedvezményesen jutottam hozzájuk 2,1 volt darabja.

– Úgy érted, hogy 2,1 millió? – kérdezte Rachel. Mindig eltartott egy kis ideig, amíg hozzászokott ahhoz a stílushoz, ahogy Pejk Lin a pénzről beszélt. A szám valahogy irreálisnak tűnt.

– Hát persze. Mivel a mi cégünk építette, belsős áron jutottam hozzá. A lakások igazából hárommilliót érnek, és mire év végére elkészül az épület, három és félért el tudom adni őket. Négymilliót nyerek könnyedén.

– De miért szöknének az árak az egekbe? Ez nem annak a jele, hogy spekuláció folyik a piacon? – érdeklődött Rachel.

– Erről nincs szó, mert a kereslet valódi. Manapság minden VMSZ ingatlanhoz akar jutni.

– Öööö… kik azok az VMSZ-ek? – kérdezte Rachel.

– Ja, bocs, elfelejtettem, hogy te nem beszéled a helyi nyelvet. A VMSZ azt jelenti, hogy 'vagyonos magánszemély'. Mi, itt Szingapúrban, szeretünk mindent rövidíteni.

– Igen, azt már észrevettem.

– Azt talán tudod, hogy sok ilyen személy érkezett egyszerre a kínai anyaországból, és ők azok, akik igazán felverik az árakat. Falkákban jönnek, és egész golftáskányi pénzt hoznak magukkal, amin ingatlanokat vásárolnak készpénzért.

– Tényleg? Azt hittem, pont fordítva van. Most nem mindenki Kínába akar menni dolgozni?

– Vannak olyanok is, de a leggazdagabb kínaiak mind *ide* akarnak költözni. Ez a régió legstabilabb országa, és az anyaországban élők úgy érzik, a pénzük nagyobb biztonságban van itt, mint Sanghajban vagy éppen Svájcban.

A kocsi ekkor lefordult a főútról, és egy olyan kerületben haladt tovább, ahol sok ház zsúfolódott össze.

– Tehát igazából vannak házak Szingapúrban is – jegyezte meg Rachel.

– Nagyon kevés. Csak a lakosság öt százaléka olyan szerencsés, hogy házban éljen. Ez a környék tulajdonképpen az első „külvárosi stílusban" épült városrész Szingapúrban, amelyet a hetvenes években kezdtek építeni, és ebben a családom is részt vett – magyarázta Pejk Lin. Az autó egy magas, fehér fal mellett haladt el, amely fölött buja murvafürtbokrok kukucskáltak ki. A falon nagy, aranyszínű tábla hirdette a ház

nevét: VILLA D'ORO. A kocsi megállt a bejáratnál, majd amikor kinyílt az aranyozott, díszes, kétszárnyas kapu, egy lélegzetelállító homlokzat tárult eléjük, amely nem véletlenül hasonlított a versailles-i Kis Trianon palotához. A különbség csupán az volt, hogy a ház a telek nagy részét elfoglalta, és az oszlopos előcsarnokot egy masszív, négyszintes márvány szökőkút díszítette. A vízben egy aranyozott hattyú hosszú, felfelé tartott csőréből vizet köpött a medencébe.

– Isten hozott minálunk – mondta Pejk Lin.

– Te jó ég! Pejk Lin! Te itt nőttél fel? – ámuldozott Rachel.

– Itt állt az a ház, amit a szüleim lebontattak. Körülbelül hat évvel ezelőtt építtették fel ezt az új családi kúriát.

– Akkor nem csoda, hogy a Palo Altó-i házat túlságosan zsúfoltnak tartottad.

– Tudod, amikor gyerek voltam, azt hittem, mindenki ilyen házban lakik. Az Egyesült Államokban ez a ház körülbelül hárommilliót érne csupán. Találd ki, itt mennyit ér!

– Meg se próbálok találgatni.

– Harmincmilliót. És ez csak a telek. A házat akár le is lehet bontani.

– Gondolom, milyen értékes lehet a telek egy olyan szigeten, ahol – mennyi is – négymillió ember lakik?

– Ma már inkább öt.

A katedrális méretű bejárati ajtót egy francia szobalány jelmezbe öltözött, fekete-fehér fodros ruhájú indonéz lány nyitotta ki. Rachel hirtelen a kör alakú előcsarnokban találta magát, ahol a márványpadló mintázata a szélrózsa minden irányába nyúló napsugarakat idézte. Jobbra fordulva egy

impozáns lépcsősort látott, amelyen aranyozott korlát vezetett felfelé. A lépcső melletti ívelt falrészen Fragonard *A hinta* című festményének freskómásolata tűnt elő, amelyet akkorára nagyítottak, hogy beborítsa a tizenhárom méteres rotundát.

– A Prágából érkező művészek egy hétig itt kempingeztek, amíg megfestették a képet – mondta Pejk Lin, miközben felvezette Rachelt a néhány lépcsőfok után nyíló nappaliba. – Ezt az anyám készíttette a versailles-i Tükörterem mintájára. Készülj fel – figyelmeztette a barátnőjét. Rachel fellépett a legfelső lépcsőfokra, majd belépett a helyiségbe. A szeme elkerekedett. A vörös bársonybrokát kanapét kivéve a nap-paliban lévő minden egyes tárgy aranyosan csillogott. A boltíves mennyezetet többrétegű aranylemezzel borították. A barokk konzolasztalokat szintén arannyal futtatták be. Az aranyszínű damaszt-függönyök rojtja egy árnyalattal sötétebb volt. Még a bútorok összes létező felületén elhelyezett apró dísztárgyak is aranyból készültek. Rachel meg sem tudott szólalni a megdöbbenéstől.

A dolgok akkor lettek még inkább szürreálisak, amikor meglátta a szoba közepén elhelyezett ovális akváriumot, amit az aranypettyes márványpadlóba süllyesztettek. A halak medencéjét többféle fény világította meg, és Rachel egy pillanatra úgy hitte, a bugyborékoló vízben bébicápák úszkálnak. Mielőtt teljes egészében felmérte volna a helyzetet, három aranyszőrű pekingi pincsi rohant be, éles vakkantásuk visszhangzott a márványborításon.

Pejk Lin anyja alacsony, kissé telt, ötvenes évei elején járó nő volt, dauerolt, vállig érő frizurát viselt. Szűk, erős rózsaszín selyemblúz volt rajta mély dekoltázzsal, övét összekapcsolódó,

aranyozott medúzafejek díszítették, lábán szoros, fekete nadrág feszült. Ruházatának egyetlen oda nem illő eleme a párnás rózsaszín papucs volt.

– Astor, Trump, Vanderbilt, rossz fiúk vágytok, hágyjátok ábbá áz ugátást – szidta az állatokat. – Rachel Csu! Isten házátt! Isten házátt! – kiáltott erős kínai akcentussal beszélve az angolt. Rachel már ott is volt a puha, ölelő karok között, orrát betöltötte az Eau d'Hadrien mámorító illata. – Olyan régen nem láttálák! *Pjen kar ah ne szve, ah!* – folytatta a kiabálást hokkien nyelven, miközben két tenyerébe fogta Rachel arcát.

– Azt mondja, nagyon csinos lettél – fordított Pejk Lin, mert tudta, hogy Rachel csak a mandarint beszéli.

– Köszönöm, Mrs. Goh. Nagyon örülök, hogy újra találkozunk – mondta Rachel, és teljesen meghatódott ennyi szívélyesség láttán. Sosem tudta, mit mondjon, ha valaki a külsejét dicsérte.

– Miiiii? – kiáltott fel a nő tettetett szörnyülködéssel. – Ne hívj engem Mrs. Gohnák. Mrs. Goh áz á szörnyű ányósom neve. Hívj inkább Neena néninek.

– Rendben, Neena néni.

– Gyere, gyere a konyhábá. *Makan* idő – mondta Pejk Lin anyja, majd bronzszínűre lakkozott körmű ujjait Rachel csuklójára fonta, és végigvezette egy hosszú, márványoszlopokkal díszített folyosón az ebédlő felé. Rachel önkéntelenül is megfigyelte, hogy Neena néni kezén egy hatalmas, kanárisárga gyémánt villog, akkora, mint egy átlátszó tojássárgája, a fülében pedig két háromkarátos fülbevaló lóg,

pont olyan, mint Pejk Liné. *Mint két tojás, egyet fizet, kettőt kap* – gondolta Rachel.

A pazar ebédlő kissé egyszerűnek tűnt a rokokó pompával berendezett nappali után. A falakat faburkolat takarta, az ablakokból a gyepre lehetett látni, ahol két példányban is megpillantotta a milói Vénuszt: egyet fehér márványból, egyet pedig természetesen aranyból. Az óriási, kerek, nehéz battenberg csipkeabrosszal leterített ebédlőasztal körül tizennyolcán fértek el kényelmesen. A magas támlájú, XIV. Lajos korabeli székeket királykék brokáttal kárpitozták. Az ebédlőben összegyűlt az egész Goh család.

– Rachel, emlékszel apámra? Ez itt a bátyám, Pejk Ving és a felesége, Sheryl, az öcsém pedig Pejk Ting, akit PT-nek hívunk. Ok pedig az unokahúgaim, Alyssa és Camylla.

Mindenki kezet fogott Rachellel, aki észrevette, hogy egyikük sem magasabb 160 centiméternél. A fiúk sokkal sötétebb bőrűek voltak, mint Pejk Lin, de mindannyiuknak ugyanolyan koboldarcuk volt. Mindkét fiú hosszú, világoskék, gombos inget és sötétszürke nadrágot viselt, mintha valamilyen útmutatóban olvasták volna, hogyan kell egy péntek délutáni kötetlen programhoz felöltözni. A jóval világosabb bőrű Sheryl kilógott a családtagok sorából. Rózsaszín, virágos, ujjatlan felsőt és rövid farmerszoknyát viselt, és meglehetősen elnyűttnek tűnt, miközben két lánya körül tett-vett. A gyerekek a McDonald'sból származó csirkefalatokat ették, a papírdobozokat aranyszélű limoges-i porcelántányérokra tették az édes-savanyú szósszal együtt.

Pejk Lin apja intett Rachelnek, hogy foglalja el a mellette lévő üres széket. Zömök, széles mellű férfi volt, khakiszínű nadrágot és piros Ralph Lauren inget viselt. Az ing elejére egy túlméretezett pólójátékos sötétkék lógóját nyomták. Ruhái és alacsony termete miatt úgy nézett ki, mint egy fiatal fiú. Keskeny csuklóján egy Franck Müller órát hordott, és rajta is puha házipapucs volt.

– Rachel Csu! Milyen régen találkoztunk utoljára! Annyira hálásak vagyunk, amiért olyan sokat segítettél Pejk Linnek az egyetemi évei alatt. Nélküled biztosan nem végezte volna el a Stanfordot.

– Ó, ez nem igaz. Pejk Lin segített *nekem!* Nagy megtiszteltetés számomra, hogy meghívtak ebédre ebbe a gyönyörű házba, Mr. Goh – mondta Rachel barátságosan.

– *Vaj Mun bácsi,* kérlek, hívj Vaj Mun bácsinak – mondta a férfi.

Megjelent három szolgálólány, és gőzölgő tálakat raktak le az asztalra, amelyen már így is rengeteg étel volt. Rachel összesen tizenhárom különböző fogást számolt össze.

– Oké, mindenki egyen. Ne feszengj, Rachel Csu, ez csák egy egyszerű ebéd, egyszerű ételek, *lah* – mondta Neena néni. Rachel lenézett a púposan megrakott tálakra, amelyekre mindent lehetett volna mondani, csak azt nem, hogy egyszerűek. – Az új szákácsunk Ipohból jött, úgyhogy má kápsz egy kis tipííikus máláj és szingápúri ételt.

Neena néni már ki is mert Rachel aranyszegélyes tányérjára egy hatalmas adag marhahúsos curryt.

– Mama, már ettünk. Mi mehetünk játszani? – kérdezte az egyik kislány Sherylt.

– Még nem végeztetek. Látok még egy pár csirkefalatot – válaszolt az anyjuk.

Neena odanézett, és megszidta a gyerekeket:

– Ejnye, mindent meg kell enni, ami a tányérotokon ván, lányok! Nem tudjátok, hogy Amerikában éheznek a gyerekek?

Rachel rámosolygott a lófarkas kislányokra, és azt mondta:

– Annyira örülök, hogy végre megismerhetem az egész családot. Ma senkinek sem kell dolgoznia?

– Ez az előnye annak, ha a saját cégében dolgozik az ember – hosszú ebédszünetet tarthat – mondta PT.

– De azért nem túl hosszút – morgott mosolyogva Vaj Alun.

– Szóval, minden gyermeke a cégben dolgozik, Mr. Goh… vagyis Vaj Mun bácsi – kérdezte Rachel.

– Igen, igen. Ez egy igazi családi vállalkozás. Még mindig az apám az elnök, én pedig a vezérigazgató vagyok. Minden gyermekem valamilyen vezető beosztásban dolgozik. Pejk Ving a projektfejlesztéssel foglalkozik, PT az építésért felelős, Pejk Lin pedig az új üzletekért felelős. Természetesen van körülbelül hatezer teljes munkaidőben dolgozó alkalmazottunk is.

– És hol vannak az irodáik? – érdeklődött tovább Rachel.

– A legfontosabb központjaink Szingapúrban, Hongkongban, Pekingben és Csongcsingben vannak. De most nyitunk külső irodákat Hanoiban, és nemsokára Rangunban is.

– Úgy hangzik, mintha megpróbálnák megvetni a lábukat a legdinamikusabban fejlődő régiókban – jegyezte meg lenyűgözve Rachel.

– Bizony, bizony – mondta Vaj Mun. – Ej, te okos vagy, Pejk Lin mondta nekem, hogy nagyon jól boldogulsz a New York Egyetemen. Még hajadon vagy? PT, PT, miért nem figyelsz oda Rachelre? Még egy családtagot tudnánk alkalmazni!

Az asztal körül ülők felnevettek.

– Papa, olyan feledékeny vagy! Mondtam neked, hogy a barátjával van itt – korholta apját Pejk Lin.

– *Ank mor, ah?* – kérdezte Vaj Mun Pejk Linre nézve.

– Nem, szingapúri fiú. Ma találkoztam vele én is – mondta Pejk Lin.

– Náhát, és miért nincs itt ő is? – szólt közbe Neena.

– Nick is szeretett volna eljönni, de segítenie kell a barátjának az utolsó simításoknál. Igazából a barátja esküvőjére jöttünk. Ő lesz a vőfély – mondta Rachel.

– Ki nősül meg? – kérdezte Vaj Mun.

– Golin Khoo a neve – válaszolt Rachel.

Hirtelen mindenki abbahagyta az evést, letette az evőpálcáját az asztalra, és Rachelre bámult.

– Micsodáááááá? Te elmégy Colin Khoo esküvőjére? – rikoltotta Neena tele szájjal.

– Rachel! Nem mondtad, hogy Colin Khoo esküvőjére jöttél – mondta fojtott hangon Pejk Lin.

– Hát… nem kérdezted – mondta Rachel, és nagyon kényelmetlenül érezte magát. – Nem értem… valami baj van ezzel?

Hirtelen azt hitte, talán a Gohok esküdt ellenségei a Khooknak.

– Neeem! – kiáltott fel Pejk Lin, és nagyon izgatott lett. – Hát te nem tudtad? Ez az év esküvője! Minden csatorna, minden magazin és körülbelül egymillió blog ezzel van tele!

– Miért? Ők híresek? – kérdezte ártatlanul Rachel, és még mindig nem értette a dolgot.

– A-LA-MAAAK! Colin Khoo Khoo Tek Kong unokája! Az egyik leggázdágább családból származik. Árámintá Lee pedig Peter Lee szupermodell lányá! Áz ápjá az egyik leggázdágább kínai, az ányjá pedig Ánnábell Lee, a luxushotel-királynő! Ez áztán a királyi esküvő! – áradozott Neena.

– Fogalmam sem volt erről – mondta megdöbbenve Rachel. – Csak tegnap este találkoztam velük először.

– Találkoztál velük? Te találkoztál Araminta Leevel? Élőben is olyan gyönyörű? – kérdezte Sheryl, és szemmel láthatóan teljesen le volt nyűgözve.

– Igen, nagyon csinos volt. De nagyon egyszerű is. Szó szerint egy pizsama volt rajta, amikor találkoztunk, úgy nézett ki, mint egy iskolás lány. Ő eurázsiai?

– Nem, de áz ányjá Hszincsiángból származik, úgyhogy ujgur vér folyik áz ereiben, ázt mondják – mondta Neena.

– Araminta itt a legfelkapottabb divatikon. Minden magazinban megjelent már a képe, és ő volt Alexander McQueen kedvenc modellje – folytatta kifulladva Sheryl.

– Nagyon szuper csaj – szólt közbe PT.

– Mikor találkoztál vele? – kérdezte Pejk Lin.

– Colinnal volt. Kijöttek értünk a repülőtérre.

– *Kimentek értetek a repülőtérre?* – kiáltott fel PT hitetlenkedve, és hisztérikusan felnevetett. – És ott voltak a testőreik?

– Nem, egy sem. Egy terepjáróval jöttek. Vagyis igazából *két* terepjáróval. Az egyik elvitte a szállodába a csomagjainkat. Nem is csodálom – mondta Rachel felidézve az előző estét.

– Rachel, a Kingsford Hotel Colin Khoo családjáé! Ezért laktok ott – mondta Pejk Lin, és izgatottan ütögette a barátnője karját.

Rachel nem nagyon tudta, mit mondjon. Ez az egész felhajtás szórakoztatta, de zavarba is ejtette.

– A barátod Colin Khoo vőfélye lesz? Hogy hívják? – kérdezte Pejk Lin apja.

– Nicholas Young- válaszolta Rachel.

– Nicholas Young… hány éves?

– Harminckettő.

– Harminckettő…

– Egy évvel idősebb Pejk Vingnél – mondta Neena. A mennyezetre nézett, mintha a fejében pörgetné a névjegykártyatartót, és megpróbálná felidézni Nicholas Youngot.

– Pejk Ving, te hallottál valaha Nicholas Youngról? – kérdezte Vaj Mun a legidősebb fiát.

– Nem. Tudod, melyik iskolába járt? – kérdezte Pejk Ving Rachelt.

– Az oxfordi Balliol College-ba – mondta a lány bizonytalanul. Nem értette, miért olyan kíváncsiak hirtelen minden apró részletre Nickkel kapcsolatban.

– Nem, nem, úgy értem, melyik elemibe – mondta Pejk Ving.

– Általános iskolába – pontosított Pejk Lin.

– Ó, arról fogalmam sincs.

– Nicholas Young… úgy hangzik, mint aki az angol-kínai keresztény iskolába[32] járt – kotyogott közbe PT. – Azoknak a fiúknak mindig keresztény nevük van.

– Colin Khoo oda járt. Apa, én már próbáltam lenyomozni Nicket, amikor Rachel elkezdett találkozgatni vele, de senki sem hallotta még a nevét – tette hozzá Pejk Lin.

– Nick és Colin egy iskolába járt. Gyerekkoruk óta jó barátok – mondta Rachel.

– Hogy hívják az apját? – kérdezte Vaj Mun.

– Nem tudom.

– Nos, ha megtudod a szülei nevét, mi megmondhatjuk, hogy jó családból származik-e – mondta aztán a lánynak.

– *Álamáááák*, hát persze hogy jó családból származik, ha Colin Khoo legjobb barátja – mondta Neena. – Young… Young… Sheryl, nem ismersz egy Richard Young nevű nőgyógyászt? Aki dr. Tohhal rendel együtt.

– Nem, nem, Nick apja mérnök. Azt hiszem, Ausztráliában dolgozik az év egy részében – szólt közbe Rachel.

---

[32] A szingapúri felsőbb osztálybelieknek csak két fiúiskola számít: az egyik az Angol-Kínai Iskola (AKI), a másik a Raffles Intézet (RI). Mindkettő a világ élvonalába tartozik, és egymás kíméletlen riválisai. Az RI-t 1823-ban alapították, és az a híre, hogy az agyasokat vonzza, míg az AKI, amelyet 1886-ban alapítottak, a divatosabb népek kedvence, és általában úgy tartják, a sznobok melegágya. Mindezt jól bemutatja egy 1980-ban írt cikk a *Sunday National*ben, amelynek *Az AKI kis borzalmai* volt a címe. Ebben a szerző feltárja az iskola diákjainak sznobságát. Másnap reggel az iskola igazgatója bejelentette az iskolagyűlésen megjelent megdöbbent diákoknak (köztük e könyv szerzőjének), hogy onnantól kezdve tilos a sofőröknek az iskola bejárata előtt kitenni a tanulókat. (A rövid felhajtón gyalog kellett felsétálniuk, hacsak nem esett az eső.) A drága órákat, szemüvegeket, töltőtollakat, táskákat, hátizsákokat, tolltartókat, papír- és írószereket, fésűket, elektronikai eszközöket, képregényeket és a többi luxuscikket szintén nem lehetett behozni többé az iskolába. *(a Szerző)*

– Nos, majd tudj meg többet róla, mi pedig segítünk – mondta végül Vaj Mun.

– Ó, igazán ne fáradjanak. Nekem tényleg nem fontos, milyen családból származik – szabódott Rachel.

– Butaság, *lahl* Hát persze hogy fontos! – kötötte az ebet a karóhoz Vaj Mun. – Ha szingapúri, felelős vagyok érte, hogy megtudjuk, megfelelő fiatalember-e számodra.

17

Nicholas és Colin

•

Szingapúr

Nick és Colin merő nosztalgiából továbbra is a régi alma mater büféjében szeretett találkozni a Parker Roadon. Az uszoda és a kosárpályák között elhelyezkedő kávézóban a thai és szingapúri ételek különös egyvelegét lehetett kapni csakúgy, mint a kissé furcsán elkészített brit marhahúsos pitéket, amiket Nick egyébként nagyon szeretett. Annak idején, amikor ők ketten együtt úsztak a csapatban, mindig bekaptak valamit a büfében edzés után. Az akkori szakácsok már nyugdíjba mentek, az étlapról eltűnt az akkoriban legendás sziámi tészta, és a kávézó maga sem volt már a régi helyén – a sportközpont átalakításakor lebontották a régi épületet. De Nick és Colin számára természetesen ez volt az a hely, ahol mindig találkoztak, ha mindketten a városban voltak.

Colin már megrendelte az ebédet, mire Nick odaért.

– Bocs a késésért – mondta Nick, és hátba veregette barátját, mielőtt leült az asztalhoz. – Be kellett ugranom a nagyihoz.

Colin nem nézett fel a sós sült csirkéjéből, úgyhogy Nick folytatta:

– Szóval, mit kell még csinálnunk ma? A szmokingok megjöttek Londonból, és már csak pár ember visszajelzésére várok a jövő heti főpróbával kapcsolatban.

Colin behunyta a szemét, és vágott egy grimaszt.

– Beszélhetnénk valami másról is, nem csak erről a rohadt esküvőről?

– Jól van. Miről szeretnél beszélni? – kérdezte Nick nyugodtan, miután rájött, hogy Colinnak rossz napja van. Az előző este látott vidám, partiarc Colinnak nyoma sem volt.

Colin nem válaszolt.

– Aludtál valamit éjszaka? – kérdezte Nick.

Colin hallgatott. Nem volt senki más a kávézóban, csak a kosarazó játékosok időnkénti kiáltása és a csörömpölő edények hangja hallatszott, valahányszor a pincér bement a konyhába. Nick hátradőlt, és türelmesen várta, hogy Colin megtegye a következő lépést.

A magazinok pletykarovatában Colin Ázsia egyik kívánatos milliárdos agglegényeként szerepelt. Nemcsak arról volt híres, hogy Ázsia egyik legnagyobb örökségének várományosa, hanem arról is, hogy a főiskolán ő volt az egyik legjobb szingapúri úszó. Mindenki csodálta a külsejét, egzotikus vonásait és jókedvét, követték románcainak történetét és tudták, hogy a kortárs műalkotások nagy gyűjtője.

Amikor azonban Nickkel volt, önmagát adhatta. Nick, aki gyerekkora óta ismerte őt, valószínűleg az egyetlen olyan ember volt a világon, akit nem érdekelt a pénze, és ami még ennél is fontosabb, az egyetlen, aki ott volt, amikor az úgynevezett „háborús évek” zajlottak. Mert a széles vigyor és a karizmatikus

személyiség mögött Colin súlyos szorongásos rohamokkal és bénító depresszióval küzdött, és Nick azon kevesek közé tartozott, akik ezt az oldalát is ismerték. Úgy tűnt, mintha Colin hosszú hónapokon át gyűjtené a fájdalmát, hogy Nickre zúdítsa, amikor találkoznak. Más talán elviselhetetlennek tartotta volna ezt, de Nick már annyira megszokta, hogy nem is emlékezett azokra az időkre, amikor Colin még nem őrlődött a mélység és a magasság között. Ez volt Colin barátságának jellegzetessége.

A pincér, vagyis egy izzadt, focimezes tinédzser-aki feltehetően alig érhette el a gyermekmunkaerő alkalmazására meghatározott minimális korhatárt – odalépett az asztalukhoz, hogy felvegye Nick rendelését.

– Egy marhahúsos currys pitét kérek. És kólát, sok jéggel.

Colin végül beszélni kezdett.

– Marhahúsos currys pite, mint mindig. Kóla, mint mindig. Te sosem változol?

– Mit mondhatnék. Azt legalább tudom, milyen – mondta Nick.

– Bár te mindig ugyanazt szereted, bármikor meggondolhatod magad, ha akarod. Ez a különbség kettőnk között – neked még mindig van választási lehetőséged.

– Ugyan már, ez nem igaz. *Te* is választhatsz.

– Nicky, születésem óta sosem voltam abban a helyzetben, hogy választhassak, és ezt te is tudod – mondta Colin tárgyilagosan. – Az, hogy feleségül akarom venni Aramintát, klassz. Csak azt nem tudom, hogy csinálom végig a Broadway-show-műsort, ez zavar. Vannak ilyen perverz képzelgéseim

arról, hogy elrabolom, felszállunk egy gépre, és elveszem valamelyik kis isten háta mögötti kápolnában Nevadában.

– Akkor miért nem teszed meg? Az esküvő csak a jövő héten lesz, de ha máris nyomorultul érzed magad, akkor miért nem fújod le?

– Tudod, ezt az egyesülést a legutolsó részletig bezárólag megkomponálták, és így kell lennie. Ez jó az üzletnek, és jó a családnak – mondta keserűen Colin. – Mindegy, nem akarok az elkerülhetetlenen rágódni. Beszéljünk inkább a tegnap estéről. Milyen voltam? Elég vidámnak tűntem Rachelnek, remélem.

– Rachel megkedvelt. Nagy meglepetés volt, hogy így üdvözöltétek, de tudod, miatta nem kell megjátszanod magad többé.

– Nem? Miért, mit mondtál neki rólam? – kérdezte aggódva Colin.

– Nem mondtam neki semmit azon kívül, hogy egyszer betegesen vonzódtál Kristin Scott Thomashoz.

Colin felnevetett. Nick megkönnyebbült – ez annak a jele volt, hogy a sötét felhők oszlani kezdtek.

– Ugye, nem mesélted el, hogy Párizsban követni próbáltam Kristint? – kérdezte Colin.

– Öööö… nem. Nem akartam neki több lehetőséget adni arra, hogy kihátráljon ebből az utazásból azzal, hogy minden furcsa információt kiadok a barátaimról.

– Apropó, furcsa… észrevetted, milyen hihetetlenül kedves volt hozzá Araminta is?

– Szerintem alábecsülöd Araminta képességeit a kedvességét illetően.

– Hát, tudod, hogy általában milyen az emberekkel. De azt hiszem, a maga oldalán akar tartani téged. És látta, hogy én is azonnal megkedveltem Rachelt.

– Ennek örülök – mosolygott Nick.

– Az igazat megvallva, először azt hittem, egy kicsit féltékeny leszek rá, de szerintem klassz csaj. Nem olyan fapados, és olyan üdítően… amerikai. Ugye, azt tudod, hogy mindenki rólad és Rachelről beszél? Mindenki fogadásokat köt az esküvő napjára.

Nick felsóhajtott.

– Colin, én pillanatnyilag nem gondolok erre. Csak a *te* esküvődre. Próbálok csak *itt és most* létezni.

– Erről jut eszembe, mikor mutatod be Rachelt a nagymamádnak?

– Azt gondoltam, ma este. Ezért mentem el a nagyihoz – hogy hívja meg vacsorára.

– Majd elmondok egy imát – mondta Colin csípősen, miután megette az utolsó csirkeszárnyat is. Tudta, milyen jelentősége van, ha Nick híresen visszavonultan élő nagymamája meghív egy idegent a házába. – Ugye, tudod, hogy amint elviszed Rachelt abba a házba, minden egy csapásra megváltozik?

– Vicces, de Astrid ugyanezt mondta. Tudod, Rachel nem vár el semmit – soha nem próbált hatni rám, amikor a házasság került szóba. Igazából nem is került szóba soha.

– Nem, nem erről beszélek – próbálta tisztázni a dolgot Colin. – Csak az, hogy ti ketten ebben az idealizált fantáziavilágban éltek, ti vagytok a „fiatal szerelmesek Greenwich Village-ben”. Egészen mostanáig az a fickó voltál, aki

küzd, hogy véglegesítsék az állását. Nem gondolod, hogy eléggé meg fog döbbenni ma este?

– Hogy érted ezt? Én tényleg azért küzdők, hogy véglegesítsék az állásomat. És nem értem, mit változtat ezen az, ha Rachel találkozik a nagymamámmal.

– Ugyan, Nick, ne légy naiv. Abban a pillanatban, hogy belép abba a házba, *igenis* megváltozik a kapcsolatotok. Nem azt mondom, hogy minden szükségszerűen elromlik, de az ártatlanság odavész. Nem folytathatjátok ott, ahol abbahagytátok, mielőtt idejöttetek, az biztos. Akárhogy is lesz, meg fogsz változni a szemében, ahogy az én összes korábbi barátnőm is megváltozott, amint megtudta, hogy én *az a bizonyos* Colin Khoo vagyok. Csak próbállak erre felkészíteni egy kicsit.

Nick elgondolkodott Colin szavain.

– Szerintem ebben nincs igazad. Először is, a mi helyzetünk egészen más. Az én családom nem olyan, mint a tiéd. Téged első pillanattól fogva arra neveltek, hogy egyszer a Khoo-birodalom vezérigazgatója legyél. De az én családomban semmi ilyesmi nincs. Nekünk nincs is *családi* cégünk. És igen, lehet, hogy vannak tehetős unokatestvéreim meg minden, de tudod, hogy az én helyzetem más, mint az övék. Én nem vagyok Astrid, aki rengeteget örököl, és nem vagyok a Sang unokatestvéreim helyében sem.

Colin megcsóválta a fejét.

– Nicky, Nicky, ezért is szeretlek ennyire. Egész Ázsiában te vagy az egyetlen, aki nem veszi észre, milyen gazdag, vagy inkább milyen gazdag lesz egyszer. Add csak ide a pénztárcádat.

Nick meglepődött, de kivette elnyűtt, barna bőr pénztárcáját a hátsó zsebéből és odaadta Colinnak.

– Látod, körülbelül ötven dollárom van.

Colin kihalászta Nick jogosítványát, és odatartotta a barátja szeme elé.

– Mondd csak meg, mi van ide írva!

Nick vágott egy grimaszt, de belement a játékba.

– Nicholas A.Young.

– Hát ez az! YOUNG. Na mármost, a családodban viseli-e bárki más ezt a nevet?

– Nem.

– Pontosan ezt mondom én is. Az apád után *te* vagy az egyetlen Young. *Te* vagy a nyilvánvaló örökös, akár hiszed, akár nem. Ráadásul a nagymamád imád téged. És mindenki tudja, hogy a nagymamád irányítja az egész Sang- és Young-vagyont.

Nick megrázta a fejét, részben tagadva Colin kijelentését, részben pedig azért, mert ilyesmiről még a legjobb barátjával sem beszélt szívesen. Ezt már kisgyerek korától kezdve belenevelték. (Jól emlékezett arra, amikor hétévesen egyszer iskola után megkérdezte a nagymamáját uzsonna közben: „Az osztálytársam, Bernard Taj azt mondja, hogy az apja nagyon gazdag, és mi is nagyon gazdagok vagyunk. Igaz ez?” Nagynénje, Victoria, aki a *London Limest* olvasgatta, hirtelen letette az újságot, és Nickre támadt. „Nicky, a jól nevelt *fiúk soha* nem kérdeznek ilyesmit. Sosem kérdezzük meg másoktól, gazdagok-e, és nem beszélünk pénzügyi dolgokról. Nem vagyunk gazdagok – csupán jómódúak. És most kérj bocsánatot Ah Mától.”)

Colin folytatta:

– Mit gondolsz, a nagyapám, aki mindenkivel lekezelően bánik, miért fogad úgy, mint egy herceget, valahányszor találkoztok?

– Azt hittem azért, mert kedvel.

– A nagyapám egy seggfej. Csak a hatalom és a presztízs érdekli, meg az, hogy tovább bővítse a Khoo-birodalmat. Ezért bátorította a kapcsolatomat Aramintával, és ezért szabta meg mindig is, kivel barátkozhatok. Emlékszem, amikor még gyerekek voltunk, azt mondta: „Légy kedves ahhoz a Nicholashoz. Ne felejtsd el, mi senkik vagyunk a Youngokhoz képest."

– Szerintem a nagyapád kezd szenilis lenni. Mindegy, az egész öröklésről szóló butaság nem érdekes, mert ahogy hamarosan látni fogod, Rachel nem az a fajta lány, aki törődne az ilyesmivel. Lehet, hogy közgazdász, de ő a legkevésbé anyagias ember, akit csak ismerek.

– Hát, akkor a legjobbakat kívánom nektek. De azt azért elismered, hogy még az „itt és most"-ban élve is sötét erők szövetkeznek ellenetek?

– Mi ez, a Harry Potter? – kuncogott Nick. – Pont úgy hangzott, amit mondtál. Igen, tisztában vagyok vele, hogy a sötét erők szabotálni próbálnak, ahogy fogalmaztál. Astrid már figyelmeztetett, hogy az anyám érthetetlen módon pont most utazott Kínába, amikor én megérkeztem, és meg kellett nyernem a nagynénémet, hogy hívassa meg a nagyival Rachelt ma estére. De tudod, mit? Nem érdekel.

– Szerintem nem anyád miatt kellene aggódnod.

– Akkor pontosan ki miatt kellene? Mondd meg, ki unatkozik annyira, hogy a kapcsolatom rombolásával töltse az idejét, és miért?

– Gyakorlatilag a szigeten élő minden, eladósorban lévő lány és az anyja.

Nick felnevetett.

– Várj egy percet – miért pont én? Nem te vagy Ázsia legpartiképesebb agglegénye?

– Én béna vagyok. Mindenki tudja, hogy semmi sem akadályozhatja meg Aramintát, hogy jövő héten férjül ne vegyen. Úgyhogy ezennel rád ruházom a koronámat – vigyorgott Colin, majd összehajtotta a szalvétáját, és Nick fejére tette. – Most már meg vagy jelölve.

18

Rachel és Pejk Lin

•

Szingapúr

Miután megebédeltek, Neena ragaszkodott hozzá, hogy körbevezesse Rachelt a Villa d'Oro másik szárnyán is (ami nem meglepő módon azzal a barokk pompával volt berendezve, amely korábban annyira megdöbbentette Rachelt). Neena elbüszkélkedett a rózsakerttel és a Canova-szoborral, amit nemrég helyeztek el benne (hála istennek, azt nem aranyoztatták be). Amikor végre körbeértek, Pejk Lin azt javasolta, hogy menjenek vissza a szállodába, és pihenjék ki magukat uzsonna közben, mivel Rachel még mindig nem szokta meg az időeltérést.

– A szállodában nagyon finom teát adnak *nyonya kuih*hel.[33]

– De még az ebédet se emésztettem meg – tiltakozott Rachel.

– Hát, jobb, ha hozzászoksz a szingapúri étkezésekhez. Mi itt naponta ötször eszünk: reggelizünk, ebédelünk, uzsonnázunk, vacsorázunk, és még egyszer bekapunk valamit késő este is.

– Te jó ég, akkor nagyon meg fogok hízni!

– Nem fogsz. Ez a hőség egyetlen áldása: kiizzadsz mindent.

---

[33] Peranakan (kínai-maláj) sütemény. Ez az addiktív, finoman ízesített, színes sütemény – amelyet általában rizslisztből készítenek és pálmalevéllel ízesítenek – a szingapúriak kedvelt uzsonnája. *(a Szerző)*

– Ebben igazad lehet – én nem tudom, ti hogy vagytok képesek elviselni ezt az időjárást – mondta Rachel. – Rendben, iszom egy teát, de keressük meg a leghűvösebb helyet odabent.

A teraszos kávézóban helyezték magukat kényelembe, amely a medencére nézett, de szerencsére ment a légkondicionáló. A csinos egyenruhába öltözött pincérek szorgalmasan hordták a tálcákat, amelyeken többféle teát, süteményeket és tortákat szolgáltak fel – mind a *nyonya* konyha remekei voltak.

– Mmmmm… ezt meg kell kóstolnod – mondta Pejk Lin, és rátett egy rizses-kókuszos sutit Rachel tányérjára. Rachel evett belőle egy falatot, és megállapította, hogy az édes sodó és a pikáns, ragacsos rizs keveréke meglepő módon valóban nagyon finom. Végignézett az idilli kerten.

A nyugágyak többségét a délutáni napon szunyókáló vendégek foglalták el.

– Még mindig nem tudom elhinni, hogy Colin családjáé ez a szálloda – mondta, és beleharapott a süteménybe.

– Hidd csak el. Sőt ezenkívül még nagyon sok minden az övék. Szállodák a világ minden pontján, kereskedelmi egységek, bankok, bányák. Hosszú a lista.

– Colin olyan szerénynek tűnik. Úgy értem, egy utcai ételbárban vacsoráztunk.

– Ebben nincs semmi furcsa. Itt mindenki szereti ezeket az ételbárokat. Ne felejtsd el, hogy ez Ázsia, és az első benyomás csalóka is lehet. Tudod, hogy a legtöbb ázsiai pénzt halmoz fel. Nagyon sok tehetős ember komoly erőfeszítéseket tesz azért, hogy ne tűnjön ki a tömegből. Legtöbbször fogalmad sincs róla, hogy épp egy milliárdos mellett állsz.

– Félre ne érts, de nekem úgy tűnik, a *te* családod eléggé élvezi a vagyonát.

– A nagyapám az anyaországból jött ide, és kőművesként kezdte. A maga erejéből lett az, ami, és mindannyiunkba beleültette a „dolgozz keményen, és élvezd az életet" mentalitást. De azért nem vagyunk ugyanabban a kategóriában, mint Khooék. Ők *eszelősen* gazdagok. Mindig ők vannak a *Forbes* magazin listájának élén, ha Ázsia leggazdagabb embereiről van szó. És tudod, ezek a családok igazából csak a jéghegy csúcsa. A *Forbes* csak olyan adatokat közöl, amelyeknek utánajárt. De az igazán gazdag ázsiaiak nagyon titokzatosak, ha arról van szó, mijük van. A leggazdagabb családok mindig milliárdokkal gazdagabbak, mint amit a *Forbes* közöl.

Felharsant egy fülsiketítő gépi dallam.

– Mi ez a hang? – kérdezte Rachel, de aztán csakhamar rájött, hogy az ázsiai mobilja szólalt meg. Nick hívta.

– Szia – vette fel mosolyogva.

– Szia! Jól érzed magad a barátnőddel?

– Abszolút! Visszajöttünk a szállodába, és teázunk. És te mit csinálsz?

– Épp Colin alsónadrágját csodálom.

– MIT CSINÁLSZ?!

Nick felnevetett.

– Colinnál vagyok. Most jöttek meg a szmokingok, és itt van egy szabó, aki ránk igazítja őket.

– Á, értem. És hogy néztek ki? Kobaltkék, fodros?

– Csak szeretnéd. Nem, strassz és aranypaszomány. Ja, teljesen elfelejtettem mondani, hogy a nagymamám minden

pénteken áthívja a családot vacsorára. Tudom, hogy még nem heverted ki a repülőutat, de volna kedved eljönni?

– Hoppá! Vacsora a nagymamáddal?

Pcjk Lin félrebillentette a fejét.

– Kik lesznek ott? – kérdezte Rachel.

– Valószínűleg csak néhány rokon. A családom nagy része még nincs az országban. De Astrid például ott lesz.

Rachel egy kicsit bizonytalankodott.

– És *te* mit gondolsz? Azt szeretnéd, ha jönnék, vagy inkább a családoddal szeretnél tölteni egy kis időt egyedül?

– Dehogy szeretnék. Nagyon jó lenne, ha el tudnál jönni, de csak akkor, ha van kedved – tudom, hogy nagyon későn szóltam.

Rachel tűnődve Pejk Linre nézett. Készen áll arra, hogy találkozzon a családdal?

– Mondj igent! – sürgette a barátnője.

– Szívesen elmegyek. Mikor kell ott lennünk?

– Fél nyolc körül. Figyelj… most Colinnál vagyok Sentosa Cove-ban. A péntek esti csúcsforgalom borzasztó lesz visszafelé, úgyhogy jobb lenne, ha ott találkoznánk. Nem baj, ha taxival kell jönnöd? Megadom a címet, és ott várlak majd az ajtóban.

– Taxival?

Pejk Lin megrázta a fejét, és azt suttogta:

– Majd én elviszlek.

– Rendben. Csak mondd meg, hova kell menni – mondta Rachel.

– Tyersall Park.

– Tyersall Park – ismételte Rachel a hallottakat, miközben felírta egy darab papírra, amit a táskájából húzott elő. – Ennyi: Mi a házszám?

– Nincs házszám. Két fehér oszlopot keress, és mondd azt a taxisnak, hogy a Tyersall sugárúton túl van, közvetlenül a botanikus kert mögött. Ha bármi gondod adódik, csak hívj fel.

– Jól van, akkor találkozunk kb. egy óra múlva.

Amikor Rachel letette a telefont, Pejk Lin elvette tőle a papírfecnit.

– Nézzük, hol lakik a nagyi – mondta, és elolvasta a címet. – Nincsenek házszámok, szóval a Tyresall Park egy apartmankomplexum lesz… azt hittem, ismerek minden apartmant a szigeten. Sosem hallottam semmiféle Tyersall sugárútról. Szerintem valahol a nyugati parton lehet.

– Nick azt mondta, hogy a botanikus kertnél van.

– Tényleg? Az nincs is messze. Mindegy, a sofőröm tudni fogja. Nekünk sokkal fontosabb dolgokat kell megbeszélnünk. Például azt, hogy mit veszel fel.

– Te jó ég, fogalmam sincs.

– Hát, nem akarsz túl elegáns lenni, de jó benyomást is szeretnél tenni, ugyebár? Colin és Araminta is ott lesz ma este?

– Szerintem nem. Nick azt mondta, hogy családtagok lesznek ott.

– De jó lenne, ha többet tudnék Nick családjáról!

– Nevetnem kell, ti szingapúriak mindent tudni akartok másokról! – méltatlankodott Rachel.

– Meg kell értened! Ez egy nagy falu – mindenki folyton a másik dolgaival foglalkozik. Ráadásul el kell ismerned, hogy

sokkal érdekesebb az egész így, hogy tudjuk, Nick Colin legjobb barátja. Na, de mindegy. Mesésen kell kinézned ma este!

– Hát… nem is tudom. Nem akarok rossz benyomást kelteni, és minden figyelmet magamra irányítani.

– Rachel, hidd el nekem, soha senki sem fog azzal vádolni, hogy minden figyelmet magadra akarsz irányítani. Emlékszem erre a blúzodra, még az egyetem alatt vetted, igaz? Mutasd, mit hoztál még! Most találkozol először a családdal, úgyhogy *nagyon* körültekintőnek kell lennünk!

– Pejk Lin! Kezdek beparázni miattad! Szerintem a családja kedves lesz, és nem fogja érdekelni őket, mi van rajtam, feltéve, ha nem meztelenül megyek.

Miután több öltözetet is átnéztek Pejk Lin irányításával, Rachel végül úgy döntött, azt veszi fel, amit eleve is akart – egy hosszú ujjú, csokoládébarna, elölgombos vászonruhát kapcsos övvel, amely ugyanabból az anyagból készült, és lapos sarkú szandált. Ékszerként egy ezüst karkötőt választott, amelyet többször is körbe tudott tekerni a csuklóján, és felvette az egyetlen drága ékszerét is. A Mikimoto gyöngy fülbevalót az anyjától kapta a doktorálása alkalmából.

– Egy picit úgy nézel, ki, mint Katharine Hepburn a szafarin – mondta Pejk Lin. – Mint aki elegáns, helyénvaló, de nem erőlködik.

– A hajamat feltűzzem, vagy hagyjam kibontva?

– Hagyd kibontva. Úgy egy kicsit szexibb – válaszolta Pejk Lin. – Gyere, induljunk, különben elkésel.

A lányok kis idő múlva már a botanikus kert mögötti fasorokban haladva keresgélték a Tyersall sugárutat. A sofőr azt

mondta, hogy korábban már járt itt, de úgy tűnt, ezúttal mégsem találja az utcát.

– Furcsa, hogy a GPS nem tünteti fel – jegyezte meg Pejk Lin. – Ez egy elég zavarba ejtő környék, mert alig pár helyen vannak ilyen keskeny utcák a városban.

A hely teljesen meglepte Rachelt, mert most először látott ilyen hatalmas, gyeppel körülvett, régi házakat.

– Az utcanevek többsége hangzásra brit. Napier Road, Cluny Road, Gallop Road… – jegyezte meg.

– Azért, mert a gyarmati időkben itt laktak a brit tisztek – nem is igazán lakóövezet. A házak többsége a kormány tulajdonában van, sok közülük nagykövetség, mint például az az óriási, oszlopos monstrum. Az például az orosz követség. Szerintem Nick nagymamája is egy ilyen kormány épületben lakik, azért nem hallottam róla korábban.

A sofőr hirtelen lelassított, majd balra fordult egy elágazásnál. Ezzel egy még keskenyebb útra jutott.

– Nézd, ez a Tyersall sugárút, úgyhogy a ház ezen túl lesz – mondta Pejk Lin. Az út két oldalát hatalmas, göcsörtös törzsű fák szegélyezték, amelyekre sűrű aljnövényzet kúszott fel. A páfrányok jól mutatták, hogy a szigetet egykor esőerdő borította. Az út ereszkedni kezdett, majd jobbra fordult, és hamarosan feltűnt két hatszögletű, fehér oszlop, amely egy alacsony kovácsoltvas kaput tartott. A kapu szárnyait világosszürkére festették. Az út melletti buja növényzet közepén, csaknem észrevehetetlenül állt egy rozsdás tábla, amely arról tudósított, hogy ez bizony itt a TYERSALL PARK.

– Életemben nem jártam még ebben az utcában. Furcsa, hogy itt is vannak lakások – mondta Pejk Lin. – És most mit csinálunk? Felhívod Nicket?

Mielőtt Rachel válaszolhatott volna, a kapunál megjelent egy indiai őr. Szigorú szakállt, makulátlan olajzöld egyenruhát és hatalmas turbánt viselt. Pejk Lin sofőrje lassan előregurult a kocsival, és leeresztette az ablakot, amikor az őr közelebb lépett. A férfi bepillantott a kocsiba, és tökéletes angolsággal megkérdezte:

– Miss Rachel Csu?

– Igen, én vagyok az – válaszolta Rachel a hátsó ülésről intve.

– Üdvözlöm, Miss Csu – mondta az őr mosolyogva. – Kövesse az utat, és maradjon a jobb oldalon – utasította a sofőrt, majd kinyitotta a kaput, és intett, hogy behajthatnak.

– *Alamak,* tudják, ki volt ez a férfi? – kérdezte Pejk Lin maláj sofőrje, és elképedt arccal fordult hátra hozzájuk.

– Ki? – kérdezte Pejk Lin.

– Egy *gurka!* Ők a legveszélyesebb katonák a világon. Bruneiben sokszor láttam őket. A brunei szultán csak gurkákat alkalmaz a magántestőrségében. Mit keres itt egy gurka?

A kocsi továbbgurult az úton, amely egy kisebb dombra kanyarodott fel. Mindkét oldalon sűrű, nyírt sövény takarta a kilátást. Egy újabb kanyar után egy másik kapuhoz érkeztek. Ezúttal erős acélkaput láttak maguk előtt, amelyhez egy modern őrbódé is tartozott. Rachel látta, hogy két másik gurka pillant ki a bódé ablakán, miközben az impozáns méretű, távirányítós kapu lassan kinyílt előttük. Újabb hosszú út következett, amelyet ezúttal apró, fehér kavicsokkal borítottak. Amint a kocsi kerekei

csikorogva haladtak a szürkésfehér kavicsokon, a dús növényzetet gyönyörű pálmasorok váltották fel, amelyek újabb és újabb parkokat szeltek ketté. Legalább harminc pálmafa sorakozott az út két oldalán. Valaki négyszögletes lampionokat helyezett el a fák alatt, amelyekbe gyertyák kerültek. A pálmasor úgy nézett ki, mintha fáklyát tartó őrszemek alkotnák.

Amikor az autó felhajtott a kocsibeállóra, Rachel csodálkozva nézett végig a pislákoló lampionokon és a hatalmas, gondosan nyírt pázsiton.

– Miféle park ez? – kérdezte Pejk Lint.

– Fogalmam sincs.

– Ez az egész egy lakópark? Olyan, mintha valami Club Med központba csöppentünk volna.

– Nem tudom. Egész Szingapúrban nem láttam még ilyesmit – vallotta be csodálkozva Pejk Lin. A hely azokra a kastélyparkokra emlékeztette, amiket Angliában látott, mint például a híres Chatsworth vagy Blenheim kastély. Amikor a kocsi az utolsó kanyarból is kifordult, Rachel hirtelen felszisszent, és megragadta Pejk Lin karját. A távolban feltűnt egy óriási ház, amely pazarul ki volt világítva. Közelebb érve még jobban kiderült, milyen szédületesen nagy épülethez érkeztek. Nem ház volt az, inkább kastélynak lehetett nevezni. A kocsifelhajtó tele volt autókkal, szinte mind európai gyártmány: Mercedes, Jaguar, Citroen vagy Rolls-Royce. Több kocsin diplomáciai felségjelzést és zászlót is láttak. Mögöttük jó néhány dohányzó sofőr várakozott. A tekintélyes méretű bejárati portál mellett ott állt Nick. Fehér vászoning és fehér nadrág volt rajta, a haját tökéletesen elrendezte, és kezét zsebre téve várakozott.

– Azt hiszem, álmodom, ez nem lehet igaz – mondta Pejk Lin.

– Ó, Pejk Lin, kik ezek az emberek? – kérdezte Rachel idegesen.

Pejk Lin életében először nem tudta, mit mondjon. Csak bámult Rachelre, aztán alig hallhatóan azt suttogta:

– Fogalmam sincs, kik ezek az emberek. De egy dolgot mondhatok – *ezek az emberek gazdagabbak, mintáz Isten.*

Második rész

„Felét sem mondtam el annak, amit láttam,
mert senki se hitt volna nekem.”
MARCO POLO, 1324

1

Astrid

•

Szingapúr

A férje épp akkor hívta Astridot, amikor a nő begombolta Cassian csinos, új, tengerészkék öltönykéjét.

– Ma sokáig kell dolgoznom, és nem fogok odaérni Ah Ma vacsorájára.

– Biztos? Michael, ezen a héten minden egyes nap sokáig dolgoztál – mondta Astrid, és nyugalmat erőltetett magára.

– Az egész csapat bent marad.

– Péntek este?

Astrid nem akart gyanakvónak tűnni, de egyszerűen kicsúsztak a száján a szavak, mielőtt meggondolhatta volna, mit mond. Most, hogy felnyílt a szeme, összeállt a kép – a férje az utóbbi néhány hónapban minden családi eseményt lemondott a maga részéről.

– Igen, de már mondtam neked korábban is, hogy így megy ez, ha az embernek start-up cége van – tette hozzá Michael.

Astrid most már sarokba akarta szorítani.

– Akkor miért nem csatlakozol hozzánk, amikor végre el tudsz szabadulni? Valószínűleg elég sokáig maradunk. Ah Ma *tan hua* virágai ma éjjel nyílnak ki, ezért jó pár embert meghívott.

– Még egy ok arra, hogy ne legyek ott. Teljesen ki leszek lúgozva.

– Ugyan, nagyon különleges alkalom lesz. Tudod, hogy kivételes szerencse, ha valaki láthatja a virágok kibomlását, és nagyon érdekes lesz az egész – mondta Astrid, és megpróbált továbbra is könnyed hangon beszélni.

– Három évvel ezelőtt is ott voltam, amikor utoljára virágoztak, és ma egyszerűen képtelen lennék elviselni az embertömeget.

– Ó, nem lesznek azért olyan sokan.

– Mindig ezt mondod, aztán kiderül, hogy ötven ember jön el a vacsorára, beleértve valamelyik hülye parlamenti képviselőt is, vagy valami más attrakcióval állnak elő – panaszkodott Michael.

– Ez nem igaz.

– Ugyan, *lah*, te is tudod, hogy így szokott lenni. A múltkor is végig kellett ülnünk annak a Ling Ling nevű fickónak a zongoraestjét.

– Michael, Lang Lang a neve, és valószínűleg te vagy az egyetlen ember a földön, aki nem értékeli, ha a világ egyik legnagyobb zongoristája előadást tart neki.

– Hát rohadtul *laj csaj*[34] volt, különösen péntek este, amikor az egész heti meló után ki vagyok merülve.

Astrid úgy döntött, hogy nem érdemes tovább erősködnie. A férjének nyilván ezer jó előre kigondolt kifogása van arra, miért ne legyen ott a vacsorán. *Miben sántikál? Vajon a hongkongi SMS-ező ribanc hirtelen ideutazott? Vele akar találkozni?*

---

[34] Unalmas *(hokkien)*

– Oké, szólok a szakácsnak, hogy készítsen neked valamit, mire hazaérsz. Mit szeretnél enni? – folytatta vidáman.

– Nem, nem kell, ne csinálj gondot belőle. Biztos rendelünk majd együtt valami kaját itt.

Biztos úgy lesz. Astrid vonakodva tette le a telefont. *Hol fog vacsorát rendelni? Valamelyik geylangi olcsó szálloda szobapincérétől? Nem valószínű, hogy egy rendes szállodában találkozgat azzal a nővel – valaki biztosan felismerné Michaelt.* Eszébe jutott, hogy nem is olyan régen a férje még milyen kedvesen mentegette magát, amikor nem tudott ott lenni egy családi eseményen. Ilyesmiket mondott: „Édesem, annyira sajnálom, de nem megy. Biztos, nem bánod, és elboldogulsz egyedül is?" De ez az oldala, ez a kedvessége már a múlté. Mikor történt pontosan mindez? És miért nem vette észre olyan sokáig a jeleket?

Amióta Astrid Stephen Csia ékszerboltjában járt, egyfajta katarzisélménye volt. Perverz módon megkönnyebbült, hogy bizonyítékot szerzett férje hűtlenségére. Igazából a bizonytalanság, a mindent átitató bizalmatlanság és gyanakvás volt az, ami megőrjítette a nőt. Most pedig, ahogy a pszichológusok szokták mondani: „Megtanulta elfogadni a helyzetet és alkalmazkodni hozzá." Már jobban látta a teljes képet. A flört előbb vagy utóbb véget ér, és az élet visszatér a normális kerékvágásba, ahogy az sok-sok millió feleség esetében is történik, akik évezredek óta csendben tűrik a férjük csalárdságát.

Nincs szükség vitára, nem kell hisztériás jeleneteket rendezni. Az túlságosan közhelyes lenne, még akkor is, ha minden ostoba kis dolog, amit a férje csinált, benne volt a női

magazinok ostoba tesztjeiben. „Megcsal-e a férjem?” *Az utóbbi időben több üzleti útra megy*? Igen. *Ritkábban szeretkeznek*? Igen. *Előfordulnak a férje esetében rejtélyes, megmagyarázhatatlan költekezések?* Igen.

Astrid akár még egy kérdést hozzátehetne a kvízhez: *Kap a férje késő esti SMS-eket egy nőtől, aki azt állítja, hogy hiányzik neki a férje vastagfarka?* IGEN. Astrid megint beleszédült a gondolatba. Érezte, hogy emelkedik a vérnyomása. Egy percre le kellett ülnie, és vennie néhány mély levegőt. Miért nem ment egész héten jógára, amikor olyan nagy szüksége lett volna arra, hogy kiengedje a felgyülemlett feszültséget. Állj. Állj. Állj. Ki kell vernie ezeket a gondolatokat a fejéből, és csak a jelennek szabad élnie. Jelenleg, ebben a pillanatban fel kell készülnie Ah Ma partijára.

Meglátta a tükörképét az üveg dohányzóasztalon, és úgy döntött, átöltözik. Egy régi kedvencét vette fel, egy fekete gézből készült tunikát, amit Ann Demeulemeester tervezett, de most úgy érezte, valamivel fel kell turbóznia. Nem fogja hagyni, hogy Michael elrontsa az estéjét. Egyetlen további másodpercet sem fog azzal tölteni, hogy megpróbálja kitalálni, merre járhat a férje, és mit csinál, vagy mit nem csinál éppen. Úgy döntött, hogy csodás estéje lesz, amelyet a szabadban fog tölteni a csillagok alatt, a virágzó növények társaságában, és csak jó dolgok fognak vele történni. *A jó dolgok mindig Ah Mánál történnek.*

Kiment a fürdőszobába, ami gyakorlatilag egy újabb szekrényként funkcionált, annyi ruhája volt (és akkor még nem beszéltünk azokról a szobákról, amelyekben a szülei házában tartotta a ruháit). A helyiség tele volt fémből készült, guruló

tárolóval, amelyen a nejlonba csomagolt ruhákat gondosan osztályozva tárolta évszak és szín szerint. Ha be akart lépni, az egyik ilyen tárolót ki kellett húznia az előszobába. A lakás nemigen volt elég nagy egy háromfős családnak, sőt, ha a dadát, Evangeline-t is beleszámoljuk, aki Cassian szobájában aludt, akkor igazából négyen éltek itt. Astrid a férje kedvéért elfogadta ezt a helyzetet.

Barátainak többsége valószínűleg elborzadt volna, ha tudja, milyen körülmények között él. A szingapúriak jelentős része egy kilencedik kerületi, kétszáz négyzetméteres, tágas, háromszobás lakást, amelyhez két és fél fürdőszoba és egy saját erkély is tartozott, igencsak luxusnak tartott volna. De Astrid számára, aki az apja Nassim Roadon álló palotaszerű kúriáján nőtt fel, vagy Tanah Merahban, egy tengerparti házban töltötte a hétvégéket, vagy éppen a kantani családi ültetvényen (esetleg a nagymamája Tyersall Park-i birtokán), ezek a körülmények mérhetetlenül színvonaltalanok voltak.

Nászajándékként az apja egy trendi brazil építészt akart felfogadni, aki a fiatal házasoknak tervezett volna egy Bukir Timah-i házat azon a telken, amelyet már rég Astridnak szánt, de Michael ezt nem akarta. A férje büszke ember volt, és ragaszkodott hozzá, hogy olyan helyen lakjanak, amit megengedhetett magának.

— Képes vagyok eltartani a lányát és a leendő családomat – közölte a döbbent apóssal, aki ahelyett, hogy pozitívan reagált volna a gesztusra, inkább meggondolatlanságnak érezte azt. Hogy fogja ez a pasas a fizetéséből valaha is biztosítani azt a színvonalat a lányának, amihez hozzászokott? Michael csekélyke

megtakarításaiból alig futja egy lakásbérlésre, és Harry elfogadhatatlannak tartotta, hogy a lánya egy állami bérlakásban éljen. Miért nem képesek legalább az egyik luxusapartmanba vagy házba beköltözni, ami már Astridé? De Michael hajthatatlan volt, és ragaszkodott hozzá, hogy semleges területen kezdjék meg házaséletüket. Végül megszületett a kompromisszum, és Michael beleegyezett, hogy Astrid és az apja közösen adják össze annak az összegnek a felét, amelyet ő maga is elő tudott teremteni beugró részletként az öröklakásra. A két összeg alapján harmincöt évre szóló részletfizetéssel vették meg ezt a lakást a Clemenceau sugárúton álló, a nyolcvanas évek stílusában épült apartmanházban.

Miközben Astrid a ruhák között válogatott, hirtelen eszébe villant, hogy az a pénz, amit az ebben a helyiségben lévő divatos ruhákra költött, egy háromszor ekkora ház megvásárlására is elegendő lett volna. A gondolatot komikusnak találta. Vajon mit szólna Michael, ha tudná, hány ingatlan van a nevén? Astrid szülei úgy vásároltak házakat a gyerekeiknek, mint más szülők csokoládét. Az évek során annyi ingatlana lett, hogy mire Mrs. Michael Teo lett, már egy elképesztő méretű portfolio volt a nevén. Volt egy háza a Dunearn Roadon, egy Clementi-ben, egy ikerház a Chancery Lane-en, egy sorház az Emerald Hillen, amit a Leongok oldaláról hagyott rá az egyik nagynénje, és számos más luxuslakás a sziget legkülönbözőbb részein.

És ez még csak Szingapúr. De akadtak telkei Malajziában, volt egy londoni lakása, amit Charlie Vu titokban vett neki, egy másik Sydneyben az exkluzív Point Piperben, és még egy Diamond Headben, Honoluluban. Nemrég az anyja említett egy

legfelső emeleti lakást Sanghaj egyik új építésű toronyházában, amit szintén Astrid nevére íratott. („Láttam azt a számítógépet a ruhásszekrényedben, ami számon tartja, mikor mit viseltél, és azonnal tudtam, hogy ez a hely neked való” – tájékoztatta Felicity izgatottan.) Az igazat megvallva, Astrid nem is próbálta mindegyik tulajdonát számon tartani. Túlságosan sok volt belőlük ehhez.

Amúgy sem volt semmi értelme, mivel az Emerald Hill-i épületeken és a londoni lakáson kívül egyik ingatlan sem volt igazából az övé. Minden a szülei öröklődési stratégiájának volt a része, és Astrid tudta, hogy amíg a szülei élnek, igazából úgysem ő rendelkezik az ingatlanok felett. A belőlük származó bevételből ugyanakkor részesült. A család évente kétszer leült a Leong Holding menedzsereivel, és Astrid ilyenkor észrevette, hogy a személyes vagyona újra és újra nő, időnként elképesztő mértékben, függetlenül attól, hány csodálatos ruhát vásárolt az előző szezonban.

Tehát mit vegyen fel ma este? Talán itt az ideje, hogy elővegye az egyik párizsi kincsét? Az új hímzett, fehér Alexis Mabille parasztblúzt, a galambszürke Lanvin szivarnadrágot és a legújabb fülbevalóját veszi fel. A fülbevalók kissé túllőttek a célon, mindenki azt fogja gondolni, hogy bizsuk. Az igazat megvallva, kicsit le is minősíti a ruhát. Igen, megérdemli, hogy jól nézzen ki. Úgyhogy talán Cassian ruháját is hozzá kellene igazítania a sajátjához.

– Evangeline! Evangeline! Ki akarom cserélni Cassian ruháját. Inkább a szürke Marie-Chantal pulóvert vegye fel.

2

Rachel és Nick

•

TYERSALL PARK

Pejk Lin kocsija felhajtott a beállóra, Nick pedig lefutott a lépcsőn.

– Már azt hittem, eltévedtetek – mondta, amikor kinyitotta a kocsi ajtaját.

– Ami azt illeti, egy kicsit tényleg eltévedtünk – válaszolta Rachel, amikor kiszállt, és felnézett a fenséges homlokzatra. A gyomra összeszorult, és önkéntelenül is idegesen simítgatni kezdte a ruhája gyűrődéseit. – Sokat késtem?

– Nem, minden rendben. Bocs, ha nem jól magyaráztam el, hova kell jönni – mondta Nick, miközben bekukkantott a kocsi belsejébe, és rámosolygott Pejk Linre. – Pejk Lin, köszönöm, hogy elhoztad Rachelt.

– Ez csak természetes – motyogta a lány, de még mindig nem tért magához a sokkból. Szeretett volna ő is kiszállni, hogy bejárja ezt az elképesztő helyet, de valami azt súgta neki, hogy ne tegye. Egy kicsit elhallgatott, és várt, hátha Nick behívja egy italra, de úgy tűnt, ez elmarad. Végül csak annyit mondott lazán:

– Ez aztán a birtok. Itt lakik a nagymamád?

– Igen – válaszolta Nick.

– Régóta él itt? – kérdezte Pejk Lin, mert nem tudta megállni, hogy ne tudjon meg többet, és nyakát nyújtogatva próbált még többet látni az épületből.

– Kislány kora óta – mondta Nick.

A válasz meglepte Pejk Lint, mert azt hitte, a birtok Nick nagyapjáé volt. Most már igazából azt szerette volna megkérdezni, hogy ki az ördög Nick nagymamája, de nem akart túlságosan tolakodónak tűnni.

– Hát, érezzétek jól magatokat – mondta végül. Rákacsintott Rachelre, és hangtalanul azt súgta neki: *Hívj fel később!* Rachel pedig rámosolygott.

– Jó éjszakát, és jó utat hazafelé! – mondta Nick, és megütögette a kocsi tetejét.

Amikor az autó eltávolodott, Nick odafordult Rachelhez, és egy kicsit bátortalannak tűnt.

– Remélem, nem gond, de nem csak a család lesz itt. Nagymama úgy döntött, hogy rendez egy kisebb partit, mert a *tan hua* virágok ma este nyílnak ki.

– Azért ad partit, mert kinyílnak a virágai? – kérdezte Rachel egy kicsit értetlenkedve.

– Hát, ezek nagyon ritka növények, amelyek csak ritkán nyílnak ki. Előfordul, hogy tízévenként csak egyszer, vagy még annál is ritkábban. Csak éjszaka, és akkor is csupán néhány órán át lehet megcsodálni őket. Érdemes megnézni majd.

– Jól hangzik, de úgy érzem, hogy nagyon alulöltöztem az eseményre – mondta Rachel elgondolkodva, és a parkolóban álló limuzinokat nézegette.

– Egyáltalán nem – tökéletesen nézel ki – nyugtatta meg Nick. Érezte a lány aggodalmát, és megpróbálta biztatni. A kezét Rachel hátára téve mutatta neki az irányt befelé. Rachel érezte, hogy Nick izmos karjából energia áramlik felé, és rögtön egy kicsit jobban érezte magát. Ott volt mellette a lovagja fényes páncélban, és biztos volt benne, hogy minden rendben lesz.

Amikor beléptek a házba, Rachel figyelmét először az előcsarnok szédítő mozaikpadlója ragadta meg. Néhány másodpercig lenyűgözve állt a fekete, kék és korallszínű mintákat bámulva, aztán rájött, hogy nincsenek egyedül. Az előcsarnok közepén egy magas, vékony, indiai férfi állt mozdulatlanul a kerek kőasztal mellett, amely rogyásig volt megrakva fehér és lila színű orchideával. A férfi szertartásosan meghajolt Rachel felé, és egy ezüstpoharat nyújtott felé, amelyben víz és halvány rózsaszín rózsaszirmok voltak.

– Felfrissülésül, kisasszony —mondta.

– Ezt meg kell inni? – súgta oda Rachel Nicknek.

– Nem, a kezedet mosd meg benne – válaszolt Nick. Rachel belemártotta az ujjait a hűvös, illatos vízbe, majd egy puha törülközőbe törölte a kezét, amelyet az indiai tartott elé. A rituálé lenyűgözte, de egy kicsit butának is érezte magát a tudatlansága miatt.

– Mindenki fent van a nappaliban – mondta Nick, és a faragott kőlépcső felé vezette a lányt. Rachel hirtelen megpillantott valamit a szeme sarkából, és megrezzent. A lépcső mellett egy hatalmas tigris lesett rájuk.

– Ki van tömve, Rachel – nevetett fel Nick. Az állat ugrásra készen állt, szájából kivillantak félelmetes szemfogai.

– Jaj, ne haragudj, annyira élethű – mondta Rachel, miután magához tért az ijedtségből.

– Valamikor tényleg igazi volt. Itt honos, szingapúri tigris. A tizenkilencedik század végéig éltek ezen a területen tigrisek, de aztán kihaltak, a vadászoknak köszönhetően. Ezt akkor lőtte le a dédnagyapám, amikor berontott a házba, és elbújt a biliárdasztal alatt. Legalábbis ez áll a családi legendáriumban.

– Szegény – mondta Rachel, és óvatosan megsimogatta az állat fejét.

A szőre meglepő módon sprőd volt kissé, mintha bármelyik pillanatban kihullhatna.

– Amikor kicsi voltam, én is mindig halálra ijedtem tőle. Éjszaka sosem mertem ide kijönni. Sokszor azt álmodtam, hogy feléled, és álmomban támad rám – mondta Nick.

– Te itt nőttél fel? – kérdezte meglepve Rachel.

– Igen, de csak hétéves koromig.

– Sosem mondtad, hogy egy palotában laktál…

– Ez nem palota, csak egy nagy ház.

– Nick, ahonnan én jövök, ott ezt palotának hívják – mondta Rachel a fölöttük domborodó, kovácsoltvas szerkezetű üvegkupolát csodálva. Amikor feljebb értek, csevegés és zongora hangja szűrődött ki odafentről. A lépcsőfordulóban Rachelnek csaknem meg kellett dörzsölnie a szemét. *Édes Jézus!* Egy pillanatra megszédült, mintha időutazást tett volna a múltba: mintha egy Velence és Isztambul között közlekedő óceánjáró hajó nagytermébe érkezett volna.

A „nappali”, ahogy Nick szerényen nevezte, valójában egy képtár volt, amely a ház teljes északi oldalán végigfutott. Az art

deco díványokat, kényelmes foteleket és zsámolyokat úgy helyezték el, hogy kis beszélgetőszigetek alakulhassanak ki. A helyiséget körbefutó verandára több magas, zsalugáteres ajtó vezetett. Odakintről pazar kilátás nyílt a zöld parkra és csodálatos jázminillat árasztotta el a nappalit. Egy fekete szmokingos fiatalember játszott valamit a Bösendorfer zongorán. Nick bevezette Rachelt a terembe, és a lány megpróbált nem tudomást venni a környezetéről, bár szíve szerint minden apró részletet hosszasan tanulmányozott volna: az egzotikus cserepes pálmákat a Csien-lung korabeli sárkányos virágtartókban, amelyek közrefogták a teret, a skarlátvörös gázlámpákat, amelyek borostyánsárga fényt szórtak a lakkozott teakfa felületekre, az ezüst és lazúrkék falakat, amelyek imbolyogtak a lámpafényben. Minden egyes tárgyról sugárzott az időtlen elegancia, mintha már több évszázada állna a helyén. Rachel nem mert hozzányúlni semmihez. Az elegáns vendégek ezzel szemben láthatóan fesztelenül üldögéltek a selyemkanapékon vagy beszélgettek a teraszon, miközben egy sereg fehér kesztyűs, olajzöld egyenruhás szolga koktélos-tálcákkal sétált közöttük.

– Itt jön Astrid anyja – mormogta Nick. Mielőtt Rachel felkészülhetett volna, egy imponáló külsejű nő lépett hozzájuk, és ujjával megfenyegette Nicket.

– Nicky, te rossz fiú, miért nem szóltál, hogy hazajöttél? Azt hittük, csak a jövő héten érkezel. Pont lemaradtál Harry bácsi születésnapjáról, amit a Command House-ban tartottunk.

A nőnek – középkorú kínai matróna létére – olyan angol akcentusa volt, mintha egy Merchant Ivory[35]-filmből lépett volna elő. Rachelnek feltűnt, hogy dauerolt fekete haja igencsak hasonlít Erzsébet királynő frizurájához.

– Sajnálom, azt hittem, te és Harry bácsi ilyenkor Londonban vagytok. *Taj ku cöő,* ő itt a barátnőm, Rachel Csu. Rachel, a nagynéném, Felicity Leong.

Felicity biccentett Rachelnek, majd tetőtől talpig végigmérte.

– Nagyon örülök, hogy megismerhetem – mondta Rachel, és megpróbált higgadt maradni a fürkésző tekintete ellenére.

– Igen, hogyne – mondta Felicity, majd gyorsan Nickhez fordult, és csaknem szigorúan nekiszegezte a következő kérdését.

– Tudod, mikor jön apád?

– Fogalmam sincs. Astrid itt van már?

– Jaj, tudod, hogy az a lány mindig késik! – mondta Felicity, majd észrevett egy kék szárit viselő idősebb indiai nőt, akit felfelé kísértek a lépcsőn. – Ó, drága Mrs. Singh, mikor jött vissza Udaipurból? – visította, és valósággal rávetette magát az asszonyra. Nicknek kellett Rachelt elhúznia az útjából.

– Ki az a hölgy? – kérdezte Rachel.

– Ő Mrs. Singh, a család barátja, aki nem messze lakott innen. A maharadzsa lánya, és az egyik legérdekesebb ember, akit

---

[35] A Merchant Ivory Productions Ismail Merchant producer és James Ivory filmrendező által alapított produkciós cég. Olyan igényes, klasszikus filmek fűződnek a nevéhez, mint a *Napok romjai,* a *Szoba kilátással* vagy a *Szellem a házban (Howards End). (a Szerk.)*

ismerek. Nehru barátja volt. Majd később bemutatlak neki, amikor a nagynénám nem liheg a nyakunkba.

– Fantasztikus a szárija – jegyezte meg Rachel az aprólékos aranyöltéseket csodálva.

– Ugye? Úgy hallottam, minden száriját Új-Delhibe küldi tisztíttatni – mondta Nick, miközben megpróbálta a bár felé vezetni Rachelt.

Sajnos éppen egy elegáns középkorú párba futottak. A férfi fekete haján rengeteg zselé volt és szarukeretes szemüveget viselt, a felesége pedig egy klasszikus, aranygombos, piros-fehér Chanel kosztümöt vett fel az alkalomra.

– Dickie bácsi, Nancy néni, ismerkedjetek meg a barátnőmmel, Rachel Csuval – mondta Nick. – Rachel, ez itt a nagybátyám és a felesége, a család másik ágáról.

– Ó, Rachel, Tajpejben találkoztam az apjával… Csu Jang Csüng, ugyebár? – kérdezte Dickie bácsi.

– Hát… nem hiszem. A családom nem tajpeji – dadogta Rachel.

– Ó, hát akkor honnan származik?

– Eredetileg Kuangdongból, de ma már Kaliforniából.

Dickie bácsi egy kissé meghökkent, de tökéletes frizurás felesége megragadta a karját, és azt mondta:

– Ó, jól ismerjük Kaliforniát. Konkrétan Észak-Kaliforniát.

– Igen, onnan származom – felelte udvariasan Rachel.

– Hát akkor bizonyára ismeri Gettyéket? Ann nagyon jó barátom – lelkesedett Nancy.

– A Getty Oil tulajdonosának családjára gondol?

– Miért, van másik Getty is? – kérdezett vissza csodálkozva Nancy.

– Rachel Cupertinóból jött, nem San Franciscóból, Nancy néni. És ezért is kell bemutatnom Francis Leongnak, akiről úgy hallom, ősszel Stanfordba készül – vágott közbe Nick, és gyorsan továbbtolta Rachelt. A következő fél óra folyamatos ismerkedéssel telt, Rachel különböző családtagokkal találkozott. Voltak köztük nagynénik, nagybácsik, unokatestvérek, ott volt az apró termetű, ámde roppant előkelő thai nagykövet, és volt egy férfi, akit Nick egy kimondhatatlan nevű maláj állam szultánjaként mutatott be. Vele volt mindkét felesége is, akik ékszerekkel televarrt fejkendőt viseltek.

Rachel egész idő alatt folyton magán érezte egy nő tekintetét, aki szemmel láthatóan irányította a helyiségben történő eseményeket. Nagyon vékony volt, hófehér haja és merev, egyenes testtartása arisztokratikus külsőt kölcsönzött neki. Hosszú, fehér selyemruhában volt, amelyet mélylila paszomány díszített a csuklójánál, az alján és a nyakkivágásnál. A legtöbb vendég tiszteletteljesen keringett körülötte, és amikor az asszony elindult feléjük, Rachel észrevett némi hasonlóságot Nick és közte. Nick már korábban felvilágosította a barátnőjét arról a tényről, hogy a nagymamája tökéletesen beszél angolul, de jobban szereti a kínait, és három nyelvjárásban is jártas – folyékonyan beszéli a kantonit, a hokkient és a mandarint is. Rachel úgy döntött, hogy mandarin dialektusban fogja köszönteni, mert ez volt az egyetlen nyelvjárás, amit ismert. De mielőtt Nick megfelelően bemutathatta volna, a lány idegesen fejet hajtott az elegáns hölgy felé, és így szólt:

– Nagy öröm, hogy megismerhetem. Köszönöm, hogy meghívott a gyönyörű otthonába.

A nő csodálkozva nézett Rachelre, és lassan válaszolt mandarin nyelven.

– Önt is nagy öröm megismerni, de attól tartok, téved. Ez nem az én házam.

– Rachel, ő itt Rosemary nagynénám – szólt közbe gyorsan Nick.

– Meg kell bocsátania nekem, hogy meglehetősen megkopott már a nyelvtudásom – tette hozzá Rosemary néni Vanessa Redgrave-et idéző angolsággal.

– Ó, elnézését kérem – mondta zavartan Rachel, és a feje búbjáig elpirult. Érezte, hogy minden szempár őt nézi a teremben, és jót mulat a tévedésén.

– Nincs szükség bocsánatkérésre – mosolygott nagylelkűen Rosemary néni. – Nick már mesélt Önről, és nagyon vártam, hogy találkozzunk.

– Valóban? – kérdezte Rachel még mindig pironkodva.

Nick átkarolta a barátnőjét és így szólt:

– Gyere, ismerkedj meg a nagymamámmal.

Átsétáltak a termen. A teraszhoz legközelebb eső kanapén ott ült egy töpörödött kis hölgy, oldalán egy szemüveges, fehér vászonöltönyös férfival és egy káprázatosan gyönyörű nővel. Sang Szu Ji egy elefántcsontból készült hajcsattal tűzte fel a haját, egyszerű öltözéke egy rózsaszín selyemblúzból, krémszínű nadrágból és barna papucscipőből állt. Öregebb és törékenyebb volt, mint amire Rachel számított, és bár a vonásait részben eltakarta a bifokális szemüveg, királynői arca

összetévesztethetetlen volt. Háta mögött mozdulatlanul állt két nő, makulátlan fehér selyemköpenyben.

Nick kantoni nyelven szólította meg a nagyanyját.

– Ah Ma, szeretném bemutatni amerikai barátomat, Rachel Csut.

– Nagyon örülök, hogy megismerhetem – bökte ki Rachel hirtelen angolul, és teljesen elfeledkezett arról, hogy mandarinul kellene beszélnie.

Az idős hölgy egy pillanatra felpillantott a lányra.

– Köszönöm, hogy eljött – mondta vontatottan angolul, majd gyorsan visszafordult a mellette ülő hölgyhöz, és hokkien dialektusban folytatta vele a társalgást. A fehér vászonöltönyös férfi is Rachelre mosolygott, de aztán ő is elfordult. A két selyembe öltözött hölgy kifürkészhetetlen pókerarccal nézett Rachelre, ő pedig idegesen mosolygott rájuk.

– Szerezzünk egy kis puncsot – javasolta Nick, majd egy asztal felé terelgette Rachelt, ahol a pincérek fehér pamutkesztyűben szolgálták fel a velencei üvegből készült puncsoskelyheket.

– Uramisten! Ez volt életem legkínosabb pillanata! Azt hiszem, nagyon idegesítettem a nagymamádat – suttogta Rachel.

– Ugyan, butaság. Egyszerűen csak benne volt egy másik beszélgetésben. Ez minden – nyugtatta meg Nick a lányt.

– Ki volt az a két nő egyforma selyemruhában, akik olyan szoborszerűen álltak mögötte? – kérdezte Rachel.

– Ja, azok a társalkodónői.

– Tessék?

– A társalkodónői. Sosem mozdulnak el mellőle.

– Mint az udvarhölgyek? Nagyon elegánsak voltak.

– Igen, Thaiföldről jöttek, és arra képezték ki őket, hogy a királyi udvarban szolgáljanak.

– Ez gyakori Szingapúrban? Királyi társalkodónőket importálni Thaiföldről? – kérdezte Rachel hitetlenkedve.

– Nem hinném. Ez a gesztus egy különleges, egész életre szóló ajándék volt a nagymamának.

– Ajándék? Kitől?

– A thaiföldi királytól. Mármint az előzőtől, nem a mostanitól, akit Bhuminak hívnak. Vagy még az az előttitől? Na, mindegy, nyilvánvalóan nagy barátságban volt a nagyival. Ő rendelte el, hogy a nagyit csak az udvari etikettben jártas társalkodónők szolgálhatják. Úgyhogy folyamatosan cserélődnek, a nagyi fiatalkora óta.

– Ó, értem – nyögte Rachel elképedve. Elvette Nicktől a puncsospoharat, és észrevette, hogy a velencei üveg finom metszése pontosan ugyanolyan, mint a mennyezet lenyűgöző berakott díszítése. Hirtelen beleszédült ebbe az egészbe, és nekitámaszkodott az egyik kanapénak. Túlságosan sok volt ez neki egyszerre – a körülöttük libbenő fehér kesztyűs szolgák, az új arcok, az észvesztő gazdagság. Ki hitte volna, hogy Nick családjáról kiderül: ilyen elképesztően gazdag emberek? És miért nem készítette fel őt erre egy kicsit jobban?

Rachel finom érintést érzett a vállán. Amikor megfordult, Nick unokatestvérét, Astridot pillantotta meg, aki egy álmos kisfiút tartott a karjában.

– Astrid! – kiáltott fel Rachel, és nagyon megörült, hogy végre egy ismerős arcot is lát. Astridot és elegáns öltözékét

mindenki megcsodálta, és Rachel sem látta még ilyen külsővel. New Yorkban nem viselt ennyire kirívó ruhákat. Ez tehát Astrid a természetes környezetében.

– Helló! Helló! – mondta Astrid vidáman. – Cassian, ez itt Rachel néni. Köszönj neki szépen.

Astrid intett a kisfiúnak. Cassian egy darabig figyelte, aztán szégyenlősen az anyja nyakába fúrta a fejét.

– Add csak ide ezt a nagyfiút, hadd vegyem el! – vigyorgott Nick, átvette az izgő-mozgó Cassiant Astridtól, majd ügyesen az unokatestvére kezébe csúsztatott egy pohár puncsot.

– Kösz, Nicky – mondta Astrid, és odafordult Rachelhez. – Hogy tetszik Szingapúr? Jól érzed magad?

– Fantasztikusan! Habár a mai este egy kissé… letaglózott.

– Azt el tudom képzelni – mondta Astrid, és sokatmondóan kacsintott.

– Nem, nem hiszem, hogy tényleg el tudod – jegyezte meg Rachel.

Halk dallamok csendültek fel a teremben. Amikor Rachel megfordult, egy idős hölgyet látott, aki fehér kínai blúzt és fekete selyemnadrágot viselt, és egy apró ezüst xilofonon játszott a lépcső mellett.[36]

– Ó, a vacsorához hívnak, gyere, együnk! – mondta Astrid.

---

[36] Ezek a fekete-fehér szolgálók" ma már eltűnőben vannak Szingapúrban. Olyan hivatásos háztartási alkalmazottak ők, akik Kínából érkeztek. Régebben csak felesküdött szüzek vállalkoztak erre a feladatra, akik egész életüket az adott család szolgálásával töltötték. (Gyakran a gyerekeket is ők nevelték fel.) Jellegzetes egyenruhájukról, a fehér blúzról és a fekete nadrágról váltak ismertté. Hosszú hajukat apró kontyba fésülték a tarkójukon. *(a Szerző)*

– Astrid, hogy lehet az, hogy te mindig pont akkor érkezel, amikor kész a kaja? – kérdezte Nick.

– Csokitorta – motyogta a kis Cassian.

– Nem, Cassian, már ettél elég édességet ma – válaszolt határozottan Astrid.

A tömeg libasorban elindult a lépcsők felé, miközben elhaladtak a xilofonos nő mellett. Amikor ők is odaértek hozzá, Nick szívélyesen megölelte őt, és néhány szót váltott vele kantoni nyelven.

– Ő Ling Csö, aki mondhatni születésem óta nevelt. Már 1948 óta a családunk mellett van – mondta később.

Ling Csö finoman megfogta Rachel kezét, és hosszan magyarázott valamit. Nick elmosolyodott, egy kicsit el is pirult. Rachel nem értette a kantonit, úgyhogy csak mosolygott, Astrid pedig fordított neki.

– Ling Csö arról tréfálkozik Nickkel, milyen csinos a barátnője – mondta, miközben lefelé mentek a lépcsőn, majd egyszer csak odasúgta Rachelnek: – Azt is megparancsolta neki, hogy minél előbb vegyen feleségül.

Rachel felnevetett.

A télikertben rendezték be a büfévacsorát. Az ovális terem falait csodálatos freskók díszítették. A képek távolról álomszerű, halvány, keleti hangulatú jeleneteket ábrázoltak. Közelebbről is megnézve azonban Rachel észrevette, hogy a klasszikus kínai hegyvidék jeleneteit ábrázolják, míg a részletek egyértelműen Hieronymus Bosch világát idézik. A falakon különös, ragyogó virágminták tekeregtek, körülöttük pedig színpompás főnixek és más fantasztikus lények rejtőzködtek az árnyékban.

Három hatalmas, kerek asztalt raktak meg melegen tartó edényekkel, és a félköríves, oszlopos teraszra vezető üvegajtókat is kinyitották, amelyeken keresztül a vendégek a fehér, kovácsoltvas büféasztalok mellett fogyaszthattak. Cassian továbbra is Nick karjában nyugtalankodott:

– Csokitortát akarok! – nyafogott egyre hangosabban.

– Szerintem, amit igazából akarsz, az az alvás – jegyezte meg az anyja. Megpróbálta visszavenni a fiát Nicktől, de a kisgyerek hüppögni kezdett.

– Hisztiroham közeledését sejtem, úgyhogy vigyük fel a bébiszitterhez – javasolta Nick. – Rachel, te nyugodtan válassz, mi pedig mindjárt visszajövünk.

Rachelt már maga a választék is lenyűgözte, amelyet az asztalokon látott. Az egyiken thai ínyencségek voltak, a másik a maláj konyha remekeit mutatta be, a harmadikon pedig kínai ételeket ismert fel. Mint máskor, most is egy kicsit elveszettnek érezte magát, amikor ilyen nagy büféből kellett választania. Úgy döntött, először csak az egyik asztalról szed, és a kínai részleghez lépett oda. Kezdetnek egy kis jifu tésztát és gyömbérszószos kagylót tett a tányérjára. Aztán meglátott egy olyan tálcát, amelyen aranysárga, cilinder alakúra hajtogatott ostyák sorakoztak.

– Mi az ördög lehet ez? – tűnődött hangosan.

– Az a *kue pie tee,* nyonya étel. Kis tésztakosarak, amelyekben fűszeres répa, garnélarák és jamszbab van. Kóstoljon meg egyet – mondta egy hang mögötte. Amikor Rachel hátrafordult, azt a jól öltözött, fehér öltönyös férfit pillantotta meg, aki Nick

nagymamája mellett ült. A férfi szertartásosan meghajolt és bemutatkozott.

– Még nem ismerjük egymást. Oliver Csien vagyok, Nick unokatestvére.

Még egy kínai rokon, akinek brit akcentusa van, bár az övé még a többiekénél is arisztokratikusabbnak tűnt.

– Örvendek, Rachel vagyok…

– Igen, tudom. Rachel Csu Cupertinóból, Palo Altóból, Chicagóból és Manhattanból. Látja, a híre megelőzi magát.

– Tényleg? – kérdezte a lány, és megpróbálta elrejteni meglepettségét.

– Természetesen, és meg kell mondanom, maga sokkal jobban passzol a híréhez, mint ahogy sejteni engedték.

– Igazán, kik?

– Ó, hát tudja, a suttogó kórus. Nem tudja, milyen szorgalmasan jár a nyelvük, amióta megérkezett? – kérdezte a férfi kajánul.

– Fogalmam sem volt róla – mondta Rachel egy kicsit kényelmetlenül érezve magát. Közben kisétáltak a teraszra. A lány szemével Nicket és Astridot kereste, de nem látta őket sehol. Nick egyik nagynénjét, a Chanel kosztümös hölgyet, azonban meglátta, és úgy tűnt neki, a hölgy várakozón tekintget felé.

– Ott van Dickie és Nancy – mondta Oliver. – Ne nézzen most oda, azt hiszem, magának integetnek. Isten segítsen minket! Nyissunk egy új asztalt, rendben? – mondta, és mielőtt Rachel válaszolhatott volna, Oliver kivette a kezéből a tányért, és a terasz egy távoli részére sétált vele.

– Miért nem akar velük találkozni? – kérdezte Rachel.

– Nem arról van szó, hogy én kerülöm őket. Inkább magának segítek elkerülni őket. Később majd hálás lesz ezért.

– Miért? – firtatta tovább a témát Rachel.

– Hát, először is azért, mert kibírhatatlanul dobálóznak a nevekkel, folyton a legutóbbi hajóútjukról áradoznak, amit Rupert és Wendi jachtjával tettek meg valamelyik levitézlett európai királyi sarj társaságában, másodszor pedig azért, mert nem igazán a maga csapatában játszanak.

– Miféle csapatban? Nem vettem észre, hogy bármilyen csapatban is lennék.

– Hát, akár tetszik, akár nem, abban van, Dickie és Nancy pedig ma este éppen azért van itt, hogy az ellenfélnek kémkedjen.

– Kémkedjen?

– Igen. Szét akarják cincálni magát, mint keselyűk a rothadó tetemet, és előételként akarják felszolgálni, amikor legközelebb vacsorameghívást kapnak a Home Countiesba.

Rachelnek fogalma sem volt, hogy értse ezt a különös mondatot. Ez az Oliver olyan volt, mintha egy Oscar Wilde-darabból lépett volna elő.

– Azt hiszem, ezt nem értem – mondta végül.

– Ne aggódjon, majd megérti. Körülbelül egy hét múlva – szerintem maga gyorsan tanul majd.

Rachel végigmérte Olivert. Körülbelül harmincas évei közepén járt, rövid, gondosan fésült haja és kerek, szarukeretes szemüvege volt, amely még jobban kihangsúlyozta hosszúkás arcát.

– Pontosan milyen rokonságban van Nickkel? – kérdezte aztán. – Úgy látom, nagyon sok különböző ága van a családnak.

– Pedig igazán egyszerű. Három ág van – a Csienek, a Youngok és a Sangok. Nick nagyapja, James Young és az én nagymamám, Rosemary Csien testvérek. Ma már találkozott vele, emlékszik? Azt hitte róla, hogy Nick nagymamája.

– Ja, igen. De ez azt jelenti, hogy maga és Nick másod-unokatestvérek.

– Így van. De itt, Szingapúrban nagyon sok szövevényes család van, inkább azt mondjuk, unokatestvérek vagyunk, hogy ne bonyolítsuk túl a dolgokat. Inkább egyszerűbben fogalmazunk.

– Tehát Dickie és Nancy a maga nagybátyja és nagynénje.

– Úgy van. Dickie az apám bátyja. De tudja, hogy ha Szingapúrban bemutatják valakinek, aki egy generációval idősebb magánál, az már *néni* és *bácsi.* Még akkor is, ha nem is rokonok. Ez az udvariasság miatt van így.

– És akkor magának nem kellene a rokonait Dickie bácsinak és Nancy néninek neveznie?

– Elméletben igen, de én személy szerint úgy érzem, hogy a tiszteletet ki kell érdemelni. Dickie és Nancy soha nem törődött velem egy fikarcnyit sem, úgyhogy nekem miért kellene?

Rachel felhúzta a szemöldökét.

– Hát, köszönöm a gyorsított tanfolyamot, amely a Csienekről szólt. És mi a helyzet a harmadik csapattal?

– Ja, igen. Ők a Sangok.

– Azt hiszem, még senkivel sem találkoztam közülük.

– Azért, mert egyikük sincs itt, természetesen. Nem szoktunk beszélni róluk, de a királyi Sangok minden áprilisban elmenekülnek angliai birtokukra, és szeptemberig ott is maradnak. Nem szeretik a meleg nyarat. De ne aggódjon, azt hiszem, az unokatestvérem, Cassandra Sang a jövő heti esküvőre visszajön, úgyhogy lesz rá mód, hogy megmártózzon a ragyogásában.

Rachel elmosolyodott ezen a szóvirágon – ez az Oliver különös fickó.

– És hogy néz ki pontosan ez a rokoni ág?

– Nos, ez tényleg érdekes. Figyeljen. A nagymamám legidősebb lányát, Mabel Csien nénit összeházasították Nick nagymamájának öccsével, Alfred Sanggal.

– Összeházasították? Ez azt jelenti, hogy elrendezett volt a házasság?

– Igen, nagyon is. Az egészet a nagyapám, Csien Caj Taj és Nick dédapja, Sang Lung Ma találta ki. Az a szép az egészben, hogy a fiatalok kedvelték egymást. De akkor is mesteri húzás volt, mert összehozta a Csieneket, a Youngokat és a Sangokat.

– Minek? – kérdezte Rachel.

– Jaj, Rachel, ne játssza nekem a naivat. Pénzért, mi másért. Három családi vagyont egyesítettek, és mindent szépen összekötöttek.

– Ki köt össze kit? Végül téged is megkötöztek, Ollie? – szólt közbe Nick, aki Astriddal együtt közeledett az asztalhoz.

– Rám még nem tudták kivetni a hálójukat, Nicholas – vágott vissza Oliver. Aztán tágra nyílt szemmel bámult Astridra. –

Tilda Swinton jóságos Szűz Anyja! Nézzék azt a fülbevalót. Hol szerezted őket?

– Stephen Csiától… bizsuk – mondta Astrid, mert tudta, hogy Olivér a tervezőre is kíváncsi.

– Ja, persze, hogy azok. Csak Bruce volt képes ilyesmit kitalálni. Biztos legalább félmillióba kerültek. Nem gondoltam volna, hogy illenek a te stílusodhoz, de mesésen állnak neked. Hmm… még ennyi év után is meg tudsz lepni.

– Tudod, hogy próbálkozom, Ollie, próbálkozom.

Rachel megújult érdeklődéssel bámult a fülbevalóra. Tényleg félmillió dollárt mondott?

– Hogy van Cassian? – kérdezte aztán.

– Egy kicsit küzdöttünk vele, de most már reggelig aludni fog – válaszolt Astrid.

– Na, és hol van az a jómadár férjed, Astrid, az ágyba csalogató szemével? – kérdezte Oliver.

– Michael ma sokáig dolgozik.

– Milyen kár. A társaság egyre jobban bekebelezi, nem igaz? Évezredek óta nem láttam Michaelt. Lehet, hogy engem kerül? Bár meg mernék rá esküdni, hogy a minap őt láttam a Wyndham Streeten Hongkongban egy kisfiúval. Először azt hittem, Michael és Cassian az, de aztán a kisfiú megfordult, és egyáltalán nem volt olyan aranyos, mint a te fiad. Úgyhogy biztos hallucináltam.

– Biztosan – mondta Astrid amilyen nyugodtan csak tudta, bár abban a pillanatban úgy érezte, mintha valaki gyomorszájon vágta volna. – Már máskor is voltál Hongkongban, Ollie? – kérdezte, és az agya villámgyorsan próbálta kitalálni, vajon Oliver éppen akkor volt-e ott, amikor Michael.

– Múlt héten. Az elmúlt hónapban Hongkong, Sanghaj és Peking között ingáztam munka ügyben.

Michael akkor talán Sencsenben volt. Könnyen felülhetett egy hongkongi vonatra – gondolta Astrid.

– Oliver a Christie'snek dolgozik, ázsiai antikvitás-szakértő- mondta Nick Rachelnek.

– Igen, kivéve, hogy most már nem annyira jó, ha Londonban vagyok. Az ázsiai műkincspiac olyan tempóban fejlődik, hogy nem is hinnétek.

– Hallottam, hogy a kínai újgazdagok Warhol-műveket próbálnak szerezni manapság – jegyezte meg Nick.

– Hát, igen, van pár feltörekvő, önjelölt újgazdag, de én inkább azokkal foglalkozom, akik európai és amerikai gyűjtőktől akarják visszavásárolni az értékes műkincseket. Vagy, ahogy ők szokták mondani, azokat a holmikat, amelyeket a külföldi ördögök elloptak – mondta Oliver.

– De igazából *nem lopták el* őket, ugye? – kérdezte Nick.

– Ellopták, kicsempészték, megvették a filiszteusoktól, nem mindegy? A múlt században az ázsiai műkincseknek nem voltak igazi szakértői, akár elismerik a kínaiak, akár nem. Úgyhogy sok muzeális értékű műkincs landolt Európában és Amerikában. Kereslet volt rá. A pénzes kínaiak nem igazán értékelték, amijük volt. Néhány család kivételével nem nagyon foglalkoztak azzal, hogy ázsiai műkincseket gyűjtsenek, de ha mégis, akkor sem túl nagy éleslátással tették. Modernek és kifinomultak akartak lenni, ami azt jelentette, hogy versengtek az európaiakkal. Például ebben a házban is több az art deco, mint a kínai stílusú darab. Hála istennek, vannak gyönyörű Ruhlmannok is, de ha

belegondolsz, nagy kár, hogy a dédapád az art decóért volt megőrülve, pedig megszerezhette volna az összes, Kínából kiáramló kincset.

– Azokra a műkincsekre gondol, amelyek a Tiltott Városban voltak? – kérdezte Rachel.

– Pontosan. Tudtátok, hogy 1913-ban az uralkodó családja konkrétan megpróbálta eladni a teljes gyűjteményt J. P. Morgannek? – kérdezte Olivér.

– Tényleg? – hitetlenkedett Rachel.

– Igen. A család nehézségekkel küzdött, az egészet odaadták volna négymillió dollárért. Az összes felbecsülhetetlen értékű darabot, amelyet öt évszázadon át gyűjtöttek össze. Ez egy szenzációs történet – Morgan táviratban kapta meg az ajánlatot, de néhány nap múlva meghalt. Az isteni gondviselés akadályozta meg, hogy a pótolhatatlan kínai kincsek végül New Yorkban kössenek ki.

– Képzeljétek el, ha mégis megtörtént volna – jegyezte meg Nick a fejét csóválva.

– Igen, tényleg. Nagyobb veszteség lett volna, mint ha az *Elgin-golyók* a British Múzeumba kerültek volna. Az anyaországi kínaiakat végül érdekelni kezdte az, hogy visszaszerezzék az örökségüket, és csak a legjobbat szeretnék – mondta Oliver. – Erről jut eszembe, Astrid, még mindig keresel huanghuali fabútort? Mert van most egy fontos Han-dinasztia korabeli játékasztal, amely jövő héten kerül árverésre Hongkongban.

Oliver odafordult Astridhoz, de a nő szemmel láthatóan nagyon elgondolkodott valamin.

– Astrid, velünk vagy még?

– Ja, bocs, egy kicsit elgondolkodtam-mondta elpirulva a nő. – Valamit Hongkongról mondtál?

3

Pejk Lin

•

Szingapúr

Vaj Mun és Neena Goh egy vörös bőrkanapén pihent a Villa d'Oro moziszobájában. Sós dinnyemagot rágcsáltak, és egy koreai szappanoperát néztek, amikor Pejk Lin beviharzott a szobába.

– Némítsd le a tévét! Némítsd le a tévét! – kiáltotta.

– Mi á báj? Mi ván?! – kérdezte Neena ijedten.

– Nem fogjátok elhinni, honnan jövök!

– Honnan? – kérdezte Vaj Mun, és egy kicsit bosszús lett, amiért a lánya a kedvenc műsorába robbant be.

– Nicholas Young nagymamájánál voltam.

– És?

– Látnod kellett volna azt a helyet.

– Nagy háza van? – kérdezte Vaj Mun.

– A „nagy" az nem kifejezés. A ház is óriási, de láttátok volna a birtokot. Tudtátok, hogy van egy elképesztően nagy magánterület a botanikus kert mögött?

– A botanikus kert mögött?

– Igen. A Gallop Road után. Egy olyan utcában van, amiről még életemben nem hallottam: Tyersall sugárút.

– A régi fáházák mellett? – kérdezte Neena.

– Igen, de ez nem a gyarmati időkből ismert házak egyike. Az építészeti stílus is nagyon furcsa, kicsit keleties, és a kertek is hihetetlenek – legalább huszonöt hektár, vagy még több.

– Ostobaság, *lah*! – mondta Vaj Mun.

– Papa, én mondom neked, az a birtok elképesztően nagy. Olyan volt, mint az Istana. Csak a kocsiút több kilométeren át kanyarog rajta.

– Lehetetlen! Egy-két hektár, rendben van, de huszonöt?! Ilyen nincs, *lah.*

– Higgyétek már el, legalább huszonöt hektár, de lehet, hogy több. Azt hittem, álmodom. Olyan volt, mintha egy másik országba kerültem volna.

– Te ittál? – kérdezte aggódva a lányát Neena. Pejk Lin nem is méltatta válaszra.

– Mutasd meg – mondta Vaj Mun, mert Pejk Lin lelkesedése felkeltette az érdeklődését. – Nézzük meg a Google-térképen.

Odamentek a sarokban álló számítógéphez, megnyitották a programot, és Pejk Lin keresni kezdte a helyet. Amikor kinagyították a szate-litképet, azonnal feltűnt neki, hogy valami nem stimmel.

– Nézd, Papa! Az egész terület üres! Azt hinnéd, hogy ez még a botanikus kerthez tartozik, de nem. Itt áll a ház. De miért nincsenek róla felvételek? Egyáltalán nem is jelenik meg a Google-térképen! És a GPS-em sem találta meg a címet.

Vaj Mun a képernyőre meredt. Az a hely, amelyről a lánya beszélt, gyakorlatilag fekete lyuk volt csupán a térképen. Hivatalosan nem is létezett. Milyen furcsa!

– És ki ennek a fickónak a családja?

– Nem tudom, de rengeteg VIP autó állt a ház előtt, és elég sok diplomáciai rendszámot is láttam. Régi Rolls-Royce-okat, Daimlereket, ilyesmit. Ezek az emberek tuti hihetetlenül gazdagok. Mit gondolsz, kik lehetnek?

– Nem tudok senkire se gondolni, aki itt lakna a környéken – mondta Vaj Mun, és a kurzorral bekerítette a sötét foltot. A családja már több mint negyven éve dolgozik a szingapúri ingatlanpiacon, de még sosem találkozott semmi ilyesmivel. – Ez elsőrangú, kitűnő terület – pont a sziget közepén. Felbecsülhetetlen az értéke. Nem lehet egy ember kezében az egész, *lah?*

– De igen, Papa! A saját szememmel láttam. Feltehetőleg itt nőtt fel Nick nagymamája. És most az övé.

– Kérdezd meg Rachelt, hogy hívják a nagymamát. És a nagypapát. Meg kell tudnunk, kik ezek az emberek. Hogy lehet egyetlen ember kezében ekkora terület a világ legzsúfoltabb nagyvárosában?

– Hú, úgy néz ki, Rachel Csu megütötte a főnyereményt! Remélem, összeházásodnák – csicsergett Neena a kanapéról.

– Ugyan, kit érdekel Rachel Csu! Pejk Lin, neked kell ráhajtanod! – jelentette ki Vaj Mun.

Pejk Lin vágott egy grimaszt, és SMS-ezni kezdett Rachelnek.

Vaj Mun megveregette a felesége vállát.

– Gyerünk, hívd a sofőrt! Kocsikázzunk egyet arrafelé. Végigmegyünk a Tyersall Roadon. Magam is látni akarom ezt a helyet.

Úgy döntöttek, az Audi SUV-ot viszik el, hogy minél kevésbé legyenek feltűnőek.

– Látjátok, szerintem itt kezdődik az egész birtok – jegyezte meg Pejk Lin, amikor ráfordultak a kanyargós, fákkal teleültetett útra.

Amikor odaértek a szürke vaskapuhoz, Vaj Mun szólt a sofőrnek, hogy álljon meg egy percre.

– Látjátok, azt hinnétek, nincs is itt semmi. Olyan, mintha a régi botanikus kert egy darabja lenne. Az út mentén beljebb van még egy őrbódé. Mindenféle kütyüvel el van látva, és gurkák őrzik – tudósította a szüleit Pejk Lin. Vaj Mun némán bámult kifelé a kocsiból. O volt Szingapúrban a legnagyobb ingatlanos, és a város minden négyzetcentiméterét ismerte. Vagy legalábbis eddig azt hitte.

4

Rachel és Nick

•

TYERSALL PARK

– Virágoznak a *tan huák!* – jelentette be a teraszon beszélgető vendégeknek izgatottan Ling Csö. A vendégek elindultak a télikerten keresztül, de Nick karon fogta Rachelt.

– Itt átvághatunk.

Rachel követte őt egy oldalsó ajtó mögötti hosszú folyosóra. Sok sötét szoba mellett haladtak el, ahova a lány szeretett volna bekukkantani. Amikor Nick átvezette a folyosó végén lévő boltív alatt, Rachel lélegzete elállt a döbbenettől.

Már nem Szingapúrban voltak. Mintha egy titkos kolostorba jutottak volna egy mór palota kellős közepén. Az óriási kerengő négy oldala zárt volt, de az ég jól látszott középen. Körben csodaszép faragott oszlopok szegélyezték a kertet, a kőfalat egy andalúz szökőkút törte meg. A rózsakvarcból készült lótuszvirágból magasra csapott a vízsugár. Fejük felett több száz gondosan elhelyezett rézlámpás lógott a második szinten lévő folyosó magasságában, és mindegyikben gyertya pislákolt.

– Meg akartam mutatni neked ezt a helyet, amikor még üres – mondta Nick halkan, és megölelte Rachelt.

– Csípj meg, légy szíves. Igaz ez, vagy álmodom? – suttogta Rachel, és Nick szemébe nézett.

– Ez a hely nagyon is valóságos. Te vagy egy álom – válaszolt Nick, és megcsókolta lányt.

Szállingózni kezdtek a vendégek, és megzavarták az áhítatot, amelynek egy pillanatra a hatása alá kerültek.

– Menjünk, jön a desszert! – mondta Nick, és lelkesen dörzsölgette a kezét.

Az árkádok mentén hosszú bankettasztalokat állítottak tel, mögöttük fehér sapkás felszolgálók várták a vendégeket. Minden asztal roskadozott a különleges édességek alatt. Voltak ott torták, szufflék, édes krémek, a nyonya sütemények elképesztő színes kavalkádja, indonéz sült banán,[37] amelyre cukorszirupot csurgattak, mellettük pedig kecses szamovárok, amelyekben különböző forró italokat szolgáltak fel.

– Mondd, hogy a családod nem mindennap eszik így – mondta Rachel Nicknek csodálkozva.

– Hát, ma esszük meg a maradékot – mondta rezzenéstelen arccal Nick.

Rachel válaszul oldalba bökte a könyökével.

– Au! És én még fel akartam ajánlani neked egy szeletet a világ legjobb csokoládétortájából!

– Épp most habzsoltam be tizennyolc különböző tésztát! Képtelen lennék desszertet enni – nyögött fel Rachel, és tenyerét a gyomrára tette. Kisétált a kerengő közepére, ahol egy csillogó medence köré székeket helyeztek el. Középen egy hatalmas

---

[37] A *goreng pisang maláj* édesség. Gyakran kaptunk az angol-kínai iskola menzáján, és egyes tanárok (például a kínai tanárom Mrs. Lau) jutalomképpen is osztogatták. Ez az oka, hogy egy bizonyos társadalmi réteghez tartozó szingapúri fiúk nosztalgiával tekintenek a sült banánra. *(a Szerző)*

terrakottaváza állt, amelyben a lelki-ismeretesen gondozott *tan hua* virágok tündököltek. Rachel még sosem látott ilyen egzotikus flórát. A növények egymásba fonódó erdeje magas, levelekkel és indákkal átszőtt buja kuszaságot alkotott, amely sötét jáde színben játszott. A levelek tövéből hosszú nyelek nőttek ki, majd addig tekeredtek, amíg óriási gömbökké formálódtak. A halványpiros szirmok szorosan ölelkeztek össze, mint amikor az ujjak ráfonódnak egy selymes, fehér őszibarackra. Oliver szintén a virágok mellett állt, és az egyik gömböt tanulmányozta behatóan.

– Honnan lehet tudni, hogy nemsokára kinyílnak? – kérdezte Rachel.

– Látja, milyen dagadtak? A gömbök fehérsége átüt a piros szirmokon. Egy órán belül kibontják a virágjaikat. Tudja, ha valaki éjszaka látja a *tan hua* virágok nyílását, az szerencsés előjel.

– Tényleg?

– Igen, így van. A virágzás rendkívül ritka, szinte kiszámíthatatlan, és nagyon gyorsan történik. A legtöbb ember életében egyszer adatik meg, hogy lássa. Úgyhogy mondhatom, maga nagyon szerencsés, hogy itt van ma este.

Amikor Rachel körbesétálta a medencét, észrevette, hogy Nick az egyik árkád alatt áll, és élénk beszélgetést folytat azzal a feltűnő külsejű hölggyel, aki a nagymamája mellett ült.

– Ki az a nő, aki Nickkel beszél? Korábban maga is beszélgetett vele – kérdezte Rachel.

– Ó, az Jacqueline Ling. A család régi barátja.

– Úgy néz ki, mint egy mozisztár – jegyezte meg Rachel.

– Igen, ugye? Mindig azt gondoltam, Jacqueline a kínai Catherine Deneuve, csak sokkal szebb.

– Tényleg úgy néz ki, mint Catherine Deneuve!

– És jobban is öregszik.

– Azért nem *annyira* öreg! Mennyi lehet, negyven-egynéhány?

– Akkor adjon hozzá még húsz évet.

– Ne vicceljen! – mondta Rachel, megcsodálva Jacqueline balerinákat megszégyenítő alakját, amelyet a halványsárga, ujjatlan felső és a bőszárú nadrág jótékonyan hangsúlyozott.

– Mindig is úgy véltem, nagy kár, hogy nem kezdett többet magával azon kívül, hogy a külsejével lefegyverezte a férfiakat – jegyezte meg Oliver.

– Ezt tette volna?

– Kétszeres özvegy, majdnem hozzáment egy brit márkihoz, azóta pedig egy norvég mágnás társaságát élvezi. Még gyerekkoromban hallottam egy történetet róla. Jacqueline szépsége olyan legendás volt, hogy amikor a hatvanas években először jött Hongkongba, az érkezésére összecsődültek az emberek. Mintha ő lett volna Elizabeth Taylor. A férfiak mind feleségül akarták venni, és verekedések törtek ki. Még az újságokba is bekerült.

– És mindezt a szépsége okán?

– Igen. Bár a vérvonal se piskóta. Ő Ling Jin Csao unokája.

– Ő ki?

– Ázsia egyik legelismertebb filantrópja volt. Kína-szerte építtetett iskolákat. Nem mintha Jacqueline bármiben is követte

volna a példáját, hacsak nem számítjuk a Manolo Blahnik megsegítésére nyújtott adományokat.

Rachel felnevetett, majd mindketten észrevették, hogy Jacqueline finoman simogatja Nick egyik karját.

– Ne aggódjon, mindenkivel flörtöl – jegyezte meg Oliver. – Szeretne még egy szaftos kis pletykát?

– Igen.

– Hallottam, hogy Nick nagymamája nagyon szerette volna, ha Jacqueline feleségül megy Nick apjához. De nem járt sikerrel.

– Őt nem varázsolta el a külseje?

– Hát, már volt egy szépség a közelében, Nick anyja. Még nem találkozott Elle nénivel, ugye?

– Nem, a hétvégére elutazott valahova.

– Hmmm… milyen érdekes. Soha nem megy el, ha Nicholas a városba jön – mondta Oliver, majd megfordult, hogy megnézze, nincs-e valaki hallótávolságon belül. Azután közelebb hajolt a lányhoz. – Én a maga helyében nagyon óvatos lennék Eleanor Younggal. Ő a riválisokat erősíti – mondta rejtélyesen, majd elsétált a koktélok felé.

Nick az édességesasztal egyik végében állt, és azon gondolkodott, mit vegyen először: sült banánt fagylalttal, mangószószos édes pudingot vagy csokoládétortát.

– Ó, a szakácsotok csokoládétortája! Na, ezért jöttem el ma este – mondta Jacqueline, miközben vállig érő, loknis haját tekergette, és Nick karját simogatta. – Szóval, mondd csak, miért

nem beszélsz gyakrabban Amandával? Amióta New Yorkba költözött, alig néhányszor találkoztatok.

– Egy párszor megpróbáltunk találkozni tavasszal, de mindig nagyon elfoglalt. Nem valami nagymenő fedezeti alapos fickóval jár?

– Nem komoly. A pasas kétszer annyi idős, mint ő.

– Hát, sokszor látom a képét az újságokban.

– Épp ez a probléma. Ezt be kell fejeznie. Annyira illetlen dolog. Azt akarom, hogy a lányom minőségi emberekkel tartson kapcsolatot, nem pedig az úgynevezett „berepülőkkel". Azok a nyomorultak mind Amanda hátán akarnak érvényesülni. Ő meg túl naiv ahhoz, hogy észrevegye.

– Ó, nem hiszem én, hogy Amanda olyan naiv lenne.

– Rendes társaságra van szüksége, Nicky. Szeretném, ha foglalkoznál vele egy kicsit. Megígéred, hogy minden tőled telhetőt megteszel?

– Természetesen. Múlt hónapban beszéltem vele, és akkor azt mondta, hogy túlságosan sok dolga van, úgyhogy nem jön el Colin esküvőjére.

– Igen, hát nem borzasztó?

– Amint visszaértem New Yorkba, felhívom. De tényleg azt gondolom, hogy mostanság túl unalmas vagyok Amandának.

– Nem, nem, nagyon jót tenne neki, ha több időt töltene veled – anno olyan közel álltatok egymáshoz. És most mesélj erről az elragadó lányról, akit hazahoztál a nagymamádhoz. Azt látom, hogy Oliver szívét már megnyerte. Jobb, ha szólsz neki, hogy legyen óvatosabb vele – olyan ronda pletykás szája van.

Astrid és Rachel a lótusz szökőkút mellé ült le, és a barackszínű selyemköntösbe öltözött hölgyet nézte, aki hagyományos kínai citerán játszott. Rachelt megbabonázta az a sebesség, amellyel a nő hosszú, vörös kormos ujjaival kecsesen pengette a húrokat, Astrid pedig kétségbeesve próbálta elfelejteni, amit nemrég Olivertől hallott. Lehetséges, hogy tényleg Michaelt látta egy kisfiúval Hongkongban akkor? Nick lehuppant a mellette álló székre, miközben ügyesen egyensúlyozott két csésze gőzölgő teát. A másik kezében lévő tányéron egy félig elfogyasztott csokoládétorta-szelet volt. A füstöltlicsi-teát odanyújtotta Astridnak, mert tudta, hogy az a kedvence, a tortával pedig Rachelt kínálgatta.

– Ezt meg kell kóstolnod – ez a szakácsunk, Ah Cseng egyik specialitása.

– *Alamak,* Nicky, hozz neki egy rendes szeletet – szidta meg Astrid, és egy pillanatra elfeledkezett a saját bajáról.

– Semmi baj, Astrid. Majd megeszem az övét, ahogy máskor is – mondta Rachel nevetve. Amikor megkóstolta a süteményt, azonnal elkerekedett a szeme. A csokoládé és a tejszín tökéletes keverékét érezte a szájában, ráadásul a sütemény íze valahogy lassan, fokozatosan olvadt szét a nyelvén.

– Hmmm. Finom, és jó, hogy nem annyira édes.

– Ezért nem tudok máshol csokitortát enni. Általában túlságosan édesek, túl tömények, vagy túl sok rajtuk a bevonat – mondta Nick.

Raehel elvett még egy falatot.

– Szerezd meg a receptet, és majd otthon is megpróbálok sütni egyet.

Astrid felhúzta a szemöldökét.

– Megpróbálhatod, Rachel, de higgy nekem, az én szakácsom is megpróbálta, és sosem lett ilyen finom a végeredmény. Gyanítom, hogy Ah Cseng valamilyen titkos összetevővel dolgozik, amit senkinek sem árul el.

Miközben az udvaron ültek, a *tan hua* piros szirmai lassított felvételre emlékeztetően kezdtek kibomlani, hogy fellebbentsék a fátylat a piheszerű fehér szirmokról. Ezek azután egyre jobban kitárulkoztak, míg végül mintha napkitörés lenne, szerteágazó mintázatot hoztak létre.

– Nem hiszem el, hogy ekkorára megnőnek ezek a virágok! – mondta Rachel izgatottan.

– Mindig az jut róla eszembe, amikor a hattyúk felrepülés előtt kitárják a szárnyukat – jegyezte meg Astrid.

– Vagy épp támadásra készülnek – tette hozzá Nick. – A hattyúk nagyon agresszívak tudnak lenni.

– Az én hattyúim sosem voltak agresszívak – szólalt meg a melléjük lépő Rosemary néni, aki meghallotta Nick utolsó megjegyzését. – Nem emlékszel, hogy kisfiú korodban milyen gyakran etetted a tóban őket?

– Ami azt illeti, arra emlékszem, hogy eléggé féltem tőlük – válaszolt Nick. – Mindig letörtem egy kis kenyérdarabot, bedobtam nekik a vízbe, aztán elfutottam valamilyen biztos helyre.

– Nick anyámasszony katonája volt – ugratta a fiút Astrid.

– Tényleg? – kérdezte Rachel meglepve.

– Hát, elég kicsi volt. Sokáig mind attól féltünk, hogy nem is nő tovább. Én például sokkal magasabb voltam nála. Aztán egyszer csak hirtelen meglódult – mondta Astrid.

– Hé, Astrid, ne beszéld ki a titkos szégyellnivalómat – mondta tettetett haraggal Nick.

– Nicky, nincs miért szégyenkezned. Végül is felnőttél, és elég délceg példány lett belőled. Biztos vagyok benne, hogy ezzel Rachel is egyetért – jegyezte meg kotnyelesen Rosemary néni. A nők felnevettek.

A virágok a szemük láttára változtak át, Rachel pedig a vörös porceláncsészében gőzölgő teát kortyolgatva csodált mindent, amit maga körül látott. Nézte, ahogy a szultán fényképet készít mindkét feleségéről a virágok előtt állva, és valahányszor felvillant a vaku, a drágakövekkel kivarrt *kebayá*kon megcsillant a fény. Figyelte a férfiak egy csoportját, akik Astrid apjával együtt ültek le körben, és heves politikai vitába bonyolódtak. És nézte Nicket, aki a nagymamája mellé kuporodott. Meghatottan látta, hogy a férfi mennyire gyengéd a nagymamájával, és hogyan fogja a kezét, miközben a fülébe súg valamit.

– Jól érzi magát ma este a barátod? – kérdezte Szu Ji az unokáját kantoni nyelven.

– Igen, Ah Ma, nagyon jól érzi magát. Köszönöm, hogy meghívtad.

– Úgy tűnik, az egész városban róla beszélnek. Mindenki finoman próbál *kérdezgetni* róla, vagy finoman próbál információkat *adni* róla.

– Tényleg? És mit mondanak?

– Van, aki azon tűnődik, vajon mik a szándékai. Az unokatestvéred, Cassandra még Angliából is felhívott, és nagyon izgatottnak tűnt.

Nick meglepődött.

– Honnan tud Cassandra egyáltalán Rachelről?

– Aj, csak a jó ég tudja, honnan szerzi be az információit! De nagyon aggódik miattad! Azt mondja, csapdába fognak csalni.

– *Csapdába?* Csak nyaralunk Rachellel, Ah Ma. Nincs miért aggódni – mondta Nick és egy kicsit mérges volt, amiért Cassandra pletykált a háta mögött.

– Én is pontosan ezt mondtam neki. Mondtam, hogy te jó fiú vagy, és sose tennél semmit az áldásom nélkül. Cassandra nyilván halálra unja magát a vidéki Angliában. Hagyja, hogy elragadja a képzelőereje, mint ahogy az ostoba lovai elragadják olykor.

– Szeretnéd, ha idehoznám Rachelt, hogy egy kicsit jobban megismerd, Ah Ma? – próbálkozott Nick.

– Tudod, hogy ha ez megtörténne, millióan nyújtogatnák a nyakukat, és azt nem bírnám. Miért nem jöttök ide a jövő héten? Olyan nagy butaság szállodában lakni, amikor a hálószobád itt vár rád.

Nick megörült ezeknek a szavaknak. Ezzel megszerezte a nagyanyja jóváhagyását.

– Ez nagyszerű lenne, Ah Ma.

A sötét biliárdszoba egyik sarkában Jacqueline a lányával, Amandával folytatott élénk telefonbeszélgetést. A lány New Yorkból beszélt.

– Ne keress kifogásokat! Nem érdekel, mit mondtál a sajtónak. Tedd, amit tenned kell, de arra figyelj, hogy jövő hétre itt legyél – füstölgőit.

Jacqueline befejezte a hívást, és kinézett a holdsütötte teraszra.

– Tudom, hogy ott vagy, Oliver – mondta élesen, de nem fordult meg. Oliver kilépett az ajtó mögül, és lassan közeledett.

– Egy kilométerről is kiszagollak. Ne fújd magad Blenheim Bouquet-val – nem vagy te a walesi herceg.

Oliver felvonta a szemöldökét.

– Nem vagyunk egy kicsit ingerlékenyek? Na, mindegy. Az világos számomra, hogy Nicholast tökéletesen elvarázsolta ez a lány. Nem gondolod, hogy Amanda egy kicsit elkésett?

– Egyáltalán nem – válaszolta Jacqueline, és megigazította a haját. – Ahogy te magad is többször megjegyezted, *az időzítésen múlik minden.*

– Én arról beszéltem, hogyan kell műkincseket vásárolni.

– A lányom pontosan az: egy értékes műalkotás, nem igaz? Csak a legszebb gyűjteményben lehet elhelyezni.

– Egy olyan gyűjteményben, amelyről lecsúsztál.

– Rohadj meg, Olivér.

– *Chez toi ou chez moi?*[38] – mondta szemtelenül Olivér, ismét felhúzta a szemöldökét, és kisétált a szobából.

---

[38] Hozzád, vagy hozzám? (*fr.*)

Az andalúz kerengőben ülve Rachel egy pillanatra lehunyta a szemét. A kínai citera hangja tökéletes harmóniát alkotott a csobogó víz hangjával, és úgy tűnt, a virágszirmok ehhez a mézédes kavalkádhoz igazítják a koreográfiájukat. Valahányszor szellő fújt át a kerengőn, a felfűzött lampionok imbolyogni kezdtek, mint végtelen, éjsötét óceánon sodródó több száz, világító gömb. Rachel úgy érezte, valamiféle szibarita[39] álomban ő maga is együtt lebeg velük, és arra gondolt, vajon az élet Nicholasszal mindig ilyen érzés lenne-e. A *tan hua* virágok kis idő múlva olyan gyorsan és rejtélyesen hervadni kezdtek, amilyen gyorsan és rejtélyesen kinyíltak, és miközben élettelen, ernyedt szirmokká változtak, hódító illatukkal megtöltötték az éjszaka levegőjét.

[39] Pompában és semmittevésben élő, elpuhult ember

5

Astrid és Michael

•

Szingapúr

Amikor a nagymamája összejövetelei belenyúltak az éjszakába, Astrid általában inkább ott aludt nála. Nem szerette felébreszteni Cassiant, ha már mélyen aludt, ezért a saját hálószobájában töltötte az éjszakát, amely kislány kora óta a rendelkezésére állt (és éppen szemben volt Nick szobájával). Szerető nagyanyja csodálatos birodalmat alakított ki ott számára, Olaszországból rendelt bútorokat, a falakat pedig kedvenc Grimm-meséje, *A széttáncolt cipellők* című történet jeleneteivel díszítette. Astrid néha szeretett elmerülni a gyerekkor boldog világában, ahol káprázatos babák, plüssállatok és teáskészletek várták: minden, amit csak egy gyereknek pénzért meg lehet venni.

Ma este azonban mindenképpen haza akart menni. Bár már éjfél is elmúlt, felnyalábolta Cassiant, becsatolta a gyerekülésbe, és elindult a lakása felé. Feltétlenül tudni akarta, mikor ér haza Michael „a munkából". Azzal áltatta magát, hogy majd félrenéz, miközben Michael éli a világát. De ő nem volt olyan feleség. Nem akart áldozattá válni, mint Eddie felesége, Fiona. Az elmúlt hetek gyanakvása és spekulációi súlyos teherként nehezedtek rá, ezért úgy döntött, egyszer s mindenkorra megoldja a helyzetet. A saját szemével akarta látni a férjét. Érezni akarta az illatát. Meg

kellett tudnia, hogy tényleg létezik-e az a másik nő. Habár, ha teljesen őszinte akart lenni magához, el kellett ismernie, hogy már régóta tudta az igazságot. Azóta, hogy az a néhány szó megjelent az iPhone kijelzőjén. Ez volt az ár, amit azért kellett fizetnie, amiért beleszeretett Michaelbe. A férje olyan férfi volt, akit minden nő ellenállhatatlannak tartott.

SZINGAPÚR, 2004

Amikor először szemet vetett Michaelre, a férfi egy terepszinti fürdőnadrágot viselt. Astrid szépérzékét általában mindenki sértette, aki tízéves kora fölött ehhez hasonló férfitangát hordott, de amikor Michael végigsétált a kifutón, oldalán egy fekete Rosa Csa fürdőruhás, smaragd nyakláncos lánnyal, egyszerűen nem tudta levenni róla a szemét.

Az egyik unokatestvére rendezte a jótékonysági gála divatbemutatóját, amelyre Astridot is elrángatta, de sajnálatos módon ő halálra unta magát. Olyan valakit, aki Jean Paul Gaultier tökéletesen megalkotott színpadképeit az első sorból szokta nézni, ez a hirtelenjében összeeszkábált kifutó, a sárga fények, a műanyag pálmaágak és a villogó stroboszkópok inkább egy szerény költségvetésű amatőr színházra emlékeztették.

De aztán megjelent Michael, és hirtelen minden egy csapásra lelassult. Magasabb és erősebb volt, mint a legtöbb ázsiai férfi, fantasztikusan le volt barnulva, amit nyilvánvalóan nem

szoláriumban szerzett. Katonás frizurája még jobban kihangsúlyozta karvalyorrát, amely egyáltalán nem illett az arca többi részéhez, és ettől határozottan szexi volt. Aztán az a mélyen ülő, szúrós szempár, a vékony törzsből kiemelkedő hasizmok… Astrid csupán harminc másodpercig látta a kifutón a férfit, de néhány héttel később, Andy Ong partiján azonnal felismerte annak ellenére, hogy egy V nyakú pólóban és kopott, szürke farmerban volt.

Ezúttal Michael vette őt észre elsőnek. Ongék kertjének végében támasztotta a falat Andyvel és néhány barátjával, amikor Astrid megjelent a teraszon. Egy hosszú, áttört csipkés, fehér vászonruha volt rajta. Michael azt gondolta, hogy az a lány valahogy nem illik oda. Astrid hamarosan észrevette az ünnepeltet, azonnal felé sietett, majd amikor odaért, megölelte. A körülöttük állóknak tátva maradt a szája.

– Boldog szülinapot! – kiáltotta Astrid, és átadott Andynek egy lila selyembe csomagolt kis ajándékot.

– Jaj, Astrid, *um szaj lah*![40] – mondta Andy.

– Csak egy kis apróság. Úgy éreztem, szeretnél egy ilyet kapni Párizsból, ennyi.

– Szóval, akkor most már végleg törlöd azt a várost a listádról? Most már örökre itt maradsz?

– Még nem vagyok biztos benne – mondta óvatosan Astrid.

A hímek mind igyekeztek jó pozíciót szerezni maguknak, úgyhogy Andy bármennyire is szerette volna elkerülni a dolgot, úgy érezte, udvariatlanság lenne, ha nem mutatná be őket.

---

[40] Igazán nem kellett volna! *(kantoni)*

– Astrid, ismered Lee Sen Vejt, Michael Teót és Terence Tant? Mind a barátaim.

Astrid bájosan rájuk mosolygott, majd szeme megállapodott Michaelen.

– Ha nem tévedek, téged láttalak már. Fürdőnadrág volt rajtad.

A srácok megdöbbentek, és szólni sem tudtak ennek hallatán. Michael megrázta a fejét, és nevetett.

– Öööö… miről beszél? – kérdezte Sen Vej.

Astrid végigmérte Michael felsőtestét, amely a bő póló ellenére is kidomborodott a megfelelő helyeken.

– Igen, te voltál, ugye? A Churchill Clubban, ahol a fiatalkorú boltkórosok megsegítésére gyűjtöttek a divatbemutatón.

– Michael, te modellkedtél egy divatbemutatón?! – kérdezte Sen Vej hitetlenkedve.

– Egy fürdőnadrágban?! – tette hozzá Terence.

– Jótékonysági rendezvény volt. Valaki belerángatott – mondta Michael végül, és céklavörös lett az arca.

– Szóval, akkor nem vagy hivatásos modell? – kérdezte Astrid.

A fiúk felnevettek.

– De az! Az! Ő Michael Zoolander!

– Komolyan kérdezem – folytatta Astrid. – Ha valaha szeretnél hivatásos modell lenni, ismerek pár ügynökséget Párizsban, amely valószínűleg szívesen bemutat a divatvilágban.

Michael csak bámult rá, és nem tudta, mit mondjon. Érezhető volt a feszültség közöttük, és a srácok sem tudták, mit szóljanak a dologhoz.

– Na, jó, éhen halok, és szerintem meg kell kóstolnom azt a fantasztikus tésztát odabent – jelentette ki Astrid, tréfásan megcsípte Andy arcát, majd visszasétált a házba.

– Oké, *leng caj*,[41] mire vársz? A vak is látja, hogy bejössz neki – mondta Sen Vej.

– Nem akarom összetörni a reményeidet, de ez a lány *érinthetetlen* – figyelmeztette Andy.

– Hogy érted azt, hogy *érinthetetlen?*- kérdezte Sen Vej.

– Astrid nem randizik a mi sztratoszféránkban. Tudjátok, kihez ment majdnem feleségül? Charlie Vuhoz, a milliárdos Vu Hao Lian fiához. Már el is jegyezték egymást, de aztán Astrid az utolsó pillanatban kihátrált, mert a családja úgy gondolta, hogy még *Charlie* sem elég jó nekik – mesélte Andy.

– Hát, Teo majd bebizonyítja, hogy tévedsz. Mike, ez aztán a kihívás! Ne legyél *kiaszu*,[42] ember! – kiáltott Sen.

Michael nem tudott eligazodni a vele szemben ülő lányon. Először is, ennek a randinak sosem kellett volna megtörténnie. Astrid nem az a fajta lány volt. Inkább olyanféle, akit Mike vásárlás közben szokott látni az Orchard Road méregdrága butikjaiban, vagy valamelyik szállodában ücsörögve és

---

[41] Szépfiú! *(kantoni)*

[42] Gyáva *(hokkien)*

koffeinmentes macchiatót iszogatva a bankár barátjával. Abban sem volt biztos, miért hívta el a lányt. Nem volt szokása ilyen nyíltan ráhajtani a lányokra. Soha nem kellett a nők után futnia. Azok kínálkoztak fel mindig önként, kezdve az első barátnőjével, aki a bátyja barátnője volt, tizennégy éves korában.

Technikailag Astrid tette meg az első lépést, úgyhogy Michael végül is nem bánta a dolgot. Tényleg bosszantotta, amikor Andy azt mondta, hogy a lány „nem az ő szintjén" van, és azt gondolta, vicces lenne lefektetni, csak hogy lássa Andy arcát, amikor megtudja.

Michael sosem gondolta volna, hogy Astrid elfogadja a meghívást, de alig egy hét elteltével ott ültek a Dempsey Idill egyik éttermében. Az asztalokon kobaltkék üveg mécsestartók álltak (az ilyenféle divatos helyek mindig tele vannak nyugati seggfejekkel, akiket utált), és nem sók mondanivalójuk volt egymásnak.

Semmi közös nem volt bennük, kivéve azt az egyet, hogy mindketten ismerték Andyt. A lány nem dolgozott, és mivel Michael munkája titkos volt, erről sem igazán beszélgethettek. Astrid az utóbbi néhány évben Párizsban élt, és nem volt kapcsolata Szingapúrral.

A francba, még csak nem is látszik igazi szingapúrinak – az angol akcentusával és a manírjaival – gondolta Michael.

De mégis, valahogy hihetetlenül vonzódott hozzá annak ellenére is, hogy tökéletes ellentéte volt azoknak a lányoknak, akikkel általában randizott. Bár tudta, hogy Astrid gazdag családból származik, nem hordott márkás ruhákat vagy ékszereket. Úgy tűnt, még csak ki sincs festve, mégis

elképesztősen dögös volt. Ez a lány nem volt olyan „drága”, mint ahogy beharangozták. Vacsora után még egy parti biliárdra is kihívta őt.

Kiderült, hogy nagyon jól játszik, amitől még szexisebbnek tűnt. De az is nyilvánvaló volt, hogy nem az a fajta, akivel alkalmi kapcsolatot létesít az ember. Michael szinte zavarban volt attól, hogy egyfolytában bámulni akarta Astrid arcát. Nem tudott betelni vele. Tudta, hogy a játszmát is részben azért vesztette el, mert a lány túlságosan elvonta a figyelmét. A randi végén kikísérte a kocsijához (meglepő módon csak egy Acurája volt), kinyitotta neki az ajtót, és meg volt róla győződve, hogy többet nem látja.

Astrid az ágyban feküdt aznap éjjel, Bernard-Henri Lévy legújabb könyvét próbálta olvasni, de nem tudott odafigyelni. Csak a katasztrofális randira tudott gondolni. Szegény fickó tényleg nem volt valami jó társalgó, és reménytelenül egyszerű volt. A teste. Az olyanok, mint Michael, nyilván nem szokták meg, hogy sokat beszéljenek a nőkhöz, ha le akarták nyűgözni. Mégis volt benne valami – valami, ami bizonyos vadállati szépséggel ruházta fel. A férfiasság legtökéletesebb példánya volt, akit Astrid valaha látott, és Michael olyan fiziológiai választ váltott ki belőle, amiről nem is tudta, hogy létezik.

Lekapcsolta a lámpáját, és a sötétben a peranakan ágyra szerelt szúnyogháló alatt fekve azt kívánva, bárcsak Michael olvasni tudna a gondolataiban, ebben a pillanatban. Azt akarta, hogy vegyen fel egy terepszínű ruhát, mássza meg a falat apja kertjében, játssza ki a bódéban vigyázó őröket és a járőröző németjuhászokat. Azt akarta, hogy Michael másszon fel az

ablaka alatt álló guávafa ágain, és hangtalanul lépjen be a hálószobájába. Azt akarta, hogy egy ideig álljon ott az ágya mellett, de ne szóljon, csak néma, fekete árnyék legyen. Aztán tépje le róla a ruhát, durva tenyerét tapassza a szájára, és hajnalig üzekedjen vele.

Astrid huszonhét éves volt, és életében először tapasztalta meg, milyen, ha egy férfira igazából vágyik az ember szexuális értelemben. Felvette a telefonját, és még mielőtt átgondolta volna a dolgot, benyomta Michael számát. A férfi két csengés után felvette, és Astrid hallotta, hogy valamilyen zajos bárban lehet. Azonnal kinyomta a telefont.

Tizenöt másodperc múlva csöngött a mobil. Hagyta, hogy ötször csöngjön, és csak utána vette fel.

– Miért hívtál fel, ha utána kinyomtad? – kérdezte Michael halk, nyugodt hangon.

– Nem hívtalak, a telefonom a táskámban volt, biztos véletlenül nyomódtak be a gombok – mondta Astrid könnyed hangon.

– Aha.

Hosszú csend következett, majd Michael mellékesen megjegyezte.

– Harry bárjában vagyok, de aztán átmegyek a Ladyhill Hotelba, és kiveszek egy szobát. A Ladyhill nincs messze onnan, ahol laksz, igaz?

Astrid meghökkent a férfi pimaszságán. *Ki az istennek képzeli ez magát?* Erezte, hogy elvörösödik, és ki akarta nyomni a telefont. Ehelyett azonban felkapcsolta az éjjeli lámpát.

– Küldd el SMS-ben a szobaszámot – mondta röviden.

SZINGAPÚR 2010

Astrid a kanyargós Cluny Roadon hajtott, és pörögtek a fejében a gondolatok. Az este kezdetén arról fantáziált, hogy a férje valami olcsó szállodában van, és egy szexi tramplival hetyeg. Miközben a családtagjaival társalgott, automatikusan beszélt, és nem is figyelt oda igazán. A fejében képek futottak végig Michaelről és a nőről, akikhez majd hozzávágja a nyomorúságos kis szoba bútordarabjait. A lámpát. A vizespoharakat. Az olcsó vízforralót.

Oliver megjegyzése után azonban a legsötétebb fantáziák vertek gyökeret a fejében. Biztos volt benne, hogy Oliver nem tévedett, és tényleg Michaelt látta Hongkongban. A férjét nehéz lett volna bárki mással összetéveszteni, és Oliver, aki egyaránt volt méregkeverő és diplomata is, nyilvánvalóan kódolt üzenetet küldött neki. De ki volt az a kisfiú? Lehetséges, hogy Michaelnek van egy másik fia is? Amikor ráfordult a Dalvey Roadra, majdnem nem vette észre a pár méterrel előtte parkoló teherautót. A munkások egy utcai lámpát javítottak éppen. Az egyikük hirtelen kinyitotta a teherautó ajtaját, és mielőtt Astrid meggondolta volna, mit tesz, ösztönösen jobbra rántotta a kormányt. A szélvédő berobbant, és az utolsó dolog, amire emlékezett, egy indiai fügefa gyökere volt. Elvesztette az eszméletét.

6

Nick és Rachel

•

Szingapúr

Amikor Rachel a *tan hua* parti másnapján felébredt, Nick halkan beszélt a telefonján valakivel a lakosztály nappalijában. Amikor kitisztult a látása, a lány csendben feküdt tovább az ágyban, nézte Nicket, és megpróbálta felidézni mindazt, ami az elmúlt huszonnégy órában történt vele. Az este mesés volt, mégis valahogy kényelmetlenül érezte magát. Mintha véletlenül keveredett volna egy titkos szobába, ahol kiderült, hogy a barátja kettős életet él. Az az élet, amelyet két fiatal egyetemi tanár New Yorkban élt, semmiben sem hasonlított ahhoz az elképesztő gazdagsághoz, amely Nicket itt körülvette, és Rachel nem tudta, hogyan rakja egymás mellé ezt a két világot.

A lány nem volt járatlan a gazdagság birodalmában. A kezdeti küszködés után Kerry Csu talpra állt, és éppen akkor váltotta ki az ingatlan-közvetítői engedélyét, amikor a Szilícium-völgy berobbant az internet világába. Rachel dickensi gyermekkorát a tehetős emberek lakta San Francisco-öbölben töltött tinédzserévek váltották fel. Az ország két leghíresebb egyetemére járt – a Stanfordra és az Északnyugati Egyetemre –, ahol Pejk Linhez hasonló vagyonos diákokkal ismerkedett meg. New Yorkban lakott, Amerika legdrágább városában, ahol az

értelmiségi körökkel tartott kapcsolatot. De ezen élmények és élettapasztalatok egyike sem készítette fel arra, amit ázsiai tartózkodásának első hetvenkét órájában átélt. A vagyon ilyen mértékű megjelenítése rendkívül szélsőséges volt, és a lány még soha nem látott hasonlót. Azt pedig soha nem gondolta volna, hogy a barátja is ennek a világnak a része.

Nick New York-i életstílusát legfeljebb szerénynek, de inkább takarékosnak lehetett nevezni. A Morton Street egyik kényelmes kis stúdió-lakását bérelte, ahol a laptopján, a biciklijén és a könyvein kívül nem volt semmi értékes. Jól öltözött, de nem volt feltűnő a stílusa, és Rachel (akinek nem volt képe arról, hogy néznek ki a brit férfiszabók munkái) soha nem figyelt fel arra, mennyibe kerülhetnek azok a Huntsman vagy Anderson & Sheppard címkés gyűrött zakók. Máskülönben Nick csupán két dologra volt hajlandó többet költeni: ha a Union Square-en vásárolt zöldséget, és ha valamilyen jó koncertre akartak elmenni.

De most lassan minden értelmet nyert. Mindig volt Nick körül egy bizonyos minőség, aminek lényegét Rachel még magának sem tudta pontosan megfogalmazni. Mindenesetre ez különböztette meg őt az összes többi embertől, akit csak ismert. Ahogy beszélt másokkal. Ahogy nekitámaszkodott a falnak. Mindig úgy érezte jól magát, ha a háttérben lehetett, ezáltal viszont mindig kiemelkedett a többiek közül. Korábban a lány ezt a férfi megnyerő külsejének és lenyűgöző intellektusának tulajdonította. Ha valaki ilyen külsővel van megáldva, akkor nem kell bebizonyítania semmit. De Rachel most megértette, hogy többről van szó. *Ez* a fiú a Tyersall Parkban nőtt fel. Ahhoz

képest a világon minden elhalványul. Rachel szeretett volna többet megtudni Nick gyerekkoráról, tekintélyt parancsoló nagyanyjáról, azokról az emberekről, akikkel előző este találkozott, de nem akarta már reggel kérdésekkel elárasztani a férfit. Végül is előttük az egész nyár, és mindent megtudhat.

– Helló, Csipkerózsika – mondta Nick, amikor befejezte a telefonálást, és észrevette, hogy Rachel felébredt. Szerette, ahogy Rachel ébredés után kinéz, amikor hosszú haja kócos, és azt az álmos, boldog mosolyt is, amely rögtön szétáradt az arcán, amint kinyitotta a szemét.

– Hány óra van? – kérdezte a lány, és az ágy támlájának feszítette a karját nyújtózkodás közben.

– Fél kilenc körül lehet – mondta Nick, majd odament az ágyhoz, bebújt a takaró alá, hátidról átkarolta és magához húzta Rachelt.

– Szerelmeskedési idő! – kiáltott tréfásan, és többször egymás után megcsókolta a lány tarkóját.

Rachel odafordult hozzá, és ujját végighúzta Nick arcán a homlokától az álláig.

– Mondták már neked, hogy… – kezdte.

– …hogy nekem van a legtökéletesebb profilom? – fejezte be Nick a mondatot nevetve. – Ezt csak az én gyönyörű barátnőm mondja minden áldott nap, de ő nyilván meghibbant. Jól aludtál?

– Mint a bunda. A tegnap este sokat kivett belőlem.

– Annyira büszke vagyok rád. Tudom, hogy kimerítő lehetett ennyi emberrel megismerkedni, de tényleg mindenkit elbűvöltél.

– Jaj. Ezt mondod te. De nem hiszem, hogy a Chanel kosztümös nagynénéd is így gondolja. Vagy Harry bácsikád. Egész évben tanulmányoznom kellett volna Szingapúr történelmét, politikai helyzetét és művészetét…

– Ugyan, senki sem várta tőled, hogy a délkelet-ázsiai ügyek szakértője legyél. Mindenki örült, hogy megismerhetett.

– Még a nagymamád is?

– Persze! Ami azt illeti, meghívott minket magához a jövő hétre.

– Tényleg? A Tyersall Parkban fogunk lakni?

– Hát persze. Tetszettél neki, és jobban meg szeretne ismerni.

Rachel megrázta a fejét.

– Nem hiszem, hogy valami nagy hatással voltam rá.

Nick elsimított egy tincset a barátnője arcából.

– Először is, tudnod kell, hogy a nagymamám roppant félénk, ezért néha úgy tűnik, mintha fenn hordaná az orrát. Valójában szereti megfigyelni az embereket. Másodszor, nincs rá szükség, hogy bárkire is nagy hatással legyél. Ha önmagad vagy, az épp elég.

Annak alapján, amit a többiektől látott, Rachel ebben nem volt olyan biztos, de úgy döntött, pillanatnyilag nem fog ezen aggódni. Összeölelkezve feküdtek az ágyban, hallgatták a medencéből beszűrődő csobbanásokat, a fürdőző, ugráló gyerekek kiabálását. Nick hirtelen felült.

– Tudod, mit nem csináltunk még? Még nem rendeltünk semmit a szobaszerviztől. Pedig azt szeretem legjobban a szállodákban. Gyerünk, lássuk, milyen a reggelijük!

– Kitaláltad a gondolataimat! Tényleg Colin családjáé ez a hotel? – kérdezte Rachel, és felvette az ágy mellé készített, bőrkötéses étlapot.

– Igen, tényleg. Colin mondta neked?

– Nem, Pejk Lin. Mondtam neki tegnap, hogy megyünk Colin esküvőjére, és az egész család szívinfarktust kapott.

– Miért? – kérdezte Nick csodálkozva.

– Hát, nagyon izgatottak lettek. Nem is mondtad, hogy Colinék esküvője ekkora szenzáció lesz itt.

– Mert én sem gondoltam volna.

– Úgy látszik, Ázsiában minden újságban és magazinban ez van a címlapon.

– Az ember azt hinné, a sajtó fontosabb dolgokról is tudna írni, tekintve, hogy mi minden történik manapság a világban.

– Ugyan már, egy jó kis esküvővel lehet legjobban eladni az újságokat.

Nick sóhajtott, hanyatt feküdt, és a fagerendás mennyezetet bámulta.

– Colin nagyon stresszes. Tényleg aggódom miatta. Nem nagyon szeretett volna nagy esküvőt, de úgy látom, ez elkerülhetetlen volt. Araminta és az anyja a kezébe vette a dolgot, és abból, amit hallok, arra következtetek, hogy nagy felhajtás lesz.

– Hála istennek, nekem csak a közönség soraiban kell ülnöm – somolygott Rachel.

– Neked igen, de nekem ott kell állnom a porond kellős közepén. Erről jut eszembe, Bernard Taj rendezi a legénybúcsút, és úgy tűnik, elég extravagáns ötletei vannak. A repülőtéren

fogunk találkozni, és együtt megyünk el valami titkos helyre. Nagy baj lenne, ha pár napra itt hagynálak? – kérdezte Nick Rachel karját simogatva.

– Miattam ne aggódj – te csak tedd a dolgod. Én majd egyedül fedezek fel pár dolgot. Astrid és Pejk Lin is felajánlotta, hogy a hétvégén megmutatja a várost.

– Vagy van egy másik lehetőség is. Araminta telefonált reggel, és nagyon szeretné, ha elmennél a leánybúcsújára ma délután.

Rachel egy pillanatra összeszorította a száját.

– Nem gondolod, hogy csak udvariasságból hívott meg? Alig ismerjük egymást, még csak egyszer láttam. Nem lenne fura, ha én is ott lennék a legjobb barátai között?

– Szerintem ne így nézd. Colin a legjobb barátom, és Araminta élénk társadalmi életet él. Szerintem egy csomó lány lesz ott, biztos jól érzed majd magad. Miért nem hívod fel és beszéled meg vele a részleteket?

– Jó, de először rendeljünk egy kis belga ostyát juharsziruppal.

7

ELEANOR

•

SENCSEN

Amikor Eleanor belépett a reggelizőhelyiségbe, Lorena Lim mandarin nyelven beszélt valakivel telefonon. Eleanor leült vele szemben, és a reggeli párát figyelte az üvegkalitkából kifelé bámulva. Valahányszor ebbe a városba látogatott, mindig úgy tűnt neki, hogy kétszer akkora, mint előzőleg.[43]

De ahogy a nyakigláb kamaszoknál lenni szokott a növekedésük kellős közepén, úgy a gyorsan felhúzott épületeket – amelyek gyakran még tízévesek sem voltak – is lebontásra ítélték, hogy helyet adjanak a még mutatósabb toronyházaknak. Egy ilyenben vásárolt lakást nemrég Lorena is. Nagyon trendi volt, de sajnálatos módon hiányzott belőle az ízlés.

A reggelizőben például minden felületet undorító narancssárga márvány borított. Aliért gondolják ezek a kínai

---

[43] Ami régen egy kis halászfalu volt a kuangtungi piacon, az ma nyüzsgő metropolisz, tele tragikusan hivalkodó felhőkarcolókkal, iszonyatosan nagy bevásárlóközpontokkal és elviselhetetlen légszennyezéssel. Más szóval ez a mexikói Tijuana ázsiai változata. Sencsen a környéken lakó, kikapcsolódásra vágyó gazdagok kedvenc célpontja lett. Szingapúrból és Hongkongból özönlenek oda azok, akik élvezni akarják a kulináris különlegességeket, például a cápauszonylevest vagy fülcsigát, vásárolgatnának akár éjfélig is a hamis márkás árukkal feltöltött bevásárlóközpontokban, vagy pihennének a hedonistákra specializálódott fürdőkben és wellnessrészlegekben. Mindezt töredékéért annak, amit otthon kellene kifizetniük. *(a Szerző)*

anyaországbeli ingatlan-fejlesztők, hogy a több márvány jó? Aliközben megpróbálta elképzelni a pultokat semleges Silestonenal, egy szobalány letett elé egy adag halas kását.

– Nem, nem kérek kását. Kaphatnék egy kis lekvárt és pirítóst?

A lány szemmel láthatóan nem értette, amit Eleanor tört mandarin nyelven próbált mondani.

Lorena befejezte a beszélgetést, lecsukta a mobilját és azt mondta:

– Jaj, Eleanor, most Kínában vagy. Legalább kóstold meg ezt a finom kását.

– Bocs, de éhgyomorra nem tudok halat enni. Hozzászoktam a reggeli pirítóshoz – mondta Eleanor.

– Nézzenek oda! Te panaszkodsz, hogy a fiad túlságosan elnyugatiasodott, miközben nem tudsz megenni egy rendes kínai reggelit!

– Túl régóta vagyok egy Young felesége – válaszolta Eleanor.

Lorena megrázta a fejét.

– Most beszéltem a kontaktommal. Ma este nyolckor találkozunk vele a Ritz-Carlton halijában. Ő fog elkísérni ahhoz az emberhez, akinek információi vannak Rachel Csuról.

Carol Taj ebben a pillanatban libbent be földig érő, sötétlila pongyolájában.

– Kik azok az emberek, akiket össze akarsz hozni Eleanorral? Nem veszélyes ez?

– Ugyan, ne aggódj. Minden rendben lesz.

– És addig mit csináljunk? Szerintem Daisy és Nadine el akar menni abba a hatalmas plázába az állomás mellett – mondta Eleanor.

– A Louhura gondolsz? Ismerek egy még jobb helyet, ahova mind elmegyünk. De egyelőre titok, oké? – suttogott Carol titokzatosan.

Miután a hölgyek megreggeliztek és elvégezték a szépítkezést, Carol elvitte őket Sencsen belvárosába, ahol az egyik név nélküli irodaháznál álltak meg. Egy nyúlánk fiatalember állt a járdán és vadul SMS-ezett, de amikor meglátta a két legújabb Mercedest és a belőlük kiszálló hölgykoszorút, felnézett.

– Maga Jerry? – kérdezte Carol. A vakító déli napsütésben hunyorogva nézett a fiúra, és látta, hogy az egy videojátékot játszott éppen.

A fiatalember egy pillanat alatt végigmérte a csoportot, hogy meggyőződjön róla, nem rendőrökkel van dolga. Igen, ezek valóban gazdag feleségek, és a külsejük alapján Szingapúrból jöttek. A szingapúriak sajátságos stílusban öltözködtek, és kevés ékszert viseltek. Mindig attól féltek ugyanis, hogy kirabolják őket. A hongkongi nők hasonlóan néztek ki, de hatalmas drágaköveket hordtak, míg a japán hölgyek napellenzőkkel és övtáskákkal felszerelkezve úgy néztek ki, mint akik épp golfozni indulnak. Szélesen rájuk vigyorgott, és így szólt:

– Igen, én vagyok Jerry. Üdvözlöm önöket, hölgyeim! Kérem, kövessenek.

Átkísérte őket az épület sötétített üvegből készült ajtaján, majd végigmentek egy folyosón, és kiléptek a hátsó ajtón. Ismét

a szabadba értek, ahol egy kisebb irodaházat pillantottak meg. A torony vagy épp építés alatt állt, vagy épp bontották. Az előtérben koromsötét volt, némi fény csak akkor érte a helyiséget, amikor Jerry kinyitott egy ajtót.

– Óvatosan, kérem! – figyelmeztette őket, miközben átvezette a társaságot egy sötét térségen. A földön mindenféle építési anyag, csempék, dobozok és furnérlemez hevert.

– Carol, biztos vagy benne, hogy nem veszélyes ez a hely? Ha tudom, hogy ilyen helyre jövünk, nem veszem fel az új Roger Vivien magassarkúmat – nyafogott idegesen Nadine. Minden percben úgy érezte, hogy megbotlik valamiben és hasra esik.

– Bízz bennem, Nadine, semmi sem fog történni. Egy pere és nagyon is hálás leszel nekem – válaszolta higgadtan Carol.

Egy újabb folyosó után végre elérkeztek egy rosszul megvilágított lifthez, és Jerry többször megnyomta a kopott hívógombot. Nagy sokára megérkezett a lift. A hölgyek bezsúfolódtak a kis dobozba, és megpróbálták összehúzni magukat, nehogy véletlenül nekiérjenek a poros lift oldalához. A tizenhetedik emeleten kinyílt az ajtó, és egy fényesen kivilágított előtérben találták magukat. Mindkét oldalon egy-egy vasajtó zárta le a teret, és Eleanor önkéntelenül is észrevette, hogy a helyiség be van kamerázva. Az egyik ajtó mögül előjött egy huszonéves, nagyon sovány lány.

– Helló, helló – mondta angolul, és bólintott a hölgyek felé. Gyorsan végigmérte őket, majd meglepően szigorú, kategorikus hangon közölte:

– Kérem, kapcsolják ki a telefonjaikat, nem lehet fényképezni. – Ezután odalépett egy házi telefonhoz, gyors,

pörgő dialektusban belebeszélt – egyikük sem értette –, mire hangos csattanással kinyílt egy sor biztonsági zár.

A hölgyek beléptek az ajtón, és hirtelen egy pazarul berendezett butikban találták magukat. A padlót rózsaszín márványmintázatúra festették, a falakat halvány rózsaszín kárpit borította. Onnan, ahol álltak, beleshettek az egész folyosóra és a közeli bemutatótermekbe is. Minden termet más-más luxusmárkának szenteltek, és a teljes falfelületet betöltő polcokon a legújabb retikülök és kiegészítők sorakoztak. A gondosan elhelyezett halogén spotlámpák fénye bevilágította a divatos kincseket, a bemutatótermeket jól öltözött vásárlók töltötték meg, akik komótosan válogattak az áruk között.

– Ezen a helyen lehet kapni a legjobb hamisítványokat – közölte Carol.

– Atyaúristen! – kiáltott fel izgatottan Nadine, de Carol rosszallóan nézett rá, amiért az Úr nevét hiába a szájára vette.

– Olaszország ez az oldal, Franciaország a másik oldal. Mit akar? – kérdezte a lány.

– Vannak Goyard táskáik? – kérdezte Lorena.

– Jaja! Igen, igen, mindenki Goya táskát szeret ma már. Legjobb Goyánk van! – mondta, és bevezette Lorenát az egyik bemutatóterembe. A pult mögött hosszan sorakoztak a Goyard táskák minden létező színben. Egy svájci házaspár éppen egy kis bőrönd kerekét próbálta ki a helyiség közepén.

Daisy odasúgta Eleanornak:

– Látod, itt csak olyan turisták vásárolnak, mint mi. A kínaiak ma már az eredeti holmikat keresik.

– Hát, egyszer az életben egyetértek velük. Sosem értettem, miért akarna valaki egy utánzatot, ha táskát akar venni. Mi értelme azzal mászkálni, ha nem is tudod megengedni magadnak? – húzta a száját Eleanor.

– Jaj, Eleanor, ha te vagy én hordanánk ilyen táskát, ki a fene gondolná, hogy hamisítvány? – kérdezte Carol. – Mindenki tudja, hogy megengedhetjük magunknak az eredetit is.

– Hát ezek *teljesen olyanok,* mint az eredetiek. Még azok se tudnák megkülönböztetni őket, akik a Goyard-nál dolgoznak – mondta Lorena, és hitetlenkedve csóválta a fejét. – Nézd csak meg a varrást, a címkét vagy a márkajelzést.

– Azért néznek ki eredetinek, mert *gyakorlatilag* eredetiek, Lorena – magyarázta a barátnőjének Carol. – Ezeket nevezik úgy, hogy „igazi hamisítványok". A kínai gyárakban gyártják az összes luxusmárkához szükséges bőrt. Egy cég, mondjuk, rendel tízezer darabot, de a kínai gyár valójában tizenkétezret készít. Így a fennmaradó kétezer darabot „hamisítványként" eladhatják a feketepiacon, bár pontosan ugyanabból készítették őket, mint az igaziakat.

– Hé, hölgyek, *gueji doh szaj, ah!*[44] Ezek egyáltalán nem olcsók! – mondta Daisy az egyik árcédulát megnézve.

– Még így is olcsóbbak. Szingapúrban ez a táska négyezer-ötszáz, itt pedig hatszáz, és tökéletesen ugyanúgy néz ki – mondta Lorena, miközben végigsimította a táska oldalát.

---

[44] Ezek irtó drágák! (*kantoni)*

– Istenem, minden színből akarok egyet – visította Nadine. – Ezt a táskát láttam a *British Tatler* árlistáján múlt hónapban.

– Biztos vagyok benne, hogy Francesca is szeretne egy pár darabot -mondta Lorena.

– Nem, nem, nem merek annak a finnyás lányomnak venni semmit – Francesca csak eredeti holmikat hajlandó venni, és lehetőleg a következő szezon darabjait —válaszolta Nadine.

Eleanor átsétált a következő helyiségbe, amely ruhákkal volt tele. Megnézett egy Chanel-kosztüm-utánzatot, és rosszallóan csóválta a fejét, amikor meglátta az aranygombokon összefonódó C betűket, amelyek a zakó ujját díszítették.

Mindig is úgy érezte, hogy az ilyesfajta szigorúan szabott, márkás ruhadarab viselése – az ő korában és társadalmi státuszában lévő nőkre jellemző módon – csak arra jó, hogy kihangsúlyozza az ember korát. Eleanor szándékosan választott másfajta stílust. Ő jobban kedvelte a fiatalosabb, divatosabb darabokat, amelyeket a hongkongi, párizsi butikokban talált, vagy esetleg bárhol máshol, ahol megfordult a világban. Három célja volt ezzel: mindig viselt valami egyedit, ami senkinek sincs Szingapúrban, sokkal kevesebb pénzt költött ruhára, minta többi barátja, és legalább tíz évvel fiatalabbnak nézett ki a valódi koránál. Rendesen visszatette a Chanel kosztümöt a vállfára, és átment abba a helyiség-bő; amelyet az Hermés-nek szenteltek. Ahogy belépett, egyenesen szembetalálta magát Jacqueline Linggel. *Ha már a korról van szó, ez a nő tuti lepaktált az ördöggel.*

– Hát te mit keresel itt? – kérdezte meglepve Eleanor. Jacqueline-t nem igazán kedvelte, de azt még róla se gondolta volna, hogy utánzatot hord.

– Ma repültem ide, és az egyik barátom ragaszkodott hozzá, hogy eljöjjek és megvegyem neki ezt a struccbőrből készült retikült – mondta Jacqueline. Egy kicsit ideges lett, amiért Eleanor egy ilyen helyen látja őt. – Te mióta vagy itt? Akkor nem csoda, hogy nem láttalak tegnap Tyersall Parkban.

– Pár barátnőmmel wellnesshétvégére jöttünk. Szóval az anyósomnál voltál péntek esti vacsorán? – kérdezte Eleanor, de nem volt igazán meglepve. Jacqueline mindig ráakaszkodott Nick nagymamájára, valahányszor Szingapúrban volt.

– Igen, Szu Ji az utolsó pillanatban úgy döntött, hogy kisebb partit ad, mert a *tan hua* virágok kinyíltak. De aztán elég sok ember ott volt. Láttam a fiadat is… És találkoztam a lánnyal.

– És, milyen? – kérdezte Eleanor türelmetlenül.

– Ja, te még nem is láttad? – mondta Jacqueline csodálkozva, mert úgy gondolta, Eleanor amint csak lehet, fel akarja becsülni a betolakodót. – Tudod, olyan tipikus amerikai születésű kínai. Túlságosan magabiztos, és túlságosan bizalmaskodó. Sosem hittem volna, hogy Nicky egy ilyen lányt választ.

– Csak randevúznak, *lah* – mondta Eleanor szinte védekezőn.

– Én a te helyedben nem lennék ebben olyan biztos. Az a lány már összebarátkozott Astriddal és Oliverrel, és látnod kellett volna, ahogy tátott szájjal megbámult mindent, amit a házban látott – mondta Jacqueline, bár semmi ilyesmit nem látott.

Eleanor megdöbbent Jacqueline megjegyzésén, de csakhamar leesett neki, hogy ebben az egyben legalább egy csapatban játszanak ők ketten.

– Hogy van Mandy manapság? Hallom, hogy valami zsidó bankárral randevúzik, aki kétszer annyi idős, mint ő.

– Jaj, tudod, ez aztán tényleg semmi egyéb, csak haszontalan pletyka – válaszolt Jacqueline gyorsan. – Odaát a sajtó annyira odavan érte, és minden szóba jövő New York-i férfival megpróbálják összehozni. De magad is megkérdezheted tőle, a Khoo-esküvőre visszajön.

Eleanor meglepődött. Araminta Lee és Amanda Ling ősi ellenségek voltak. Két hónappal ezelőtt Amanda kisebbfajta botrányt okozott, amikor a *Straits Times*nak azt nyilatkozta, nem érti, mi ez a felhajtás az esküvő körül, és a maga részéről sokkal elfoglaltabb annál, mint hogy minden felkapaszkodott újgazdag esküvője miatt rohanjon vissza Szingapúrba.[45]

Ebben a pillanatban Carol és Nadine lépett be az Hermès helyiségébe. Nadine azonnal felismerte Jacqueline-t, mivel jó pár évvel korábban látta már egy mozipremieren. Itt volt a lehetőség, hogy bemutassák neki.

– Nézzenek csak oda, Elle, te mindig belefutsz valamilyen ismerősbe, akárhova mész is! – mondta vidáman.

Carol, akit sokkal jobban érdekeltek az Hermès táskák, a helyiség túloldaláról rájuk mosolygott, de folytatta a vásárlást. Nadine elfutott a női mosdó irányába. Jacqueline a felé közeledő nőre pillantott, és már az arcán lévő smink puszta mennyiségétől is meghökkent. Atyaúristen, ez az a borzalmas Shaw nőszemély, akinek a képei mindig ott vannak a társasági rovatokban, a hasonlóképpen közönséges lányával együtt. Carol Faj pedig

---

[45] A Khoo és Ling család házasság révén került rokonságba. (*a Szerző*)

annak a milliárdos gazembernek a felesége. Eleanor természetesen *ezekkel* tölti az idejét.

– Jacqueline, de örülök, hogy találkozunk! – mondta Nadine áradozva, és kinyújtotta a kezét.

– Nos, nekem mennem kell – mondta Jacqueline Eleanornak, és nem mert Nadine szemébe nézni. Mielőtt az a nő hivatalosan is bemutattatta volna magát, fürgén elindult a kijárat felé.

Amikor Jacqueline kiment, Nadine nyafogni kezdett.

– Soha nem mondtad, hogy ismered Jacqueline Linget! Azta, még mindig fantasztikusan néz ki. Mennyi idős lehet? Szerintetek felvarrták az arcát?

– *Alamak,* ne kérdezgess engem, Nadine! Honnan tudjam? – csattant fel Eleanor idegesen.

– Úgy tűnt, elég jól ismered.

– Évek óta ismerem, egyszer régen, még Hongkongba is elmentem vele, ahol folyton parádézott, és azok az idióta pasasok állandóan követtek minket mindenhova. Szerelmesek voltak belé. Az egész egy rémálom volt.

Nadine szeretett volna még beszélni Jacqueline-ról, de Eleanor gondolatban már máshol járt. Szóval Amanda meggondolta magát, és végül hazajön Colin esküvőjére. Milyen érdekes. Bár utálta Jacqueline-t, azt el kellett ismernie, hogy Amanda nagyon jó parti lenne Nicknek. A csillagok állása kedvezőre fordult, és alig várta, mit tartogat nekik Lorena titkos kapcsolata este.

8

Rachel

•

Szingapúr

Rachel akkor gondolt először arra, hogy Araminta leánybúcsúja nem lesz hétköznapi, amikor a taxi kitette a JetQuay CIP terminálnál. Innen indultak a magánrepülőgépek. A második jelet akkor észlelte, amikor végigment a keskeny folyosón, és szembe találta magát húsz lánnyal, akik úgy néztek ki, mintha az előző négy órát a fodrásznál és a kozmetikusnál töltötték volna. Rachel úgy gondolta, hogy a saját ruhája – egy tengerkék tunika és egy fehér farmer – helyes választás volt, de most úgy tűnt neki, hogy egy kicsit egyszerűen öltözött fel azokhoz a lányokhoz képest, akik a kifutókon látott összeállításokban jelentek meg. Araminta nem volt sehol, így Rachel csak álldogált, mindenkire mosolygott, és hallgatta a beszélgetésfoszlányokat.

– Mindenhol kerestem ilyen táskát, de még a párizsi L'Eclaireur sem tudott szerezni nekem egyet…

– A Thompson Roadon van, abban a régi épületben, háromszobás. Van egy olyan érzésem, hogy egyben elkel az egész, úgyhogy megháromszorozom a pénzemet…

– OMG, megtaláltam a világ legjobb csilis rákját, nem fogod elhinni, hol…

– A Lanesborough lakosztályait jobban szeretem, mint a Claridge'séit, de azért az ember mégis csak a Claridge'sben száll meg.

– Hülyeség! A No Signboard Seafoodnál van a legjobb csilis rák…

– Tudod, ez nem kasmír, hanem fiatal vikunya…

– Hallottad, hogy Swee Lin 7,5 milláért adta el a Four Seasons-beli lakását? Egy fiatal kínai pár készpénzben fizetett érte…

Hát, ezek nem kifejezetten az ő körei. Egyszer csak egy napbarnított, festett szőke, hajpótlást hordó lány rontott be kiabálva a terembe:

– Megjött Araminta!

A tömeg elcsendesedett, és mindenki a nyakát nyújtogatta az ajtó felé. Rachel alig ismerte fél a belépő lányt. A néhány nappal korábban látott pizsamás iskolás lány helyett egy aranyszínű nadrágkosztümöt és magas sarkú csizmát viselő nő közeledett felé. Hullámos, hosszú haját laza kontyba rendezte. A nagy szakértelemmel elkészített könnyű smink hatására a leendő ara lányos vonásai egy szupermodell arcává alakultak át.

– Rachel! Annyira örülök, hogy eljöttél! – mondta Araminta izgatottan, és lelkesen átölelte a lányt. – Gyere velem!

Azzal kézen fogta Rachelt, és a terem közepére vezette.

– Halló, mindenki! Először is a legfontosabb! Szeretném bemutatni fantasztikus új barátomat, Rachel Csut. New Yorkból érkezett Colin vőfélye, Nicholas Young vendégeként. Fogadjátok szeretettel!

Minden szem Rachelre tapadt, aki egy kicsit elpirult, és csak annyit tudott tenni, hogy udvariasan mosolyog a körülötte összegyűlt tömegre, amely most készült ízekre szedni őt. Araminta folytatta.

– Mind nagyon kedves barátaim vagytok, ezért különleges vendéglátásban szerettelek volna részesíteni benneteket.

Egy kis hatásszünetet tartott, majd ünnepélyes hangon bejelentette:

– Ma elmegyünk a mamám nyaralóhelyére, egy kelet-indonéz szigetre!

A tömegnek elakadt a lélegzete.

– Táncolunk a tengerparton, fantasztikus, kalóriaszegény ételeket eszünk, és hülyére wellnesseljük magunkat egész hétvégén! Gyerünk, lányok, kezdődjön a parti!

Mielőtt Rachel felfoghatta volna, mit mond Araminta, mindenkit felkísértek egy Boeing 737-700-as fedélzetére, ahol rendkívül elegáns fehér, steppelt cápabőr kanapék és csillogó konzolasztalok között találta magát.

– Araminta, ez túl sok! Ez a papád új gépe? – kérdezte az egyik lány csodálkozva.

– Igazából a mamámé. Valamilyen moszkvai oligarchától vette, aki el akart tűnni, úgy hallottam.

– Hát, akkor reménykedjünk, hogy senki sem robbantja fel tévedésből – nevetett a lány.

– Nem, nem, átfestettük. Régebben kobaltkék volt, de a mamám természetesen előállt a zen dolgaival. Háromszor festette át, mire végül megtalálta a megfelelő árnyalatú gleccserfehéret.

Rachel bement a szomszédos kabinba, ahol két, élénken cseverésző lányt talált.

– Mondtam, hogy ő az!

– De egyáltalán nem ilyennek képzeltem. Úgy értem, hogy az ő családja az egyik leggazdagabb Tajvanon, ő meg úgy néz ki, mint egy…

Amikor észrevették Rachelt, hirtelen elhallgattak, félénken rámosolyogtak, majd elsétáltak. Rachel nem igazán figyelt arra, amit beszéltek, mert túlságosan megragadta a galambszürke bőrülések és a mennyezetről lógó csinos, krómozott olvasólámpák látványa. Az egyik falon több, lapos képernyős televízió lógott, a másikon pedig ezüst állványokon a legújabb divatmagazinok sorakoztak.

Araminta lépett be néhány lánnyal együtt.

– Itt van a könyvtár, illetve médiaszoba. Ugye, milyen kényelmesnek tűnik? És most hadd mutassam meg az én kedvenc helyiségemet a gépen, a jógastúdiót!

Rachel követte a csoportot a szomszédos helyiségbe, és hihetetlennek tartotta, hogy vannak olyan emberek a világon, akik megengedhetik maguknak a legpazarabb ájurvédikus jógastúdiót. A falakat apró kavicsok borították, a fenyőpadlót fűteni lehetett.

Belépett egy csapat nevetgélő lány.

– *Alamak,* Francesca már bekerítette azt a dögös olasz stewardot, és elfoglalta a legnagyobb hálószobát – mondta éneklő hangján a bronzbarna lány.

Araminta bosszúsan felmordult.

– Wandi, mondd meg neki, hogy a hálószoba nem szabad préda, ahogy Gianluca sem.

– Talán mindannyiunkat bevezethetne a törzsutasprogramba az az olasz csődör – mondta kuncogva az egyik lány.

– Kit kell bevezetni?! Én már tizenhárom éves korom óta tag vagyok – dicsekedett Wandi, és hátradobta szőkére melírozott fürtjeit.

Rachel meg se tudott szólalni, inkább bekuporodott a legközelebbi karosszékbe, és felkészült a felszállásra. Egy komolynak tűnő lány mosolyogva leült mellé.

– Majd megszokod Wandit. Tudod, ő egy Meggaharto. Szerintem nem kell bemutatnom neked azt a családot. Mellesleg Parker Jeo vagyok. Ismerem az unokatestvéredet, Viviant – mondta.

– Bocsánat, de nincs Vivian nevű unokatestvérem – válaszolta Rachel nevetve.

– Nem te vagy Rachel Csu?

– De igen.

– És nem az unokatestvéred Vivian Csu? Nem a te családodé a Tajpej Plastics?

– Attól tartok, nem – mondta Rachel, és megpróbált nem csodálkozni. – A családom eredetileg Kínából származik.

– Ó, bocs, tévedtem. Akkor mit csinál a családod?

– Hát, az anyám ingatlanügynök Palo Altóban. Kik ezek a Tajpej Plastics-os emberek, akikről folyton beszélnek?

Parker somolygott.

– Majd elmondom, de most bocsáss meg egy percre – mondta, majd kikapcsolta a biztonsági övét, és elsietett a mosdó felé. Az út alatt többet nem látta őt Rachel.

– Lányok, óriási hírem van! – rontott be az egyik kabinba a lányok közé Parker. – Most beszéltem azzal a Rachel Csu nevű lánnyal. Tudjátok, mi a nagy helyzet? Nem is rokona a tajpeji Csuknak! Még csak nem is *hallott* róluk!

Francesca Shaw, aki az ágy közepén hevert, lesújtó pillantást vetett Parkerre.

– Ez a nagy hír? Ezt már hónapokkal ezelőtt megmondhattam volna. Anyám Nicholas Young anyjának a barátnője, és annyit tudok Rachel Csuról, hogy egy hétig mesélhetnék.

– Akkor gyerünk! Mondj el minden piszkos részletet! – kérte Wandi, és izgatottan ugrálni kezdett az ágyon.

Egy veszélyesen rövid leszállópályán landoltak, majd felszálltak egy keskeny, fehér katamaránra. A friss tengeri levegő szétfújta Rachel haját, amikor a katamarán elindult a sziget felé. A víz vakítóan kék volt, a nyugodt felszínt itt-ott törte csak meg egy-egy kisebb sziget, mintha tejszínhabpöttyökkel tarkították volna az óceánt. A katamarán csakhamar élesen elfordult az egyik nagyobb sziget felé, és amikor közelebb értek hozzá, megpillantottak egy sor nádfedeles faházat a part közelében.

Ez volt az a paradicsom, amit Araminta szállodatulajdonos anyja, Annabel Lee álmodott meg. Annabel nem kímélte a pénztárcáját, amikor létrehozta a legjobb pihenőhelyet, amely

tökéletesen tükrözte, mit gondol ő egy modern, elegáns luxusnyaralásról. A szigeten, ami igazából egy körülbelül négyszáz méter hosszú korallzátony volt, harminc villát építettek fel cölöpökre, amelyek a sekély víz fölé nyúltak. Amikor a katamarán beállt a stég mellé, sáfrányszínű egyenruhát viselő pincérek sorakoztak fel a parton, kezükben több tálca mojitót tartva.

Araminta szállt ki először, és amikor már minden lány koktéllal a kezében a parton voit, bejelentést tett.

– Mindenkit üdvözlök a Szamszárában! Szanszkritul ez a szó azt jelenti, 'a lét örök körforgása' – utazás a létezés különböző állapotai között. A mamám egy olyan különleges helyet akart létrehozni, ahol újjászülethetünk, és áthaladhatunk a boldogság különböző szintjein. Tehát ez a sziget most a miénk, és remélem, ti is megtaláljátok itt a boldogságot ezen a hétvégén. De először is, vásárlókörutat teszünk a helyi butikban. Lányok, a mamám ajándéka az, hogy mindenki választhat öt új ruhadarabot. Hogy még érdekesebbé tegyem a dolgot, és mert nem akarom kihagyni a naplementében rendezett koktélozást, versenyezni fogunk. Húsz percet adok összesen a vásárlásra. Kapjátok fel, amit csak akartok, mert húsz perc múlva bezár a butik!

Szamszára normál állapotában a civilizált nyugalom fellegvára volt: gyöngyházszínű falai, jávai teakfából készült padlója és a lagúnára néző ablakok nyugalmat árasztottak. De azon a napon inkább Pamplonára hasonlított a bikafuttatás idején: a lányok egymást taposva raboltak rá a helyre, és kerestek olyan ruhadarabokat, amelyekkel legyőzhetik a

másikat. A legkelendőbb darabokon összevesztek, és huzakodni kezdtek.

– *Lauren, engedd el ezt a Collette Dinnigan szoknyát, mielőtt darabokra téped!*

– *Wandi, te ribanc, én láttam meg először a Tomas Mater topot, az új melleiddel úgyse férsz bele!*

– *Parker, tedd le a Pierre Hardy cipőt, vagy kiszúrom a szemed ezzel a Nicholas Kirkwood magassarkúval!*

Araminta a pulton ült, onnan nézte a jelenetet. Azzal növelte kisded játéka feszültségét, hogy percenként közölte a hátralévő időt. Rachel megpróbált kívül maradni a vérengzésen, és egy olyan állvány mögé rejtőzött, amit a lányok valahogy nem vettek észre. Valószínűleg azért, mert azokon a ruhákon nem voltak olyan gyorsan felismerhető márkajelzések, mint a többin. Francesca egy másik állvány mellett állt a közelben, és úgy mustrálgatta a ruhákat, mintha orvosi felvételeket nézegetne torz nemi szervekről.

– Ez elképesztő! Kik ezek a no name divattervezők? – szólt oda Aramintának.

– Hogy érted azt, hogy no name: Alexis Mabille, Thakoon, Isabel Marant – a mamám személyesen válogatja ki a legtutibb divattervezők cuccait ebbe a butikba – mondta Araminta.

Francesca hátravetette hosszú, hullámos, fekete fürtjeit, és fanyalogva azt mondta:

– Tudod, én csak hat tervező ruháját veszem fel: Chanelét, Diorét, Valentinóét, Etróét, a barátomét, Stella McCartney-ét és Brunello Cucinelliét a vidéki hétvégékre. Bárcsak szóltál volna, hogy idejövünk, Araminta. Elhozhattam volna a legújabb nyári

Chanel cuccaimat. Megvettem az egész kollekciót Carol Taj és a Keresztény Segítők jótékonysági divatbemutatóján.

– Hát, azt hiszem, most két napot ki kell bírnod a Chaneljeid nélkül – vágott vissza Araminta. Aztán rákacsintott Rachelre, és odasúgta neki:

– Amikor a vasárnapi iskolában megismerkedtem Francescával, kövér, kerek arca volt, és használt ruhákat hordott. A nagyapja híresen zsugori ember hírében állt, és az egész család összezsúfolódva élt egy régi boltlakásban az Emerald Hillen.

– Ezt elég nehéz elképzelni róla – mondta Rachel, és rápillantott Francesca tökéletes sminkjére és smaragdzöld ruhájára.

– Amikor a nagypapája agyvérzést kapott és kómába került, a szülei vették át a pénzügyek irányítását. Francesca szinte egyik napról a másikra szerzett egy bőröndnyi ruhát Párizsból – nem tudod elképzelni, milyen gyorsan átváltozott, ő is és a mamája is. Jut eszembe, halad az idő! Rachel – neked már shoppingolnod kéne!

Bár Araminta meghívása mindenkinek szólt, Rachel nem érezte jól magát, mert úgy gondolta, kihasználja a nagylelkűségét. Kiválasztott egy helyes kis fehér vászonblúzt, amelynek apró fodrok voltak az ujján, és néhány nyári koktélruhát is talált, amelyet a legfinomabb selyem-batisztból készítettek. Nagyon hasonlítottak azokra a ruhákra, amelyeket Jackie Kennedy viselt a hatvanas években.

Miközben Rachel a fülkében felpróbálta a fehér blúzt, hallotta, hogy két lány a mellette lévő fülkében beszélget.

– Láttad, mi van rajta? Honnan szerezte azt a filléres tunikát, a *Mangóból?*

– Miért gondolod, hogy van egyáltalán stílusa? Biztos az amerikai Vogue-ból szedi ezeket. Hahaha.

– Francesca azt mondta, hogy igazából nem is Amerikában született kínai. Az anyaországban született.

– Tudtam! Ugyanolyan szerencsétlen az arckifejezése, mint a szolgáimnak.

– Most legalább szerezhet egy pár rendes ruhát!

– Csak figyeld meg, a Youngok pénzével rohadtul ki fog kupálódni!

– Majd meglátjuk – a világon nincs annyi pénz, amivel ízlést is lehetne vásárolni.

Rachel megütközve jött rá, hogy a lányok róla beszélgetnek. Döbbenettel az arcán sietett ki a fülkéből, és majdnem beleütközött Aramintába.

– Jól vagy? – kérdezte a lány.

Rachel gyorsan összeszedte magát.

– Igen, igen, csak igyekszem kívül maradni a pánikhangulaton.

– De hát a pánik teszi olyan mulatságossá! Nézzük, mit találtál – mondta Araminta izgatottan. – Ó, jó szemed van! Ezeket egy jávai tervező készíti, mindegyiket kézzel festi.

– Nagyon szépek. Hadd fizessem ki ezeket – nem élhetek vissza a mamád nagylelkűségével. Még csak nem is ismer – mondta Rachel.

– Ugyan már! Ezek már a te ruháid. És a mamám nagyon szeretne megismerni!

– Majd megmondom neki, hogy fantasztikus boltot alakított ki. Minden annyira egyedi, engem arra emlékeztet, ahogy Nick unokatestvére öltözködik.

– Astrid Leong? „Az Istennő”, ahogy régebben hívtuk.

– Tényleg? – nevetett fel Rachel.

– Igen. Mindannyian leborultunk előtte, mindig olyan mesésen nézett ki, olyan természetesen elegáns volt.

– Tegnap is *tényleg* fantasztikusan nézett ki – jegyezte meg Rachel.

– Ó, hogy te tegnap is találkoztál vele? Mondd el pontosan, mi volt rajta – mondta izgatottan Araminta.

– Egy fehér, ujjatlan top a legfinomabb csipkével, amit valaha láttam, és egy szürke, szűkszárú, Audrey Hepburn stílusára emlékeztető selyemnadrág.

– Ki tervezte? – kérdezte Araminta.

– Fogalmam sincs. De ami különleges volt rajta, az a fülbevaló. Olyan volt, mint a navajo indiánok álomfogója, kivéve, hogy az egész drágakőből készült.

– Mesés lehetett! Bárcsak tudnám, hogy ki csinálta! – mondta Araminta.

Rachel elmosolyodott, mert meglátott egy szandált az egyik báli szigeti szekrény alján. Tökéletes, ha strandra megy az ember – gondolta, és közelebb lépett, hogy jobban szemügyre vegye. Egy kicsit nagy volt neki, úgyhogy visszament a próbafülke elé. A kiválasztott ruhák közül kettőnek – a fehér blúznak és az egyik kézzel festett ruhának – nyoma veszett.

– Hé, hová lett a… – kezdte, de ekkor megszólalt Araminta.

– Lejárt az idő, lányok! A butik bezárt!

Rachel megkönnyebbült, hogy a vásárlási láz befejeződött, és elindult megkeresni a szobáját. A kártyáján a „14. villa” felirat szerepeit. Követni kezdte az útbaigazító jelzéseket a kikötőtől a sziget belseje felé. A villa egy díszesre faragott faépület volt halvány korallszínű falakkal és légies fehér bútorokkal. A hátsó falat tulajdonképpen egy tolóajtó alkotta, amelyen keresztül először a teraszra, majd néhány lépcsőfok után egyenesen a tengerbe lehetett lépni.

Rachel leült a lépcsőre, és belenyújtotta a lábát a vízbe. A tenger jólesően hűvös volt, és annyira sekély, hogy a lány a fehér homokba dughatta a lábujjait. Alig tudta elhinni, hogy ott van. Mennyibe kerülhet egy ilyen villa egy éjszakára? Mindig azon tűnődött, vajon lesz-e akkora szerencséje az életben, hogy eljut egy ilyen nyaralóhelyre – esetleg a nászútján –, de azt sose gondolta volna, hogy egy leánybúcsú lesz az az alkalom. Hirtelen hiányozni kezdett neki Nick, és szerette volna, ha ő is itt van, hogy együtt élvezzék ezt a mennyei helyet. Miatta került egyik pillanatról a másikra ebbe a hihetetlen helyzetbe. Vajon hol lehet most? Ha a lányok az Indiai-óceán egyik szigetére jöttek, vajon hova a csudába mehettek a fiúk?

9

Nick

•

Makaó

– Kérlek, mondd, hogy nem azokkal megyünk – kérte Mehmet Sabanfi Nicket, amikor kiszálltak a gépből, és meglátták a rájuk váró egyforma, fehér Rolls-Royce Phantomok sorát.

– Ó, ez jellemző Bernardra – mosolygott Nick, és azon gondolkodott, vajon az ókorkutató Mehmet, aki Isztambul egyik előkelő családjából származott, mit gondolhat Bernard rajról. Bernard egy limuzinból bukkant fel. Mentazöld csíkos zakót, narancssárga, széles nyakkendőt és sárga, antilopbőr cipőt viselt. Taj Toh Luj *dato* egyetlen fia arról volt nevezetes, hogy kedvelte a „bátor, formabontó szabászatot" (ahogy a *Singapore Tattle* finoman nevezte), és arról is, hogy ő Ázsia legnagyobb bonvivánja. Vad, extravagáns partikat rendezett az az évi legmenőbb, nagyvilági körökben divatos helyén, mindig a legjobb DJ-ket szerződtette, a legszuperebb italokat, nőket – és sokak szerint a legjobb drogot – szolgálta fel.

– Niggák Makaón! – üvöltötte Bernard, és rapper stílusban emelte fel a kezét.

– B. Taj! Nem hiszem el, hogy ebben az ócska szardíniásdobozban utaztattál minket idáig! A G5-ösöd annyi ideig emelkedett, hogy közben kinőtt a szakállam. A család

Falcon 7X-ét kellett volna elhoznunk – panaszkodott Evan Fung (a Fung Electronics tulajdonosának fia).

– Apám most várja, hogy beállítsák a G650-esét, aztán megcsókolhatod a seggem, Fungus! – válaszolta Bernard.

Roderick Liang (a Liang Pénzügyi Csoport tulajdonosának sarja) közbeszólt.

– Én is a Bombardier-re szavazok. A Global 6000-esünknek olyan nagy az utastere, hogy hátraszaltózhatsz benne.

– Az ég szerelmére, buzikáim, lennétek szívesek abbahagyni ezt az ostoba versengést, és elindulhatnánk végre a kaszinókba? – szólt közbe Johnny Pang (az anyja egy Av-lány, *azok közül* az Avok közül).

– Oké, srácok, kapaszkodjatok a golyóitokba, mert nagyon különleges programmal készültem! – jelentette be Bemard.

Nick fáradtan mászott be az egyik tankszerű kocsiba, és reménykedett, hogy Colin legénybúcsúja és a hétvége különösebb balhé nélkül lezajlik. Colin egész héten nagyon ideges volt, és egy tesztoszteronba és whiskybe áztatott csapat elutazása a szerencsejátékosok Mekkájába nem kecsegtetett sok jóval.

– Ez nem egy oxfordi évfolyam-találkozó, amire számítottam – súgta oda Nicknek Mehmet.

– Hát, az unokatestvérét, Lionelt és kettőnket kivéve szerintem Colin nem ismer itt senkit – jegyezte meg fanyarul Nick a többi utasra pislogva. A pekingi hercegecskék és tajvani gazdag kölykök határozottan Bemard társaságának tűntek.

A Rolls-Royce-ok konvoja azon a part menti autópályán haladt, amely körbefutott a szigeten. Az út melletti gigantikus

méretű hirdetőtáblákon villódzott a kaszinók neve, és már kilométerekről csalogatta az arra járókat. Csakhamar megpillantották a településeket is: a hatalmas üveg- és betonkolosszusok élénk neonszínekkel pulzáltak a délutáni hőségben.

– Olyan, mint Las Vegas, kivéve, hogy itt szép a kilátás az óceánra – jegyezte meg Mehmet elragadtatva.

– Las Vegas játszótér ehhez képest. Az igazi nagyok ide jönnek játszani – mondta Evan.

A kocsik átpréselték magukat Makaó régi belvárosának szűk utcáin, Nick pedig közben megcsodálta a tizenkilencedik századi színes, portugál házakat. Arra gondolt, hogy Colin esküvője után jó lenne ide is elhozni Rachelt. A limuzinok végül a rua de Alfandegán álltak meg néhány gyanús külsejű bolt előtt. Bemard egy régi kínai gyógyszertárba vezette a társaságot, amelyben kopott üveges szekrényekben tárolták a ginzenget, az ehető madárfészkeket, a szárított cápauszonyt, a hamis orrszarvakat és a többi gyógynövény-különlegességet. Egy kis televízió előtt néhány idősebb hölgy üldögélt egy kupacban. Szemmel láthatóan valamilyen kínai szappanoperát néztek. Egy vékony, unott tekintetű kínai férfi fakó hawaii ingben a hátsó pultra támaszkodva figyelte a csoportot.

Bernard ránézett, és hetykén megszólalt:

– Azért jöttem, hogy ginzengzselét vegyek.

– Milyen fajtát akar? – kérdezte a férfi unottan.

– Béke hercegét.

– Mekkora üveggel?

– Másfél literest.

– Megnézem, van-e. Jöjjön velem – mondta a férfi, és hirtelen ausztrál akcentusra váltott. A csoport elindult utána az üzlet hátsó részébe. Átmentek egy sötét raktáron, amelyben a padlótól a mennyezetig kartondobozok sorakoztak. Mindegyikre ugyanazt pecsételték: „Kínai ginzeng, csak exportra." A férfi a sarokban finoman meglökött egy kartondobozkupacot, amely azonnal le is dőlt. Mögötte hosszú folyosó tárult a látogatók elé, amelyet kék LED-fényekkel világítottak meg.

– Egyenesen erre – mondta nekik a férfi.

Miközben a fiúk a folyosón lépkedtek, a kezdetben távolinak tűnő zaj egyre jobban felerősödött, míg végül a folyosó végén felnyílt egy sötétített üvegből készült automata ajtó, és a vendégek elé elképesztő látvány tárult.

A helyiség leginkább egy tornacsarnokhoz hasonlított, mivel mindkét oldalon lelátók álltak. Középen egy süllyesztett gödör körül hatalmas tömeg tombolt. Bár nem láttak át a közönségen, hallották az egymás húsába maró kutyák vérfagyasztó morgását.

– Üdvözlök mindenkit a világ legnagyobb, kutyaviadalokat rendező arénájában! – jelentette be büszkén Bernard. – Itt csak kanári-szigeteki kutyákat használnak, amik százszor vadabbak, mint a pitbullok. Ez baromi klassz lesz, emberek!

– Hol lehet fogadni? – kérdezte Johnny izgatottan.

– Oöö… ez nem törtvénytelen? – kérdezte Lionel, és idegesen bámult a harcolók felé. Nick látta, hogy Lionel nem is akar odanézni, de magával ragadja őt a két óriási kutya látványa, az izmaik, a szemfogaik és az inaik, ahogy a saját vérükkel szennyezett ketrecekben forgolódnak.

– Hát persze hogy törvénytelen! – válaszolta Bernard.

– Erről én nem tudok, Bemard. Colin és én nem engedhetjük meg magunknak, hogy elkapjanak valami illegális kutyaviadalon az esküvő előtt – folytatta Lionel.

– Te tipikus szingapúri vagy! Mindentől annyira rettegsz! Ne legyél már ilyen rohadtul unalmas! – vágta oda Bemard megvetően.

– Nem ez a lényeg, Bernard. Ez egyszerűen kegyetlenség – szólt közbe Nick.

– *Alamak,* mi vagy te? A Greenpeace tagja, vagy mi? Egy nagyszerű tradíció részese lehetsz. Ez sport! Ezeket a kutyákat évszázadokon át arra tenyésztették a Kanári-szigeteken, hogy harcoljanak – dúlt-fúlt tovább Bemard, és hunyorgott Nickre.

A tömeg kántálása fülsiketítővé vált, ahogy a küzdelem a tetőfokára hágott. A kutyák egymás torkába mélyesztették a fogukat, meg akarták fojtani a másikat. Nick látta, hogy a barna kutya torka körüli bőr félig le van már tépve, és minduntalan odacsapódik a másik állat orrához.

– Eleget láttam – mondta, és hátat fordított.

– Ugyan már, *lah!* Ez egy LEGÉNYBÚCSÚ! Ne rontsd el a mulatságot, Nickyboy! – üvöltötte oda neki Bernard a tömeget túlkiabálva. Az egyik kutya fülsértő vonyítást hallatott, amikor a másik beleharapott a hasába.

– Nincs ebben semmi szórakozás – közölte Mehmet határozottan, aki érezte, hogy a szétfröccsenő élénkpiros vér látványa teljesen felkavarta a gyomrát.

– Jaj, *baj sing,*[46] a kecskekúrás talán nem hagyomány a ti országotokban? Hát nem úgy gondoljátok mind, hogy a kecskepunci hasonlít legjobban a vaginához? – hőbörgött Bemard tovább.

Nick megfeszítette az állkapcsát, de Mehmet csak nevetett.

– Tapasztalatból beszélsz?

Bemard orrlyukai kitágultak, és szemmel láthatóan megpróbálta eldönteni, megsértették-e vagy sem.

– Bemard, miért nem maradsz nyugton? Akik nem akarnak itt maradni, elmehetnek a szállodába, aztán később találkozhatunk-javasolta diplomatikusan Colin.

– Nekem jó.

– Oké, én elviszem a csoportot a szállodába, aztán találkozzunk a…

– *Vah lan!*[47] Én ezt az egészet neked szerveztem, és te nem maradsz itt?! – üvöltötte idegesen Bemard.

– Oöö… őszintén szólva, ez engem se nagyon érdekel – mondta Colin, és bocsánatkérőn nézett Bernardra.

A férfi elhallgatott, és nem tudta, mit csináljon. Nézni akarta a viadalt, ugyanakkor azt is ki akarta élvezni, ahogy a szálloda igazgatója hajbókol előtte, amikor odahajtanak a bejárathoz.

– Végül is a te bulid, *lah* – morogta durcásan.

---

[46] Rasszista megjegyzés a szikhekre, jelen esetben a közel-keleti származásúakat illeti. *(a Szerző)*

[47] Pénisz *(hokkien).* Ez a rendkívül népszerű és sokféleképpen használatos kifejezés a hanglejtéstől függően bármit jelenthet, például: „hűha”, vagy a „francba”. *(a Szerző)*

A Wynn Makaó luxus kivitelezésű előcsarnokában egy hatalmas, aranyozott mennyezeti freskó díszelgett, amelyen a kínai csillagképek sorakoztak. Legalább a csoport fele megkönnyebbült, amikor olyan helyet látott maga körül, ahol az állatokat huszonkét karátos arany borította vér helyett. A recepción Bernard szokásos dühkitörését adta elő, amiről általában híres volt.

– Mi a franc?! Én dupla VIP vagyok itt, és legalább egy hete lefoglaltam a hotel legjobb lakosztályát. Hogyhogy nincs kész? – üvöltött az igazgatóval.

– Elnézését kérem, Mr. Taj. Az elnöki lakosztályból délután négy órakor kell kijelentkezni, így az előző vendégek még nem hagyták el a szállásukat. De amint ez megtörténik, azonnal rendbe hozzuk a lakosztályt, és haladéktalanul átadjuk Önöknek – mondta az igazgató.

– Kik azok a kurvapecérek? Fogadok, hogy hongkongiak! Azok a *ja ja*[48] hongik mindig azt képzelik, hogy övék a világ!

Az igazgató arcáról nem tűnt el a mosoly, miközben Bernard káromkodását és sértéseit hallgatta. Nem akart semmi olyasmit tenni, ami veszélyeztethette volna Taj Toh Luj *dato* fiának kényelmét – a fiú olyan sokat szokott veszteni a bakkaraasztalnál.

– A társaságnak foglalt szalonlakosztályok azonban rendelkezésére állnak. Hadd kísérjem önöket oda néhány üveg Cristal társaságában, dinit kedvel.

---

[48] Jávai eredetű szingapúri szleng, jelentése: 'arrogáns', 'kivagyi'. *(a Szerző)*

– Nem fogom bemocskolni a lábam abban a patkánylyukban! A duplexet akarom, semmi mást – közölte Bernard ingerülten.

– Bernard, miért nem megyünk el először a kaszinóba? – javasolta Colin nyugodtan. – Úgyis azt akartuk csinálni.

– Elmegyek a kaszinóba, de a legjobb VIP-játéktermet kell adniuk, méghozzá azonnal – követelte Bernard.

– Természetesen, természetesen. Önnek mindig az exkluzív játéktermet biztosítjuk, Mr. Taj – mondta az igazgató gyorsan.

Ebben a pillanatban lépett be Alistair Cseng az előcsarnokba, és egy kissé meggyötörtnek tűnt.

– Alistair! De örülök, hogy megtaláltál minket – köszöntötte szívélyesen Colin.

– Mondtam neked, hogy nem lesz gond. Szárnyashajóval csak félórára van Hongkong, és én úgy ismerem Makaót, mint a tenyeremet – amikor lógtam a suliból, mindig ide jöttünk az osztálytársaimmal – mondta Alistair, majd észrevette Nicket, odament hozzá, és megölelte.

– Milyen megható! Ő a pasid, Nickyboy? – ugratta őket Bernard.

– Alistair az unokatestvérem – válaszolta Nick.

– Szóval egymás pöcsével játszottatok gyerekkorotokban, fiúk – mondta Bernard, majd nevetett a saját viccén.

Nick nem vett róla tudomást, csak azon csodálkozott, hogy lehetséges az, hogy Bernard semmit sem változott kölyökkoruk óta. Odafordult az unokatestvéréhez, és így szólt:

– Azt hittem, eljössz hozzám tavasszal New Yorkba. Mi történt?

– Egy lány történt, Nick.

– Tényleg? És ki az a szerencsés?

– Kittynek hívják. Fantasztikusan tehetséges színésznő Tajvanon. Jövő héten találkozhatsz vele. Elhozom Colin esküvőjére.

– Szuper! Alig várom, hogy megismerjem azt a lányt, aki végre ellopta a szívtipró szívét – ugratta Nick. Alistair még csak huszonhat éves volt, de babaarca igazán jóképűvé tette, és laza stílusa miatt máris az a hír járta róla, hogy számos összetört szívet hagyott maga után, amerre járt a Csendes-óceán partjainál. (A hongkongi, szingapúri, thaiföldi, tajpeji, sanghaji és vancouveri kalandjai mellett egy a sydney-i egyetemen megismert, diplomatacsaládból származó lány annyira beleesett, hogy egy csomó gyógyszert szedett be csak azért, hogy felhívja magára a fiú figyelmét.)

– Úgy hallottam, hogy te is elhoztad a barátnődet Szingapúrba – mondta Alistair.

– A pletyka gyorsan terjed, nem igaz?

– Anyám a „Rádió 1 Ázsiá”-tól hallotta.

– Tudod, kezdem azt hinni, hogy Cassandra figyeltet engem – mondta kényszeredetten Nick.

A csapat belépett a tágas kaszinóba, ahol a játékasztalok barackszínű fényben ragyogtak. Colin végigsétált a tengeri rózsa mintás szőnyegen, és a Texas hold’em asztal felé vette az irányt.

– Colin, a VIP-szalonok erre vannak – figyelmeztette Bernard, és megpróbálta a nagy játékosoknak fenntartott helyiségek felé irányítani a vőlegényt.

– De ötdolláros pókert sokkal jobb játszani – vitázott Colin.

– Nem, nem, mi mogulok vagyunk, ember! Csak azért rendeztem azt a jelenetet az igazgatóval, hogy megkapjuk a legjobb VIP-termeket. Miért akarsz vegyülni azokkal a büdös kínaiakkal odakint? – mondta Bernard.

– Hadd játsszak itt is egy kicsit, aztán bemegyek a VIP-terembe is, oké? – kérte Colin.

– Jövök veled – mondta Alistair, és leült az egyik székre.

Bemard kényszeredetten elmosolyodott, de úgy nézett rájuk, mint egy veszett boston terrier.

– Hát, én bemegyek a VIP-terembe. Ezeknél a gyerekeknek való asztaloknál nem tudok játszani – csak akkor játszom jól, ha legalább harmincezret teszek fel – fanyalgott Bernard. – Ki jön velem?

A társaság nagy része követte vezérét, kivéve Nicket, Mehmetet és Lionelt. Colin arca elborult.

Nick leült Colin mellé.

– Figyelmeztetlek titeket, fiúk, hogy két év New York után eléggé jól csalok. Készüljetek, leckét kaptok a mestertől. Colin, mit is játszunk? – mondta, hogy oldja kissé a hangulatot.

A krupié profi mozdulatokkal osztani kezdte a lapokat, Nick pedig magában füstölgött. Bernard mindig is bajkeverő volt. Miért is lenne ez másképp ezen a hétvégén?

SZINGAPÚR, 1986

Minden olyan gyorsan történt. Nick már csak arra emlékezett, hogy hideg sár van a feje alatt, és egy furcsa arcú valaki néz rá. Sötét bőr, barnásfekete haj.

– Jól vagy? – kérdezte a sötét bőrű fiú.

– Azt hiszem – válaszolta Nick, és lassan kitisztult a kép. A háta csuromvíz és sár volt, miután belelökték az árokba. Lassan felkelt és körülnézett. Bernard gúnyosan nézett rá, arca vörös volt, és a karját úgy fonta keresztbe, mint egy dühös öregember.

– Megmondom a mamámnak, hogy megütöttél! – kiáltotta oda a fiúnak.

– Én pedig megmondom a mamámnak, hogy mindenkit terrorizálsz. És nem ütöttelek meg, csak meglöktelek – mondta a fiú.

– Semmi közöd nem volt hozzá, mit csinálok! Móresre akarom tanítani ezt a kis férget! – sziszegte Bernard.

– Láttam, hogy az árokba lökted. Meg is sérülhetett volna. Miért nem valaki olyannal kezdesz, aki a te méreted? – felelte a fiú nyugodtan, és egyáltalán nem ijedt meg Bernardtől.

Ebben a pillanatban egy aranyszínű Mercedes limuzin fékezett le az iskola előtt. Bernard odapillantott, majd Nickhez fordult.

– Ezzel még nincs vége. Holnap jön a második rész, készülj fel rá – szétrúgom a segged.

Beült az autó hátsó ülésére, becsapta az ajtót, és a kocsi elhajtott.

A fiú, aki Nick segítségére sietett, így szólt:

– Jól vagy? Vérzik a könyököd.

Nick odanézett, és látta, hogy vér csorog a jobb karjából. Nem tudta, mit kell tennie. Bármelyik pillanatban megjöhettek érte a szülei, és ha az anyja jön érte, akkor kiborul, amikor meglátja, hogy ennyire vérzik. A fiú elővett a zsebéből egy tökéletesen összehajtogatott fehér zsebkendőt, és odanyújtotta Nicknek.

– Itt van, használd ezt – mondta.

Nick elvette megmentőjétől a zsebkendőt, és rászorította a könyökére. Már korábban is látta ezt a fiút. Colin Khoo. Ebben a félévben érkezett, és nehéz volt nem észrevenni karamellszínű bőrét, göndör haját azzal a különös, világosbarna csíkkal a frufrujában. Nem egy osztályba jártak, de Nick tornaórán észrevette, hogy a fiú egyedül edz az úszáson Lee edzővel.

– Mit csináltál, hogy így felhúztad Bernardot? – kérdezte Colin.

Nick korábban sose hallotta ezt a kifejezést, de tudta, mit jelent.

– Észrevettem, amikor megpróbálta lelesni a matekdolgozatomat, úgyhogy szóltam Miss Ngnek. Bajba került, és elküldték Csia igazgató úr szobájába. Most verekedést akar provokálni.

– Bernard mindenkibe beleköt – mondta Colin.

– Ti jóbarátok vagytok? – kérdezte óvatosan Nick.

– Nem igazán. Az apja üzleti kapcsolatban van a családommal, úgyhogy azt mondták, legyek vele kedves – mondta Colin. – De őszintén szólva, ki nem állhatom.

Nick elmosolyodott.

– Hú, egy percig azt hittem, Bernardnak van egy barátja.

Colin felnevetett.

– Igaz, hogy Amerikából jöttél?

– Itt születtem, de kétéves koromban Los Angelesbe költöztünk.

– És milyen Los Angeles? Hollywoodban laktál? – kérdezte Nick. Még soha nem találkozott maga korabeli fiúval, aki Amerikában lakott.

– Nem Hollywoodban. De nem messze onnan – Bel Airben.

– Szeretnék egyszer elmenni a Universal Stúdióshoz. Láttál ott híres filmsztárokat?

– Folyton. Nem akkora dolog, ha ott laksz.

Colin úgy nézett Nickre, mintha felmérné őt.

– Elmondok neked valamit, de meg kell esküdnöd, hogy senkinek sem adod tovább.

– Oké, persze – válaszolt Nick őszintén.

– Mondd, hogy „esküszöm”.

– Hallottál már Sylvester Stallonéról?

– Persze.

– A szomszédban lakott – mondta Colin alig hallhatóan.

– Ugyan már, ez hülyeség – mondta Nick.

– Nem kamuzok! Ez az igazság. A hálószobámban van egy dedikált fénykép tőle.

Nick felugrott a fémkorlátra, amely az árok előtt állt, és ügyesen egyensúlyozott rajta. Úgy sétált fel-alá, mint a kötéltáncosok.

– Mit keresel itt ilyen későn? – érdeklődött Colin.

– Mindig későn jövök ide. A szüleim nagyon elfoglaltak, és néha elfelejtenek hazavinni. Te miért vagy itt?

– Vizsgáznom kellett mandarinból. Nem hiszik, hogy elég jó vagyok, pedig mindennap jártam órákra Los Angelesben.

– Én is szívok a mandarin miatt. Azt a tárgyat szeretem a legkevésbé.

– Üdvözöllek a klubban – mondta Colin, és felugrott Nick mellé a korlátra. Ekkor odahajtott melléjük egy óriási fekete autó. A hátsó ülésen kuporgott az egyik legkülönösebb nő, akit Nick valaha látott. Hatalmas tokája volt, körülbelül hatvanéves lehetett, minden ruhája fekete volt, beleértve a kalapját is, az arcát pedig fátyol takarta, amelynek szélét fehér szegély díszítette. Úgy nézett ki, mintha épp akkor lépett volna ki egy némafilmből.

– Megjöttek értem – mondta izgatottan Colin. – Majd még találkozunk.

Kiszállt egy egyenruhás sofőr, és kinyitotta Colinnak az ajtót. Nick észrevette, hogy a kocsi ajtaja fordítva nyílt, mint általában, a sofőr felőli oldalon. Colin bemászott a nő mellé, aki lehajolt, és arcon csókolta őt. Colin kinézett Nickre, és szemmel láthatóan zavarba jött, hogy a fiú szemtanúja volt ennek a jelenetnek. A nő rámutatott Nickre, és mondott valamit Colinnak, míg a sofőr várt az indulást engedélyező utasításra. Egy perccel később Colin újra kiugrott a kocsiból.

– A nagymamám szeretné tudni, hogy elvigyünk-e haza – kérdezte.

– Nem, nem, a szüleim már úton vannak idefelé – válaszolta Nick. Colin nagymamája lehúzta az ablakot, és odaintette a fiút a kocsihoz. Az idős hölgy meglehetősen ijesztő volt.

– Már majdnem hét óra. Ki jön érted? – kérdezte aggódva, mert látta, hogy már sötétedik.

– Valószínűleg a papám – válaszolta Nick.

– Nos, túl késő van ahhoz, hogy egymagadban itt álldogálj. Hogy hívják az apádat?

– Philip Young.

– Te jó ég! Philip Young-James fia! Sir James Young a nagyapád?

– Igen, ő.

– Nagyon jól ismerem a családodat. Minden nénikédet ismerem, Felicityt, Victoriát, Alixot – és Harry Leong a nagybácsid. Tulajdonképpen szinte egy család vagyunk! Winifred Khoo vagyok. Nem a Tyersall Parkban laksz?

– A szüleimmel nemrég a Tudor Close-ra költöztünk – válaszolt Nick.

– Az nagyon közel van hozzánk. Mi a Berrima Roadon vagyunk. Menjünk, hadd hívjam föl a szüleidet, hogy tudjam, biztosan elindultak-e – mondta, és felvette a kocsiba szerelt telefont az előtte lévő állványról. – Tudod a telefonszámotokat, szívem?

Colin nagymamája gyorsan intézkedett, és a szolgálótól csakhamar megtudta, hogy Mrs. Young váratlanul Svájcba utazott, Mr. Young pedig egy sürgős ügy miatt nem tud eljönni a munkahelyéről.

– Legyen szíves, hívja fel Mr. Youngot, és mondja meg neki, hogy Winifred Khoo majd később hazaviteti Nicholas úrfit – mondta a telefonba. Mielőtt Nick egyáltalán felfoghatta volna, mi történik, máris a Bentley Mark VI belsejében találta magát Colin és a duci, fekete fátylas hölgy között.

– Tudtad, hogy az édesanyádnak ma el kellett utaznia? – kérdezte Winifred.

– Nem, de ilyesmi gyakran előfordul – válaszolt halkan Nick.

Nahát, ez az Eleanor Young! Milyen felelőtlen! Hogy engedhette meg Sang Szu Ji, hogy a fia elvegyen egy ilyen Szung lányt, fel nem foghatom! Winifred magában füstölgött egy kicsit, aztán odafordult a fiúhoz, és rámosolygott.

– Micsoda véletlen! Örülök, hogy te és Colin barátok vagytok.

– Most találkoztunk először – vágott közbe Colin.

– Colin, ne légy udvariatlan! Nicholas az osztálytársad, és a családjaink már régóta ismerik egymást. Hát persze, hogy barátok vagytok.

Winifred Nickre nézett, megint rámosolygott, és így folytatta:

– Colin nem sok barátot szerzett, amióta visszaköltözött Szingapúrba, ezért eléggé magányos. Úgyhogy majd gondoskodom róla, hogy tudjatok együtt játszani.

Colin és Nick döbbenten ült a kocsiban, de tulajdonképpen megkönnyebbültek. Colin megütközött azon, milyen barátságos Nickhez a nagyanyja, aki különben nagyon kritikus mindenkivel, sőt kifejezetten megtiltotta, hogy bárkit elhívjon

hozzájuk. Nemrég úszás után megpróbált áthívni egy fiút a St. Andrew'sból, de csalódottságára a nagyanyja ezt mondta:

– Colin, nem hívhatunk el akárkit, ugye? Először tudnunk kell, milyen családból jön. Ez nem Kalifornia – óvatosnak kell lenned, és itt meg kell fontolnod, kikkel barátkozol.

Ami Nicket illeti, örült, hogy valaki hazaviszi, és izgatottan várta, hogy lássa, vajon Colinnak tényleg van-e aláírt Rambo-fotója.

10

EDDIE, FIONA ÉS A GYEREKEK

•

HONGKONG

Eddie az öltöző Anjou-liliommal díszített szőnyegén ült, és óvatosan kicsomagolta a szmokingját, amely nemrég érkezett Olaszországból. Az öltönyt egyébként kifejezetten Colin esküvőjére rendelte. Gondosan piszkálgatta a csomagolásra ragasztott matricát, mert mindenféle címkét és matricát szeretett megőrizni. Volt egy erre rendszeresített Smythson bőrnotesze, amelybe betette az összes kincsét. A sikeres művelet után lassan kiemelte a becsomagolt ruhadarabot a papírdobozból.

Legelőször felpróbálta az éjkék nadrágot. *Bassza meg, szűk!* Megpróbálta begombolni, de bármennyire is behúzta a hasát, az a rohadt gomb nem közeledett a lyukhoz. Mérgesen levette a nadrágot, és megnézte a méretet. A 90-es szám állt a címkén, ami rendben lévőnek tűnt, tekintve, hogy pont kilencvenes volt a derékbősége. Lehetséges, hogy három hónap alatt ennyit hízott? *Nem létezik. Azok a hülye olaszok biztos eltévesztették a méretet. Annyira jellemző!* Gyönyörű dolgokat csinálnak, de mindig van egy-két probléma a holmikkal, mint például azzal a Lamborghinivel is, amit egyszer vett. Hála istennek, sikerült megszabadulnia attól a lószartól, és vehetett egy Aston Martint. Holnap első dolga lesz, hogy felhívja Felix Caracenit, és lehordja

a sárga földig. Még azelőtt el kell intézni a dolgot, hogy jövő héten Szingapúrba utazna.

Fehér ingben, fekete zokniban és fehér alsónadrágban állt a tükör előtt, és felpróbálta a zakót is. Hála istennek, az legalább jó volt. Amikor azonban a felső gombot is begombolta, elkeseredve tapasztalta, hogy az anyag ráncot vet a hasán. Odament a házi telefonhoz, megnyomta a gombot, és beleszólt:

– Fi! Fi! Azonnal gyere az öltözőmbe!

Fiona pár pillanat múlva belépett. Csak egy fekete köntös és puha papucs volt rajta.

– Fi! Szoros ez a zakó? – kérdezte Eddie a feleségét, amikor újra begombolta a szmokingot, és hadonászni kezdett a karjával, akárcsak egy szárnyát próbálgató vadliba.

– Ne mozogj, akkor megmondom – válaszolta Fiona.

Eddie letette a karját, de továbbra is egyik lábáról a másikra állt, és türelmetlenül várta a választ.

– Határozottan szűk – mondta a felesége végül. – Nézd csak meg a hátát. A középső varrás nem sima. Híztál, Eddie.

– Hülyeség! Az elmúlt pár hónapban legfeljebb fél kilót szedhettem fel, de azt se azóta, hogy méretet vettek rólam márciusban.

Fiona nem szólt semmit, csak álldogált a férjével szemben. Nem akart vele vitatkozni, hiszen annyira nyilvánvaló volt a helyzet.

– A gyerekek készen állnak a szemlére? – kérdezte Eddie.

– Épp most öltöztetem őket.

– Mondd meg nekik, hogy öt percük van. Russel Wing háromra jön, hogy készítsen rólunk néhány családi fotót az

esküvői ruháinkban. Az *Orange Daily* írni akar rólunk az esküvővel kapcsolatban.

– Nem is mondtad, hogy Russel átjön ma!

– Most jutott eszembe. Tegnap hívtam fel. Nem várod el, ugye, hogy mindenre emlékezzek, amikor sokkal fontosabb dolgok járnak a fejemben?

– De nekem több időre van szükségem, ha fotózásra kell felkészülnöm. Nem emlékszel, mi történt legutóbb is, amikor a *Hong Kong Tattle* fényképezett le minket?

– Akkor most szólok. Úgyhogy ne húzd az időt, menj, és készülj.

Constantine, Augustine és Kalliste engedelmesen állt egy sorban a makulátlan nappaliban. Mindnyájan a legújabb Ralph Lauren Kids ruháikat viselték. Eddie a plüssbársony kanapéra vetette magát, és minden gyerekét egyenként végigmérte. Eközben Fiona, a kínai szolgálólány és az egyik filippínó dada a közelben várt.

– Augustine, szerintem a Gucci cipődet kellene felvenned, és nem ezt a Bally mokaszint.

– Melyiket? – kérdezte Augustine, alig hallhatóan suttogva.

– Mi? Beszélj hangosabban! – kiáltott rá Eddie.

– Melyiket vegyem fel? – kérdezte újra Augustine, de ezúttal sem volt sokkal hangosabb.

– Természetesen a burgundivöröset, aminek vörös és zöld szegélye van – mondta Eddie, és lesújtó pillantást vetett a hatéves gyerekre. – Hát nem látod? Nem gondoltad komolyan, hogy fekete cipőt vehetsz a khaki nadrághoz, ugye?

Augustine elvörösödött, és majdnem elsírta magát.

– Jól van, a teázás rendben lesz. Most pedig menjetek, és öltözzetek át az esküvői ruhátokba. Igyekezzetek. Öt percet adok.

Fiona, a dada és a szolgálólány gyorsan visszakísérte a gyerekeket a hálószobájukba.

Tíz perc múlva, amikor Fiona egyszerű, szürke, félvállas ruhájában lement a lépcsőn, Eddie nem akart hinni a szemének.

– *Jau moh kau csor?*[49] Mi az ördög *ez?*

– Hogy érted? – kérdezte Fiona.

– Ez a ruha! Úgy nézel, ki, mint aki gyászol valakit!

– Ez egy Jil Sander. Imádom. Megmutattam a képét, és beleegyeztél.

– Nem emlékszem, hogy valaha is láttam volna ennek a ruhának a fotóját. Soha nem bólintottam volna rá. Úgy nézel ki, mint valami özvegy vénkisasszony.

– Nincs olyan, hogy özvegy vénkisasszony, Eddie. A vénkisasszonyok nincsenek férjnél – jegyezte meg Fiona hűvösen.

– Nem érdekel. Hogy nézhetsz ki úgy, mint aki a siralomházban ül, amikor mi mind olyan jól nézünk ki? Nem látod, milyen szép, színes a gyerekek ruhája? – mondta Eddie a gyerekeire mutatva, akik zavartan álldogáltak a lépcső mellett.

– A jádegyémánt nyakláncot veszem fel hozzá, és a jáde art deco fülbevalót.

– Akkor is úgy fogsz kinézni, mint aki temetésre megy. Az év esküvőjére vagyunk hivatalosak, királyok és királynők lesznek

---

[49] Eltévesztetted? *(kantoni)*

jelen a világ leggazdagabb emberei társaságában, plusz a családom összes tagja. Nem akarom, hogy az emberek azt higgyék, nem engedhetem meg magamnak, hogy a feleségem normális ruhákat vegyen…

– Eddie, először is, ezt a saját pénzemből vásároltam, mivel sosem fizeted ki a ruháimat. Ez pedig az egyik legdrágább ruha, amit valaha vettem.

– Hát, nem tűnik elég drágának.

– Eddie, mindig ellentmondásba keveredsz magaddal – mondta Fiona. – Először azt mondod nekem, hogy drágább ruhákban járjak, mint az unokatestvéred, Astrid, de aztán mindent kritizálsz, amit megveszek.

– Akkor kritizállak, amikor olyasmit hordasz, ami olcsónak tűnik. Ez szégyen rám nézve, és szégyen a gyerekeidre nézve is.

Fiona hitetlenkedve rázta meg a fejét.

– Neked fogalmad sincs, mi tűnik olcsónak, Eddie. Mint például az a fényes szmoking, ami rajtad van. Na, az olcsónak tűnik. Különösen, amikor látszik, hogy biztosítótűk tartják a nadrágodat.

– Hülyeség. Ez a szmoking hatezer euróba került. Mindenki látja rajta, hogy drága volt. Az anyag is, a szabás is, különösen, ha rendesen megcsinálják. A tűk csak átmenetileg vannak ott. A fotózáskor majd kiveszem őket, és senki sem fog látni semmit.

Megszólalt a csengő, és egy finom, szimfóniaszerű dallamot játszott le.

– Ez biztosan Russel Wing lesz. Kalliste, vedd le a szemüvegedet. Fi, menj, és öltözz át – most rögtön.

– Miért nem mész el a ruhásszekrényemhez, és választod ki, amit szerinted fel kéne vennem? – kérdezte Fiona, mert nem akart tovább vitatkozni.

Abban a pillanatban Russel Wing sztárfotós lépett be a nappaliba.

– Nézzenek oda, a Csengek! Hú, *gum leng, ah!*[50] – kiáltott fel.

– Helló, Russel – köszöntötte széles mosollyal Eddie. – Köszönjük, köszönjük, csak miattad vagyunk ilyen elegánsak!

– Fiona, fantasztikusan néz ki ebben a ruhában! Nem az egyik jövő évi Raf Simons vagy Jil Sander? Honnan tudta megszerezni? Múlt héten fotóztam ebben Maggie Csöngöt a *Vogue China* számára.

Fiona nem válaszolt.

– Ó, én mindig figyelek arra, hogy a feleségem csakis a legjobbat kapja, Russel. Gyere, gyere, igyunk egy konyakot, mielőtt elkezdjük. *Um szaj hak hej*[51] – mondta Eddie vidáman. Aztán odafordult Fionához.

– Drágám, hol vannak a gyémántjaid? Menj, és vedd fel azt a gyönyörű art deco nyakláncot, aztán Russel elkezdheti a fotózást. Nem akarjuk, hogy nagyon elhúzódjon a program, ugyebár?

Amikor Russel elkattintotta a Cseng családról az utolsó fotókat is, mindenki kiment az előcsarnokba, hogy odaálljon a lipicai csődört ábrázoló hatalmas bronzszobor elé. Eddie-nek újabb nyugtalanító gondolata támadt. Mihelyt Russel kilépett az

---

[50] Milyen gyönyörű! *(kantoni)*

[51] Nincs szükség udvariaskodásra. *(kantoni)*

ajtón, kezében egy ajándék üveg konyakkal és az összes felszerelésével, Eddie odahívta nővérét, Cecíliát.

– Cecília, te és Tony milyen színű ruhában lesztek Colin esküvőjén?

– Mi az ördögről beszélsz?

– A ruhád színéről, Cecília. Arról a ruháról beszélek, amit az esküvőre vesztek fel.

– A ruhám színét? Honnan tudhatnám? Még egy hét van addig – még el se kezdtem gondolkodni arról, mit veszek fel, Eddie.

– Nem vettél új ruhát a menyegzőre? – kérdezte döbbenten Eddie.

– Nem, miért, kellett volna?

– Nem hiszem el! És Tony? Ő mit vesz fel?

– Valószínűleg a sötétkék öltönyét. Azt, amit mindig szokott.

– Nem is vesz szmokingot?

– Nem. Elvégre nem az *ő* esküvője lesz, Eddie!

– A meghívón az van, hogy „ünnepi öltözékben", Cecilia.

– De Szingapúrban senki se veszi ezt komolyan, Eddie. A szingapúri férfiaknak nincs stílusuk, és lefogadom, hogy a fele társaság még öltönyt se vesz. Mind azokat a szörnyű, kívül hordott, batikolt ingeket veszik majd fel.

– Szerintem tévedsz, Cecilia. Colin Khoo és Araminta Lee esküvőjéről van szó – ott lesz a társadalom krémje, és mindenki úgy fog felöltözni, hogy imponáljon.

– Akkor csak rajta, Eddie.

Bassza meg, bassza meg – gondolta Eddie. Az egész családja úgy fog kinézni, mint a parasztok. Ez annyira jellemző! Arra

gondolt, vajon meg tudná-e győzni Colint, hogy változtasson az ültetésen, és ne kelljen a szülei és a testvérei mellett ülnie.

– Tudod, mit vesz fel anya és apa?

– Ha hiszed, ha nem, fogalmam sincs.

– Hát, akkor is össze kell hangolnunk a családtagok ruhájának színét. Sok újságíró lesz ott, és biztos akarok lenni benne, hogy nem ütköznek majd a színeink. Ne viselj semmi szürkét az eseményen. Fionán egy szürke Jil Sanders estélyi lesz. Az előző esti vacsorán pedig egy levendulaszínű Lanvint vesz fel. A templomba viszont egy pezsgőszínű Carolina Herrerát választott. Felhívnád anyát, hogy elmondd ezt neki?

– Persze, Eddie.

– Elküldjem neked ezt SMS-ben is? – aggodalmaskodott tovább Eddie.

– Igen. Vagy ahogy akarod. Most mennem kell, Eddie. Jake-nek megint vérzik az orra.

– Ó, majdnem elfeledkeztem róla. Mit vesz fel Jake? Az én fiaim mind Ralph Lauren szmokingban lesznek sötétlila övsállal…

– Eddie, tényleg mennem kell. Ne aggódj, Jake-en nem lesz szmoking. Ha szerencsém lesz, rá tudom venni, hogy tűrje be az ingét.

– Várj, várj, mielőtt elmész, beszéltél már Alistairrel? Ugye, már nem akarja elhozni azt a Kitty Pongot?

– Már késő. Alistair tegnap elment.

– Micsoda?! Senki se mondta nekem, hogy ilyen korán elmegy.

– Mindig úgy volt, hogy pénteken megy, Eddie. Ha jobban figyelnél ránk, akkor tudhatnád.

– De miért ment ilyen korán Szingapúrba?

– Nem Szingapúrba ment. Makaóra utazott Colin legénybúcsújára.

– MICSODAAA??? Colin legénybúcsúja ezen a hétvégén van? Ki a franc hívta meg Alistairt a legénybúcsúra?

– Erre tényleg *tőlem* vársz választ?

– De Colin velem sokkal jobb viszonyban van! – üvöltötte Eddie, és a feje majd felrobbant. Aztán hirtelen reccsenés hallatszott: a nadrágja kettészakadt az ülepén.

11

Rachel

•

Szamszára

A partizó lányok a naplementét csodálva vacsoráztak a hófehér tengerparti homokban felállított pavilon alatt. A fejük fölé kifeszített narancssárga selymet friss szellő lengette, körülöttük ezüstös lámpások világítottak. Az alkony felkavarta a nyugodt tengert, a víz smaragdzöld hullámokat vetett a part mentén, és a táj akár a *Condé Nast Traveler* magazin egyik fotója is lehetett volna. Az idilli képet csak a vacsorázok beszélgetése rontotta el kissé. Amikor felszolgálták az első fogást – Boston-salátát pálmaszívsalátával és kókusztejes öntettel –, a Rachel-től balra ülő lánycsapat azzal szórakoztatta magát, hogy egy másik lány fiúját szedte ízekre.

– Szóval, azt mondod, most lett belőle alelnök? De hát nem egy befektetési banknál, hanem a kiskereskedelemben dolgozik, nem? Beszéltem a barátommal, Roderickkel, aki azt mondja, Simon valószínűleg hat-nyolcszázezret keres alapfizetésként, ha szerencséje van. És nem kap több milliós prémiumot, mint a befektetési bankárok – fanyalgott Lauren Lee.

– A másik baj a családja. Nem ő a legidősebb gyerek. Öt testvér közül ő a második legfiatalabb – prédikált Parker Yeo. – A szüleim nagyon jól ismerik a Tingeket, és hadd mondjam el

nektek, hogy minden tiszteletük ellenére nem tartoznak azok közé, akiket gazdagnak lehetne nevezni – anyu azt mondja, hogy maximum kétszázmilliójuk lehet. Ha azt öt felé elosztjuk, Simon legjobb esetben is negyvenet örököl. És addig még nagyon sok idő eltelik. A szülei még elég fiatalok. Az apja nem indul újra a parlamenti választásokon?

– Csak azt akarjuk, hogy neked jó legyen, Isabel – paskolta meg a kezét együttérzéssel Lauren.

– De… de én azt hiszem, tényleg szeretem… – dadogta Isabel.

Francesca Shaw félbeszakította.

– Isabel, megmondom neked úgy, ahogy van, mert itt mindenki csak kerülgeti a forró kását, nehogy udvariatlan legyen. *Nem engedheted meg* magadnak, hogy beleess Simonba. Hadd világítsam meg. Legyünk nagylelkűek, és tegyük fel, hogy Simon összehoz nyomorult nyolcszázezret évente. Adózás és a járulékok[52] befizetése után marad félmillió. Hol fogtok lakni *ennyi* pénzből? Gondold csak át – hálószobánként legalább egymilliót kell számítanod, és legalább három hálószoba kell. Szóval hárommillió dollár kell egy lakásra Bukit Timahban. A jelzálog és az ingatlanadó évente százötvenezer. Aztán mondjuk,

---

[52] Szingapúrban mindenki kötelezően előtakarékoskodik a nyugdíjára, az egészségügyi kiadásaira és a későbbi lakhatására. Ez a rendszer hasonlít az Egyesült Államokban alkalmazott modellre azzal a különbséggel, hogy Szingapúrban nem csődöl be soha. A nyugdíj-előtakarékossági számlával rendelkezők az összeg után évente öt százalék kamatot is kapnak, és a kormány időnként különböző juttatásokat ajándékoz a tagoknak, sőt egy speciális osztalékrendszert is működtet. Szingapúr az egyetlen olyan ország a világon, amely minden állampolgárának osztalékot ad, amikor a gazdaság jól teljesít. (Most már értjük, miért lett szingapúri állampolgár az a facebookos fickó… *(a Szerző)*

lesz két gyereked, és rendes iskolába akarod járatni őket. Évente harmincezer iskoláztatási költség gyerekenként, vagyis hatvanezer. Plusz húszezer magántanárokra. Az annyi, mint százezer csak az iskolára. A szolgálók, dadák, két indonéz vagy Srí Lanka-i újabb harmincezerbe fog fájni, hacsak nem akarsz egy svéd vagy francia au pairt, mert akkor nyolcvanezret kell költened a személyzetre évente. És mit számoljunk a saját kiadásaidra? Alaphangon tíz új toalett kell egy évszakban, hogy ne kelljen szégyellned magad nyilvános helyeken. Szerencsére Szingapúrban csak két évszak van – a forró és a még forróbb –, úgyhogy mondjuk, csak az egyszerűség kedvéért, hogy mindössze négyezer lesz egy toaletted. Az annyi, mint nyolcvanezer évente.

Hozzádobok még húszezret egy jobbféle táskára és néhány pár új cipőre. És persze az alapkarbantartás: fodrász, kozmetikus, manikűr, pedikűr, lábgyanta, szemöldökgyanta, masszázs, akupunktúra, pilátesz, jóga, személyi edző. Ez újabb negyvenezer évente. Már el is költöttünk négyszázhetvenezret Simon fizetéséből, ami azt jelenti, hogy minden másra marad harmincezer. Hogy jutsz majd el egy amani nyaralóhelyre évente kétszer? És akkor még nem számoltuk a különböző klubtagsági díjakat, a Churchill Clubot és a Pulau Clubot! Hát nem látod? Lehetetlen, hogy Simonhoz menj férjhez. Nem aggódnánk ennyire, ha neked legalább meglenne a saját pénzed, de te is tisztában vagy a helyzeteddel, ugye? Ketyeg az óra, te se leszel már fiatalabb, hiába csinos a pofikád. Ideje, hogy ne pazarold tovább az idődet, és hagyd, hogy Lauren bemutasson az egyik partiképes pekingi milliárdosnak, mielőtt túl késő lenne.

Isabel már egy hatalmas könnytócsában üldögélt.

Rachel nem hitte el, amit hallott. E mellett a népség mellett a gazdag, elkényeztetett Upper East Side-i lányok szerzeteseknek tűntek. Megpróbált újra csak az evésre figyelni. Épp kihozták a második fogást. Meglepően ízletes languszta és tintahal került az asztalokra lime-zselével, cseréptálban felszolgálva. Sajnos a tőle jobbra ülő lányok is belekezdtek a hangos pletykálkodásba egy Alistair nevű pasasról és egy Kitty nevű nőről.

– Hát, nem értem, mit eszik rajta – tűnődött Chloé Ho. – A műakcentusával, műmelleivel és a műmindenével.

– Én pontosan tudom, mit lát benne. Azokat a műmelleket látja, más nem is kell neki! – kuncogott Parker.

– Serena Oh azt mondta, hogy összefutott velük a Lung King Heen-ben múlt héten. Kittyn Gucci volt, tetőtől talpig: Gucci táska, Gucci top, Gucci sort, Gucci kígyóbőr csizma – mondta Chloé. – Ebéd közben végig rajta volt a Gucci napszemüveg, és szemmel láthatóan csak úgy nyalták-falták egymást.

– *Alamaaaak*, hogy te milyen faragatlan tudsz lenni – sziszegte Wendi, és megtapogatta gyémántból és akvamarinból készült tiaráját.

Parker egyszer csak odafordult Rachelhez.

– Várjunk csak, *te* találkoztál már velük?

– Kivel? – kérdezte Rachel, aki megpróbált nem odafigyelni arra, amit a lányok mondanak, ezért nem értette, kire vonatkozik a kérdés.

– Aiistairrel és Kittyvel.

– Elnézést, nem figyeltem… kik is ők?

Francesca Rachelre nézett, és azt mondta:

– Parker, ne fáraszd magad. Nyilvánvaló, hogy Rachel senkit sem ismer.

Rachel nem értette, miért ilyen utálatos vele Francesca. Megpróbált túllépni a megjegyzésen, és ivott egy kortyot a borából.

– Szóval, Rachel, meséld el, hogy ismerkedtél meg Nicholas Young-gal – kérdezte Lauren hangosan.

– Hát, nem valami izgalmas történet. Mindketten a New York-i Egyetemen tanítunk, és az egyik munkatársam mutatott be minket egymásnak – válaszolta Rachel, és észrevette, hogy az asztalnál ülők mind felé fordultak.

– És ki az a kollégád? Szingapúri? – kérdezte Lauren.

– Nem, *ő* is amerikai-kínai, úgy hívják, Sylvia Wong-Swartz.

– És ő honnan ismerte Nicholast? – kérdezte Parker.

– Hát, valamilyen bizottságban voltak együtt.

– Akkor nem ismerte nagyon közelről, igaz? – folytatta Parker.

– Nem, nem hiszem – válaszolta Rachel, és azon tűnődött, mire akarnak kilyukadni ezek a lányok. – Miért érdekel titeket Sylvia?

– Ó, mert én is szeretem összehozni a barátaimat. Csak kíváncsi voltam, mi motiválta a barátodat, hogy összehozzon titeket egymással, ez minden – mosolygott Parker.

– Nos, Sylvia jó barátom, és mindig megpróbált összehozni nekem egy randit. Azt hiszem, úgy gondolta, hogy Nick helyes fiú, és jó parti lenne… – kezdte Rachel, de azonnal meg is bánta, ahogy fogalmazott.

– Az tuti, hogy *ebben* az irányban alaposan körülnézett, nem igaz? – mondta Francesca, és élesen felnevetett.

Vacsora után a lányok elindultak a móló mellett felállított diszkósátorhoz, Rachel pedig egyedül sétálgatott a parton, és a bár felé vette az irányt, amely egy elzárt kis öbölre nyújtott pazar kilátást. Senki sem volt benne, kivéve a magas, izmos pultost, aki szélesen rávigyorgott Rachelre, és megszólította:

– Signorina, készíthetek önnek valamilyen különlegességet? – kérdezte a lányt szinte már csábos hangon.

A fenébe! Úgy látszik, Araminta anyja csak dögös olaszokat alkalmaz.

– Igazából egy sört kívánnék. Van söre?

– Természetesen. Lássuk csak, van Corona, Duvel, Moretti, Red Stripe és az én személyes kedvencem, a Lion Stout.

– Arról még nem is hallottam.

– Srí Lanka-i. Krémes, édeskés, kesernyés és barnás színű a teteje.

Rachel akaratlanul is elnevette magát. Az olasz szinte magát írta le.

– Hát, ha az a kedvence, akkor meg kell kóstolnom.

Amikor a pultos kiöntötte a sört egy hosszú pohárba, besétált egy lány, akit Rachel még nem látott, és leült az egyik székre.

– Hála isten, van még valaki, aki sört iszik. Már rosszul vagyok attól a sok alacsony kalóriatartalmú, langymeleg koktéltól – mondta. Kínai volt, de ausztrál akcentussal beszélt.

– Erre igyunk – mondta Rachel, és a lány felé emelte a poharát. A lány Coronát rendelt, majd mielőtt a pultos kiönthette volna egy pohárba, elvette tőle az üveget. A

fiatalember személyes sértésnek vette, hogy a lány hátrahajtja a fejét, és egészséges kortyokban ledönti a sörét.

– Te vagy Rachel, ugye?

– Igen. De ha a tajvani Rachel Csura számítottál, akkor nem én vagyok az embered – válaszolt Rachel, hogy megelőzze az újabb félreértést.

A lány rejtélyesen elmosolyodott, de egy kicsit meghökkent Rachel válaszán.

– Astrid unokatestvére vagyok, Sophie. Ő mondta, hogy vigyázzak rád.

– Ó, akkor szia – mondta Rachel, és szemmel láthatóan lefegyverezte Sophie barátságos mosolya és az arcán látható két kis gödröcske. A többi, a legmodernebb divat szerint öltözködő lánnyal ellentétben ez a lány egyszerűen öltözködött, ujjatlan pamutruha és khaki színű sort volt rajta. Feltűnő apródfrizurát viselt, sem kifestve nem volt, sem ékszereket nem hordott, kivéve egy műanyag Swatch karórát.

– Te is velünk utaztál a repülőn? – kérdezte Rachel, mert megpróbált visszaemlékezni erre a lányra.

– Nem, nem, egyedül jöttem, nemrég érkeztem.

– Neked is saját géped van?

– Nem, sajnos nincs – nevetett Sophie. – Nekem volt szerencsém a Garuda Airlines fedélzetén, a turistaosztályon repülni. Be kellett még ugranom a kórházba, úgyhogy csak később értem ide.

– Ápolónő vagy?

– Gyereksebész.

Rachel megint megjegyezte magának, hogy senkit sem szabad a külseje alapján megítélni, különösen Ázsiában.

– Tehát te Astridnak és Nicknek is unokatestvére vagy?

– Nem, csak Astridé, a Leong család oldaláról. Az ő apja az én anyám bátyja. De persze ismerem Nicket – mi mind együtt nőttünk fel. Te pedig az Egyesült Államokban, ugye? Hol éltél?

– Kamaszkoromban Kaliforniában, de már tizenkét államban éltem összesen. Fiatalabb koromban elég sokat vándoroltunk.

– Miért költöztetek olyan sokszor?

– Az anyám kínai éttermekben dolgozott.

– Mi volt a dolga?

– Általában ültető hostessként vagy pincérnőként kezdte, de mindig sikerült feljebb lépnie a ranglétrán.

– Akkor mindenhova vitt magával? – kérdezte Sophie őszinte érdeklődéssel.

– Igen, úgy éltünk, mint a vándorcigányok egészen kamaszkoromig, aztán Kaliforniában telepedtünk le.

– És ezért magányos voltál?

– Hát, csak ezt a létformát ismertem, úgyhogy ez tűnt normálisnak. Nagyon otthonosan mozogtam a külvárosi bevásárlóközpontok raktárhelyiségeiben, és elég sokat olvastam.

– És apád?

– Ő nem sokkal a születésem után meghalt.

– Sajnálom – mondta Sophie, és megbánta, hogy rákérdezett.

– Semmi baj, sosem ismertem – mosolygott Rachel, hogy megnyugtassa Sophie-t. – És végül is nem volt ez olyan rossz. Anyám esti iskolákba iratkozott be, diplomát szerzett, ma pedig sikeres ingatlankereskedő.

– Ez elképesztő! – mondta Sophie.

– Nem igazán. A miénk is egyike az ázsiai bevándorlók tipikus sikertörténetének. A politikusok négyévente szeretnek ilyesmivel előhozakodni.

Sophie elnevette magát.

– Már látom, miért szeret téged Nick – mindketten egyformán szellemesek vagytok.

Rachel elmosolyodott, és a diszkósátor felé nézett.

– Most miattam nem mész táncolni? Hallottam, hogy Araminta valamilyen híres, ibizai DJ-t szerződtetett – jegyezte meg Sophie.

– Igazából jó itt. Ez az első valódi beszélgetés, amit ma folytattam.

Sophie a lányok felé pillantott. Többségük az olasz pincérek társaságában ropta a táncot a dübörgő euro-transz-diszkó zenére. A lány vállat vont.

– Hát, elnézve őket, ezen egyáltalán nem csodálkozom.

– Nem a barátaid?

– Páran igen, de a többségüket nem is ismerem. Persze tudom, kicsodák.

– És kicsodák? Esetleg vannak köztük hírességek is?

– Talán annak tartják magukat. Ők a társasági élet jól ismert szereplői, azok, akikkel tele vannak a magazinok és a jótékonysági estek. Nekem ez túlságosan csillogó világ. Sajnos én tizenkét órás műszakokban dolgozom, és nincs időm arra, hogy szállodai adománygyűjtő partikra járjak. Először a saját szüleimet kell támogatnom.

Rachel nevetett.

– Erről jut eszembe, reggel ötkor keltem, úgyhogy azt hiszem, most lefekszem – tette hozzá Sophie.

– Szerintem én is – mondta Rachel.

Együtt sétáltak vissza az épületek felé.

– Ha bármire szükséged van, az én bungalóm az utolsó ebben a sorban – mondta Sophie búcsúzáskor.

– Jó éjszakát. Jót beszélgettünk – köszönt el Rachel.

– Szerintem is – válaszolt Sophie, és mosolygás közben ismét megjelentek arcán a bájos gödröcskék.

Rachel belépett a házba, és örült, hogy egy kis nyugalomra és békére talált a kimerítő nap után. Nem égtek a villanyok, de az ezüstösen fénylő hold bevilágított a nyitott teraszajtón, és tekervényes mintákat rajzolt a falakra. A tenger olyan nyugodt volt, hogy a facölöpöket simogató víz hangja hipnotikus erővel hatott. Tökéletes alkalom volt egy éjszakai fürdéshez, bár Rachel ilyesmit még sosem csinált. Bement a hálószobájába, hogy felvegye a bikinijét. Amikor elment az öltözőasztalka mellett, észrevette, hogy a kis bőrtáskájából, amelyet a szék háttámlájára akasztott, mintha valami kifolyt volna. Amikor odament a székhez, látta, hogy a kistáska teljesen átázott. Valamilyen barnás lé csöpögött az aljából. *Mi a fene történhetett?* Rachel felkapcsolta az asztali lámpát, és felhajtotta a kistáska előlapját. Abban a pillanatban felsikoltott, majd rémülten hátraugrott, és leverte a lámpát.

A táskájában egy nagy hal feküdt, amelyet csúnyán szétvágtak. A kopoltyújából vér csöpögött a padlóra. A sminktükörre a hal vérével ezt írta valaki: „EZT KAPD KI, TE ARANYLESŐ RIBANC!”

12

ELEANOR

•

SENCSEN

– Harmincezer jüan? Ez nevetséges! – háborodott fel Eleanor, amikor a Ritz-Carlton halljában vele szemben ülő gyűrött, szürke zakós férfi elhallgatott. A férfi körülnézett, hogy lássa, vajon Eleanor hangos kirohanása nem keltett-e túl nagy feltűnést.

– Higgyen nekem, minden pénzt megér – mondta aztán halkan mandarin nyelven.

– Mr. Wong, honnan tudhatjuk, hogy az információnak bármilyen értéke is van, ha azt sem tudjuk, mi az valójában? – kérdezte Lorena.

– Ide hallgasson, a bátyja elmondta Mr. Tinnek, mi a helyzet, Mr. Tin és én pedig régóta ismerjük egymást – már több mint húsz éve dolgozom neki. Az ilyesmiben mi vagyunk a legjobbak. Nem tudom, pontosan mi a tervük, és nem is akarom tudni, de biztosíthatom önöket, hogy ez az információ rendkívül hasznos lesz annak, akinek a birtokába jut – mondta Mr. Wong magabiztosan. Lorena lefordította a választ Eleanornak.

– Mit gondol ez rólunk, kik vagyunk mi? Nincs a világon olyan információ, ami megérne harmincezer jüant. Azt hiszi, a bőröm alatt is pénz van? – mondta Eleanor méltatlankodva.

– Mit szólna tizenötezerhez? – próbálkozott Lorena.

– Rendben, önöknek legyen húszezer.

– Tizenötezer, és ez az utolsó ajánlatunk – ismételte meg Lorena.

– Rendben, legyen tizenhétezer-ötszáz, ez pedig az én utolsó ajánlatom – mondta a férfi, és kezdett ideges lenni az alkudozás miatt, hiszen Mr. Tin azt mondta, hogy ezek a hölgyek milliomosok.

– Nem – tízezer vagy itt se vagyok – közölte hirtelen Eleanor mandarin nyelven. A férfi úgy bámult rá, mintha a felmenőit szidta volna. Elkeseredve csóválta a fejét.

– Lorena, én befejeztem ezt a zsarolást – puffogott Eleanor, és felállt a vörös bársonyszékről. Lorena is követte a példáját, és mindkét nő elindult kifelé a hallból. A lélegzetelállító, háromszintes átriumban hirtelen tömeg állta az útjukat: szmokingos férfiak és fekete, vörös és fehér estélyis nők topogtak előttük.

– Biztos valami fontos estély zajlik – jegyezte meg Eleanor, és tetőtől talpig végigmért egy gyémánt nyakékes nőt.

– Az már igaz, hogy Sencsen nem Sanghaj – ezek a nők a három évvel ezelőtti divat szerint vannak felöltözve – közölte Lorena rosszallóan, miközben megpróbált utat törni a tömegben. – Eleanor, azt hiszem, ezúttal túl messzire mentél az alkudozásban. Szerintem elvesztettük ezt a pasast.

– Lorena, bízz bennem, csak menj tovább, és ne nézz hátra – utasította a barátnőjét Elena.

Amint elérték a szálloda bejáratát, Mr. Wong futva közeledett a hall irányából.

– Jól van, rendben, tízezer – lihegte kifulladva. Eleanor győzelemittasan követte ugyanazon az útvonalon, amelyen kijöttek.

Mr. Wong gyorsan telefonált egyet, aztán azt mondta a hölgyeknek:

– Az informátorom hamarosan itt lesz. Addig milyen italt szeretnének inni, hölgyeim?

Lorena egy kicsit meglepődött. Azt hitte, hogy valahova máshova kell elmenniük majd, hogy találkozzanak az informátorral.

– Biztonságos dolog itt találkozni?

– Miért ne lenne? Ez az egyik legjobb szálloda Sencsenben.

– Úgy értem, túl sokan vannak itt.

– Ne aggódjon, majd meglátja, hogy minden a legnagyobb rendben lesz – mondta Mr. Wong, majd belemarkolt az asztalon álló ezüsttálkába, és kivett belőle egy maroknyi makadámdiót.

Néhány perccel később egy férfi lépett be a bárba, és feszengve indult el az asztaluk felé. Eleanor ránézésre megállapította, hogy vidéki lehet, aki először teszi be a lábát egy ilyen elegáns szállodába. Csíkos pólót és bő nadrágot viselt, kezében egy ezüstszínű fémtáskát vitt.

Lorenának úgy tűnt, mintha csak egy órával korábban vette volna ezt a táskát valamelyik olcsó, pályaudvari boltban, hogy tekintélyesebbnek tűnjön. A jövevény idegesen nézegette a hölgyeket, amikor odaért az asztalhoz. Mr. Wong röviden szót váltott vele egy olyan dialektusban, amelyet egyik nő sem értett, majd a férfi a gránittetejű asztalra helyezte az aktatáskát. Egy

kicsit matatott a zárkombinációval, majd mindkét csatot felkattintotta, és felnyitotta a táska tetejét.

Három dolgot vett ki, és tett le az asztalra a hölgyek elé. Egy apró, háromszögletű papírdobozt, egy barna borítékot és egy újságkivágást. Lorena kinyitotta a borítékot, majd kihalászott belőle egy megsárgult papírdarabot. Eleanor ezalatt a dobozt nyitotta ki, belekukkantott, majd a Lorena kezében lévő papírdarabra bámult. Nem sokat tudott mandarinul, úgyhogy nem tudta megoldani a rejtélyt.

– Mit jelent ez az egész?

– Hadd fejezzem be, Eleanor, várj egy percet – mondta Lorena, és végigolvasta az utolsó dokumentumot. – Te jó ég, Eleanor! – kiáltott fel hirtelen, és felváltva bámult hol az informátorra, hol Mr. Wongra. – Biztosak benne, hogy ez tökéletesen igaz? Mert ha nem, abból nagy bajuk lehet.

– Az elsőszülött fiam életére esküszöm – válaszolt a férfi vontatottan.

– Mi az? Ali az? – sürgette Eleanor Lorenát, és alig tudta türtőztetni magét. Lorena belesúgott valamit a barátnője fülébe, mire Eleanor szeme kitágult, és ő is Air. Wongra nézett.

– Mr. Wong, adok magának készpénzben harmincezer jüant, ha most rögtön elvisz – ajánlotta Eleanor.

13

Rachel

•

Szamszára

Sophie épp egy kis vizet fröcskölt az arcára, amikor meghallotta, hogy valaki kopog. Az ajtóban Rachel állt, ajkai fehérek voltak, és egész testében reszketett.

– Mi történt? Fázol? – kérdezte Sophie.

– Én… azt hiszem… sokkot… kaptam – dadogta Rachel.

– MICSODA?! Mi történt?

– A szobám… nem tudom elmondani. Menj és nézd meg – motyogta Rachel, de szinte alig jött ki hang a torkán.

– Jól vagy? Hívjak segítséget?

– Nem, nem kell, jól vagyok. Csak nem tudom abbahagyni a vacogást.

Sophie azonnal orvos üzemmódba kapcsolt, és megfogta Rachel csuklóját.

– A pulzusod egy *kissé* magas – jegyezte meg. Aztán felvette a kasmírkendőt az ágyáról, és a lány kezébe nyomta. – Ülj le. Vegyél nagy levegőket. Tekerd ezt körül magadon, és várj itt – adta ki az utasításokat.

Pár perc múlva visszajött, és alig látott a méregtől.

– Ezt nem hiszem el! Ez felháborító!

Rachel lassan bólintott, és érezte, hogy egy kissé megnyugszik.

– Felhívnád helyettem a biztonsági embereket?

– Persze! – mondta Sophie, és elindult a telefon felé. Miután átnézte a telefonszámok listáját, hogy a megfelelő gombot nyomja meg a készüléken, hirtelen visszafordult Rachelhez, és elgondolkodva nézett rá.

– Igazából nem is tudom, jó ötlet-e a biztonságiakat hívni. Pontosan mit is tudnának csinálni?

– Meg kell tudnunk, ki tette! Mindenütt ott vannak a biztonsági kamerák, és nyilván felvették, ki ment be a bungalómba – mondta Rachel.

– Hát… és mit érnél el azzal? – folytatta Sophie. – Hallgass csak ide egy percre… Senki sem követett el bűncselekményt. Úgy értem, sajnálom a halat, és neked is sokkoló élmény lehetett, amikor megláttad, de ha belegondolsz, csak egy hülye vicc volt. Egy szigeten vagyunk. Tudjuk, hogy valamelyik lány volt az, vagy talán többen együtt. Tényleg meg akarod tudni, ki volt? Felelősségre vonod, és jelenetet rendezel? Össze akarnak akaszkodni veled – miért adnál alájuk lovat? Szerintem most is kint vannak a parton, és *arra várnak*, mikor rohansz ki hisztérikusan a házból, és rontod el Araminta leánybúcsúját. Provokálni akartak téged.

Rachel végiggondolta mindazt, amit hallott.

– Tudom, hogy igazad van. Biztos vagyok benne, hogy ezek a lányok itt majd' meghalnak egy kis drámáért. Akkor lenne miről pletykálkodniuk, amikor visszamennek Szingapúrba.

Felállt a kanapéról, és fel-alá sétált szobában. Nem egészen tudta, hogy mihez kezdjen.

– De csak van valami, amit tehetünk.

– Ha az ember nem csinál semmit, az néha a leghatékonyabb eljárás – jegyezte meg Sophie. – Ha semmit nem teszel, akkor világos üzenetet küldesz: azt, hogy erősebb vagy, mint amire számítottak. Ráadásul sokkal elegánsabb is. Gondolkozz ezen!

Rachel még jó néhány percig tűnődött, majd úgy döntött, Sophie-nak igaza van.

– Mondták már neked valaha, hogy milyen fantasztikusan okos vagy, Sophie? – mondta nagyot sóhajtva.

A lány elmosolyodott.

– Láttam egy kis verbénateát a fürdőszobában. Hadd csináljak egy keveset. Mindkettőnk idegrendszerét megnyugtatná.

Rachel és Sophie két bögre meleg teával kiült a stégen álló fotelekbe. A hold hatalmas cintányérként lógott az esti égbolton, és olyan erősen világította meg az óceánt, hogy Rachel látta az apró, csillogó halrajokat, amelyek a bungalót tartó cölöpök körül rajzottak.

Sophie figyelmesen nézte Rachelt.

– Nem voltál felkészülve ilyesmire, igaz? Astrid előrelátó volt, amikor arra kért, vigyázzak rád. Egy kicsit aggódott, hogy ezekkel az arcokkal kell töltened az idődet.

– Astrid nagyon kedves. Azt hiszem, nem voltam arra felkészülve, hogy ilyen szintű gyűlölettel találkozom, ez igaz. Ahogy ezek a lányok megjátsszák magukat, olyan, mintha Nick

lenne az utolsó férfi egész Ázsiában. De Szingapúr nem az a hely, ahol sok-sok nagyon gazdag család él?

Sophie együttérzően felsóhajtott.

– Először is, Nick annyira különlegesen jóképű, hogy ezeknek a lányoknak a többsége már gyerekkorában szerelmes volt belé. Másodszor, meg kell értened valamit a családjával kapcsolatban. Bizonyos mértékű rejtélyesség lengi be őket, mert borzasztóan befelé fordulnak. A legtöbben nem is tudják, hogy léteznek, de a régi családok körében nagy csodálóik vannak, és ezt nehéz közelebbről leírni. Nick ennek a nemes klánnak a leszármazottja, és vannak lányok, akiknek csak ez számít. Fogalmuk sincs, ki ő és milyen ember, de ölni tudnának, hogy ők legyenek Mrs. Nicholas Young.

Rachel csendben hallgatta mindezt. Úgy érezte, mintha Sophie valamilyen regénybeli szereplőről beszélne, akinek semmi köze nincs ahhoz az emberhez, akit ismert, és akibe szerelmes lett. Olyan érzése volt, mintha ő lenne Csipkerózsika – kivéve, hogy sose kérte a hercegtől, hogy ébressze fel.

– Tudod, Nick nagyon keveset beszélt nekem a családjáról. Még most sem tudok róluk túl sokat – tűnődött Rachel.

– Nick így nevelkedett. Biztos vagyok benne, hogy már kiskorától fogva arra tanították, hogy ne beszéljen a családjáról, sem arról, hol laknak, mit csinálnak, semmi ilyesmiről. Nagyon zárt környezetben nőtt fel. El tudod képzelni, milyen lehetett abban a házban felnőni, ahol közel s távol nem voltak gyerekek? Csak a szüleid, a nagyszüleid és az a rengeteg szolga. Emlékszem, én is sokszor elmentem oda gyerekként, és Nick mindig olyan hálás volt, ha más gyerekekkel játszhatott.

Rachel a holdat bámulta. A nyúl formájú árnyékról is csak Nick jutott eszébe: mintha egy ott ragadt kisfiú lenne, azon a ragyogó helyen, de egyedül.

– Akarod hallani a legelképesztőbb dolgot ezzel kapcsolatban?

– Mondd csak.

– Én csak nyaralni jöttem. De itt mindenki azt gondolja, hogy Nick és én már elköteleződtünk egymás iránt, hogy talán el fogunk szökni, és már holnap összeházasodunk, vagy valami ilyesmi. Senki sem tudja, hogy még egyáltalán nem beszéltünk házasságról.

– Tényleg nem? – kérdezte Sophie meglepve. – De te azért gondolsz rá néha, nem? Nem akarsz Nickhez menni?

– Ha őszinte akarok lenni, Nick az első olyan partnerem, akivel el tudnám képzelni a házasságot. De nem úgy neveltek, hogy a férjhez menés legyen az elsődleges cél az életemben. Anyám azt akarta, hogy a legjobb iskolákba járjak, és a legkiválóbb oktatásban részesüljek. Nem szerette volna, hogy egy étteremben legyek mosogatólány.

– Hát, errefelé nem így van. Bármennyire is fejlett a társadalmunk, a lányokat továbbra is nyomasztja a férjhez menés kényszere. Itt nem számít, milyen sikeres szakmailag egy nő. Addig nem tartják teljes értékűnek, amíg nem megy férjhez és nem szül gyerekeket. Mit gondolsz, Araminta miért akar annyira férjhez menni?

– Szerinted nem kellene neki?

– Hát, erre nehezen tudnék egyértelműen válaszolni. Végül is a *sógornőm* lesz…

Rachel döbbenten nézett Sophie-ra.

– Várjunk csak… te Colin *testvére* vagy?

– Igen – kuncogott Sophie. – Azt hittem, tudod.

Rachel nem győzött csodálkozni.

– Fogalmam sem volt. Azt hittem, Astrid unokatestvére vagy. Szóval a Khook a Leongok rokonai?

– Igen, persze. Anyám Leong lány volt. Harry Leong nővére.

Rachel észrevette, hogy Sophie múlt időben beszél az anyjáról.

– Már nem él?

– Még gyerekkorunkban meghalt. Szívinfarktusa volt.

– Ó – mondta Rachel, és megértette, miért volt olyan szimpatikus neki a lány az első pillanattól kezdve. – Nehogy félreértsd, de most már megértem, miért vagy annyira más, mint a többi lány.

Sophie elmosolyodott.

– Egyszülős családban felnőni – különösen egy olyan helyen, ahol az emberek bármit megtennének azért, hogy a külvilág számára tökéletesre fessék a családjuk portréját – tényleg megviseli az embert. Mindig én voltam az a lány, akinek az anyja túl korán meghalt. De tudod, azért megvoltak az előnyei ennek is. Emiatt kerülhettem ki a dolgok sűrűjéből. Amikor iskoláskorú lettem, Ausztráliába küldtek, és az egyetem végéig ott is maradtam. Azt hiszem, ettől vagyok egy kicsit más.

– *Nagyon* más – javította ki Rachel. Eszébe jutott még valami, ami miatt kedvelte Sophie-t. Egyszerűsége és közvetlensége miatt nagyon hasonlított Nickre. Rachel ismét felnézett a holdra. A nyúlfiú most már nem tűnt olyan magányosnak.

14

Astrid és Michael

•

Szingapúr

Astrid azonnal tudta, hogy lebukott, amint Harry Leong Armani öltönyös testőrei beléptek a kórterembe, és a szokásos módon körülnéztek. Pár perccel később dúlva-fúlva berontottak a szülei is.

– Astrid, jól vagy? Hogy van Cassian? Hol van? – kérdezte idegesen az anyja.

– Jól vagyok, minden rendben. Michael van Cassiannal a gyerekosztályon. Most intézik a zárójelentést.

Astrid apja végigmérte a tőle pár méterre fekvő kínai nőt, aki erőteljes mozdulatokkal dörzsölt valamilyen balzsamot a bokájára.

– Miért hoztak közkórházba? És mi az ördögért nincs saját szobád? Szólok nekik, hogy azonnal költöztessenek át – suttogta aztán dühösen.

– Semmi baj, Apa. Csak egy kicsit beütöttem a fejemet, úgyhogy csak megfigyelésen vagyok ebben a kórteremben. Ahogy már mondtam, épp most fognak kiengedni minket. Honnan tudtátok, hogy itt vagyunk? – kérdezte Astrid, és meg sem próbálta eltitkolni, hogy bosszús.

– Ugyan már, két napja kórházban vagy, és nem is szólsz nekünk? Most pedig az a legfőbb bajod, hogy honnan tudtuk meg? – sóhajtott nagyot Felicity.

– Ne legyél ennyire felzaklatva, Anya. Semmi sem történt.

– *Semmi sem történt?!* Cassandra reggel hétkor rám telefonált Angliából. Úgy ránk ijesztett, hogy majd' meghaltunk. Úgy beszélt, mintha te lennél Lady Diana abban a párizsi alagútban – mondta Felicity.

– Inkább örüljünk, hogy nem hívta fel a *Straits Times*t – tette hozzá Harry.

Astrid a szemét forgatta. „Rádió 1 Ázsia" ismét elemében volt. Honnan a fenéből tudta meg Cassandra, mi történt? Direkt megmondta a mentősnek, hogy a körzeti kórházba vigye, ne valamelyik magánkórházba, mint például a Mount Elizabeth vagy a Gleneagles, nehogy felismerjék. Persze ez a trükk nem jött be.

– Megmondom, mi lesz. Többet nem vezethetsz. Megszabadulsz attól a rémes japán kocsitól, és mostantól Juszuf lesz a sofőröd. Használhatja az egyik Vanden Plast – közölte Harry.

– Ne kezelj úgy, mint egy hatéves gyereket, Apa. Csak egy kis baleset volt. A fejemet is a légzsák ütötte meg, ez minden.

– Az a tény, hogy felrobbant a légzsák, azt mutatja, hogy az ütközés sokkal nagyobb volt, mint gondolod. Ha te nem becsülöd az életedet, tégy, amit akarsz. De az unokámat nem teszem ki ilyen veszélynek. Mi értelme ennyi sofőrnek, ha senki se használja őket? Mostantól Juszuf viszi Cassiant – jelentette ki Harry ellentmondást nem tűrő hangon.

– Apa, Cassianon csak pár horzsolás van.

– Te jó ég, *pár horzsolás?* – sóhajtott Felicity, és kétségbeesve csóválta a fejét. Ekkor lépett be a kórterembe Michael és Cassian. – Ó, szegény kicsikém! Édesem! – kiáltott fel Felicity, és odarohant a gyerekhez, aki boldogan szorongatott egy piros lufit.

– Hol a fenében voltál péntek este? – mordult rá Harry a vejére. – Ha kötelességtudóan elkísérted volna Astridot, ez nem történt volna…

– Apa, hagyd ezt abba – vágott közbe Astrid.

– Sokáig dolgoztam, uram – mondta Michael amilyen nyugodtan csak lehet.

– Sokáig dolgoztam, sokáig dolgoztam. Mostanában mindig sokáig dolgozol, nem? – morgott Harry megvetően.

– Elég ebből, apa, most már megyünk. Gyere, Michael, haza akarok menni – mondta Astrid, és felkelt.

Amint hazaértek, Astrid belekezdett annak a tervnek a megvalósításába, amelyet az elmúlt két napban talált ki. Kiment a konyhába, és kimenőt adott a szakácsnak és a konyhalánynak. Aztán szólt Evangeline-nek, hogy vigye el Cassiant a Tanah Merah-i tengerparti házba. Michaelt meglepte ez a hirtelen lázas tevékenykedés, de úgy gondolta, Astrid a nap hátralévő részét nyugalomban akarja tölteni. Amikor mind eltávoztak, és becsapódott a liftajtó, Astrid Michaelre függesztette a tekintetét.

Teljesen egyedül voltak, és Astrid a fülében hallotta a saját szívverését. Tudta, hogy ha ABBAN A PILLANATBAN nem mondja ki a fejében gondosan előkészített szavakat, akkor elfogy a bátorsága.

– Michael, szeretném, ha tudnád, mi történt pénteken este – kezdett bele.

– Már elmondtad, Astrid. Nem számít, a lényeg az, és ennek örülök, hogy te és Cassian jól vagytok – mondta Michael.

– Nem, nem. Azt akarom, hogy megtudd a baleset *igazi* okát.

– Miről beszélsz? – kérdezte Michael zavartan.

– Arról beszélek, miért lettem annyira dekoncentrált, hogy majdnem megöltem a fiunkat – mondta Astrid, és a hangjában düh érződött. – Az én hibámból történt. Túl késő volt, túl sötét, és a botanikus kert körüli utcák is nagyon keskenyek. Nem lett volna szabad kocsiba ülnöm, mégis elindultam. Csak arra tudtam ugyanis gondolni, hogy *hol* lehetsz, és *mit* csinálhatsz.

– Mit akarsz ezzel mondani? Itthon voltam – mondta Michael tárgyilagosan. – Miért aggódtál ennyire?

Astrid vett egy nagy levegőt, és mielőtt meggondolhatta volna magát, kiszakadtak belőle a szavak.

– Tudom, azt hiszed, hogy én valamiféle finom teremtés vagyok, de az igazság az, hogy sokkal keményebb vagyok, mint gondolnád. Szeretném, ha őszinte lennél hozzám, abszolút őszinte. Múlt hónapban megláttam egy SMS-t a telefonodban, Michael. Mocskos volt. Tudom, hogy amikor Észak-Kínában kellett volna lenned, akkor Hongkongban voltál. Megtaláltam a Petrusban kapott számlát. És tudok arról a karkötőről is, amit Stephen Csiától vásároltál.

Michael leült, és a vér kifutott az arcából. Astrid nézte, ahogy a férje összecsuklik a kanapén. A testbeszéde ékesszóló volt. *Nyilvánvalóan bűnös!* Astrid magabiztosnak érezte magát, és

muszáj volt feltennie azt a kérdést, amelyet soha nem szeretett volna kiejteni a száján.

– Mióta van viszonyod valakivel?

Michael felsóhajtott, és alig láthatóan megrázta a fejét.

– Annyira sajnálom. Nagyon sajnálom, hogy megbántottalak téged és Cassiant is. Igazad van – a baleset az én hibám volt.

– Csak mondj el nekem mindent, Michael, én pedig… én pedig megpróbálom megérteni – mondta Astrid halkan, és leült a férjével szemben álló zsámolyra. Nyugodtságot érzett. – Nincs több hazudozás, Michael. Mondd meg, ki az a nő, akivel találkozgatsz.

Michael képtelen volt a feleségére nézni. Tudta, hogy eljött az idő, amikor ki kell mondani mindazt, amivel már olyan régóta küszködik.

– Nagyon sajnálom, Astrid, nem akarok több fájdalmat okozni neked. Elmegyek.

Astrid csodálkozva nézett rá.

– Michael, arra kérlek, mondd el, mi történt. Mindent tudni akarok, hogy túljussunk ezen.

Michael egyszer csak felpattant a kanapéról.

– Nem tudom, lehetséges-e.

– Miért nem?

Michael elfordult Astridtól, és az erkélyajtón túlra bámult. Nézte a Cavenagh Roadot szegélyező fákat, amelyek leginkább óriási brokkoliknak tűntek innen, a magasból nézve. A fák alkották az Istanát körülvevő terület határvonalát, azon túl kezdődött a Fort Canning Park, a River Valley Road, majd a

Szingapúr folyó. Michael azt kívánta, bárcsak felszállhatna a magasba, és elrepülhetne a folyóhoz, cl ebből a fájdalomból.

– Túlságosan megbántottalak, és most nem tudom, meg tudom-e állni, hogy még jobban bántsalak – mondta végül.

Astrid először nem szólt semmit, mert megpróbálta megérteni, mit akarhat mondani a férje.

– Azért, mert szerelmes vagy ebbe a nőbe? – kérdezte, és a szeme megtelt könnyel. – Vagy azért, mert van tőle egy másik gyereked?

Michael keserűen elmosolyodott.

– Az apád éjjel-nappal figyeltet most már, vagy mi?

– Ne légy nevetséges. Az egyik ismerősöm véletlenül látott téged Hongkongban, ennyi történt. Ki az a fiú? És ki az a nő, akivel találkozgatsz?

– Astrid, a fiú és a nő nem érdekes a lényeget illetően. Te és én… ez a dolog már nem működik. *Soha* nem is működött igazából. Mindig csak úgy tettünk, mintha működne – mondta Michael, és érezte, hogy hosszú idő óta most beszél igazán őszintén a feleségével.

Astrid döbbenten bámult rá.

– Hogy mondhatsz ilyet?

– Hát, ha azt akarod, hogy őszinte legyek veled, akkor őszinte leszek. Apádnak igaza volt – nem vagyok kötelességtudó férj. Túlságosan elfoglalt a munkám, kidolgoztam a belemet, hogy talpra állítsam és beindítsam ezt a céget. Te pedig – téged pedig lefoglalnak a családi kötelezettségeid, és egy évben ötvenszer körbeutazod a földet. Miféle házasság ez? Nem vagyunk boldogok – közölte Michael.

– Nem hiszem el, hogy ezt mondod. Én boldog voltam. Nagyon is boldog voltam egészen addig a napig, amikor megtaláltam azt az átkozott üzenetet – felelte Astrid, majd felállt a kanapéról, és fel-alá járkált a szobában.

– Biztos vagy ebben? Szerintem becsapod magad. Tényleg boldog voltál?

– Látom, mire megy ki a játék, Michael. Megpróbálod könnyen megúszni a dolgot. Megpróbálsz *engem* hibáztatni, úgy teszel, mintha mindez *rólam* szólna, és *én* lennék bűnös. Nézd, nem én szegtem meg a fogadalmat. Nem én csaltalak meg – mondta Astrid egyre dühösebben, miközben a döbbeneté méreggé változott.

– Jól van, én vagyok a bűnös, elismerem. Azt is elismerem, hogy csaltam. Most boldog vagy?

– Nem vagyok boldog, és még sok időnek kell eltelnie ahhoz, hogy boldog legyek, de megpróbálok majd együtt élni vele – mondta Astrid tárgyilagosan.

– De én már nem tudok együtt élni ezzel! – nyögött fel Michael. – Úgyhogy összecsomagolok.

– Hogyhogy összecsomagolsz? Ki kérte, hogy menj el? Azt hiszed, ki akarlak rúgni az otthonunkból, mert megcsaltál? Olyan együgyűnek hiszel, hogy azt hiszem, én vagyok az első nő, akinek a férje szeretőt tart? Én nem megyek sehova, Michael. Én itt állok, és megpróbálok átjutni ezen a nehézségen a házasságunk érdekében. A fiunk érdekében.

– Astrid, mikor csináltál te utoljára bármit is a fiad érdekében? Azt hiszem, Cassian sokkal jobban jár, ha két

egymást szerető szülővel nő fel, mint olyanokkal, akik egy rossz házasságban ragadtak – érvelt Michael.

Astrid megdöbbent. *Ki ez az ember? Honnan szedi ezt az egész pszichológiai blablát?*

– Az egész a miatt a nő miatt van, igaz? Értem… már nem akarsz ennek a családnak a része lenni. Azzal a… azzal a kurvával akarsz élni, ugye? – kiabálta.

Michael nagyot sóhajtott, majd így válaszolt.

– Nem, már nem akarok *veled* élni. És azt is hiszem, hogy mindketten jobban járunk, ha már ma elköltözöm.

Michael tudta, hogy ha valaha el akar innen szabadulni, akkor arra most van esélye. Elindult a hálószoba felé. Hol lehet a nagy bőröndje?

Astrid kétségbeesetten állt a hálószobához vezető folyosón, és próbálta felfogni, mi történik. Ennek nem így kellett volna lezajlania. Szótlanul figyelte, ahogy Michael összeszedi a ruháit, majd beledobja őket fekete Túrni bőröndjébe. Amikor tavaly Barcelonában jártak, Astrid akart neki venni egy Loewe bőröndöt, de a férje ragaszkodott valami olcsóbb és praktikusabb darabhoz. Most úgy érezte magát, mintha valami rossz álomba keveredett volna. Nem történhet meg ilyesmi. A veszekedés. A baleset. Michael hűtlensége. Egyik sem. Igazából nem megy el a férje. Csak rémálom az egész. Két karjával átölelte magát, és csipkedni kezdte a könyöke fölötti bőrt, hogy felébredjen végre.

15

Nick

•

Makaó

Nick végigfuttatta ujjait a neoklasszicista, mahagóni könyvszekrényben tökéletesen elrendezett bőrkötetek gerincén. *Hornblower hadnagy. Szigetek a sodrásban. Billy Budd.* Csupa tengerészeti témájú könyv. Kivett egy Knut Hamsun-kötetet, amelyről még sosem hallott. *August* volt a címe. Elhelyezkedett az egyik puhára tömött fotelban, és reménykedett benne, hogy egy ideig békén hagyják. Amikor kinyitotta a nehéz dombornyomásos fedelet, azonnal látta, hogy – a többi ott lévő könyvhöz hasonlóan – ennek az oldalai sem látták még a napot. Ez persze nem volt meglepő, tekintve, hogy ezt a pompás könyvtárt egy 120 méteres jacht alsó fedélzetén helyezték el. Ráadásul sok egyéb, a figyelmet elvonó helyiséget is kialakítottak a jachton: volt rajta egy bálterem, egy karaokeszoba Bemard apjának, egy kápolna az anyjának, egy kaszinó, egy szusibár, amelyben egy főállású hokkaidói szusiséf dolgozott, két uszoda, és egy nyitott bowlingpálya a legfelső szinten, amelyet divatbemutatók alkalmával kifutóvá is át lehetett alakítani.

Nick szomorúan pillantott az ajtó felé, amikor lépések zaja ütötte meg a fülét. Valaki a könyvtár felé tartott a csigalépcsőn.

Ha okosabb lett volna, bezárja maga mögött az ajtót. Nagy megkönnyebbülésére azonban Mehmet kukucskált be az ajtónyíláson.

– Nicholas Young – miért nem lep meg, hogy az értelmiségi réteg templomában találok rád ezen a pompás hajón? – jegyezte meg szarkasztikusan Mehmet. – Nem baj, ha csatlakozom? Úgy tűnik, ez a legcsendesebb hely az egész hajón. És ha még egy Hôtel Costes-remixet végig kell hallgatnom, átugrom a korláton, és elúszom a legközelebbi bójáig.

– Szívesen látlak, parancsolj. Hogy megy a buli?

– Rendkívül felhevült állapotban, azt mondanám. Akkor hagytam ott a medencét, amikor a fagyievő verseny elkezdődött.

– Fagyi is van? – húzta fel a szemöldökét érdeklődve Nick.

– Igen. Egy tucat meztelen makaói lány testén.

Nick fáradtan csóválta meg a fejét.

– Próbáltam kimenteni Colint, de csapdába esett. Bernard kinevezte őt a „Tejszínhab Királyá”-nak.

Mehmet belehuppant egy fotelba, és behunyta a szemét.

– Colinnak hallgatnia kellett volna rám, és Isztambulba jönnie egy pihentető hétvégére az esküvő előtt. Mondtam, hogy téged is hívjon el.

– Hát, *az* jó lett volna, tényleg – mosolygott Nick. – Sokkal szívesebben lennék most a szüleid boszporuszi nyaralójában, mint ezen a hajón.

– Tudod, engem már az is meglepett, hogy Colin egyáltalán tart legénybúcsút. Szerintem az ilyesmi egyáltalán nem az ő stílusa.

– Nem, de azt hiszem, úgy érezte, nem utasíthatja vissza Bernardot, mivel az apja az egyik legnagyobb részvényes a Khoo-birodalomban – mondta Nick.

– Bernard jól csinálja, igaz? Talán tényleg azt hiszi, hogy Colin élvezi ezt az eszeveszett drog- és alkoholmámort. Magam sem láttam ehhez foghatót, a cabói tavaszi szünet óta – motyogta Mehmet.

Nick megdöbbenve nézett rá, mert sosem gondolta volna, hogy Mehmet szájából ilyen szavakat fog hallani. Mehmet kinyitotta az egyik szemét és elvigyorodott.

– Csak poénkodtam. Sosem jártam Cabóban – csak mindig arra vágytam, hogy ezt egyszer elsüssem.

– Egy pillanatra elbizonytalanodtam – nevetett Nick is.

Ebben a pillanatban Colin támolygott be a könyvtárba, és lehuppant a legközelebbi székre.

– Te jóságos ég! Azt hiszem, soha többé nem tudok ránézni a Maraschino likőrre! – nyögte a halántékát dörzsölgetve.

– Colin, tényleg az egyik lány testéről ettél? – kérdezte Mehmet csodálkozva.

– Neeem! Araminta elevenen megnyúzna, ha rájönne, hogy fagyit nyalogattam egy csaj pu… puha testéről. Csak a cseresznyét ettem meg, aztán azt mondtam Bernardnak, hogy ki kell mennem a vécére.

– Kezdjük azzal, hogy honnan kerültek ide ezek a lányok egyáltalán? – kérdezte Mehmet.

– Bernard bérelte ki őket abból a bordélyból, ahova erővel elcipelt minket tegnap este – motyogta Colin, és szemmel láthatóan nagyon fájt a feje.

– Tudjátok, szerintem nagyon megdöbbent, amikor nem mentünk el azokkal a lányokkal, akiket éjszakára szerzett – jegyezte meg Mehmet.

– Szegény fickó. Teljesen tönkretettük a legénybúcsúját, nem? Nem akartunk kutyaviadalt nézni, nem akartunk szexelni a prostikkal, és csak fanyalogtunk a csodás perui kokainjára – nevetett Nick.

A felső fedélzetről sikoltozás, majd pánikszerű üvöltés hallatszott.

– Vajon most mit csinálnak? – kérdezte Nick. De egyikükben sem volt annyi energia, hogy felkeljen a plüssfotelből. A jacht lelassított, és egy csomó tengerész futott végig az alsó fedélzeten.

Alistair lépett be a helyiségbe. Kezében egy fehér csészét egyensúlyozott, amelyben habos kapucsíno lötyögött.

– Mi a kiabálás oka? – kérdezte Colin nyögve.

Alistair a szemét forgatva leült az egyik Regency dob asztal mellé.

– Az egyik lány belecsúszott a tengerbe az iszapbirkózás közben. De nem kell aggódni, a melle úgyis fent tartja a vízen.

Kortyolni kezdte a kávéját, de aztán eltorzult az arca.

– Az ausztrál bárpultos hazudott. Azt mondta, ő csinálja a legjobb habot, de ez meg se közelíti az igazit. Csak egy szar lattét adott.

– Milyen a tökéletes hab? – kérdezte Mehmet.

– Az, amit az Ozban csinálnak. A felgőzölt, habos tejet az edény aljából kell kiönteni úgy, hogy a tetején lévő habot nem ereszted bele. Akkor lesz bársonyos és sima az egész.

– És az jó? – kérdezte Mehmet érdeklődve.

– Ó, az a legjobb! Amikor egyetemre jártam Sydney-ben, naponta kétszer is ittam – mondta Alistair.

– Úristen, nekem is jól jönne egy – sóhajtott Colin. – Ez az egész egy kibaszott rémálom. Bárcsak kiszállhatnánk már, és ihatnék egy rendes kávét valahol. Tudom, hogy ez a legszuperebb jacht a világon, és hálásnak kéne lennem, hogy itt lehetek, de őszintén szólva, mintha egy úszó börtönben lennék.

Az arca elsötétedett, és Nick aggódva pillantott rá. Érezte, hogy Colin csúszik a sötétség felé. Hirtelen támadt egy ötlete. Elővette a mobilját, és keresgélni kezdett a névjegyzékben. Aztán odahajolt Mehmethez, és valamit súgott neki. Mehmet elvigyorodott, és lelkesen bólogatni kezdett.

– Ti meg miről sugdolóztok? – kérdezte Alistair kíváncsian odahajolva a fiúkhoz.

– Csak támadt egy ötletem. Colin, kész vagy arra, hogy kiszállj ebből az elképesztően nyomorúságos legénybúcsúból? – kérdezte a barátját Nick.

– Semmit se szeretnék jobban, de nem hiszem, hogy megkockáztatnám azt, hogy megsértsem Bernardot. Vagy ami még ennél is fontosabb, az apját. Úgy értem Bemard tényleg mindent beleadott, hogy nagystílűén szórakoztasson minket ezen a hétvégén.

– Ha már itt tartunk, Bernard mindent beleadott, hogy nagystílűen szórakoztassa *önmagát-* jegyezte meg Nick. – Nézz magadra, milyen nyomorultul érzed magád. Mennyit akarsz még elviselni ebből csak azért, hogy ne sértsd meg a Tajokat? Ez az utolsó szingli hétvégéd, Colin. Szerintem tudok egy olyan lehetőséget, amivel kiszállhatsz anélkül, hogy bárkit

megsértenél. Ha megszervezem, hajlandó vagy részt venni benne?

– Jó, miért is ne – mondta Colin egy kicsit felélénkülve.

– Éljen, éljen! – kiáltott fel Alistair vidáman.

– Gyorsan, gyorsan, orvosi vészhelyzet van! Meg kell állítania a hajót, és meg kell adnia a pontos koordinátákat! – mondta Nick izgatottan, amikor berontott a jacht kormányosfülkéjébe.

– Mi történt? – kérdezte a kapitány.

– A barátomnak akut hasnyálmirigy-gyulladása van. Lent van egy orvos velünk, és ő azt gondolja, talán belső vérzése is lehet. Az életmentő helikopter pilótájával beszélek éppen – hadarta Nick, és felmutatta a mobilját.

– Várjon egy percet – én vagyok ennek a jachtnak a kapitánya. Én döntöm el, mikor van szükség evakuálásra. Ki az az orvos odalent? Hadd lássam a beteget – válaszolta mogorván a kapitány.

– Kapitány úr, tiszteletben tartom a pozícióját, de nincs vesztegetni való időnk. Lemehet, és megnézheti, ha akarja, de most szükségem van a koordinátákra.

– De ki az, akivel beszél? A makaói parti őrséggel? Ez messzemenően ellenkezik a protokollal. Hadd beszéljek velük én is – mondta zavartan a kapitány.

Nick elővette leghivatalosabb modorát és oxfordi akcentusát, amelyre az egyetem évei alatt tett szert.

– Van fogalma arról, ki a barátom? Ő Colin Khoo, a világ egyik legnagyobb vagyonának örököse.

– Ne vágjon itt fel nekem, fiatalember! – mennydörgőn a kapitány. – Nem érdekel, ki a maga barátja, vannak bizonyos protokollok, melyeket követnem kell, és…

– És most a barátom lent fekszik a maga hajójának fedélzetén, talán belső vérzése van, ami könnyen a halálához is vezethet, mert maga nem engedi, hogy idehívjam a helikoptert – vágott közbe Nick, és ő is felemelte a hangját. – Vállalja ezért a felelősséget? Mert felelősségre fogják vonni, azt garantálom. Nicholas Young vagyok, és a családom a szállítmányozás egyik legnagyobb konglomerátumát irányítja. Legyen szíves, adja meg azokat a rohadt koordinátákat, különben egy gumicsónak kapitánya se lesz soha többet!

Húsz perccel később Bernard a hatszögletű jakuzziban ült a legfelső fedélzeten, miközben egy félig portugál lány a heréjét simogatta a buborékos víz alatt. Egy helikopter jelent meg fölöttük, és megkezdte a leszállást a kijelölt helyre. Bernard először azt hitte, hallucinál részegségében, de aztán meglátta Nicket, Mehmetet és Alistairt egy hordággyal a kezükben. Colin feküdt rajta pokrócba csavarva.

– Mi a franc folyik itt? – mondta kikászálódva a vízből, miközben felrángatta Vilebrequin fürdőnadrágját, és futni kezdett a helikopter felé.

A folyosón összefutott Lionellel.

– Épp most kereslek, hogy elmondjam, Colin borzasztóan rosszul van. Már egy órája görcsökben fetreng, és megállás

nélkül hány. Szerintünk alkoholmérgezése van, annyit ivott az elmúlt két napban. Egyenesen a kórházba szállítja a helikopter.

Együtt rohantak tovább. Amikor Bernard Colin fölé hajolt, látta, hogy az eltorzult arccal fekszik a hordágyon, mögötte pedig ott ül Alistair, és egy vizes zsebkendővel törölgeti a homlokát.

– De miért nem szólt nekem senki erről? Fogalmam se volt arról, hogy Colin ennyire rosszul van. A fenébe! A családod most engem fog okolni. Aztán megírják a pletykalapok, és minden tele lesz vele! – panaszkodott Bemard, és szemmel láthatóan egy csapásra kijózanodott.

– Nem szivárog ki semmi. Nem tudják meg a lapok! – fogadkozott Lionel. – Colin nem hibáztat téged, de most hallgass rám. Elvisszük a kórházba, és nem mondjuk meg a családjából senkinek, hogy mi történt. Nekem is volt már alkoholmérgezésem. Detoxikálni és hidratálni kell. Pár nap alatt rendbejön. Ti a többiekkel tegyetek úgy, mintha mi sem történt volna. Folytassátok a bulit, oké? Ne hívd a családot, ne mondj senkinek semmit. Találkozunk Szingapúrban.

– Oké, oké – bólogatott Bernard megkönnyebbülve. Így visszamehetett a jakuzziba, és nem kellett lelkiismeret-furdalást éreznie Colin miatt.

Amikor a helikopter a levegőbe emelkedett, Nick és Alistair hangos nevetésben tört ki Bernard távolodó alakját nézve. Bernard rémült tekintete, húsos, fehér combja és vizes úszónadrágja komikus látványt nyújtott.

– Szerintem nem tűnt fel neki, hogy ez nem egy mentőhelikopter – nevetett Mehmet.

– És most hova megyünk? – kérdezte izgatottan Colin, és ledobta magáról az aranymintás, lila takarót.

– Mehmettel kibéreltünk egy Cessna Citation X-et. Hongkongban vár ránk tele tankkal. A többi meglepetés – mondta Nick.

– Egy Citation X! Nem ez az a gép, amely hatszáz mérföldet tesz meg óránként? – kérdezte Alistair.

– Még többet is, ha csak öt, csomag nélküli ember van rajta – vigyorgott Nick.

Alig hat órával később Nick, Colin, Alistair, Mehmet és Lionel az ausztrál sivatag közepén üldögélt. A nyugágyakból éppen ráláttak a vörösen izzó sziklára. Fantasztikus látványban volt részük.

– Mindig is szerettem volna megnézni az Ulurut. Vagy Ayers-sziklát, ahogy másképp hívják – mondta Colin.

– Micsoda nyugalom – mondta halkan Mehmet. – Ez egy spirituális hely, nem? Szinte érzem az energiáját, még ebből a távolságból is.

– Az őslakosok szerint ez az egyik legszentebb hely Ausztráliában – válaszolta Nick. – Apám elhozott ide sok évvel ezelőtt. Akkoriban még megengedték, hogy felmásszunk a sziklára. Pár évvel ezelőtt megváltoztak a szabályok, és már nem lehetséges.

– Fiúk, nem is tudom, hogy köszönjem meg. Tökéletes szabadulás volt egy igencsak félresikerült legénybúcsúból. Ne haragudjatok, hogy végig kellett szenvednetek Bernard összes

baromságát. Mindig is ezt szerettem volna csinálni az utolsó, szingliként eltöltött hétvégémen – egy csodás helyen lenni a legjobb barátaimmal. – Egy fehér pólós, khaki nadrágos fickó közeledett feléjük tálcával a kezében. A közeli ökofaluból jött.

– Nos, Colin és Alistair, gondoltam, nem fogom hallgatni a nyavalygásotokat arról, hogy sehol nem lehet egy normális kapucsínót kapni, úgyhogy szereztem egy száz százalékig Ausztráliában készített „lapos habos”-at… – mondta Nick, miközben a pincér letette a tálcát a földre.

Alistair az orrához emelte az egyik csészét, és mélyen belélegezte a gazdag illataromát.

– Nick, ha nem lennél az unokatestvérem, azonnal megcsókolnálak – nevetett aztán.

Colin belekortyolt az italába, és a fehér hab ott maradt a bajszán.

– Ez a legfinomabb kávé, amit valaha ittam. Srácok, soha nem felejtem el nektek.

Bealkonyodott, és a narancssárga égbolt rövid idő alatt sötétkékre változott. Az ifjak csendben üldögéltek a világ legnagyobb szikláját csodálva, amely a vörös ezernyi árnyalatában világított az alkonyi fényben.

16

Dr. Ku

•

SZINGAPÚR

Vaj Mun az íróasztalánál ült, és azt a papírlapot nézegette, amit a lánya adott át neki korábban. A díszes asztal pontos mása volt annak, amit Napóleon a Tuileriákban használt. Borítása selyemfából készült, aranyozott lábai oroszlánfejekben végződtek. Az oroszlántest és a karmos lábak több helyen is visszatérő motívumok voltak rajta. Vaj Mun szeretett a burgundivörös, plüssbársony empire székben üldögélni, miközben zoknis lábfejével á gömbölyű oroszlánmancsokat dörzsölgette. Ezt a szokását a felesége gyakran rosszallóan tette szóvá. Ma pedig Pejk Lin helyettesítette az anyját.

– Apa, az összes aranyat le fogod dörzsölni, ha továbbra is ezt csinálod.

Vaj Mun nem törődött az intelemmel és folytatta a mozdulatokat. Azokat a neveket bámulta elgondolkodva, amelyeket a lánya írt le egy pár nappal korábbi, Rachellel folytatott telefonbeszélgetése során. James Young, Rosemary Csien, Oliver Csien, Jacqueline Ling. Kik ezek az emberek, akik a rejtélyes Tyersall Roadon laknak? Az a tény, hogy egyik nevet sem ismerte, jobban zavarta, mint ahogy bevallotta magának. Vaj Mun önkéntelenül is felidézte apja egyik mondását: „Sose

felejtsd el, fiam, hogy mi hajnaniak[53] vagyunk, a tengerészek és a szolgálók leszármazottjai. Mindig keményebben kell dolgoznunk, hogy megmutassuk, mennyit érünk."

Vaj Munban már zsenge gyerekkorától kezdve tudatosították, hogy egy hajnani bevándorló kínai iskolába járó gyerekeként hátrányban van a szorosbeli arisztokrata földbirtokosokkal szemben, nem beszélve a bankszférát uraló hokkienekről. Az apja tizennégy éves korában érkezett Szingapúrba munkásként, majd vérrel és verítékkel építette fel az ingatlancégét. Ahogy az évtizedek során felvirágzott a családi vállalkozás, Vaj Mun azt gondolta, hogy behozta a lemaradását. Szingapúrban mindenki érvényesülhetett és előre léphetett a ranglétrán, és hajói teljesített, meghívták a győztesek klubjába. De azok az emberek-a titokzatos kapu mögött lakók – hirtelen újra emlékeztették arra, hogy nem egészen úgy van, ahogy gondolta.

A gyerekei mostanra felnőttek, és eljött az ideje, hogy az új generáció tagjai új területeket hódítsanak meg. Legidősebb fia, Pejk Ving jól boldogult, miután feleségül vette egy nemrég megválasztott parlamenti képviselő lányát. A kantoni lány keresztény nevelést kapott. PT még bolondozott, és playboyt játszott, úgyhogy a figyelem most Pejk Linre irányult. Három gyermeke közül Pejk Lin hasonlított rá a legjobban. Ő volt a legokosabb, legnagyravágyóbb, és – el kellett ismernie – legvonzóbb gyermeke. Ő volt az, akiről Vaj Mun úgy gondolta,

---

[53] Hajnan Kína legkisebb tartománya, az ország déli partjai mellett fekvő szigetcsoporton terül el. *(a Szerk.)*

mindenkinél messzebb jut majd, nagyon előnyös házasságot köt, és összeboronálja a Gohokat az egyik szingapúri kékvérű családdal. Abból, ahogy a lánya beszélt, érzékelte, hogy van valamilyen terve, és eltökélte, hogy segít neki mélyebbre ásni.

– Azt hiszem, itt az ideje, hogy elmenjünk dr. Kuhoz- mondta neki.

Dr. Ku már nyugdíjban volt, nyolcvanas éveit taposta. Az excentrikus öregúr egy lerobbant házban lakott a Dunearn Roadon. Hszieni tudóscsaládba született, de fiatalon Szingapúrba jött az iskolák miatt. A szingapúri társadalom működési rendje alapján Vaj Mun és dr. Ku útjai sosem keresztezték volna egymást, ha harmincegynéhány évvel ezelőtt dr. Ku nem olyan megátalkodottan makacs.

A Goh Developments egy ikerházakból álló lakóparkot akart építeni a Dunearn Roadon, és dr. Ku aprócska telke volt az egyetlen akadály a projekt megvalósulásának útjában. A szomszédai elképesztően jó árat kaptak az ingatlanjaikért, de dr. Ku nem volt hajlandó megalkudni. Miután minden jogásza kudarcot vallott, Vaj Mun maga hajtott az öreg háza elé. Fegyvertárában ott volt a csekk-könyve, és biztos volt benne, hogy észre téríti a makacskodót. Ehelyett azonban a zseniális vén pokróc győzte meg őt arról, hogy változtassa meg az egész projektet, és egy olyan fejlesztést javasolt, amelyről kiderült, hogy sokkal sikeresebb lett. Vaj Mun ekkor állást ajánlott neki. Dr. Ku nem fogadta el az ajánlatot, de Vaj Mun újra és újra visszatért, mert lenyűgözte dr. Ku enciklopédikus tudása Szingapúrról és a történelméről, valamint elképesztően pontos

elemzése a pénzügyi piacokról. Csodálatos teája pedig minden képzeletet felülmúlt.

Vaj Mun és Pejk Lin tehát elmentek dr. Ku házához, és a vadonatúj Maserati Quattroportéval leparkoltak a rozsdás fémkapu előtt.

– Nem hiszem el, hogy még mindig itt lakik – mondta Pejk Lin, miközben végigmentek a feltöredezett betonjárdán. – Nem kellene már öregek otthonában lennie?

– Szerintem elboldogul itt. Van egy szolgálója és két lánya is – felelte Vaj Mun.

– Okosan tette, hogy annak idején nem adta el neked. Ma már ez a kis darabka föld egy vagyont ér. Ez az utolsó, régi állapotában megmaradt ingatlan a Dunearn Roadon, talán még egy keskeny toronyházat is fel tudnánk rá húzni – tűnődött Pejk Lin.

– Én azt mondom, az öreg ebben a putriban akar meghalni. Mondtam már, mit mondott a brókerem sok évvel ezelőtt? Dr. Kunak egymillió részvénye van a HSBC-ben.

– *Micsoda?* – fordult Pejk Lin az apjához döbbenten. – Egymillió részvény? Az legalább ötvenmillió dollár!

– A negyvenes években kezdte vásárolni őket. Ezt a hírt húsz évvel ezelőtt hallottam, és azóta hányszor is változott az árfolyam? Én mondom neked, dr. Ku ma már több milliót ér.

Pejk Lin csodálkozva nézett a verandán megjelenő kócos, ősz öregemberre. Dr. Ku rövid ujjú, barna nejloninget viselt, amely úgy nézett ki, mintha a Fidel Castro előtti időkben készült volna Havannában. Nadrág gyanánt egy sötétzöld pizsamaalsó volt rajta.

– Vaj Mun! Látom, még mindig drága autókra pazarolod a pénzed – kiabálta, és hangja meglepően erős volt a korához képest.

– Üdvözöllek, dr. Ku! Emlékszel a lányomra, Pejk Linre? – mondta Vaj Mun az öregember hátát ütögetve.

– Nahát, ez a lányod? Azt hittem, hogy a legújabb szeretőd ez a csinos lány! Tudom én, hogy éltek ti, ingatlanos mogulok!

Pejk Lin felnevetett.

– Helló, dr. Ku. Az apám nem állna itt, ha a szeretője lennék. Az anyám már kasztrálta volna!

– Ó, azt hittem, azt már réges-rég megtette.

Mindenki nevetett, miközben dr. Ku az előkertben elhelyezett faszékekhez vezette a vendégeit. Pejk Linnek feltűnt, milyen gondosan van lenyírva a fű. A Dunearn Road felőli kerítést ágas-bogas vadszőlő-ágak borították, amely elzárta a kis kertet a forgalmas főút zajától. Pejk Linnek az jutott az eszébe, hogy ilyen hely nincs még egy az egész szigeten.

Egy idősebb kínai szolga jött ki a házból, és egy hatalmas fatálcát hozott. A porcelán teáskancsó mellett egy régi rézkanna, három nagyobb agyagcsésze és három kisebb pohár állt. Dr. Ku magasra tartotta a tűzforró teáskannát, és önteni kezdte a kancsóba a vizet.

– Szeretem nézni, ahogy dr. Ku elvégzi a teaszertartást – mondta Vaj Mun a lányának halkan. – Nézd, milyen magasról önti a vizet. Ezt úgy hívják, hogy *hszüan hu kao csöng,* vagyis ’öblítés a felemelt kannából’.

Dr. Ku ezután a csészékbe öntötte a teát, de ahelyett, hogy felajánlotta volna őket a vendégeinek, hirtelen mozdulattal a

háta mögé löttyintette a világos karamellszínű italt. Pejk Lin nagyon meglepődött. Dr. Ku ekkor forró vízzel újratöltötte a kancsót.

– Látod, Pejk Lin, ez volt a teafű első öblítése, amit úgy hívnak, *hang jün liu suj* – azaz 'felhőfoszlányok, folyóvíz'. Másodszor alacsonyabbról önti ki a vizet, ez a „tiszta tavasz forrásából" – folytatta Vaj Mun.

– Vaj Mun, a lányodat valószínűleg nem érdeklik ezek a régi mondások – mondta dr. Ku, majd kristálytiszta magyarázatba kezdett. – Az első öntést azért végzem magasról, mert a víz ereje így átöblíti a teafüvet. A forró víz a kancsó és a csészék hőmérsékletét is meghatározza. Ezután következik a második öblítés. Ekkor lassan, a kancsó szájához közelről öntöm a vizet, amely kioldja a fű aromáját. Most pedig hagyjuk, hogy álljon egy kicsit.

A kerítés túloldaláról csikorgó fékek hangja kísérte a teaszertartást.

– Nem zavarja ez a zaj? – kérdezte Pejk Lin.

– Egyáltalán nem. Arra emlékeztet, hogy még élek, és a szívem nem romlik olyan gyorsan, mint ahogy terveztem – válaszolta dr. Ku. – Néha azt kívánom, ne kelljen hallanom azt a sok butaságot, ami a politikusok száját elhagyja.

– Ugyan már, dr. Ku, ha nem lennének politikusok, akkor is élvezhetnéd ennek a szép kertnek az áldásait? Gondolj csak vissza arra, ahogy ezt a lepusztult szigetet a világ egyik legvirágzóbb országává tették – vitatkozott vele Vaj Mun. Mindig megvédte a kormányt, valahányszor csak mások kritikával illették.

– Micsoda ostobaság! A virágzás nem más, mint illúzió. Tudod, mit kezdenek az *én gyerekeim* ezzel a gazdagsággal? A legnagyobb lányom egy delfinkutató intézetet alapított. Elhatározta, hogy megmenti a Jangce fehér delfinjeit a kihalástól. Tudod, milyen szennyezett az a folyó? Ez a nyomorult emlős már ki is halt! A tudósok évek óta nem találnak egyetlen példányt sem, de a lányom eltökélten keresi őket. És a másik lányom? Régi skót kastélyokat vásárol. Még a skótok se akarják megvenni azokat az omladozó, régi épületeket, de az én lányom igen. Milliókat költ a felújításukra, de senki sem megy oda. Az a naplopó fia, az egyetlen unokám, akit ugyanúgy hívnak, mint engem, harminchat éves. Akarod tudni, mit csinál?

– Nem… vagyis, igen – mondta Pejk Lin elfojtva a feltörni készülő nevetést.

– Rockegyüttese van Londonban. De nem ám olyan, mint az a Beatles, az legalább pénzt csinált. Ennek csak hosszú haja van, feketére van kifestve a szeme, és mindenféle otthoni ketyerével zajong. Borzalmas.

– Hát, legalább kreatív – jegyezte meg udvariasan Pejk Lin.

– Igen, kreatívan szórja el a nehezen megkeresett pénzemet! Én mondom neked, ez az úgynevezett „virágzás” lesz Ázsia veszte. Minden egyes új generáció lustább, mint az előző. Azt hiszik, egy nap alatt meggazdagodhatnak azzal, hogy ingatlanokat adnak-vesznek, és tippeket kapnak a tőzsdéről. Ugyan! Semmi sem tart örökké, és amikor ennek a fellendülésnek vége lesz, ezek a fiatalok azt se fogják tudni, mi történt velük.

– Én ezért követelem meg, hogy a gyerekeim megdolgozzanak a pénzükért – tőlem egyetlen centet se fognak kapni, amíg el nem temetnek – mondta Vaj Mun, és a lányára kacsintott.

Dr. Ku belepillantott a teáskancsóba, és úgy tűnt, végre elégedett azzal, amit lát. Kiöntötte a teát a kisebb csészékbe.

– Ezt úgy nevezzük, hogy „a sárkány és a főnix jó szerencsét jósol” – mondta, majd a nagyobb csészét a kicsire helyezve ügyes mozdulattal megfordította az építményt, és a tea végre a megfelelő helyre került. Az első csészét Vaj Mun kapta, a másodikat Pejk Lin, aki köszönetet mondott érte, és belekortyolt a forró teába. Rendkívül keserű ízt érzett a szájában, és megpróbált nem grimaszolni.

– Tehát Vaj Mun, mi hozott ma el hozzám? Biztosan nem azért jöttél, hogy egy öregember morgolódását hallgasd – mondta dr. Ku, majd Pejk Linhez fordult. – Tudod, az apád nagyon ravasz ember. Mindig csak akkor jön, amikor valamit ki akar szedni belőlem.

– Dr. Ku, te tősgyökeres szingapúri vagy. Mondd, hallottál már valaha James Youngról? – kérdezte Vaj Mun a lényegre térve.

Dr. Ku felnézett a teakiöntés közben.

– James Young! Évtizedek óta nem hallottam, hogy valaki ezt a nevet emlegette volna.

– Akkor tehát ismered? Nemrég találkoztam az unokájával. Az egyik nagyon jó barátommal randevúzgat – tette hozzá Pejk Lin. Újra belekortyolt a teájába, és azt vette észre, hogy minden egyes korttyal egyre jobban ízlik neki a keserű lé.

– Kik azok a Youngok? – kérdezte kíváncsian Vajk Mun.

– Miért érdekelnek ilyen hirtelen ezek az emberek? – érdeklődött dr. Ku.

Vaj Mun alaposan megfontolta a választ.

– Próbálunk segíteni a lányom barátjának, mivel elég komoly lett ez a kapcsolat. Én nem ismerem a családot.

– Hát persze hogy nem ismered őket, Vaj Alun. Manapság nem sokan ismerik őket. Be kell vallanom, hogy az én információim is meglehetősen régiek már.

– És mit tudsz elmondani róluk? – erősködött tovább Vaj Mun.

Dr. Ku nagyot kortyolt a teájából, és kényelmesen elhelyezkedett.

– Úgy tudom, a Youngok családjának története bővelkedik fontos pozícióban lévő emberekben, elsősorban udvari orvosokban. Egészen a Tang-dinasztiáig vezethetik vissza a vérvonalukat. James Young – vagyis Sir James Young – volt az első nyugaton tanult neurológus Szingapúrban. Oxfordban végzett.

– És orvosként tett szert a vagyonára? – kérdezte Vaj Mun meglepve.

– Dehogyis! James nem olyanféle ember volt, akit a vagyon érdekelt volna. Azzal volt elfoglalva, hogy emberek életét mentse mega második világháborúban, a japán megszállás alatt.

Dr. Ku merengve nézett a kerítésén futó, egymásba fonódó borostyánra. A mintázat hirtelen rombuszmintás kerítésfonattá alakult át a szeme előtt, amely messze repítette vissza az időben.

– Tehát ismerted a háború alatt? – kérdezte Vaj Mun kizökkentve dr. Kút a merengésből.

– Igen, igen, akkor ismertem meg – mondta az öreg lassan. Aztán néhány pillanatig gondolkodott, mielőtt folytatta volna. – James Young annak a földalatti egészségügyi csoportnak volt a vezetője, amellyel én is kapcsolatba kerültem egy rövid ideig. A háború után Chinatown egyik régi részében rendezte be a klinikáját, kifejezetten a szegényeket és az öregeket akarta szolgálni. Hallottam, hogy évekig gyakorlatilag nem számolt fel díjat a pácienseinek.

– És akkor miből gazdagodott meg?

– Ilyen vagy te, Vaj Mun, mindig csak a pénzt hajszolod – pirított rá dr. Ku.

– Hát, miből van az az óriási házuk? – kérdezte Vaj Mun.

– Á, most már látom, miért érdekel téged mindez igazából. Bizonyára a Tyersall Roadon lévő házra gondolsz.

– Igen. Járt már ott? – kérdezte Pejk Lin.

– Ó, dehogyis. Csak hallottam róla. Ahogy már mondtam, nem igazán ismertem Jamest. Sose hívtak volna meg.

– Múlt héten elvittem oda a barátomat kocsival, és alig hittem a szememnek, amikor megláttam azt a helyet.

– Bizonyára tréfálsz! Még mindig áll az a ház? – kérdezte döbbenten dr. Ku.

– Igen – válaszolta Pejk Lin.

– Azt hittem, hogy már rég nincs meg. Meg kell mondanom, le vagyok nyűgözve, hogy a család megtartotta annyi éven át.

– Igen, engem is megdöbbentett, hogy létezik ekkora ingatlan egyáltalán a szigeten – vágott közbe Vaj Mun.

– Miért? A botanikus kert mögötti területen régen csupa szép, óriási birtok állt. A johori szultánnak volt ott egy palotája, Istana Woodneuk-nak nevezték, és porig égett már sok éve. Azt mondod, múlt héten ott jártál? – érdeklődött dr. Ku Pejk Linre nézve.

– Igen, de nem mentem be.

– Kár. Igazán különleges élmény lehetne megnézni egyet azokból az épületekből. Olyan kevés maradt, köszönhetően a csodálatos ingatlanfejlesztőknek – mondta dr. Ku tettetett haraggal Vaj Munra nézve.

– És ha James nem tett szert vagyonra, akkor hogyan… – kezdte újra Vaj Mun.

– Nem figyelsz rám, Vaj Mun. Azt mondtam, hogy James Youngot nem érdekelte a pénz, de nem állítottam, hogy nem volt neki. A Youngoknak volt pénzük már több generáció óta. Ezenkívül James Sang Szu Jit vette el. És annyit mondhatok, hogy ő viszont elképesztően gazdag családból jött, ha tudnád, mennyire, sírva fakadnál.

– És ő kicsoda? – kérdezte Vaj Mun, és kíváncsisága a tetőfokára hágott.

– Jól van, elmondom, és ezzel elhallgattatlak egyszer s mindenkorra. Ő Sang Lung Ma lánya. Ezt a nevet se hallottad még, ugye? Ő egy hihetetlenül jómódú pekingi bankár volt, és mielőtt a Csing-dinasztia elbukott, ügyesen átvitte a pénzét Szingapúrba, ahol a szállítmányozásban üzletelve még jobban megnövelte a vagyonát. Az az ember minden nagyobb üzletben benne volt, amit csak ebben a régióban megkötöttek – a Kelet-indiai-szigetektől Sziámig bezárólag ő irányította a tengeri

szállítmányozást. És ő találta ki azt a zseniális lépést, amellyel a harmincas években egyesítették az első hokkien bankokat.

– Tehát Nick nagyanyja örökölt mindent – mondta Pejk Lin.

– Ő és a testvére, Alfred.

– Alfred Sang. Hm… újabb ember, akiről nem hallottam – morgott Vaj Mun.

– Nos, ez sem meglepő. Több évtizeddel ezelőtt Angliába költözött, de még mindig jelentős befolyása van Ázsiában, persze csak titokban. Vaj Mun, látnod kell, hogy a pénzes mágnások általad ismert generációja előtt is volt egy olyan nagytőkés generáció, amely a vagyon felhalmozása után más, zöldebb legelőket keresett. Azt hittem, hogy a Youngok nagy része már régóta elhagyta Szingapúrt. Amikor utoljára hírt hallottam róluk, az akkor volt, amikor az egyik lány férjhez ment a thai uralkodócsalád egyik tagjához.

– Ezek szerint eléggé szorosak az összefonódások – jegyezte meg Pejk Lin.

– Ó, igen, valóban. A legidősebb lány például Harry Leonghoz ment férjhez.

– Harry Leonghoz? Ő az a fickó, aki az ASEAN Affairs igazgatója?

– Ez csak egy cím, Vaj Mun. Harry Leong az egyik királycsináló a kormányunkban.

– Nem véletlen, hogy mindig a miniszterelnök páholyában látom a nemzeti ünnepen. Tehát a családja közel áll a hatalom központjához.

– Vaj Mun, ők *maguk* a hatalom központja – javította ki dr. Ku, és ismét Pejk Linhez fordult. – Azt mondod, hogy a barátod

az egyik unokával randevúzik? Szerencsés lány, ha beházasodik ebbe a klánba.

– Én magam is kezdem ezt gondolni – mondta halkan Pejk Lin.

Dr. Ku egy percig figyelmesen tanulmányozta a lány arcát, aztán a szemébe nézett, és így szólt:

– Ne felejtsd el, hogy minden kincsnek ára van.

Pejk Lin az öregre pillantott, majd másfelé nézett.

– Dr. Ku, mindig örülök, ha találkozunk. Köszönjük a segítséget – mondta Vaj Mun felállva. Kezdett már fájni a háta a kényelmetlen faszéktől.

– És köszönjük a finom teát – tette hozzá Pejk Lin, és felsegítette az öreget.

– Egyszer talán eljöhetnél hozzám vacsorára. Van egy új szakácsom, aki csodálatos *ipoh hor fun*t[54] készít, dr. Ku.

– Nem te vagy az egyetlen, akinek jó szakácsa van, Vaj Mun —mondta fanyarul dr. Ku, és kikísérte vendégeit a kocsihoz.

Amikor Vaj Mun és Pejk Lin behajtott a Dunearn Road esti forgatagába, Vaj Mun megszólalt:

– Miért nem hívod meg Rachelt és a barátját vacsorára valamikor a jövő héten?

Pejk Lin bólintott.

– Vigyük el őket valamilyen elegáns helyre. Például a Min Jiangba.

---

[54] Malajziai leves rizstésztával, csirkével, garnélarákkal és sült újhagymával.

Dr. Ku a kapuban állt, és a távolodó autót nézte. A nap éppen lebukott a fák mögé, és néhány napsugár a lombokon áttörve a szemébe világított.

Hirtelen ébresztette fel a vakító napfény. Vérző csuklóit szorosan odakötözték a rozsdás drótkerítéshez. Néhány tiszt lépett oda hozzá, és észrevette, hogy az egyik egyenruhás őt figyeli. Talán ismeri őt? A férfi odament a parancsnokhoz, és egyenesen rámutatott. Vége. Balszerencse. Rájuk nézett, és megpróbálta minden gyűlöletét az arcára írni. Büszkén, dacosan akart meghalni. A férfi halkan, brit akcentussal beszélt: „Tévedés történt. Az ott középen csak egy szegény, szerencsétlen szolga. Felismerem, a barátaim farmján gondozza a disznókat.” *Az egyik japán tiszt lefordította mindezt a parancsnoknak, aki undorodva elhúzta a száját, majd rövid parancsszavakat vakkantott oda a katonáknak. Kioldozták, és le kellett térdelnie a katonák elé. Hunyorogva nézte őket, és hirtelen felismerte azt a férfit, aki rámutatott. Dr. Young volt az, aki medikus korában az egyik órát tartotta neki sebészetből.* „Látja, ez az ember nem fontos. Még a golyóra sem méltó. Hadd menjen vissza a farmra, ahol tovább etetheti a koszos disznóit” – *mondta dr. Young, majd odébb állt a többi katonával együtt. A katonák vitatkozni kezdtek, majd mielőtt felocsúdhatott volna, egy teherautón találta magát a geylangi farmok felé menet. Hónapokkal később összefutott dr. Younggal. Egy titkos találkozón történt a Telok Ayer Streeten, az egyik bolt mögötti helyiségben. Amikor meg akarta köszönni, hogy megmentette az életét, dr. Young gyorsan félbeszakította.* „Butaság. Maga is megtette volna értem. Ezenkívül nem engedhettem, hogy még egy orvost megöljenek. Túl kevesen maradtunk” – *tette hozzá szomorúan.*

Amikor dr. Ku visszasétált a házhoz, hirtelen rátört a szomorúság. Bárcsak ne mondott volna ilyen sokat a Youngokról. Vaj Mun, mint mindig, csak a pénzzel kapcsolatos történeteket akarta kiszedni belőle, és ő közben nem mesélte el az igazi történetet arról az emberről, akinek nagyszerűsége felülmúlt mindent, amit pénzen vagy hatalommal meg lehet vásárolni.

17

Rachel

•

Szingapúr

– Napok óta próbállak elérni! Hol voltál? Megkaptad a szállodában hagyott üzeneteimet? – kérdezte Kerry a lányától pergő mandarin nyelven.

– Ne haragudj, anya, egész hévégén nem voltam a szállodában, csak most értem vissza – válaszolta Rachel, és felemelte a hangját, mint mindig, amikor távolsági hívásban van, bár ő tökéletesen hallotta az anyját.

– Hová mentél?

– Az Indiai-óceán egyik szigetén voltam egy leánybúcsún.

– Hú! Indiában jártál?

– Nem, nem Indiában. Egy SZIGETEN az INDIAI-ÓCEÁNON, Indonézia partjaitól nem messze. Egy órányira van repülővel Szingapúrtól.

– Két nap kedvéért repülővel mentél? Micsoda pénzpocsékolás!

– Hát, nem én fizettem. Azonkívül magángép volt.

– Magángép? És kié?

– A menyasszonyé.

– A mindenit! Nagyon szerencsés vagy! Ilyen gazdag a menyasszony?

– Anya, ezek az emberek… – kezdte Rachel, de aztán diszkréten lehalkította a hangját. – A menyasszony és a vőlegény is nagyon vagyonos családból származik.

– Tényleg? És milyen Nick családja? Ők is gazdagok? – kérdezte Kerry.

Rachel le merte volna fogadni, hogy ez lesz az anyja következő kérdése.

A fürdőszoba felé pillantott. Nick még zuhanyozott, de azért úgy döntött, kilép a szobából. Kiment a kertbe, és a medence árnyékosabb oldalán álló bokrok felé indult.

– Igen, Anya, Nick is vagyonos családból származik – mondta, és leült a medence mellett elhelyezett napozószékek egyikére.

– Tudod, én mindig is gyanítottam. Olyan jól nevelt fiú. Elég, ha megnézzük, hogy viselkedik vacsora alatt. Olyan jó a modora, mindig nekem ajánlja fel a hús legjobb részét, például a kacsa szaftosabb darabjait.

– Hát, ez nem igazán lényeges, anya, mert úgy tűnik, itt *mindenki* nagyon gazdag. Azt hiszem, még nem ocsúdtam fel a sokkból. Ahogy ezek az emberek költik a pénzt – a házaikra, a repülőikre, a személyzetre –, azt a saját szemeddel kell látnod, hogy elhidd. Olyan, mintha itt nem is lett volna válság. Minden ultramodern és csillogóan tiszta.

– Én is ezt hallom azoktól a barátaimtól, akik Szingapúrban jártak. Hogy mennyire tiszta, *túl* tiszta – mondta Kerry, majd elhallgatott, és így folytatta. – Kislányom, vigyázz magadra.

– Hogy érted ezt, Anya?

– Tudom, milyenek tudnak lenni azok a családok, és nem szabad, hogy azt higgyék, Nick pénzére hajtasz. Mostantól kezdve nagyon óvatosan keli viselkedned velük.

Már késő – gondolta magában Rachel.

– Anya, én csak önmagamat adom. Nem fogok változtatni a viselkedésemen.

Nagyon szerette volna elmesélni a borzalmas hétvégi eseményeket, de tudta, hogy csak felizgatná vele az anyját. Nickkel ugyanígy volt, ezért csak a legjelentéktelenebb részleteket osztotta meg vele. (Ezenkívül a délután nagy részét maratoni szeretkezéssel töltötték, és nem akarta elrontani a hangulatot horrortörténetekkel.)

– Nick jól bánik veled? – kérdezte az anyja.

– Persze, Anya, Nick édes, mint mindig. Csak most nagyon lefoglalja a barátja közelgő esküvője. A legnagyobb esküvő lesz, amit Ázsiában valaha tartottak. Minden újságban benne van.

– Tényleg? Ha holnap bemegyek San Franciscóba, vegyek egy kínai lapot?

– Persze, próbáld meg. A menyasszony Araminta Lee, a vőlegény Colin Khoo. Keresd az ő nevüket.

– És milyenek Nick szülei?

– Még nem tudom. Ma este találkozom velük.

– Már majdnem *egy hete* ott vagy, és még nem találkoztál a szüleivel? – kérdezte csodálkozva Kerry, és figyelmeztető lámpák gyulladtak fel a fejében.

– Múlt héten külföldön voltak, Anya. A hétvégén pedig mi nem voltunk itt.

– Szóval, ma találkozol velük?

– Igen, vacsora lesz náluk.

– És miért nem náluk szálltatok meg? – firtatta tovább a kérdést Kerry, és egyre jobban aggódott. Sok olyan apró jel volt, amit az ő amerikanizálódott lánya nem érthet.

– Anya, ne elemezd túl a dolgokat! Nick barátjának van egy szállodája, úgyhogy az esküvőig itt lakunk. Ez mindenkinek kényelmesebb. Jövő héten pedig a nagymamájához költözünk.

Kerry nem vette be a magyarázatot. Még mindig nem értette, hogy egy kínai család egy szem gyereke miért egy szállodában száll meg a barátnőjével ahelyett, hogy a szüleihez menne. Hacsak nem szégyelli őt. Vagy ami még rosszabb, lehet, hogy a szülők tiltották meg neki, hogy hazavigye.

– És mit viszel a szülőknek ajándékba? Megvetted az Estéé Lauder ajándékot, amit mondtam?

– Nem, úgy gondoltam, az túl személyes lenne, ha úgy adnék neki kozmetikumot, hogy még csak nem is láttam. Van a szállodában egy nagyon jó virágos, és…

– Nem, kislányom, virágot *soha* ne vigyél! Főleg ne azokat a fehéreket, amiket annyira szeretsz. A fehér virág temetésre való. Inkább egy kosár mandarint szerezz, és két kézzel add át. És mélyen hajtsd meg a fejed, amikor először találkozol az anyjával és az apjával. Ezek mind a tisztelet jelei.

– *Tudom*, Anya. Úgy csinálsz, mintha ötéves lennék. Miért aggódsz hirtelen ennyire?

– Mert most először van komoly kapcsolatod egy kínai emberrel. Nagyon sok mindent nem tudsz a kínai etikettről.

– Nem is tudtam, hogy ilyen ódivatú is tudsz lenni – ugratta az anyját Rachel. – Nick családja egyébként nem is tűnik

kínainak. Inkább a britekre emlékeztetnek, ha már választanom kellene.

– Az nem számít. Te kínai vagy, és úgy kell viselkedned, mint egy rendesen nevelt kínai lánynak – mondta Kerry.

– Ne aggódj, Anya, csak egy vacsoráról van szó – mondta Rachel könnyedén, bár már ő is kezdett aggódni.

18

A Youngok

•

SZINGAPÚR

A Cairnhill 1-es szám alatti rezidenciák épülete a Cairnhill Road végén állt. Építészetileg különös módon ötvözte a régit és a befektetők újító szándékát. Eredetileg a híres bankár. Kar Csin lakott benne, és a viktoriánus kor végén épült ház ismert volt városszerte. Az azóta eltelt évtizedek alatt a telekárak az egekbe szöktek, a többi nagy ház helyén a befektetők toronyházakat építtettek, és a kecses kúria körül úgy elburjánoztak a modern lakóépületek, akárcsak a vágatlan bambusznád. Amikor a bankár 2006-ban meghalt, az épületet túl patinásnak tartották ahhoz, hogy lebontsák, és túl értékesnek ahhoz, hogy csupán egy ember lakja. Így aztán Kar Csin örökösei úgy döntöttek, megőrzik az eredeti szerkezetet, de átalakíttatják egy karcsú, harmincszintes üvegtorony alapjává. Itt éltek Nick szülei (vagyis akkor, amikor éppen Szingapúrban voltak).

A taxi felfelé haladt a dombon, és miközben a lenyűgöző korinthoszi oszlopcsarnokhoz közeledett, a benne ülő Nick elmesélte Rachelnek a ház történetét.

– Csin Ki bácsi a nagymama barátja volt, ezért minden kínai újévkor meglátogattuk. Ilyenkor mindig el kellett mondanom

egy verset mandarin nyelven, a szivarfüsttől bűzlő öreg pedig mindig adott nekem egy *hong baót*[55] ötszáz dollárral megtöltve.

– Őrület! – kiáltott fel Rachel. – A legnagyobb *hong bao,* amit valaha kaptam életemben, ötven dollár volt. Az a seggfej adta, aki anyámnak udvarolt, és *tényleg* meg akart venni magának. Mit csináltál azzal a sok pénzzel?

– Viccelsz? A szüleim tartották meg, természetesen. Minden újévi pénzem hozzájuk került, én egy centet se láttam belőle.

Rachel elborzadva nézett rá.

– De hát ez nem helyes! A *hong bao* olyan, mint a karácsonyi ajándék.

– Ne akard, hogy elmondjam, mit csináltak a karácsonyi ajándékommal karácsony reggelén! – nevetett Nick. Amikor beszálltak a liftbe, Rachel nagyon sóhajtott. A gondolatai már a szülőkkel való találkozás körül forogtak. Próbált felkészülni a *hong bao* tolvajok üdvözlésére.

– Hé, ne felejts el lélegezni – mondta Nick, és gyengéden megmasszírozta Rachel vállát. A lift felért a harmincadik emeletre, és kilépve belőle közvetlenül a lakás előterébe értek, ahol az üvegfalon kinézve káprázatos panoráma nyílt az Orchard Roadon álló bevásárlóközpontokra.

---

[55] Apró, piros pénzcsomag, amit a házaspárok és idősek adnak jókívánságaikkal együtt a kínai újév alkalmából a gyerekeknek és az egyedülálló fiataloknak. Eredetileg szerencsepénz vagy néhány dollár volt a zacskóban, manapság viszont a tehetősebbek szinte egymást túllicitálva adnak egyre nagyobb összegeket. Az 1980-as években 20 dollár volt az elfogadott összeg, 50 pedig már bőkezűségnek minősült. Manapság 100 dollár a minimum a legtöbb vagyonos családban. Mivel a hong baót illetlenség az ajándékozó jelenlétében kibontani, a kisgyerekek azonnal kiszaladnak a fürdőszobába, hogy megnézzék, mennyi pénz ütötte a markukat. *(a Szerző)*

– Azta! – suttogott Rachel a lemenő nap lilássárgás fényeit csodálva.

Egyszer csak megjelent egy nő, és így szólt:

– Jaj, Nicky, miért ilyen hosszú a hajad? Úgy nézel ki, mint egy haramia! Jobb lesz, ha még Colin esküvője előtt levágatod.

– Szia, Anya – mondta Nick egyszerűen. Rachel még nem tért magához a különös fogadtatás után, amikor Nick folytatta. – Anya, szeretném bemutatni Rachel Csut, a *barátnőmet.*

– Ó, helló – mondta Eleanor, mintha fogalma se lett volna, ki lehet ez a lány. *Szóval ő az. Jobban néz ki, mint abban az iskolai évkönyvben, amit a detektív szerzett.*

– Örülök, hogy megismerhetem, Mrs. Young – mondta Raehel, és bár a szája kimondta a szavakat, a gondolatai még mindig a körül jártak, hogy *ez a nő* tényleg Nick anyja. Őszintén szólva egy ősz hajú, Hillary Clinton-stílusú nadrágkosztümöt viselő dámára számított, akinek púderezett arca és dauerok frizurája van. Ezzel szemben egy káprázatos nő állt előtte dekoltált topban, fekete, testhez simuló nadrágban, lapos sarkú balerinacipőben, és túlságosan fiatalnak tűnt ahhoz, hogy harminckét éves fia legyen. Meghajolt, és átadta a mandarinokat.

– Milyen kedves! Jaj, igazán nem kellett volna! – válaszolt Eleanor kedvesen. *Mi az ördögért hozott mandarint? Talán azt hiszi, most van a kínai újév? És miért hajlong, mint egy japán gésa?* – Hogy tetszik Szingapúr?

– Nagyon tetszik – válaszolta Raehel. – Nick elvitt a legfantasztikusabb ételbárba.

– Hova vitted? – kérdezte gyanakodva Eleanor a fiát. – Gyakorlatilag te magad is turista vagy itt. Nem ismered olyan jól a titkos kis helyeket, mint én.

– Voltunk már a Lau Pa Satban, az Old Airport Roadon, a Holland Village-ben… – kezdte Nick.

– *Alamak!* Mit lehet enni a Holland Village-ben? – kiáltott fel Eleanor.

– Sok mindent! A legjobb *rójak*ot ott ettük ebédre – mondta Nick védekezve.

– Ostobaság! Mindenki tudja, hogy csak egyetlen helyen lehet jó *rójak*ot enni, és az a Lucky Plaza teteje.

Rachel felnevetett, és az idegei kissé lenyugodtak. Nick anyja vicces – miért is aggódott annyira?

– Nos, erre – mutatott a lakás felé Eleanor.

– Anya, nem tudom, miről beszéltél, ez a hely tökéletes.

– *Alamak,* nem is tudod, mennyi gondot okoz nekem ez a lakás! Hatszor kellett újrafestetnünk a padlót, hogy jó legyen.

Nick és Raehel lenézett a gyönyörűen csillogó, fehér tölgyfa padlóra.

– Aztán a vendégszobákban is ki kellett cserélni a bútorokat, és az én hálószobámban lévő automata sötétítők sem elég sötétek. Már több mint egy hónapja az egyik vendégszobában kell aludnom a másik oldalon, mert az új függönyök még nem érkeztek meg Franciaországból.

Az előtérből egy nagy helyiségbe léptek, amelynek tíz méter magas mennyezetén tetőablakok eresztették be a fényt. A drámai hatást a középen álló süllyesztett tér növelte, amelyben a narancssárga kanapék tökéletesen követték a mélyedés

körvonalát. A mennyezeten függő csillárt lényegében spirálban lefelé hömpölygő aranyozott és üvegből készült esőcseppek alkották, amelyek csaknem elérték az ovális fa dohányzóasztalt. Rachel szinte alig hitte el, hogy Nick szülei egy ilyen lakásban laknak – a hely inkább úgy nézett ki, mint egy elképesztően trendi szálloda. A másik helyiségben megcsörrent a telefon, és csakhamar egy szobalány feje jelent meg az ajtónyílásban.

– Mrs. Foo és Mrs. Leong az.

– Ó, Consuelo, kérem, küldje fel őket – mondta Eleanor. *Végre megjött az erősítés.*

Nick csodálkozva nézett az anyjára.

– Másokat is meghívtál? Azt hittem, családi vacsora lesz.

Eleanor elmosolyodott. *Az lenne, ha ténylege csak családtagok lennének jelen.*

– Csak a szokásos csapat, *lah.* A szakács *laksát* csinált, és mindig jobb, ha több ember van rá. Ráadásul ők is nagyon szerették volna megismerni Rachelt.

Nick rámosolygott a lányra, és megpróbálta leplezni csalódását. Azt szerette volna, ha a szülei minden figyelmüket Rachelnek szentelik, de az anyja mindig ehhez hasonló last minute meglepetéseket talált ki.

– Menj, ébreszd fel apádat, Nick – a médiaszobában alszik a folyosó végén – utasította a fiát Eleanor.

Nick és Rachel elindult a folyosón. Odabentről fegyverropogás és robbanás hangja hallatszott. Ahogy a nyitott ajtó elé értek, Rachel meglátta Nick apját, aki a dán ergonomikus fotelban aludt. Közben a *Battlestar Galactica* ment a lapos képernyős tévén, amely a tölgyfa burkolatba volt beépítve.

– Ne zavarjuk – suttogta Rachel, de Nick már belépett a szobába.

– Ébresztő, ébresztő – mondta halkan.

Nick apja kinyitotta a szemét, és meglepve bámult Nickre.

– Ó, szervusz. Már vacsoraidő van?

– Igen, Apa.

Nick apja felállt és körülnézett. Meglátta Rachelt, aki félénken álldogált a küszöbön.

– Biztosan maga Rachel Csu – mondta, és lesimította a haját.

– Igen – válaszolt Rachel, és belépett a szobába. Nick apja kezet nyújtott neki.

– Philip Young – mondta mosolyogva, és határozottan megrázta a lány kezét. Rachelnek azonnal megtetszett Nick apja, és végre megértette, honnan örökölte Nick a külsejét. Nagy szeme, elegáns vonalú szája olyan volt, mint az anyjáé, de a vékony orr, a határozott állkapocs és a vastag, sötét haj egyértelműen az apjától jött.

– Mikor érkeztél? – kérdezte Nick az apját.

– A reggeli géppel jöttem Sydney-ből. Én csak a hét második felében akartam jönni, de anyád ragaszkodott hozzá, hogy már ma üljek gépre.

– Mr. Young, ön Sydney-ben dolgozik? – kérdezte Rachel.

– Hogy dolgozom-e? Nem, épp azért költöztem oda, hogy ne dolgozzak. Túl szép hely az ahhoz, hogy ott dolgozzon az ember. Elvonja a figyelmemet az időjárás, a tenger, a hosszú séták és a jó halállomány.

– Ó, értem – mondta Rachel. Észrevette, hogy a férfi akcentusa különleges: keveredett benne a brit, a kínai és az ausztrál.

Ekkor kopogtak az ajtón, és Astrid kukucskált be.

– Szigorú utasítást kaptam, hogy mindenkit szedjek össze – jelentette be.

– Astrid, nem is tudtam, hogy te is itt leszel ma – mondta Nick.

– Hát, a mamád azt szerette volna, ha meglepetés. Úgyhogy: MEGLEPETÉS!! – mondta Astrid integetve és mosolyogva.

Mindenki elindult vissza a nappaliba, ahol Nicket és Rachelt egy csapat vacsoravendég fogta körbe. Lorena Lim és Carol Taj a kezét szorongatta, miközben Daisy Foo megölelte Nicket. (Rachelnek feltűnt, hogy ő volt az első ember, aki aznap este megölelte a fiút.)

– Jaj, Nicky, miért rejtegetted ilyen sokáig a gyönyörű barátnődet? – kérdezte Daisy, és Rachelt is lelkes öleléssel köszöntötte. Mielőtt a lány válaszolhatott volna, érezte, hogy valaki megragadja a karját. Lenézett a meggy méretű rubinra és a hosszú, vörös körmökre, majd döbbenten pillantott a kéz tulajdonosára: a zöldre festett szemhéjhoz erősen rúzso-zott száj társult.

– Rachel, Nadine vagyok – mondta a nő. – Már sokat hallottam rólad a lányomtól.

– Tényleg? Hogy hívják a lányát? – kérdezte udvariasan Rachel. De ebben a pillanatban valaki fülsiketítő hangon felkiáltott mögötte.

– Nicky! Annyira hiányoztál! – mondta a hang tulajdonosa. Rachelt kirázta a hideg. Francesca Shaw állt ott, szorosan átölelte Nicket, és két oldalról megcsókolta az arcát. Mielőtt bármit tehetett volna, Francesca odasiklott elé, és őt is megcsókolta kétfelől.

– Rachel, de jó, hogy ilyen hamar újra találkozunk!

– Ó, te is ott voltál Araminta partiján? – kérdezte Nick.

– Persze hogy ott voltam. Csodásan éreztük magunkat, igaz, Rachel? Olyan gyönyörű az a sziget, és az ételek… mesések voltak! Hallottam, hogy a *hal* különösen ízlett neked.

– Igen, elég különleges élmény volt – válaszolt lassan Rachel, mert megdöbbentette Francesca megjegyzése. Vajon ezzel elismerte, hogy tőle származik a halas meglepetés? Észrevette, hogy a lány csókja után rúzsnyom maradt Nick nyakán.

– Nem tudom, emlékszel-e Astridra, az unokatestvéremre – mondta Nick.

– Hát persze! – rohant oda Francesca Astridhoz, hogy őt is megölelje. Astrid megmerevedett, mert meglepte, milyen közvetlen a lány mindenkivel. Francesca tetőtől talpig végigmérte a másik nőt. Astrid egy tengerészkék szegélyes, fehér selyemzsorzsett ruhát viselt. *Tökéletes szabás, biztosan couture. De ki lehet a tervező?*

– Milyen fantasztikus ruha! – áradozott Francesca.

– Köszönöm. Jól áll neked a piros – válaszolt Astrid.

– Természetesen Valentino – felelt a másik, és várta, hogy Astrid is felfedje a tervező kilétét. De amikor nem érkezett válasz, Francesca – nem zavartatva magát – Eleanorhoz fordult.

– Milyen mesés ez a lakás! Azonnal be akarok költözni. Annyira Moris Lapidus-os, annyira Miami Modern-szerű! Az ember szinte fel akar kapni egy Pucci kaftánt, és rendelni akar egy whiskey-t.

– Jaj, Francesca, te aztán fején találtad a szöget – mondta Eleanor ragyogva. – Mindenki figyeljen rám, ma valami mást csinálunk. Az én kis konyhámban lesz a *makan*[56] – jelentette be, és átvezette vendégeit a konyhába, amelyről Rachel egyáltalán nem mondta volna azt, hogy kicsi. A helyiség úgy nézett ki, mint amilyennek egy gourmand megálmodhatta a mennyországot: fehér Calacatta márványból készült szentély, krómozott felületek, a legmodernebb eszközök. A viking tűzhely mellett álló fehér ruhás séf a bugyborékoló rézedényeket figyelte, három konyhalány pedig fel-alá rohangált az utolsó előkészületek elvégzése érdekében. Egy alkóv[57] is tartozott a helyiséghez, amelyet art deco ebédlőbútorral rendeztek be.

Miközben leültek, Carol a séfre pillantott, aki ügyesen merte át a vörös lét a fehér levesestálkákba.

– Jaj, Eleanor, úgy érzem, mintha a séf előttem készítené el az ételt valamelyik puccos étteremben.

– Ugye, milyen mókás? – mondta vidáman Eleanor. Aztán ránézett Rachelre, és azt mondta. – Én soha be sem tehettem a lábam az anyósom konyhájába. Most ehetek a saját konyhámban, sőt nézhetem is, ahogy az étel elkészül.

---

[56] Étkezés. *(indonéz)*

[57] Egy nagyobb helyiségből ajtó nélkül nyíló, ablaktalan, boltozott fülke vagy kisebb szoba. *(a Szerk.)*

Rachel kedvesen elmosolyodott. *Itt egy nő, aki nyilvánvalóan még semmit sem főzött egész életében, ám élvezi, hogy a konyhában lehet.*

– Én szeretek főzni. Csak álmodni merek arról, hogy egyszer olyan gyönyörű konyhám lesz, mint az öné, Mrs. Young – mondta aztán.

Eleanor nagylelkűen elmosolyodott. *Azt meghiszem, a fiam pénzéből.*

– Rachel *fantasztikusan* főz. Ha ő nem lenne, valószínűleg minden este rámen tésztát ennék – jegyezte meg Nick.

– Ez tényleg jellemző lenne rád – jegyezte meg Daisy. Aztán Rachelre nézve folytatta. – Régebben „az én kis tésztafiúmnak" neveztem Nickyt, mert egész gyerekkorában mindig imádta a tésztát. A legjobb éttermekbe vittük el Szingapúrban, de mindig csak tésztát kért szósszal.

Eközben három szolgálólány lépett be az ebédlőbe, és gőzölgő tálakban szolgálta fel a *laksa* tésztalevest. Minden vendég elé helyeztek egy tálat. Rachel elcsodálkozott a garnélarákok, a sülthal-torta, a könnyű tofufelfújt és a félbevágott keménytojás mesteri elrendezésén. Középre került a rizs*vermicelli*[58] és persze mindezt leöntötték csípős levessel.

Néhány percig mindenki hallgatott, mert élvezte a különlegesen gazdag levest és a tésztát.

– Érzem a kókusztejet ebben a levesben, de mitől ilyen csípős? Kaffir is van benne? – kérdezte Rachel.

Felvágós – gondolta magában Eleanor.

---

[58] Rizslisztből készült üvegtészta. *(a Szerk.)*

– Majdnem. Tamarindusz – válaszolta Daisy. *Ez a lány nem kamuzott. Tényleg tud főzni.*

– Rachel, annyira lenyűgöz, hogy te kiismered magad a fűszerek között – csicseregte Francesca, és hamisan csengő hangja alig tudta leplezni megvetését.

– Nyilvánvalóan nem olyan jól, amilyen jól te értesz a hal kibelezéséhez – válaszolt Rachel.

– Lányok, ti voltatok horgászni? – nézett fel Philip a *laksájá*ból meglepve.

– Ó, igen, voltunk. Az egyik lány egy nagyobb, veszélyeztetett fajnak számító halat is kifogott. Megpróbáltuk meggyőzni, hogy dobja vissza a vízbe, de nem volt rá hajlandó, és végül *nagyon csúnyán* megharapta a lányt. Mindent vér borított – mondta Francesca, majd leharapta egy extra nagy garnéla fejét, és a tál szélére tette.

– Megérdemelte, *lah!* Az óceánjainkon nagyon sokan halásznak, ezért tiszteletben kell tartanunk isten minden teremtményét – közölte Carol.

– Igen, egyetértek. Tudjátok, amikor csak turista az ember, meg kell tanulni tisztelni azt a környezetet, amelybe kerül – mondta Francesca, egy pillanatra Rachelre nézett, majd Astridon állapodott meg a tekintete. – És Astrid! Mikor tudlak rávenni, hogy csatlakozz az egyik bizottsághoz?

– Miféle bizottsághoz? – kérdezte Astrid, de inkább csak udvariasságból, mint kíváncsiságból.

– Kapaszkodj meg – én ezekben vagyok tag: Szingapúri Történeti Múzeum, Modern Művészetek Múzeuma, Örökség Társaság, Pulau Klub, Képzőművészeti Tanácsadó Testület, a

Szingapúri Divathét szervező bizottsága, a Szingapúri Állatkert, a Lee Kong Csian Természettudományi Múzeumának kiválasztását intéző bizottsága, a Borszakértők Társasága, a Mentsük meg a Tibeti Antilopokat, a Keresztény Segítők Ifjúsági Bizottsága és természetesen a Shaw Alapítvány.

– Nos, engem a hároméves kisfiam eléggé lefoglal… – kezdte Astrid.

– De ha óvodába kerül, és nem fogsz tudni mit csinálni, tényleg meggondolhatnád a dolgot. Én gyorsabban is bejuttathatlak egy bizottságba. Szerintem nagyon is illenél oda.

– Rachel, úgy hallottam, együtt tanítasz Nickkel a New York Egyetemen – vágott közbe Lorena. *Ez a Francesca az idegeimre megy. Azért vagyunk itt, hogy Rachelt hallgassuk ki, nem Astridot.*

– Igen – válaszolt Rachel.

– Melyik tanszéken? – kérdezte Nadine, bár pontosan tudta a választ. Eleanor ugyanis az egész Rachel Csu feliratú dossziét felolvasta nekik, amikor egyórás masszázson voltak Sencsenben.

– A közgazdaságtudományi tanszéken, és alapszakosokat tanítok.

– És mennyit keresel egy évben?

Rachel ledöbbent.

– Jaj, Mami, az amerikaiak szemében nagy udvariatlanság ilyesmit kérdezni – mondta ki végül F'rancesca, és szemmel láthatóan nagyon élvezte, hogy Rachel feszeng.

– Ó, tényleg? Én csak kíváncsi voltam, mennyit keres egy egyetemi tanár Amerikában – mondta Nadine a legártatlanabb hangján.

– Gondoltál már arra, hogy Ázsiában dolgozz? – kérdezte Daisy.

Rachel elgondolkodott. Úgy tűnt, elég fontos a kérdés, és tudta, hogy bármit válaszol is, a többiek biztosan ízekre szedik a válaszát.

– Persze, ha jön egy jó lehetőség – mondta végül.

A hölgyek jelentőségteljes pillantásokat váltottak egymással, Philip tovább szürcsölte a levest.

Vacsora után a csoport átment a nappaliba kávézni és süteményt enni. Astrid egyszer csak bejelentette, hogy mennie kell.

– Jól vagy? – kérdezte Nick. – Egész este olyan szórakozottnak tűntél.

– Jól vagyok… csak kaptam egy SMS-t Evangeline-től, hogy Cassian hisztizik és nem hajlandó aludni. Úgyhogy jobb, ha indulok.

Igazából Evangeline arról értesítette Astridot, hogy Michael beugrott mesélni Cassiannak. NE ENGEDD ELMENNI, válaszolta izgatottan Astrid.

Nick és Rachel úgy döntöttek, megragadják a kínálkozó lehetőséget, és ők is távoznak arra hivatkozva, hogy az egész napos utazás után fáradtak.

Amint becsukódott mögöttük a liftajtó, Eleanor kijelentette:

– Láttátok, hogy bámult ez a lány mindent a lakásban?

– Drágám, egy éven át alakítgattad ezt a helyet. Persze hogy mindenki megcsodálja. Végül is, nem ez volt a cél? – vetette közbe Philip, miközben egy óriási szelet csokis-banános tortát tett a tányérjára.

– Philip, az a kis közgazdász agya folyamatosan számolgatta, mi mennyit ér. Látnod kellett volna, hogy járt az a hatalmas gülüszeme. És az a duma arról, hogy főz Nicknek. Még mit nem! Azt hiszi, ezzel megvesz magának! Amikor tudom, hogy a durva, paraszti kezével fogdossa Nick ételét!

– Ő, ma nagy formában vagy, kedvesem – mondta Philip. – Őszintén szólva, én nagyon kellemes jelenségnek tartottam Rachelt, és az arca is elég szép.

Philip ügyelt arra, hogy mondandójába belefűzze az *elég* szót, tudva, hogy a felesége még viharosabb féltékenységi jelenetet rendez, ha egy másik nőt szépnek neveznek a környezetében.

– Egyet kell értenem veled, Philip. Tényleg elég csinos. Akár elismered, akár nem, Eleanor, a fiadnak jó ízlése van – mondta Daisy a kávéját kiöntő szolgálólányt figyelve.

– Igazán? Gondolod, hogy van olyan csinos, mint Astrid? – kérdezte Eleanor.

– Astrid perzselő, szilaj szépség. Ez egészen más. Rachel egyszerűbb, tisztább, szelídebb – jegyezte meg Daisy.

– És nem gondolod, hogy egy kicsit lapos a melle? – kérdezte Eleanor.

Philip felsóhajtott. A feleségével szemben egyszerűen senkinek nem volt esélye nyerni.

– Nos, mindenkinek jó éjszakát kívánok. Kezdődik a *CSI: Miami* – mondta, felállt a kanapéról, és a moziszobába sietett. Francesca megvárta, amíg hallótávolságon kívülre kerül, csak akkor folytatta.

– Én mindenesetre úgy gondolom, hogy tökéletesen igazad van ezzel a lánnyal kapcsolatban, Elle néni. Az egész hétvégét együtt töltöttem vele, és láttam az igazi arcát. Először is a legdrágább ruhákat választotta ki a butikból, amikor megtudta, hogy Araminta fizet. Az egyik ma is rajta volt.

– Az az egyszerű, halványlila ruha? *Alamak,* nincs ízlése! – kiáltott fel Nadine.

Francesca folytatta a támadást.

– Aztán tegnap egész nap mindenféle órákra ment – jógára, pilateszre, Niára, isten tudja, még mire. Mintha kerülni akart volna minket, és inkább a wellnessrészlegen akart élményekhez jutni. És hallanátok kellett volna, mit mondott vacsora alatt – pofátlanul közölte, hogy azért hajtott rá Nickre, mert jó parti. Azt hiszem, úgy fogalmazott, hogy „jó parti lenne".

– Brrr… képzeljétek csak el! – mondta Nadine, és megborzongott.

– Lealea, és most, hogy láttad, mit fogsz csinálni?

– Szerintem ezt a lányt el kell távolítani. Csomagoljon, és menjen. Csak annyit kell tenned, hogy beszélsz, Elle néni, és én bármikor segítek neked – mondta Francesca, és jelentőségteljesen nézett Eleanorra.

Eleanor nem válaszolt azonnal. Elgondolkodva kavargatta koffeinmentes kávéját. Már hetek óta pánikolt, de most, hogy látta ezt a Rachel Csut, valamilyen természetfeletti nyugalom töltötte el. Már látta, mit kell tennie, és azt is tudta, hogy titokban kell cselekednie. Közelről megtapasztalta, mit okozhat a gondatlan szülői beavatkozás, sőt, az itt egybegyűltek maguk szolgáltattak erre jó példát. Daisy feszült viszonyt ápolt a fiaival,

Lorena legidősebb lánya pedig azóta nem is beszélt az anyjával, amióta a kiwi férjével Ausztráliába költözött.

– Köszönöm, Francesca. Mindig nagyon segítőkész voltál – mondta végül. – Egyelőre, szerintem nem kell csinálnunk semmit. Csak hátradőlünk, és figyelünk, mert a dolgok most kezdenek majd érdekessé válni.

– Igazad van, Elle – nem kell kapkodni. Ráadásul Sencsen óta a kártyák a te kezedben vannak – mondta nevetve Lorena, és lekaparta a tejszínhabot a süteményéről.

– Mi történt Sencsenben? – érdeklődött Francesca.

Eleanor nem válaszolt Francesca kérdésére, csak elmosolyodott.

– Talán ki sem kell játszanom a sencseni kártyámat. Ne felejtsük el, hogy a Youngok és a Sangok hamarosan mind találkoznak a Khoo-esküvőn Szingapúrban.

– Hohó! Ki fogad velem abban, hogy a hétvégét sem bírja ki? – kérdezte vihogva Nadine.

Harmadik rész

„Kína csak aludjon, mert ha majd felébred,
megrengeti a világot.”
BONAPARTE NAPÓLEON

1

TYERSALL PARK

•

SZINGAPÚR

– Ezen a lejtőn száguldoztunk lefelé biciklivel Colinnal úgy, hogy felemeltük a kezünket, és figyeltük, melyikünk nyúl először a kormányhoz – mondta Nick, amikor a kocsijuk felfelé haladt a Tyersall Parkhoz vezető hosszú, kanyargós úton. Rachel úgy érezte, Nickkel egész más érzés a ház felé menni, mint az első alkalommal Pejk Linnéi. Kezdetnek Nick nagymamája küldött értük egy káprázatos, régi Daimlert, Nick pedig mindenfélét mesélt neki útközben.

– Látod azt a gigantikus méretű rambutánfát?[59] Ott akartunk Colinnal lombházat építeni. Három napig dolgoztunk nagy titokban, de aztán Ah Ma rájött, miben mesterkedünk, és nagyon mérges volt. Nem szerette volna, ha tönkretesszük vagy elcsúfítjuk a rambutánfát az értékes gyümölcse miatt, úgyhogy leszedette velünk a tákolmányt. Colin csuda mérges volt, és elhatározta, hogy annyi gyümölcsöt ver le, amennyit csak tud.

Rachel felnevetett.

---

[59] A rambután vagy hamis licsi *(Nephelium lappaceum)* Délkelet-Ázsiában honos, a licsi rokona. Hosszú, puha tüskében végződő szemölcsök borítják – innen ered az eredeti név (rambut). A Távol-Keleten népszerű csemege nyersen és kompótként, Indonéziában az egyik legnépszerűbb gyümölcs. *(a Szerk.)*

– Akkor ti kerten nagy bajkeverők voltatok, igaz?

– Aha. Minden csínyben benne voltunk. Emlékszem, volt a környéken egy *kampong*,[60] és oda lopóztunk be, hogy ellopjuk a kiscsirkéket.

– Kis huncutok! Nem vigyázott rátok senki a felnőttek közül?

– Ugyan, ki vigyázott volna?

A kocsi közben odaért a portálhoz. Több szolga közeledett feléjük, hogy bevigyék a csomagjaikat a házba. Az indiai komornyik a lépcsőn lépkedett lefelé üdvözlésükre.

– Jó napot, Mr. Young, Miss Csu. Mrs. Young várja önöket teára. A csillaggyümölcsös ligetben van.

– Köszönöm, Szandzsit, már megyünk is oda – mondta Nick. Együtt indultak Rachellel a vörös köves terasz felé, majd végigsétáltak az elegáns fasoron. A fehér akantuszok és a színes hibiszkuszok között pazar egyiptomi papiruszcserjék virítottak.

– Ezek a kertek nappal még gyönyörűbbek – jegyezte meg Rachel, és ujjaival végigsimította a hajladozó papiruszindákat. Hatalmas szitakötők szálltak körülöttük, szárnyaikon megcsillant a napfény.

– Majd szólj, hogy mutassam meg a liliomos tavat. Óriási liliomokat láthatsz majd – *Victoria amazonica* a latin nevük. Ezek a világ legnagyobb liliomai – gyakorlatilag napozni is lehet rajtuk.

---

[60] Hagyományos maláji falu. Egykor Szingapúr környékén sok olyan kis falu volt, ahol maláj őslakosok laktak már sok évszázad óta. A fából készült kunyhókban nem volt sem víz, sem villany. Ma már – a beruházásoknak köszönhetően – az egész szigeten egyetlen kampong található. *(a Szerző)*

A ligethez érve különös látvány fogadta őket: Nick kilencven-egynéhány éves nagymamája egy falétra tetején állt, amely bizonytalan helyzetben támaszkodott egy karcsú csillaggyümölcsfa törzséhez. Ah Ma valamilyen nejlonzacskókkal bajlódott. Két kertész állt alatta a létrát fogva, miközben egy gurka és a két thai társalkodónő mozdulatlanul figyelte az eseményeket.

– Te jó ég! Le fog esni arról a létráról, és kitöri a nyakát! – mondta riadtan Rachel.

– Ah Ma már csak ilyen. Senki sem tudja megállítani – vigyorgott Nick.

– De mit csinál pontosan?

– Minden egyes új csillaggyümölcsöt megvizsgál, és mindet egyenként becsomagolja. A párától gyorsabban megérnek, és a madarak sem kezdik ki őket.

– És miért nem engedi, hogy valamelyik kertész csinálja?

– Szereti ő maga elvégezni ezt a munkát – a guávákkal is ugyanezt csinálja.

Rachel csak bámulta az idős asszonyt, aki makulátlan, ropogós sárga kezeslábasban volt, és elámult, milyen ügyes. Szu Ji lenézett, és amikor észrevette a közönségét, mandarin nyelven szólalt meg:

– Egy perc, már csak kettő van.

Amikor végül biztonságosan földet ért (Rachel legnagyobb megkönnyebbülésére), mindannyian továbbindultak az egyik ösvényen, amely a fallal körülvett franciakerthez vezetett. Ott afrikai kék liliomok pompáztak a tökéletesen nyírt bukszussövény ágai között. A kert közepén állt egy ékszeres

dobozra emlékeztető télikert, amelyet mintha egyenesen egy angolkertből hoztak volna ide.

– Itt neveli Ah Ma a díjnyertes orchidea hibridjeit – mondta Nick Rachelnek.

– *A mindenit* – nyögte a lány, amikor belépett az üvegházba.

Több száz orchidea lógott odabent, jellegzetes illatuk átitatta az egész helyiséget. Rachel még sosem látott ilyen sokféle növényt ekkora helyen – volt ott finom vonalú lepkeorchideától kezdve az élénk színekben pompázó Vanda orchideákon át a lenyűgöző *Cattleyá*kig és a szinte harsogóan gyönyörű papucsorchideákig. Középen állt egy kerek asztal, amelyet egyetlen hatalmas, kék malachittömbből véstek ki. Lábai helyén négy méltóságteljes griff állt, amik a négy égtáj felé tekintve épp arra készültek, hogy elrepüljenek.

Amikor mindannyian kényelembe helyezkedtek a párnázott kovácsoltvas székeken, három szolgáló jelent meg, kezükben egy-egy ezüsttálcával, amelyen sok különféle *nyonya kueh*, szendvics, *pâte de fruits*[61] és puha, légies, aranybarna pogácsák kínálták magukat. A teakocsit az egyik thai hölgy tolta oda melléjük. Rachel úgy érezte, hallucinál, miközben figyelte, hogyan tölti ki Szu Ji a frissen gőzölgő teát egy sokszínű, finoman díszített, sárkányos teáskancsóból. Még soha nem látott ennél lenyűgözőbb teaszertartást.

– Itt vannak a nagymamám hírneves pogácsái – vegyél – mondta Nick vidáman, és megnyalta a száját.

---

[61] Zselécukor (*fr.*)

A pogácsa még meleg volt. Rachel kettétört egyet, és sűrű tejszínt halmozott rá. Ezt egyébként Nicktől tanulta. Már épp egy kis eperlekvárt akart a tetejére tenni, amikor Szu Ji megszólalt. Mandarin nyelven beszélt.

– Talán a citromkrémmel kellene megkóstolnia. A szakácsom mindennap frisset készít.

Rachel nem érezte úgy, hogy visszautasíthatja a vendéglátóját, ezért engedelmesen rákanalazott némi citromkrémet az édes pogácsa tetejére, és beleharapott a finomságba. Mintha a mennyországba lépett volna be – a könnyű vajastészta, a tejszín és a pikáns citromkrém együtt az ízek tökéletes összhangját alkotta.

Rachel nagyot sóhajtott.

– Igazad volt, Nick, ez *tényleg* a legjobb pogácsa a világon.

Nick diadalittasan mosolygott.

– Mrs. Young, még csak most ismerkedem Szingapúr történetével. A délutáni teázás mindig a család szokásai közé tartozott? – kérdezte a lány.

– Nos, én nem Szingapúrban születtem. A gyerekkoromat Pekingiben töltöttem, ahol természetesen nem követtük a brit szokásokat. Csak akkor lett szokásunkká, amikor a családom ideköltözött. A gyarmatokon gyakran elterjedt egyébként. Először a brit vendégeink kedvéért csináltuk, mert nem nagyon kedvelték a kínai konyhát. Aztán amikor hozzámentem Nick nagyapjához, aki sok évet töltött külföldön, Angliában, ő ragaszkodott a hagyományos angol uzsonnához teával és minden egyéb hozzávalóval. És persze a gyerekek is nagyon

szerették. Azt hiszem, így szoktam rá én is – mondta Szu Ji lassan, tagoltan.

Rachel csak ekkor vette észre, hogy az idős hölgy csak egy kis teát és pár kekszet evett.

– Mondd csak, igaz, hogy közgazdászprofesszor vagy? – kérdezte Szu Ji.

– Igen – felelte Rachel.

– Jó, hogy volt lehetőséged ilyesmit tanulni Amerikában. Az apám üzletember volt, de soha nem akarta, hogy pénzügyekről tanuljak. Mindig azt mondogatta, hogy száz éven belül Kína lesz a legerősebb ország a világon. És én is ezt ismételgettem a gyerekeimnek és az unokáimnak, igaz, Nicky?

– Igen, Ah Ma. Ezért akartad, hogy mandarinul is megtanuljak – hagyta jóvá Nick. Már látta, merre tart a beszélgetés.

– Nos, igazam volt, nem? Szerencsére láthatom, hogy apám jövendölése már az én életemben valóra válik. Rachel, láttad a pekingi olimpia megnyitó ünnepségét?

– Igen.

– Láttad, milyen csodálatos volt? Az olimpia után senki sem vonhatja kétségbe Kína nagyságát.

– Nem, valóban nem – felelte Rachel.

– A jövő itt van, Ázsiában. Nick helye is itt van, nem gondolod?

Nick tudta, hogy Rachelt tőrbe csalták, ezért még mielőtt a lány válaszolhatott volna, közbevágott.

– Mindig is azt mondtam, hogy visszajövök Ázsiába, Ah Ma. De pillanatnyilag értékes tapasztalatokat szerzek New Yorkban.

– Hat évvel ezelőtt is ezt mondtad, amikor Angliában akartál maradni az egyetemi tanulmányaid után. Most pedig Amerikában vagy. Mi következik? Ausztrália? Mint apádnál? Először is hiba volt téged külföldre küldeni. Túlságosan elcsábított téged a nyugati életmód.

Rachel nem tudta nem észrevenni a helyzet komikumát. Nick nagymamája úgy nézett ki és úgy is beszélt, mint egy kínai nő, a leghagyományosabb értelemben, miközben ott ültek egy fallal körülvett kertben, ami leginkább a Loire menti kastélyok parkjához hasonlított és angol teát iszogattak.

Nick nem tudta, mit válaszoljon erre. Ez a vita már évek óta folyt közte és a nagymamája közt, és tudta, hogy sosem nyerhet. Fogott egy süteményt, és elkezdte rétegeire szedni. Abban reménykedett, hogy ezzel a pótcselekvéssel nyerhet néhány másodpercet. Jó lenne, ha Rachel egy kis időre kettesben maradhatna a nagymamájával. Rápillantott az órájára, és így szólt:

– Ah Ma, azt hiszem, Alex néni és a családja bármelyik pillanatban megérkezhet Hongkongból. Elmehetnék eléjük, és idehozhatnám őket.

A nagymamája bólintott. Nick rámosolygott Rachelre, és biztatóan intett neki, mielőtt kilépett volna a télikertből.

Szu Ji oldalra billentette a fejét, mire az egyik thai hölgy azonnal odaugrott mellé. Aztán kecsesen térdet hajtott, hogy a füle Ah Ma szájával legyen egy vonalban.

– Szólj a kertésznek, hogy öt fokkal melegebbnek kell itt lennie – mondta az öreg hölgy angolul, azután visszafordult Rachelhez. – Mondd csak, honnan származik a családod?

Volt Ah Ma hangjában valami erélyesség, amit Rachel korábban nem vett észre.

– Az anyám Kuangtungból jött. Az apám családját pedig… sosem ismertem.

– Hogy lehetséges ez?

– Meghalt, még a születésem előtt. Még csecsemőkoromban költöztünk Amerikába anyámmal.

– És az édesanyád újraházasodott?

– Nem – mondta Rachel, és érezte, hogy a thai hölgyek némán, döbbenten bámulnak rá.

– És most te támogatod az édesanyádat?

– Nem, épp ellenkezőleg. Amerikában elvégzett egy egyetemet, és most sikeres ingatlanügynök. Jól állt anyagilag, sőt még az én tanulmányaimat is finanszírozni tudta – válaszolt Rachel.

Szu Ji egy ideig hallgatott, és az előtte ülő lányt figyelte. Rachel mozdulni sem mert. Végül az idős hölgy így szólt:

– Tudtad, hogy több bátyám és nővérem volt? Az apámnak sok szeretője volt, akik gyermekeket szültek neki, de egy igazi feleséget tartott, anyámat. Ő hat gyermekkel ajándékozta meg, de hivatalosan csak hármat ismert el közülük. Engem és a két bátyámat.

– Miért csak hármat? – kérdezte Rachel összeszedve a bátorságát.

– Tudod, az apám úgy érezte, van egy különleges képessége. Azt gondolta, meg tudja határozni egy ember jövőjét csupán az arca alapján… ahogy kinéz… és csak azokat a gyerekeket tartotta meg, akikről úgy vélte, kedvére valók lesznek. A férjemet is ezen

az alapon választotta ki nekem, tudtad? Azt mondta: „Ennek az embernek jó arca van. Nem lesz gazdag, de nem fog bántani.” Mindkettőben igaza lett – mondta Nick nagymamája, közelebb hajolt Rachelhez, és egyenesen a szemébe nézett. – A te arcodat is látom.

Mielőtt Rachel válaszolhatott volna, Nick megjelent a vendégekkel a télikert ajtajában. Kicsapódott az ajtó, és egy fehér vászoninges, narancssárga nadrágos férfi sietett Nick nagymamája felé.

– Ah Ma! Drága Ah Ma! Mennyire hiányoztál! – mondta drámai hangon a férfi kantoni nyelven, majd térdre rogyott, és kezet csókolt neki.

– Jaj, Eddie, *csaszi lang*[62] – szidta Szu Ji, majd elhúzta a kezét, és rácsapott Eddie fejére.

---

[62] Hokkien kifejezés, amely annyit tesz: ’ne idegesíts már’. Olyan embereknek mondják, akik zajosak, idegesítőek, vagy – mint Eddie esetében is – mindkettő. *(a Szerző)*

2

Nassim Road 11.

•

SZINGAPÚR

„Isten a részletekben rejlik." Mies van der Rohe ikonikus mondása volt az, amely szerint Annabel Lee élt. A medence mellett ácsorgó vendégek művészien megfaragott, mangóízű nyalókát kaptak, a párnákra pedig kaméliaágat helyeztetett. Annabel hibátlan érzékkel találta meg a részleteket, és ez tette kívánatossá luxuskategóriájú szállodaláncát a legigényesebb vendégek számára. Aznap este a saját tükörképét vette górcső alá. Magas nyakú, pezsgőszínű ruhát viselt, amely ír vászonból készült. Annabel épp azt próbálta eldönteni, hogy a kétsoros barokk gyöngysort vagy a hosszú borostyán nyakláncot vegye-e fel hozzá. Vajon a Nakamura gyöngyök túlságosan hivalkodók lennének? Netán a borostyán mutatna jobban?

Férje, Peter sötétszürke pantallóban és világoskék ingben lépett be a budoárba.

– Tényleg azt szeretnéd, ha ezt venném fel? Úgy nézek ki, mint egy könyvelő —mondta, mert azt hitte, a komornyik hibázott, amikor ezeket a ruhadarabokat tette ki számára.

– Tökéletesen mutatsz. Az inget kifejezetten ma estére rendeltem. Ede & Ravenscroft. Ők készítik az edinburgh-i herceg ingeit is. Higgy nekem, jobb, ha egy kicsit alulöltözik az ember

ezek között a népek között – mondta Annabel, és még egyszer figyelmesen szemügyre vette a férjét tetőtől talpig. Bár az Araminta esküvője előtti héthez közeledve pazar eseménysort szerveztek minden estére, azt a partit, amit Harry Leong adott unokaöccse, Colin Khoo tiszteletére a Nassim Roadon lévő mesés rezidenciájukon, Annabel titokban igencsak várta.

Amikor Peter Lee (eredetileg Lee Pej Tan) a kilencvenes évek közepén szédítő vagyonra tett szert a szénbányászatban, a feleségével úgy döntöttek, Szingapúrba költöztetik a családot, mint oly sokan az anya-országbeli újgazdagok közül. Peter maximalizálni akarta a hasznot azzal, hogy az érintett térség pénzügyi központjában él, Annabel pedig (eredetileg An-Liu Bao) azt szerette volna, ha a lányuk kihasználhatja Szingapúr nyugatiasabb – és az ő szemében sokkal jobb – oktatási rendszerét. (A jobb levegő sem ártott nekik.) Ezenkívül untatta már a pekingi elit, a véget nem érő, tizenkét fogásos bankettek azokban a termekben, ahol a XIV. Lajos korabeli bútorok rossz minőségű utánzatait zsúfolták be. Újra ki akarta találni magát a sokkal kifinomultabb és elegánsabb szigeten, ahol a hölgyek tudták, mi az az Armani, és akcentus nélkül beszélték az angolt.

De Szingapúrban Annabel csakhamar felfedezte, hogy az őt ragyogó társasági eseményekre meghívó arcok mögött ott rejtőzik egy egész társadalmi réteg, amely érzéketlen a pénz csillogása iránt, különösen, ha az a pénz az anyaországbeli kínaiaké. Ezek az emberek megközelíthetetlenek és nagyobb sznobok voltak, mint bárki, akivel addig találkozott. „Kit érdekelnek azok a molyrágta ősi családok? Csak irigykednek a gazdagságunkra és arra, hogy mi tényleg tudjuk, hogyan

élvezzük az életet" – mondta új barátja, Trina Tua (Tua Lao Szaj, a TLS Private Equity elnökének felesége). Annabel tudta, hogy Tina ezt a saját megnyugtatására mondta, amiért sose hívnák meg Mrs. Lee Yong Csien legendás madzsongpartijára – ahol a nők az ékszereiket teszik fel tétként –, és nem pillanthat be Rosemary Csien Dalvey Roadon álló modern házába, amelyet Kee Yeap építész tervezett.

Aznap este végül meghívták Annabelt. És bár volt lakása New Yorkban, Londonban, Sanghajban és Balin is, sőt az *Architectural Digest* magazin „a leglenyűgözőbb ázsiai magánrezidenciának" nevezte a szingapúri Edward Tuttle[63]-házát, mégis felgyorsult a szívverése, amikor belépett a Nassim Road 11-es számú ház zord kapuján. Messziről már sokszor megcsodálta a házat – nem sok volt ezekből a fekete-fehér házakból.[64] A Leongok már a húszas évek óta ebben az épületben éltek, és talán az egyetlen volt a szigeten, amely megtartotta eredeti jellegzetességeit. A kézműves bejárati ajtón belépve Annabel villámgyorsan beszippantott minden apró részletet, amely arról árulkodott, ahogy a háziak éltek. *Nézd ezeket a maláj szolgákat, akik a ropogós, fehér blézerükben felsorakoztak az előcsarnokban. Mit kínálnak ezeken a selangori tálcákon? Pimm's No.1*

---

[63] Edward B. Tuttle amerikai építészmérnök és belsőépítész. *(a Szerk.)*

[64] Az egzotikus megjelenésű fekete-fehér házak egyedülálló építészeti alkotások Szingapúrban. Sehol nincs párjuk a világon. Az angol-indiai és az Arts and Crafts mozgalom jellegzetességeit ötvözve jöttek létre ezek a fehérre festett házak, amelyeket fekete keretes díszítéssel láttak el. Kifejezetten a trópusi éghajlatra tervezték őket. Eredetileg a jómódú gyarmatosító családokat helyezték el bennük, mára rendkívül kívánatossá váltak, és tekintve, hogy 40 millió dollárnál kezdődnek az árak, csak a leggazdagabbak engedhetik meg maguknak, hogy megvásároljanak egyet. Gyakran évtizedeket kell várni, amíg kihal belőlük egy család. *(a Szerző)*

szénsavas ananászlével és friss mentalevéllel. Milyen különös! Ezt be kell vezetnem majd a Srí Lanka-i nyaralóban. Ó, itt van Felicity Leong jacquard selyemblúzban, ez a halvány jáde ékszer igazán különleges, és itt a menye, Cathleen, alkotmányjogász (ez a lány mindig olyan egyszerűen öltözködik, soha nem lehet rajta látni egyetlen ékszert sem, nem is hinné az ember, hogy a legidősebb Leong fiú a férje). És itt jön Astrid Leong. Vajon milyen lehetett neki ebben a házban felnőni? Nem csoda, hogy olyan kitűnő ízlése van – az a türkizkék ruha, ami rajta van, ebben a hónapban a francia Vogue *címlapjára is felkerült. És ki az a férfi, aki a lépcső alján Astrid fülébe sugdos? Ja, a férje, Michael. Micsoda káprázatos pár! És ez a szalon! Odanézzenek! Az a szimmetria… az arányok… az a rengeteg narancsvirág. Fenséges! Jövő héten nekem is be kell szereznem ilyesmit a szállodák halljába.*

Várjunk csak! Az ott csak nem Ru, az északi Szong-dinasztiából? De bizony ő az. Egy, kettő, három, négy… mennyi ékszer. Hihetetlen! Csak ebben a helyiségben legalább harmincmillió értékű porcelán van, de úgy széthajigálva, nintha olcsó hamutartók lennének. És ezek a peranakan ópiumszékek – az a gyöngyház intarzia! Sosem láttam ilyen jó állapotban lévő holmikat. Itt jönnek a Hong Long-i Csengek. Milyen ennivalóak azok a kisgyerekek. Egytől egyig úgy vannak felöltözve, minta Ralph Lauren-modellek.

Annabel még soha életében nem volt ennyire elégedett. Végre ezt a ritka, különleges levegőt szívhatta. A ház lassan megtelt azokkal az arisztokratacsaládokkal, amelyek harminc vagy még több generációig vissza tudták vezetni a családfájukat. Mint például a Youngok, akik ebben a pillanatban érkeztek meg. *Óh, Eleanor pont nekem integet. Ő az egyetlen, aki a családtagokon kívül mással is barátkozik. És itt a fia, Nicholas – egy másik jó pasi.*

Colin a legjobb barátja. És az a lány, akivel kézen fogva jón, Rachel Csu lehet. Mindenki róla beszél. Ő az, aki nem a tajvani Csuk egyike. Elég egy pillantást vetni rá, én megmondtam volna egy perc alatt. Ez a lány D-vitaminnal és kalciummal dúsított amerikai tejen nőtt fel. De így se fogja megszerezni Nicholast. És itt jön Araminta és a Khook. Úgy tűnik, ő beleillik a családba.

Annabel abban a pillanatban tudta, hogy jó döntést hozott a lányát illetően, amikor az óvoda után a metodista lányiskolába íratta a szingapúri amerikai iskola helyett, amikor erőltette, hogy belépjen a metodisták ifjúsági szervezetébe annak ellenére, hogy buddhisták voltak, és hogy elzavarta Angliába a Cheltenham Ladies' College-ba, ahol megfelelő módon befejezhette a tanulmányait. A lánya pont olyan körülmények között nőtt fel, mint ezek itt – jó ízlésre nevelték, és jó nevelést kapott. Ebben a tömegben nem volt egyetlen 15 karátosnál drágább gyémánt vagy bármilyen Louis Vuitton cucc, és senki sem nézett az ember háta mögé még nagyobb halakat kutatva. Ez egy családi összejövetel volt, nem hálózatépítési lehetőség. Ezek az emberek annyira könnyedek voltak, annyira jól neveltek.

A keleti oldalon lévő teraszon Astrid egy sor olasz tuja mögé bújva várta Michaelt, hogy csatlakozzon a szülei házában tartott összejövetelhez. Amint észrevette a férjét, rohant a bejárati ajtóhoz, hogy üdvözölje, és úgy tűnjön, együtt érkeztek. Az első lelkes üdvözlési hullám után Michaelnek sikerült elcsípnie a feleségét a lépcső mellett.

– Cassian odafent van? – mormogta.

– Nincs – válaszolt Astrid, mielőtt unokatestvére, Cecilia Cseng átölelte volna.

– Hát hol van? Egész héten rejtegetted előlem – nyomult tovább Michael.

– Nemsokára láthatod – súgta Astrid, és rámosolygott Rosemary nénikéjére.

– Szóval ezzel a trükkel csaltál ide ma este, ugye? – mondta Michael mérgesen.

Astrid kézen fogta a férjét, és bevezette egy lépcső melletti kis helyiségbe.

– Michael, megígértem, hogy találkozhatsz Cassiannal ma este – csak legyél türelmes, és jussunk túl a vacsorán.

– Nem ez volt a megállapodás. Elmegyek.

– Michael, nem mehetsz el. Meg kell beszélnünk, mi legyen a szombati esküvő menetrendje. Alix néni reggelit ad a templomi szertartás előtt…

– Astrid, én nem megyek el az esküvőre.

– Jaj, ne mondd már. Ne viccelj ezzel. *Mindenki* jön.

– A mindenki alatt azt érted, hogy mindenki, akinek egymilliárd dollárja van – mondta feldúlva Michael.

Astrid forgatta a szemét.

– Ugyan már, Michael, tudom, hogy összevesztünk, és azt is tudom, hogy nyilván szégyelled magad, de ahogy már mondtam, *megbocsátok.* Ne csináljunk nagy ügyet belőle. Gyere haza.

– Nem érted az egészet, igaz? Nem megyek haza. És nem megyek el az esküvőre.

– És mit fognak mondani az emberek, ha nem leszel ott az esküvőn? – bámult rá idegesen Astrid.

– Astrid, nem én vagyok a vőlegény! Nem is vagyok a rokona. Ki a francot érdekel, hogy ott vagyok-e vagy nem?

– Nem teheted ezt velem. Mindenki észre fogja venni, és mindenki erről fog beszélni – könyörgött Astrid, és megpróbált nem pánikolni.

– Mondd nekik, hogy az utolsó pillanatban el kellett utaznom.

– Hová mész? Hongkongba a szeretődhöz? – kérdezte vádlón Astrid.

Michael elhallgatott. Nem akart ilyen vádakra reagálni, de úgy érezte, nem nagyon maradt választása.

– Ha ettől jobban érzed magad, akkor igen, a szeretőmhöz megyek. Pénteken munka után indulok, hogy elmenekülhessek ebből a karneválból. Nem bírom nézni ezeket az embereket, amint csilliárd dollárt költenek egy esküvőre, amikor a világ fele éhezik.

Astrid bénultan nézett rá, szédelegve attól, amit hallott. Ebben a pillanatban Henry bátyja felesége, Cathleen lépett be a helyiségbe.

– Ó, hála istennek, hogy megtaláltalak – mondta Michaelnek. – A szakácsok veszekednek, mert valami átalakító felrobbant, és az a hiperszuper sütő, amit tavaly állítottunk be, nem működik. Úgy tűnik, öntisztító üzemmódba kapcsolt, és van benne négy pekingi kacsa, amely éppen sül…

Michael Cathleenre meredt.

– Cathleen, a Galtechen diplomáztam, és adattitkosításra specializálódtam. Nem egy kibaszott ezermester vagyok – mondta dühösen, és kiviharzott a szobából.

Cathleen döbbenten nézett utána.

– Mi baja Alichaelnek? Alég sosem láttam ilyennek.

– Ó, ne törődj vele, Cathleen – mondta Astrid, és próbált lazán viselkedni. – Michael azért van feldúlva, mert most tudta meg, hogy sürgősen el kell utaznia Hongkongba. Vészhelyzet van a cégnél. Szegény, attól fél, hogy nem tud eljönni az esküvőre sem.

Amikor az Eddie-t, Fionát és a három gyereket szállító Daimler odaért a Nassim Road 11-es számú ház elé, Eddie még egyszer átfutott a legfontosabb dolgokon.

– Kalliste, mit fogsz csinálni, amikor elkezdik felszolgálni a kávét és a süteményeket?

– Megkérdezem Felicity nénit, játszhatok-e a zongorán.

– És mit fogsz játszani?

– A Bach-partitát és aztán a Mendelssohnt. Eljátszhatom az új Lady Gaga-számot is?

– Kalliste, az égre esküszöm, hogy ha egy számot is eljátszol attól az átkozott Lady Gagától, minden ujjadat eltöröm.

Fiona kifelé bámult az ablakon, és nem figyelt a férjére. Eddie mindig így viselkedett, valahányszor találkoznia kellett a szingapúri rokonaival.

– Augustine, mi van veled? Gombold be a zakódat – utasította Eddie a fiát.

A kisfiú engedelmeskedett, és gondosan begombolt két aranyszínű gombot.

– Augustine, hányszor kell elmondanom, hogy soha, de SOHA ne gombold be az utolsó gombot, hallod?

– Papa, azt mondtad, hogy a háromgombos zakómon ne gomboljam be az utolsó gombot, de azt nem mondtad, mit csináljak, ha csak két gomb van – hüppögte a fiúcska könnyek között.

– Most boldog vagy? – kérdezte Fiona a férjét, majd ölébe vette a kisfiút, és elsimította a homlokába lógó hajtincset.

Eddie mérgesen nézett rá.

– Akkor most mindenki figyeljen ide. Constantine, mit fogunk csinálni, amikor kiszállunk a kocsiból?

– Alakzatba állunk mögöttetek – válaszolt a legidősebb fiú.

– És mi a sorrend?

– Augustine az első, aztán Kalliste, aztán én – mondta a fiú unott hangon.

– Tökéletes. Várjatok, amíg mindenki látja, milyen pompás a bevonulásunk – mondta izgatottan az apjuk.

Eleanor a fia és a fia barátnője mögött lépett be az előcsarnokba, és kíváncsian figyelte, milyen fogadtatásban részesül a lány. Nick nyilvánvalóan felkészítette őt – Rachel okosan egy komoly, tengerészkék ruhát választott, és semmilyen ékszer sem volt rajta, kivéve egy apró gyöngy fülbevalót. Amikor bepillantott a szalonba, ott látta a férje egész klánját a teraszajtó mellett felsorakozva. Emlékszik, mintha ma lett volna, amikor először

találkozott velük. A Csangi melletti régi Csien-birtokon voltak, aztán a helyet átalakították valami rémes countryklubbá, ahova a külföldiek jártak. A fürkésző tekintetű Csien fiúk egymáson átgázolva igyekeztek a közelébe kerülni, hogy beszéljenek vele, de a Sangok alig néztek felé – ők csak azokkal szerettek beszélgetni, akiknek a családját legalább két generáció óta ismerték. De Nick most merészen vezette szíve hölgyét egyenesen a mélyvízbe: megpróbálta bemutatni őt Victoria Youngnak, Philip legfinnyásabb nővérének és Cassandra Sangnak – a gonosz nyelvű pletykafészeknek, akit mindenki Rádió 1 Ázsiának hív. *Alamak, ez jó móka lesz.*

– Rachel, ő itt a nagynéném, Victoria és az unokatestvérem, Cassandra. Épp most tértek vissza Angliából.

Rachel idegesen mosolygott a hölgyekre. Victoria merev, fül alá érő frizurájával és kissé gyűrött, fodros, barackszínű pamutruhájában úgy nézett ki, mint egy excentrikus szobrásznő, míg a csontsovány Cassandra őszülő haját Frida Kahlo stílusában szigorú vonal mentén választotta ketté és fogta kontyba. Egy túlméretezett, khaki színű ingruhát és egy afrikai nyakláncot viselt, amelyen apró, fából készült zsiráfok fityegtek. Victoria hűvösen kezet fogott Rachellel, de Cassandra nem mozdította karba font karjait. Összeszorított ajkait félmosolyra húzta, és tetőtől talpig végigmérte a lányt. Rachel már épp érdeklődni akart a nyaralásukról, amikor Victoria a válla fölött elnézve megszólalt. Ugyanolyan angol akcentusa volt, mint Nick minden nagynénjének.

– Ó, itt jön Alix és Malcolm. Ott pedig Eddie és Fiona. Te jó ég, nézd azokat a gyerekeket, hogy vannak felöltöztetve!

– Alix folyton arra panaszkodik, milyen sokat költ Eddie és Fiona azokra a gyerekekre. Úgy tűnik, csupa márkás holmit hordanak – jegyezte meg Cassandra, és annyira elhúzta a máááárkááááás szó magánhangzóit, mintha a szó valamiféle groteszk jelentéssel bírna.

– *Kuni szaj csin!*[65] Mi az ördögöt gondol Eddie, hova viszi őket? Odakint 40 fok van árnyékban, ők pedig úgy vannak felöltözve, mintha Balmoralba készülnének vadászatra – nyafogott Victoria.

– Borzasztóan izzadhatnak azokban a tweed zakókban – mondta Cassandra a fejét csóválva.

Rachel csak ekkor vette észre a belépő párt. Egy koreai popénekest megszégyenítően kócos hajú fiatalember haladt feléjük egy citromsárga-fehér ruhát viselő lánnyal. A ruha úgy tapadt a lány testéhez, mint virslire a bőr.

– Ó, itt jön Alistair unokatestvérem. Ő pedig bizonyára Kittv, vagyis az a lány, akibe őrülten szerelmes – jegyezte meg Nick. Még ilyen távolságból is jól látszottak a lány műszempillái, műhaja és rózsaszín rúzsa. Ahogy közelebb értek, Rachel rájött, hogy a ruháján lévő fehér csíkok voltaképp lyukak, és Kitty hegyes mellbimbói tökéletesen látszanak.

– Szeretném, ha mindenki megismerkedne a barátnőmmel, Kitty Ponggal – ragyogott büszkén Alistair.

A helyiségben mindenki elhallgatott. Az összes szempár azokra a csokibarna mellbimbókra tapadt. Miközben Kitty fürdőzött a rá irányuló figyelemben, Fiona gyorsan kiterelte a

---

[65] Micsoda pénzpocsékolás! *(kantoni)*

gyerekeit. Eddie az öccsére bámult, és dühösen állapította meg, hogy valaki sokkal jobb entrét vágott ki. Alistair, aki szintén sütkérezett a hirtelen jött figyelemben, egyszer csak váratlan közlést tett:

– És szeretném bejelenteni, hogy tegnap este elvittem Kittyt a Alount Faber tetejére, ahol megkértem a kezét.

– Eljegyeztük egymást! – visította Kitty, és meglengette a karját, ujján egy hatalmas rózsaszín gyémántgyűrűvel.

Felicity jól hallhatóan felsóhajtott, és testvérére, Alisra nézett valamilyen reakciót várva tőle. Alix azonban a távolba meredt, és senkivel sem teremtett szemkontaktust. A fia lazán folytatta:

– Kitty, ismerd meg unokatestvéremet, Nickyt, nagynénémet, Victoriát és az unokatestvéremet, Cassandrát. Te pedig bizonyára Rachel vagy.

Victoria és Cassandra szemrebbenés nélkül odafordult Rachelhez, ráfagyasztva Alistair arcára a mosolyt:

– Rachel, úgy hallottuk, te közgazdász vagy. Milyen érdekes! El tudnád magyarázni, miért nem tud kilábalni siralmas helyzetéből az amerikai gazdaság – kérdezte Victoria éles hangon.

– Az a Tim Paulson nevű fickó, ugye? – vágott közbe Cassandra. – Nem a zsidók bábuja csupán?

3

PATRIC MŰTERMÉBEN

•

SZINGAPÚR

– Egy fekete csipkés tanga? És tényleg lehetett látni a ruhán keresztül? – kiáltott fel Pejk Lin, és nevetve görnyedt előre a Rachellel együtt elköltött ebéd közben.

– A tangát, a bimbóit, mindent! Látnod kellett volna, milyen arcot vágtak mind! Akár meztelen is lehetett volna! – mondta Rachel.

Pejk Lin letörölte kibuggyanó könnycseppjeit.

– Nem hiszem el, hogy ennyi minden történt veled múlt héten! Azok a lányok. A döglött hal. Nick családja. Nem is te lennél, ha nem sétáltál volna bele egyenesen a dolgok sűrűjébe.

– Ó, Pejk Lin, bárcsak láttad volna, hogy él Nick családja! A Tyersall Parkban lakni olyan, mint egy álom. A hálószoba tele van elképesztően elegáns francia art deco bútorral, és úgy érzem, mintha időutazó lennék – a szertartások, a dekadencia, a nagyság… Úgy értem, legalább tizenkét különvendég lehet a házban az esküvő miatt, de olyan sok szolgáló van, hogy nekem is jutott egy, aki csak velem foglalkozik. Nagyon helyes lány, Szucsouból származik. Azt hiszem, egy kicsit mérges rám, mert nem hagyom, hogy a dolgát végezze.

– Mi a dolga? – kérdezte Pejk Lin.

– Hát, első este felajánlotta, hogy levetkőztet, és kikeféli a hajamat, de én ezt egy kicsit ijesztőnek találtam. Úgyhogy mondtam neki, hogy köszönöm, nem kérem. Aztán megkérdezte, készítsen-e egy fürdőt – szeretem ezt a kifejezést, te nem? –, de tudod, hogy jobban szeretek zuhanyozni, bár a lábakon álló fürdőkád igazán kínálja magát. Aztán felajánlotta, hogy megmossa a hajam, és megmasszírozza a fejem. Én meg: nem, nincs rá szükség. Csak azt szeretném, ha kimenne, és le tudnék zuhanyozni. Ehelyett berohant a fürdőszobába, és elkezdte csavargatni a csapokat, hogy beállítsa a tökéletes vízhőmérsékletet. Mire én bementem, már vagy húsz gyertyát meggyújtott odabent – egy nyomorult zuhany miatt!

– *Alamak,* Rachel, miért nem hagytad, hogy végezze a dolgát? Elpazarolod ezt a királyi bánásmódot – korholta Pejk Lin a barátnőjét.

– De én nem vagyok hozzászokva az ilyesmihez – kényelmetlenül érzem magam, ha valakinek az a munkája, hogy engem kiszolgáljon. A másik dolog, hogy fantasztikusan mosnak. Bármit hordtam, másnapra kimosták és kivasalták. Észrevettem, milyen friss és illatos az összes ruhám, úgyhogy megkérdeztem a szolgálót, milyen mosóport használnak. Azt mondta, hogy mindent valamilyen különleges levendulavízzel vasalnak, amit Provence-ból hozatnak! El tudod ezt képzelni? Minden reggel azzal ébresztett minket, hogy behozta a hálószobába az „ébresztő tálcát”. Ott volt Nick teája, ahogy ő szereti, az én kávém, ahogy én szeretem, és egy kis tányéron néhány nagyon finom süti. Ahogy Nick hívta őket, „emésztést segítő keksz”. És mindez a kiadós reggeli előtt, amit minden

reggel más helyiségben szolgálnak fel. Első reggel a télikertben ettünk, másnap a második emeleti verandán. Szóval már a reggelizés maga is kész meglepetés volt.

Pejk Lin csodálkozva ingatta a fejét, és magában megjegyzett néhány dolgot: ideje volt, hogy felrázza kicsit a Villa d'Oro személyzetét. Szükségük volt néhány új feladatra. Másnap a medence mellett akar reggelizni.

– Én mondom neked, Pejk Lin, az összes helyet figyelembe véve, ahova Nick elvitt, az összes reggelit, ebédet, uzsonnát és vacsorát beleértve, soha életemben nem ettem még így, mint ott. Korábban fogalmam sem volt arról, hogy egy esküvő köré ennyi fontos eseményt lehet szervezni. Nick szólt, hogy a ma esti parti egy hajón lesz.

– Igen, olvastam, hogy Taj Toh Luj *dato* új megajachtján rendezik. Akkor beszélj egy kicsit azokról a ruhákról, amiket ezen a hétvégén akarsz viselni – mondta izgatottan Pejk Lin.

– Öööö… ruhákról? Csak egy ruhát vettem az esküvőre.

– Rachel, ugye most viccelsz? Nem azt mondtad, hogy több esemény is lesz a hétvégén?

– Hát, igen, lesz az üdvözlés ma este a jachton, holnap reggel az esküvő, aztán a fogadás, este pedig a bankett. Vasárnap pedig lesz egy teaszertartás. Hoztam ezt a klassz kis fekete-fehér koktélruhát, úgyhogy gondolom, holnap lehet ez rajtam egész nap…

– Rachel holnapra legalább három ruha kell. Nem lehetsz ugyanabban a ruhában reggeltől estig. Az esküvői banketten pedig mindenki estélyit fog viselni egy nagy rakás ékszerrel. Ez

lesz az évtized legnagyobb eseménye. A királyi család tagjai és válogatott celebek is jelen lesznek.

– Ilyesmivel úgysem szállhatok versenybe – vonta meg a vállát Rachel. – Tudod, hogy a divat soha nem volt a kenyerem. Ezenkívül mit tehetnék ilyen későn?

– Rachel Csu, elviszlek vásárolni.

– Pejk Lin – kezdett tiltakozni Rachel –, nem akarok valamelyik plázában rohangálni az utolsó pillanatban.

– Plázában? – mondta Pejk Lin undorodva. – Ki beszélt itt plázáról? – Azzal előhúzta a mobilját, és felhívott egy számot. – Patric, be tudnál illeszteni valahova? Vészhelyzet van. Sürgős beavatkozásra van szükség.

Patric műterme az Ann Siang Hill egyik volt üzletházában volt, amelyet feltűnő, modern helyiséggé alakítottak át. Rachel egyszer csak ott találta magát egy ragyogó, kör alakú emelvényen. Nem volt rajta ruha, csak fehérnemű, mögötte egy három irányba mutató tükör állt, felülről pedig egy Ingo Maurer lámpa meleg, villogó fénye fürdette a testét. A háttérből Sigur Rós zenéje hallatszott, miközben Patric (csak így egyszerűen) fehér laboratóriumi köpenyben behatóan vizsgálgatta őt. Egy elképesztően magas nyakú ing volt a köpeny alatt, karját összefonta, egyik mutatóujját pedig elgondolkodva tartotta a szája elé.

– Nagyon hosszú a csípője – közölte egyszer csak.

– És az baj? – kérdezte Rachel, és életében először értette meg, mit érezhetnek a szépségverseny résztvevői a fürdőruhás bemutató közben.

– Nem, egyáltalán nem! Ismerek olyan nőket, akik ölni is tudnának a maga testéért. Ez azt jelenti, hogy adhatunk magára olyan ruhákat, amelyek más, apróbb termetű hölgyek esetében szóba se jöhetnének.

Patric odafordult az asszisztenséhez. A srác szürke melegítőt viselt, haja gondosan be volt fésülve.

– Csuaaaan! Hozd a szilvaszínű Balenciagát, a barackszínű Chloét, azt a Giambattista Vallit, ami most jött Párizsból, az összes Marchesát, a Givenchyt és azt a Jason Wut, amin azok a szétszedett fodrok vannak.

Egy perc múlva legalább fél tucat fekete pólós, fekete farmeros segéd nyüzsgött a helyiségben. Úgy szorgoskodtak, mintha egy bombát kellett volna hatástalanítaniuk. Egymás után tolták be az állványokat, amelyeken olyan elegáns és különleges ruhák lógtak, amelyeket Rachei még nem is látott.

– Gondolom, így vásárolnak Szingapúrban a szupergazdagok – jegyezte meg.

– Patricnek nem csak szingapúri ügyfelei vannak – az anyaországból, Vietnámból és Indonéziából is jönnek olyanok, akik a legújabb trendeket keresik. Több, az inkognitójukat szigorúan őrző brunei hercegnő is megtalálja. Patric néhány órán belül hozzájut azokhoz a ruhákhoz, amelyek a kifutón láthatók – világosította fel a barátnőjét Pejk Lin. Rachel csodálkozva nézett körül, miközben a segédek egymás után akasztották fel a ruhákat egy titániumrúdra, amelyet két méter magasan

helyeztek el. A ruhák óriási glóriát formálva vették körbe a kis emelvényt.

– Túl sok ruhát hoznak – jegyezte meg Rachei.

– Patric így dolgozik. Látnia kell a különböző stílusokat és színeket, amelyek körülvesznek. Azután szortíroz. Ne aggódj, Patricnek van a legkifinomultabb ízlése – a Central Saint Martinsben tanult. Biztos lehetsz benne, hogy azok a ruhák, amelyeket ő választ, nem jönnek majd szembe veled az esküvőn.

– Nem emiatt aggódom, Pejk Lin. Nézd, nincs rajtuk árcédula – és ez mindig nagyon veszélyes.

– Te csak ne aggódj az árcédulák miatt. A te dolgod most az, hogy felpróbáld ezeket.

– Hogy érted ezt? Pejk Lin, én nem engedem, hogy megvedd ezeket a ruhákat nekem!

– Pszt! Ne vitázzunk ezen – mondta Pejk Lin, és a fény felé tartott egy átlátszó csipkeblúzt.

– Pejk Lin. Komolyan beszélek. Semmi trükközés, oké? – figyelmeztette a lányt Rachel, amikor Pejk Lin egy másik ruhás állványt kezdett nézegetni. Egyszer csak megakadt a szeme egy kézzel festett, kék-ezüst mintás ruhán. – Na, ezért lehet ölni is. Ezt felpróbáljam? – kérdezte.

Patric bejött a helyiségbe, és észrevette Rachel kezében a ruhát. – Várjunk, várjunk, várjunk! Hogy kerül ide ez a Dries Van Noten?!! Csuaaaan! – kiabált türelmetlenül a segédjének. – A Dries Mandy Ling-nek van lefoglalva, aki épp ide tart. Az anyja *kaupeh kau bu*,[66] ha hagyom, hogy más vigye el.

---

[66] Szétrúgja a seggem. *(hokkien szleng)*

Aztán bocsánatkérőn fordult oda Rachelhez.

– Bocsásson meg, de azt a Driest már lefoglalták. Kezdetnek nézzük azt az osztrigarózsaszín darabot azzal a csinos blúzzal.

Rachel egymás után forgott és pörgött a legszebb ruhákban, és sokkal jobban szórakozott, mint azt korábban gondolta volna. Pejk Lin minden felvett darabot hangos ó-kkal és á-kkal méltatott, miközben időnként részleteket olvasott fel a *Singapore Tattle* cikkeiből:

„A Csangi repülőtéren jelentős magángépforgalomra lehet számítani a hétvégén, mivel Szingapúrban tartanak egy szinte királyi esküvőt. Szombat délben köt házasságot **Araminta Lee** és **Colin Khoo** az Első Metodista Templomban. A szertartást fogadás követi, amelynek helyét nem hozták nyilvánosságra. (A hírek szerint a menyasszony édesanyja, **Annabel Lee** szervezett mindent, negyvenmilliót mozgósítva az eseményre.) Habár a vendégek listája szupertitkos volt, és talán szigorúbban őrzik, mint a koreai atomfegyvereket, ne lepődjön meg senki, ha uralkodócsaládok tagjait, államfőket és hírességeket is megpillant, mint például **Tony Leung, Gong Li, Takesi Kanesiró, Jüe-Szaj Kan, Rain, Fan BingBing vagy Zhang Ziyi.** A hírek szerint Ázsia leghíresebb popdívái is fellépnek, a fogadóirodák pedig várják a tételeket arra, vajon ki tervezte Araminta ruháját. Ázsia legnagyobb nevei vonulnak majd ki teljes fegyverzetben: **Shaw-k, Tajok, Mittal**ok, **Meggahartók,** hongkongi és szingapúri cégek vezetői,

Ambani, David Tang, L'Oricnt **Lim,** a **Tajpej Plastics** feje **(Csu),** hogy csak a legfontosabbakat említsük."

Időközben Patric ki-be járkált, és határozott megállapításokat tett:

– Az a slicc túl magasan van – ha ezt veszi fel, minden kóristafiúnak erekciója lesz.

– Fantasztikus! Maga genetikailag tökéletes az Alaiához!

– SOHA! SOHA ne viseljen zöld sifont, hacsak nem akar úgy kinézni, mint akit egy egész banda megerőszakolt.

– Na, *ez* dögös! Az a bő szoknya még jobban nézne ki, ha lóháton érkezne.

A ruhák, amelyeket Patric kiválasztott, egyre jobban álltak Rachelnek. Megtalálták a tökéletes koktélruhát a főpróba estéjén tartott vacsorához és egy olyan együttest, amely az esküvőre is jónak tűnt. Amikor Rachel végül úgy döntött, hogy életében először az egyik nagynevű tervező estélyi ruhájában fog pompázni *(mi a jó franc?),* Pejk Lin szólt, hogy csomagolják be az összes ruhát, ami az állványon van.

– Ezt mind megveszed magadnak? – kérdezte Rachel döbbenten.

– Nem, ezek álltak a legjobban, úgyhogy megveszem őket neked – válaszolta Pejk Lin, és oda akarta adni az American Express kártyáját Patric egyik segédjének.

– Ó, dehogy veszed! Tedd el azt az AmEx kártyát! – mondta határozottan Rachel, és megfogta Pejk Lin csuklóját. – Ugyan

már! Csak egy estélyi kell a fogadásra. A szertartásra felvehetem a fekete-fehér ruhámat.

– Rachel Csu! Először is, esküvőn NEM viselhetsz fekete-fehér ruhát, mert ezek gyászszínek. Biztos, hogy kínai vagy? Hogyhogy ezt nem tudod? Másodszor, mikor láttalak utoljára? Mikor kényeztethetem az egyik legjobb barátomat? Nem foszthatsz meg ettől az örömtől.

Rachel elnevette magát Pejk Lin kijelentésének báján.

– Pejk Lin, értékelem a nagylelkűségedet, de egyszerűen nem költhetsz rám több ezer dollárt, érted? Van pénzem, amit erre az útra tettem félre, és örömmel kifizetem a saját…

– Fantasztikus. Akkor menj és vegyél szuveníreket, amikor Phuketen leszel.

Patric műtermének másik végében két segéd éppen óvatosan húzta szorosra egy skarlátvörös Alexander McQueen estélyi ruha fűzőjét Amanda Ling testén. Amanda még nem heverte ki a hosszú repülés okozta fáradtságot, hiszen nemrég érkezett meg New Yorkból.

– Szorosabbnak kell lennie – mondta az anyja, Jacqueline, és a segédekre nézett, akik bizonytalanul tartották a kezükben az aranyszínű selyemzsinórokat.

– De már így se kapok levegőt! – tiltakozott Amanda.

– Akkor kisebbeket lélegezz.

– De Mami, nem 1862-ben vagyunk. Nem hiszem, hogy úgy kell hordani, mint egy *igazi,* régi fűzőt!

– Hát persze hogy úgy kell. A tökéletesség mindig áldozatokat kíván, Mandy. Ami nyilvánvalóan olyan gondolat, amit te egyáltalán nem értesz.

Amanda a szemét forgatta.

– Ne húzd föl magad, Mami. Pontosan tudtam, hogy mit csinálok. A dolgok épp jól haladtak New Yorkban, amíg arra nem kényszerítettél, hogy hazarepüljek erre az őrültségre. Nagyon is szerettem volna elrontani Araminta ostoba esküvőjét.

– Én nem tudom, melyik bolygón élsz, de a dolgok egyáltalán nem mennek jól. Nicky *bármelyik pillanatban* megkérheti annak a lánynak a kezét. Mi értelme volt, hogy New Yorkba küldtelek? Egy nagyon egyszerű feladatod volt, de szánalmas módon kudarcot vallottál.

– Fogalmad sincs arról, mit értem el. A New York-i társasági élet része lettem – jelentette ki Amanda büszkén.

– Ki a francot érdekel? Azt hiszed, itt bárkit is érdekel, ha képek jelennek meg rólad a *Town & Countryban*?

– Nem veszi feleségül, Mami. Te nem ismered Nicket annyira, mint én – makacskodott Amanda.

– Hát, a te érdekedben remélem, hogy igazad van. Azt hiszem, nem kell hogy emlékeztesselek arra, hogy…

– Igen, tudom, már évek óta mondogatod. Nincs örökségem, én vagyok a lány, mindent Teddy kap – sorolta szarkasztikus hangon Amanda.

– Szorosabbra! – parancsolta Jacqueline a segédeknek.

4

Első Metodista Templom

•

SZINGAPÚR

– *Még egy* biztonsági ellenőrzés? – nyafogott Alexandra Cseng, amikor kipillantott az elsötétített kocsiból a Fort Canning Road mentén összegyűlt bámészkodókra.

– Alix, olyan sok államfő van itt, hát persze hogy biztosítaniuk kell a helyszínt. Előttünk megy a brunei szultán konvoja, és úgy tudom, Kína alelnöke is jön, nem? – mondta Malcolm Cseng.

– Nem lepne meg, ha meghívták volna az egész kínai kommunista pártot – fanyalgott megvetően Victoria Young.

Nick már hajnalban elindult, hogy segítsen Colinnak a nagy nap előkészületeiben, ezért Rachcl a nagynénjével és a nagybátyjával ment az esküvőre a Tyersall Parkból induló egyik konvojban.

A burgundi vörös Daimler végre megérkezett az Első Metodista Templomhoz. Az egyenruhás sofőr kinyitotta az ajtókat, mire a korlátok mögé szorított bámészkodók egy emberként üvöltöttek fel. Amikor Rachelt segítették ki az autóból, több száz, a fémtribünökön tülekedő fotós kezdte csattogtatni a fényképezőgépét. A digitális eszközök hangja olyan volt, mint a mezőre ereszkedő sáskaraj zsongása.

Rachel hallotta, hogy az egyik fotós odakiált egy riporternek:

– Ki az a lány? Valaki fontos? Valaki fontos?

– Nem, csak valami gazdag partiarc – kiáltott vissza a riporter. – De nézzétek, itt jön Eddie Cseng és Fiona Tung-Cseng!

Eddie a Rachelék mögötti kocsiból szállt ki a fiaival. Mindkét fiún hasonló ruha volt, mint az apjukon – galambszürke zsakett és pöttyös, levendulalila nyakkendő. Engedelmesen követték apjukat, miközben Fiona és Kalliste pár méterrel mögöttük lépkedett.

– Eddie Cseng! Nézzen erre! Fiúk, erre! – kiabáltak a fotósok. A riporter Eddie orra alá dugott egy mikrofont.

– Mr. Cseng, a családja mindig a legjobban öltözöttek közé tartozik, és ma sem kellett csalódnunk! Mondja el, kinek a ruháit viselik?

Eddie megállt, és büszkén tette a kezét a fiai vállára.

– Constantine, Augustine és jómagam Gieves & Hawkes mértékszabóságát választottuk, a feleségem és a lányom pedig Carolina Herrerát – mosolygott aztán büszkén. A fiúk hunyorogtak a reggeli fényben, és próbáltak visszaemlékezni arra, mit parancsolt az apjuk: nézzenek egyenesen a fényképező lencséjébe, mosolyogjanak, forduljanak jobbra, mosolyogjanak, nézzenek áhítattal apjukra, és mosolyogjanak.

– Az unokái nagyon aranyosak ezekben a ruhákban – fordult oda Malcolmhoz Rachel.

Malcom gúnyosan nézett rá, és megcsóválta a fejét.

– Harminc éve vagyok úttörő szívsebész, de a fiam aratja le a népszerűséget – az ostoba ruháival!

Rachel elmosolyodott. Ezek a hatalmas pompával megrendezett esküvők mindig is az „ostoba ruhákról” szóltak, nem? Ő egy jégkék ruhát és egy igazgyönggyel díszített, hozzá illő blézert vett fel. Amikor a Tyersall Parkban meglátta Nick nagynénjeit, először azt hitte, túlöltözte őket

– Alexandra egy mohazöld, virágmintás ruhát vett fel, ami úgy nézett ki, mint a nyolcvanas évekbeli Laura Ashley darabok, Victoria pedig egy geometriai mintás fekete-fehér kötött ruhát viselt (ennyit Pejk Lin elméletéről). Utóbbi egyébként úgy nézett ki, mintha egy régi kámforfa láda aljáról húzták volna elő. De amikor a templom előtt meglátta a többi, elegáns esküvői vendég öltözékét, rájött, hogy nincs miért aggódnia.

Rachel fényes nappal még sosem látott ilyen gyülekezetet – a férfiak ropogós zsakettekben, a nők pedig hajszállal lemaradva a legutolsó párizsi és milánói divattól. Rachel sok mesés kalapot és vállkendőt csodálhatott meg. Volt egy még különlegesebb női csoport, akik színpompás szárikat, kézzel festett kimonókat és finoman hímzett *kebayá*kat viseltek. Rachel titokban egész héten rettegett az esküvőtől, de ahogy a gótikus, vöröstéglás épület felé sétált Nick nagynénjei nyomában, érezte, hogy egyre inkább magával ragadja az ünnepélyes hangulat. Ilyen élményben egyszer az életben lehet része az embernek, valószínűleg soha többé nem vesz részt hasonló ceremónián.

A főkapu mellett egy sor segítő állt hajszálcsíkos zsakettben és cilinderben.

– Üdvözöljük az Első Metodista Templomban – szólította meg az érkezőket az egyik fiatalember vidáman. – Szabad a nevét?

– Minek? – kérdezte bosszúsan Victoria.

– Hogy megmondhassam, melyik sorban ül – válaszolta a segítő, és felmutatta az iPodját, amelyen a templomi ülésrend részleteit lehetett látni.

– Micsoda képtelenség! Ez az *én* templomom, a saját helyemre fogok ülni! – közölte Victoria.

– Legalább annyit áruljon cl, hogy a vőlegény vagy a menyasszony vendége – kérte a fiatalember.

– A vőlegényé, természetesen! – vetette oda Victoria, és elviharzott szegény segítő mellett.

Amikor Rachel belépett a templomba, először meglepve látta, milyen modern az épület belseje. A kőből épített mennyezetet ezüstös levelekkel díszített falak tartották, a templom középső tereit pedig világos színű faszékekkel töltötték meg. Sehol nem volt egyetlen virág sem, bár szükség sem volt rájuk, mivel a mennyezetről több ezer nyárfacsemete lógott lefelé. Gondos kezek úgy rendezték el őket, hogy az emberek feje fölött valóságos erdő alakult ki. Rachel lélegzetelállítónak tartotta ezt a látványt, de Nick nagynénje! fanyalogtak.

– Miért takarták el a vörös téglát és a festett üvegablakokat? Hova lettek a sötét színű padsorok? – kérdezte Alexandra, aki – bár itt keresztelték – elvesztette tájékozódóképességét az átalakított templomban.

– Jaj, Alix, hát nem látod? Az az Annabel Lee nevű nőszemély egy hatalmas szállodai előcsarnokká alakíttatta az egész templomot – mondta Victoria gúnyosan.

A segítők pánikszerűen szaladgáltak a templomban, mert a nyolcszáznyolcvannyolc[67] meghívott vendég jó része teljességgel figyelmen kívül hagyta az ültetési rendet. Annabelnek nem más, mint Betty Bao, a *Singapore Tattle* főszerkesztőnője adott tanácsokat az ültetési rend elkészítéséhez, de még ő sem volt felkészülve arra, milyen ősi viszálykodás él Ázsia legrégebbi családjai között. Nem tudta például, hogy a Hukat mindig az Ohok elé kell ültetni, és a Kwekek nem viselnek el egyetlen Ngt sem húszméteres körzetükben.

Dick és Nancy Csien két széksor fölött is átvette a parancsnokságot, és senkit sem engedtek oda, aki nem Csien, Young vagy Sang volt (bár ritka kivételként beengedtek egy-két Leongot és Lynn Wyattet). Nancy, aki krómvörös ruhát és egy hatalmas, színben hozzáillő, madártollas kalapot viselt, izgatottan kezdett fecsegni, amikor Alexandra és Victoria megérkezett.

– Nektek nem tetszik, amit itt csináltak? Tisztára olyan, mint a sevillai katedrális, ahol Alba hercegnő lányának az esküvőjén voltunk. Valami torreádorhoz ment hozzá.

– De mi *metodisták* vagyunk, Nancy! Ez egy szent hely! Úgy érzem magam, mintha a katyni erdő közepén lennék, és valaki mindjárt fejbe lőne hátulról – sziszegte Victoria.

Rosemary Csien lépkedett végig a középső folyosón két unokája, Oliver Csien és Cassandra Sang társaságában. Útközben mindenkinek bólintott, akit csak ismert. Rachel

---

[67] A nyolcast különösen szerencsés számnak tartják a kínaiak, mivel mind mandarin, mind kantoni nyelven hasonlít a kiejtése a „gazdagság" és a „szerencse" szóhoz. A három nyolcas azt jelenti, hogy háromszoros a szerencse. *(a Szerző)*

Cassandra ráncos orrából tudta, hogy neki sem tetszik a dekoráció. „Rádió 1 Ázsia” becsusszant Victoria és Nancy közé, és belekezdett a legfrissebb hírek tolmácsolásába.

– Épp most hallottam, hogy Mrs. Lee Yong Csien *fel van háborodva.* A ceremónia után azonnal beszélni fog a püspökkel, és tudjátok, hogy *az* mit jelent – lőttek az új könyvtárszárnynak.

Oliver, aki krémszínű pamutöltönyben, kockás kék ingben és sárga nyakkendőben volt, Rachel mellé ült le.

– Maga mellett akarok ülni, maga van itt a legjobban felöltözve! – jelentette ki, és megcsodálta Rachel elegáns ruháját. A templom lassan megtelt, miközben Oliver folyamatosan kommentálta a VIP-vendégek érkezését. Az információ hol lenyűgözte, hol pedig megnevettette Rachelt.

– Itt jön a maláj kontingens-válogatott szultánok, hercegnők és naplopók. Hmmm, úgy nézem, valaki volt egy kis zsírleszíváson. Te jó ég, látott már valaha ennyi gyémántot és testőrt életében? Most ne nézzen oda, de elég biztos vagyok benne, hogy az a nő abban a harangszabású kalapban Faye Wong. Fantasztikus énekes és színésznő, híresen ravasz. Hongkong Greta Garbója. Ó, nézze csak Jacqueline Linget abban az Azzedine Ala'ía ruhában. Ebben a rózsaszínben mindenki más lotyónak nézne ki, de rajta egyszerűen tökéletes. És látja azt a nagyon vékony férfit, akinek félre van fésülve a haja, és akit olyan melegen üdvözöl Peter és Annabel Lee? Ő az, akivel itt mindenki beszélni akar. Ő a feje a Kínai Befektetési Társaságnak, ami a Kínai Uralkodói Jóléti Alapot kezeli. Több mint négyezermilliárd tartalékuk van…

A menyasszony oldalán Daisy Foo lenyűgözve csóválta a fejét.

– A Leek mindenkit megszereztek, nem igaz? Az elnököt, a miniszterelnököt, a pekingi felső tízezer legprominensebb tagjait, Mrs. Lee Jong Csient, sőt még Cassandra Sang is iderepült Londonból – pedig a Sangok nem jönnek vissza *akármiért!* Tíz évvel ezelőtt szálltak még csak ki a Kínából jövő hajóból, és nézd meg őket most! Mindenki itt van, aki ma számít.

– Ha már itt tartunk, nézd csak, ki jött be éppen… Alistair Cseng és Kitty Pong – suttogta Nadine Shaw.

– Hát, úgy néz ki, mint egy igazi hölgy abban a piros-fehér pöttyös ruhában, nem? – mondta nagylelkűen Carol Taj.

– Igen, az a fodros szoknya épphogy csak eltakarja a fenekét – jegyezte meg Lorena Lim.

– *Alamak,* nézzük, mi történik, ha majd le akar ülni a Youngok mellé. Ajjaj, milyen szégyenletes ez nekik! Fogadok, hogy kihajítják a sorból – mondta mosolyogva Nadine. A hölgyek nyakukat nyújtogatva lesték a történéseket, de nagyot csalódtak, amikor azt kellett látniuk, hogy Alistair rokonai szívélyesen üdvözölték a párt, majd maguk mellé ültették őket.

– Nincs szerencséd, Nadine. Azok az emberek sokkal előkelőbbek annál, mint hogy nyilvános helyen botrányt csináljanak. De lefogadom, hogy magukban élesítik már a késeiket. Hozzá képest Rachel Csu úgy néz ki, mint a Szent Szűz. Szegény Eleanor – a terve visszafelé sül el.

– Semmi sem sül el visszafelé. Eleanor pontosan tudja, mit csinál – mondta sokat sejtetően Lorena.

Ebben a pillanatban Eleanor Young sétált végig a széksorok között egy grafitszürke nadrágkosztümben, amely finoman csillogott a fényben. Szemmel láthatóan élvezte a felé áradó figyelmet. Amikor észrevette Rachelt, erőltetetten elmosolyodott.

– Ó, helló! Nézd, Philip, ott van Rachel Csu!

Egy újabb divattervező ruhájában. Valahányszor látom ezt a lányt, mindig egyre drágább ruha van rajta. Istenem, biztos leapasztja Nicky számláját.

– Sokáig fent voltatok tegnap este Nickyvel? Fogadok, hogy ti, fiatalok még élveztétek az életet, miután mi, öreg csontok eljöttünk a *dato* jachtjáról – mondta Philip a lányra kacsintva.

– Nem, egyáltalán nem. Nicknek korán le kellett feküdnie, úgyhogy nemsokára mi is eljöttünk és hazamentünk.

Eleanor mereven mosolygott. *Ez a szemtelen fruska otthonnak nevezi Tyersall Parkot!*

Hirtelen felmorajlott a közönség. Rachel először azt hitte, hogy kezdődik a szertartás, de amikor hátranézett, csak annyit látott, hogy Astrid vezeti a nagymamáját a széksorok között.

– Te jó ég! A mama is itt van! – suttogta Alexandra.

– Micsoda? Te hallucinálsz? – vágta rá Victoria, és hitetlenkedve forgatta a fejét.

Oliver szája is tátva maradt, és a vőlegény oldalán ülő vendégek kivétel nélkül mind Astridot és a nagymamáját bámulták. Néhány lépéssel mögöttük haladtak a mindenütt jelen lévő thai hölgyek és pár gurka.

– Mi az izgalom tárgya? – kérdezte Rachel Olivértől.

– Nem tudja, milyen monumentális esemény tanúja lehet. Szu Ji évtizedek óta nem jelent meg a nyilvánosság előtt. Ő nem jár másokhoz – mások mennek el hozzá.

Egy középen álló nő hirtelen pukedlizett Nick nagymamája előtt.

– Ki az a nő? – kérdezte Rachel, és megbabonázva figyelte a jelenetet.

– Ő az elnök felesége. Született Wong. A Wongokat Szu Ji családja mentette meg a második világháborúban, ezért mindig nagyon figyelmesen fejezik ki tiszteletüket.

Rachel megújuló érdeklődéssel bámult Nick unokatestvérére és nagymamájára. Mindketten lenyűgöző jelenségek voltak a templomban vonulva. Astrid különösen elegáns volt egy kobaltkék, ujjatlan, nyakpántos ruhában. Arany karkötői könyékig beborították mindkét karját. Sang Szu Ji éteri jelenség volt halványlila köpenyszerű ruhájában, amely különös, fátyolszerű ragyogással vette körül a törékeny testet.

– Nick nagymamája csodálatosan néz ki. Az a ruha…

– Ó, igen, ez az egyik mesés lótuszruhája… – mondta Olivér.

– Lótusz? Mármint a virág? – kérdezte Rachel, hogy pontosan értse.

– Igen, a lótuszvirág szárából készül. Nagyon ritka anyag, kézzel szövik Mianmarban. Általában csak a legmagasabb rangú szerzetesek jutnak hozzá. Úgy hallottam, nagyon könnyű, és megvan az a különleges képessége, hogy a legmelegebb időben is hűvös marad.

Amikor közelebb értek, Szu Jit körülvették a lányai.

– Mama! Jól érzed magad? – kérdezte Felicity aggódva.

– Miért nem mondtad, hogy eljössz? – kérdezte Victoria.

– Jaj, akkor megvártunk volna – mondta izgatottam Alexandra.

Szu Ji csak legyintett az aggodalmaskodó hangokra.

– Astrid győzött meg az utolsó pillanatban. Felhívta a figyelmemet arra, hogy nem mulaszthatom el, amikor Nick vőfély.

Miközben ezt mondta, két fanfáros jelent meg az oltár mellett, ami a vőlegény érkezését jelentette. Colin egy oldalsó fülkéből lépett be a templomba, vele volt Nick, Lionel Khoo és Mehmet Sabanfi is. Mindnyájan sötétszürke zsakettet és ezüstkék nyakkendőt viseltek. Rachel nagyon büszke volt – Nick fantasztikusan nézett ki az oltár mellett.

Kihunytak a fények, és egy oldalajtón keresztül szőke fiúk léptek be a templomba. Leheletfinom fehér vászonöltözéket viseltek. A pirospozsgás fiúk szentjánosbogarakkal teli üvegeket tartottak a kezükben. Egyre több hirtelenszőke kisfiú érkezett és sorakozott fel a szentély két oldalán. Rachel úgy gondolta, legalább százan lehetnek. Az üvegekben ragyogtak a szentjánosbogarak, és a fiúk énekelni kezdték a klasszikus angol dalt: *My True Love Hath My Heart.*

– Nem hiszem el, ez a bécsi fiúkórus! Idehozatták a bécsi fiúkórust! – kiáltott fel Olivér.

– Óh, micsoda édes hangok! – suttogta Nancy, szemel láthatóan elérzékenyülve a kísértetiesen szóló altoktól. – Arra emlékeztetnek, amikor a marokkói Hasszán király meghívott minket az Atlasz hegységbe, ahol az erődítménye van.

– Ó, fogd már be! – szólt rá élesen Victoria, de ő is törölgette a szemét.

Amikor a dal véget ért, az oldalhajóban megbújó zenekar játszani kezdte Michael Nymán fenséges *Prospero varázslata* című darabját.

Erre vonult be tizenhat koszorúslány gyöngyszürke szaténruhában. Mindegyikük kezében egy hatalmas, ívelt, virágzó cseresznyefaág volt. Rachel felismerte köztük Francesca Shaw-t, Wandi Meggahartót, és a könnyes szemű Sophie Khoot. A koszorúslányok megkoreografált rendben lépkedtek, egy idő után párokba rendeződtek, majd a szentély hosszában helyezkedtek el egyforma távolságot tartva egymástól.

A bevonuló zene után egy fehér nyakkendős fiatalember lépett az oltárhoz, aki hegedűt tartott a kezében. A tömeg izgatottan kezdett suttogni, mert nem mást ismertek fel benne, mint Charlie Siemet, a női szíveket megdobogtató, sármos hegedűvirtuózt. Amikor Siem játszani kezdte a *Távol Afrikától* című film zenéjének első, ismert akkordját, a közönség elragadtatott kiáltásokkal reagált.

– Minden az állon múlik, igaz? Ahogy odaszorítja a hegedűhöz, mintha vadul szeretkezne vele. Ettől a lenyűgöző álltól pisilnek be a nők.

A koszorúslányok magasra emelték az ágakat, amelyek így nyolc, az oltárhoz vezető boltívet alkottak. A templom kapui hirtelen kinyíltak, és a menyasszony jelent meg. A tömeg felhördült. A magazinok, a szerkesztők, a pletykalapok újságírói, a divatbloggerek hónapok óta próbáltak spekulálni arról, vajon ki tervezi Araminta ruháját. Mivel a lány Ázsia divatikonja és

sikeres modell is volt, a legtöbben arra szavaztak, hogy a ruha valószínűleg egy avantgárd tervező munkája lesz. De Araminta mindenkit meglepett.

Amikor apja karján végigment a templomon, mindenki láthatta, hogy egy klasszikus menyasszonyi ruhát választott, amelyet Valentino tervezett. A már visszavonult divatdiktátort arra kérte, hogy olyan ruhát tervezzen neki, amelyben európai hercegnők egész sora állt oltár elé. Olyat, amelyben tetőtől talpig úgy néz ki, mint egy megfelelő, fiatal feleségjelölt, aki egy hagyományos, régi, kínai arisztokratacsaládból származik. Valentino egy testre simuló, magas nyakú, hosszú ujjú csipkés felsőből és egy földig érő szoknyából állt, amelyen a selyem és a csipke váltakozott. A szoknya több darabból állt, amik virágszirmokhoz hasonlóan bomlottak ki Araminta minden egyes lépésére. Mindezt egy ötméteres uszály koronázta meg. (Giancarlo Giametti később elárulta a sajtónak, hogy az uszályt tízezer gyöngy és sok-sok ezüstfonal díszítette, és a tizenkét varrónő kilenc hónapon át készítette a mesterművet. A végeredmény kísértetiesen hasonlított arra az uszályra, amelyben Consuelo Vanderbilt 1895-ben kimondta a boldogító igent Marlborough hercegének.) A barokkos részletek ellenére a menyasszonyi ruha nem nyomta el Araminta egyéniségét. Sőt extravagáns megoldásainak köszönhetően tökéletesen ellent tartott annak a szigorúan minimalista csodaországnak, amelyet anyja olyan nagy fáradsággal alkotott meg. Araminta csokrát egyszerű jázminok alkották, csupán egy antik gyöngy fülbevalót viselt, alig volt rajta smink, és a haját is csak egy laza kontyba fogta. Fejére pedig mindössze egy nár-ciszkoszorút tett, és az

összkép így leginkább a preraffaelita festményeken feltűnő leányalakokra hasonlított, akik napfényes erdőben sétáltak.

Az első sorban ülő, Alessander McQueen sifonruhát viselő Annabel Lee ujjongva figyelte az eseményeket, és fürdőzött a családjának kivívott dicsőségben.

A túloldalon Astrid annak örült, hogy sikerült a terve. A nagymamájára irányuló figyelem miatt senkinek sem tűnt fel, hogy a férje nincs jelen.

Eddie azon tűnődött, melyik nagybátyja mutathatná be a Kínai Befektetési Társaság elnökének.

Az oltár előtt álló Colin a felé közeledő gyönyörű menyasszonyt csodálta, és rádöbbent, hogy az elmúlt heteket átszövő sok-sok hűhó értelmet nyert.

– Alig tudom elhinni, de még soha nem voltam ilyen boldog – súgta a vőfélynek.

Nicket meghatotta Colin elérzékenyülése, és szemével Rachelt kereste a tömegben. Hol van a lány? Ó, megvan. Gyönyörűbb, mint valaha. Nick abban a pillanatban jött rá, hogy semmit sem akar jobban, mint hogy egyszer Rachel is így közeledjen felé egy fehér menyasszonyi ruhában.

Rachel, aki a menyasszony bevonulását figyelte, ekkor odafordult az oltárhoz, és látta, hogy Nick őt nézi. Rákacsintott.

– Szeretlek – olvasta le Nick szájáról.

Eleanor szemtanúja volt a jelenetnek, és tudta, hogy nincs vesztegetni való ideje.

Araminta az oltár felé lépkedve időnként kipillantott a tömegre a fátyla mögül. Sok barátját és rokonát ismerte fel, és olyanokat is, akiket addig csak a tévében látott. Aztán meglátta

Astridot is. Astrid Leong ott van az *ő* esküvőjén, és mostantól rokonságba kerülnek. De várjunk csak… az a ruha… nem *ugyanaz* a kék Gaultier, amit Astrid a Keresztény Segítők jótékonysági divatbemutatóján viselt két hónappal ezelőtt? Amikor Araminta odaért az oltárhoz, ahol a leendő férje várta, és háta mögött Ázsia legfontosabb embereivel megállt Szingapúr püspökével szemben, csak egyetlen gondolat motoszkált a fejében: az *az átkozott szuka* még arra se vette a fáradságot, hogy új ruhát vegyen fel az esküvőjére.

5

Fort Canning Park

•

SZINGAPÚR

Miközben az esküvői vendégek az Első Metodista Templom mögötti parkba özönlöttek, tovább beszélgettek a szertartás pompás részleteiről.

– És most mi következik? – morgott Victoria. – Már annyira fáraszt ez a sok *ó* meg *á* meg *jaj.* Szerintem valaki hamarosan szívinfarktust kap!

De amikor átlépett a Canning Rise kapuin, még az ő szava is elállt egy pillanatra a látványtól. A templommal ellentétben a fogadás helyszíne úgy nézett ki, mintha egy virágbombát robbantottak volna fel benne. A gyep körül tíz méter magas virágállványokban pompáztak a rózsaszín rózsák. Több tucat csíkos, pasztellszínű tafttal díszített kerti pavilon várta a vendégeket. Középen egy hatalmas teáskancsó állt, amelynek csőrén pezsgő folyt alá sugárban, alatta egy úszómedence méretű csésze nyelte el az italt. A zenekar egy hatalmas méretű, Wedgwood porcelánnak látszó forgó tányéron játszott. Minden olyan gigantikus volt, hogy a vendégek úgy érezték, egy óriásoknak rendezett uzsonnára hivatalosak.

– *Alamak,* valaki csípjen meg! – kiáltott fel Mavis Oon, amikor meglátta az ételektől roskadozó pavilonokat, ahol a fehér

rizsporos parókába és Tiffany-kék frakkba öltözött pincérek az édességekkel és különleges finomságokkal megrakott asztalok mellett álltak.

Oliver a pázsitra kísérte Rachelt és Cassandrát.

– Egy kicsit össze vagyok zavarodva – ez az Őrült Kalapos uzsonnája vagy Marie Antoinette LSD-partija?

– Úgy nézem, mindkettő egyszerre – jegyezte meg Rachel.

– Maga szerint mit kezdenek ezzel a sok virággal, ha vége a fogadásnak? – kérdezte Oliver.

Cassandra felnézett a leomló rózsazuhatagra.

– Ebben a forróságban három órán belül elhervadnak. Hallottam, hogy a rózsa ára megdöntötte a rekordokat ezen a héten az Aalsmeer virágtőzsdén. Annabel felvásárolta a létező összes rózsát a világpiacon, és egy 747-es teherszállító géppel hozatta ide Hollandiából.

Rachel végignézett a virágos csodaországban sétálgató kalapos vendégeken. Az ékszerek szikráztak a délutáni fényben. Aztán hitetlenkedve megcsóválta a fejét.

– Mit is mondtál, Ollie, mennyit költöttek ezek az anyaországiak? – kérdezte Cassandra.

– Negyvenmilliót, de az isten szerelmére, Cassandra, a Lee-k már évtizedek óta itt laknak Szingapúrban. Ne hívd őket többé anyaországiaknak.

– Pedig még mindig úgy viselkednek, amit ez a nevetséges fogadás is bizonyít. Negyvenmillió – nem látom, mire ment el ennyi pénz.

– Hát, én összeszámoltam nagyjából, és most tartok öthatmilliónál. Isten segedelmével a többit a ma esti bálon fogjuk meglátni – vélekedett Oliver.

– El sem tudom képzelni, hogy tesznek majd ezen is túl – mondta Rachel.

– Frissítőt valakinek? – szólalt meg mögötte valaki. Rachel megfordult, és Nicket pillantotta meg két pohár pezsgővel a kezében.

– Nick! – kiáltott fel boldogan.

– Hogy tetszett az esküvői szertartás? – kérdezte Nick, és gálánsan odanyújtotta az italokat a hölgyeknek.

– Esküvői szertartás? Inkább koronázás! – mondta Oliver. – De mindegy is, kit érdekel a szertartás! A fő kérdés az: *mit gondolunk Araminta ruhájáról?*

– Szép volt. Látszólag egyszerűnek tűnt, de ha egy kicsit alaposabban megnézte az ember, feltűntek a részletek is – mondta Rachel.

– Jaj, borzasztó volt. Úgy nézett ki, mint valami középkori menyasszony – kuncogott Cassandra.

– Ez volt a lényeg, Cassandra. Szerintem a ruha fantasztikus volt. Valentino kitett magáért, amikor összehozta Botticelli *Primaverá*ját és Medici Mária marseilles-i ruháját.

– Fogalmam sincs, mit mondtál, Oliver, de egyetértek – nevetett Nick.

– Nagyon komolynak tűntél ott az oltár mellett – jegyezte meg Rachel.

– Mert komoly dolgom volt! Erről jut eszembe, elrabolhatom Rachelt egy pár percre? – mondta Nick az unokatestvéreinek, és megfogta a barátnője kezét.

– Hé, gyerekek is vannak itt. Csak semmi hókamóka a bozótosban! – figyelmeztette őket Oliver.

– *Alamak*, Ollie, amikor itt van Kitty Pong is, nem hiszem, hogy Nicky miatt kellene aggódnunk —jegyezte meg szárazon Cassandra.

Kitty a hatalmas pázsit közepén állt, és csodálkozva nézett körül. Itt végre volt valami izgalmas is! Szingapúri utazása eddig lényegében csalódás volt. Először is, abban a fantasztikus szállodában szálltak meg, amelynek egy óriási park van a tetején, de minden lakosztály foglalt volt már, így egy tetves kis szobában kaptak csak helyet. Aztán ott volt Alistair családja, akikről kiderült, hogy messze nem olyan gazdagok, mint azt korábban sejteni engedték. Alistair nagynénje, Felicity egy öreg faházban lakott, tele régi, kínai bútorral, amit rendesen fel sem políroztak. Nyomába sem értek azoknak a gazdag családoknak, amelyeket Kínában ismert, és akik hatalmas, új építésű, párizsi építészek által tervezett kúriákban laktak. Aztán ott volt Alistair anyja, aki úgy nézett ki, mint azok a slampos családtervező önkéntesek, akik régen a falujába látogattak, hogy tanácsot adjanak a fogamzásgátlással kapcsolatban. De most legalább itt vannak ezen a csodás esküvői fogadáson, ahol a társaság krémje veszi körül.

– Az a csokornyakkendős pasi nem Hongkong kormányzója? – súgta hangosan oda Alistairnek.

– Igen, azt hiszem, ő az – válaszolta Alistair.

– Ismered?

– Egyszer-kétszer már találkoztam vele – a szüleim jobban ismerik.

– Tényleg? Apropó, hol vannak a szüleid? Olyan gyorsan eltűntek a szertartás után, hogy el sem tudtam köszönni tőlük – mondta Kitty egy kicsit szemrehányóan.

– Nem értem, miről beszélsz. Apám ott van, és épp langusztát pakol a tányérjára, anyám pedig abban a lila csíkos pavilonban ül a nagymamámmal.

– Ó, a nagymamád is itt van? – kérdezte Kitty, és a pavilon felé pislogott. – Olyan sok öreg hölgy van ott, melyikük az?

Alistair rámutatott Ah Mára.

– És ki az a nő, akivel most beszél éppen? A sárga kendőben, akin rengeteg gyémánt van?

– Ja, ő Ah Ma egyik régi barátja. Azt hiszem valamilyen maláj hercegnő.

– Ó, egy *hercegnő?* Most rögtön vigyél oda, hogy megismerkedhessek vele! – közölte határozottan Kitty, és húzni kezdte Alistair karját.

A pavilonban Alexandra észrevette, hogy a fia és *az a szajha* (nem volt hajlandó a menyasszonyának hívni) feléjük tart. Ajjaj, tényleg ide jönnek? Nincs annyi esze ennek a fiúnak, hogy távol tartsa Kittyt a nagymamájától, különösen, ha éppen Mrs. Lee Yong Csiennel és a borneói szultán első feleségével beszélget.

– Astrid, egy kicsit sokan vannak itt. Szólnál a szultána testőreinek, hogy több embert már ne engedjenek be? – súgta oda az unokahúgának, és szemével izgatottan leste a közeledő párt.

– Persze, Alix néni – mondta Astrid.

Amikor Alistair és Kitty odaért a pavilonhoz, három makulátlan egyenruhás őr állta el az útjukat.

– Elnézést, de több embert nem engedhetünk most be – közölte az egyikük.

– Ó, de a családom odabent van. Az az anyám és a nagymamám ott – mutatott a hölgyekre Alistair az őr válla fölött. Megpróbált szemkontaktust teremteni az anyjával, de Alix láthatóan elmélyült beszélgetést folytatott az unokatestvérével, Cassandrával.

– Juhúúú! – kiáltott Kitty, majd levette hatalmas, pöttyös szalmakalapját, és izgatottan integetni kezdett vele. – Juhúúú, Mrs. Cseng!

Alistair nagymamája felfigyelt rá.

– Ki az az ugráló lány?

Alexandra abban a pillanatban azt kívánta, bárcsak véget vetett volna a fia ostoba románcának még akkor, amikor megtehette.

– Senki. Csak megpróbálja felhívni magára Őkirályi fensége figyelmét – mondta gyorsan Astrid, és a szultána felé mutatott.

– Az ott Alistair mellette? – kérdezte Szu Ji hunyorogva.

– Higgy nekem, Mami, ne is figyelj oda rájuk – súgta Alexandra idegesen.

Cassandra úgy döntött, mókás lenne egy kicsit megkavarni az állóvizet.

– Jaj, *Koo Por,*[68] ez Alistair új barátnője – mondta huncutul, mire Alexandra döbbenten bámult rá.

– Az a hongkongi ifjú csillag, akiről már meséltél, Cassandra? Hadd jöjjön be – szeretnék találkozni vele – mondta Szu Ji. Aztán csillogó szemmel fordult oda Mrs. Lee Yong Csienhez. – A legfiatalabb unokám valamilyen hongkongi szappanopera-színésznővel randevúzik.

– Egy színésznővel? – mondta grimaszolva Mrs Lee, amikor beengedték Alistairt és Kittyt a pavilonba.

– Ah Ma, szeretném, ha megismernéd a menyasszonyomat, Kitty Pongot – jelentette be merészen, kantoni nyelven Alistair.

– A menyasszonyodat? Senki sem mondta nekem, hogy eljegyeztétek egymást – mondta Szu Ji, és éles pillantást vetett a lányára. Alexandra nem állta az anyja tekintetét.

– Nagyon örülök, hogy megismerhetem – mondta Kitty hanyagul, és szemmel láthatóan egyáltalán nem érdekelte Alistair nagymamája. Inkább odafordult a szultánához, és pukedlizett. – Felség, nagy megtiszteltetés, hogy megismerhetem.

Cassandra elfordult, és megpróbált komoly maradni. A többi hölgy Kittyre bámult.

– Várjon csak, maga az a fiatal színésznő a *Csodás dolgok* című sorozatból? – kérdezte a szultána hirtelen.

– Igen, ő az – válaszolt büszkén Alistair.

---

[68] Nagymama *(kantoni)*

– *Alamak*, nagyon szeretem a műsorát! – kiáltott a szultána. – Te jó ég, maga olyan gonosz! Mondja csak, ugye igazából nem halt meg abban a cunamiban?

Kitty elnevette magát.

– Nem árulhatom el – kénytelen lesz megvárni a következő évadot, hogy megtudja. Felség, az ékszerei lenyűgözőek. Az a gyémántbross valódi? Nagyobb, mint egy golflabda!

A szultána nevetve bólintott.

– Malaja Csillagának hívják.

– Óóóó… megérinthetem, Királyi Fenség? – kérdezte Kitty. Mrs. Lee Yong Csien épp tiltakozni akart, de a szultána készségesen előrehajolt.

– Uramatyám, micsoda súlya van! – sóhajtott Kitty, amikor a tenyerében tartotta a gyémántot. – Hány karátos?

– Száztizennyolc – közölte a szultána.

– Egyszer majd veszel nekem egy ilyet, jó? – közölte Kitty Alistairrel minden szégyenérzet nélkül. A többi hölgynek elakadt a szava.

A szultána fogta a szintén több ékszerrel díszített táskáját, és kihúzott belőle egy csipke zsebkendőt.

– Lenne kedves adni egy autogramot? – kérdezte Kittytől.

– Fenségességednek a legnagyobb örömmel – ragyogott Kitty.

A szultána odafordult Szu Jihez, aki az egész beszélgetést érdeklődve figyelte.

– Ő az unokája menyasszonya? Milyen nagyszerű! Feltétlenül hívjanak meg az esküvőre!

Majd lehúzta három, irdatlan méretű gyűrűjének egyikét a bal kezéről, és odanyújtotta Kittynek. A hölgyek elképedve bámultak.

– Gratulálok az eljegyzésükhöz! Ez az öné. *Taniah dan szemoga kamu gembira szelalu*.[69]

Nick és Rachel egyre távolabb sétált a nagy pázsittól, és a park fokozatosan megváltozott. A vonósok hangját felváltotta a már-már hipnotikus madárcsicsergés, amikor ők ketten rátértek egy olyan árnyas ösvényre, amelyet kétszáz éves fák szegélyeztek.

– Tetszik ez a hely, olyan, mintha egy másik szigeten lennék – mondta Rachel, és kiélvezte a sűrű lombkorona alatti hűs árnyékot.

– Nekem is tetszik. Ez a park legöregebb része, ezt a területet a malájoknak szentelték – mondta Nick halkan. – Tudod, amikor régen a szigetet még Szingapurának hívták, és az ókori Madzsapahit Birodalom részét alkotta, ide építették az utolsó király síremlékét.

– „Szingapúra utolsó királya" – úgy hangzik, mintha egy film címe lenne. Miért nem írod meg a forgatókönyvet? – jegyezte meg Rachel.

– Haha! Azt hiszem, kb. négyen lennének kíváncsiak rá – válaszolta Nick.

Elérkeztek egy kis tisztáshoz, és megpillantottak egy apró, mohával benőtt, gyarmati időkből származó épületet.

---

[69] Gratulálok, és a legjobbakat kívánom! *(maláj)*

– Hú, ez a síremlék? – kérdezte Rachel, és lehalkította a hangját.

– Nem, ez a kapu. Amikor a britek idejöttek a tizenkilencedik században, erődöt építettek ezen a helyen – magyarázta Nick, miközben odaértek az építményhez és a boltív alatti masszív vasajtókhoz. Az ajtók tárva-nyitva álltak az alagútszerű kapualj belső falaira hajtva. Nick óvatosan húzni kezdte az egyik nehéz ajtót, ami mögött feltárult a vastag kőfalba vágott keskeny, sötét bejárat. A kapu tetejére lépcsők vezettek.

– Isten hozott a rejtekhelyemen – suttogta Nick, de hangja még így is visszhangzott a keskeny lépcsőházban.

– Biztonságos dolog itt felmenni? – kérdezte Rachel a lépcsőfokokat nézegetve, amelyeken mintha évtizedek óta nem járt volna senki.

– Persze. Régebben folyton ide jártam – mondta Nick, és lendületesen elindult felfelé. – Gyere!

Rachel óvatosan követte, miközben ügyelt rá, nehogy a ruhája nekiérjen a poros falaknak. A tetőt friss levelek, göcsörtös faágak és egy régi ágyú maradványai borították.

– Jó kis hely, mi? Volt, amikor hatvan ágyú őrizte az erőd falait. Gyere, nézd meg ezt! – mondta Nick izgatottan, majd eltűnt a sarok mögött. Rachel hallotta a hangján, milyen kalandokat élhetett át itt kisfiúként. A déli falra valaki hosszú, vízszintes sorokban rozsdabarna színű kínai jeleket írt fel.

– Vérrel van írva – mondta halkan Nick.

Rachel csodálkozva bámulta a jeleket.

– Nem tudom elolvasni őket… annyira elhalványultak már. Ez régi kínai írás. Mit gondolsz, mi történhetett?

– Mi is mindenféle elméletet gyártottunk annak idején. Én azt gondoltam ki, hogy egy szerencsétlen börtönlakót láncoltak ide ki a japán katonák, majd sorsára hagyták…

– Ez kezd ijesztő lenni – mondta Rachel, és kirázta a hideg.

– Hát, te akartad látni a legendás „szent barlangot”. Ennél közelebb nem is lehetnél. Régebben ide hoztam a barátnőimet a vasárnapi iskola után. Itt csókolóztam először – jelentette be Nick ragyogva.

– Naná. Ennél romantikusabb rejtekhelyei cl se tudnék képzelni – mondta Rachel.

Nick magához húzta a lányt. Rachel azt hitte, csókolózni fognak, de Nick arcára nézve azt látta, hogy a férfi komolyabb hangulatban van. Nick arra gondolt, milyen csodásan nézett ki Rachel aznap reggel a templomban, amikor a festett üvegablakokon beáramló fény megcsillant a haján.

– Tudod, mi jutott eszembe, amikor ma ott láttalak a templomban a családom mellett?

Rachel érezte, hogy a szíve a torkában dobog.

– Mi?

Nick nem válaszolt, csak mélyen a lány szemébe nézett.

– Elöntöttek az érzelmek, és tudtam, hogy…

Ekkor zajt hallottak odalentről: valaki felfelé jött a lépcsőn. A szerelmesek szétrebbentek. Egy elbűvölő, rövid hajú lány jelent mega lépcső tetején, aki leginkább Jean Sebergre hasonlított. Mögötte egy jól megtermett kaukázusi férfi csoszogott. Rachel azonnal felismerte a kézzel festett Dries Van Noten ruhát Patric műterméből. A lány viselte.

– Mandy! – hüledezett Nick.

– Nico! – válaszolt mosolyogva a lány.

– Te mit keresel itt?

– Mit gondolsz, mit csinálok, te buta nyuszi? El kellett menekülnöm arról a prosztó fogadásról. Láttad azt a szörnyű teáskancsót? Már vártam, hogy életre kel, és énekelni kezd Angela Lansbury hangján – mondta a lány, és Rachelre nézett.

Remek. Még egy szingapúri lány, akinek flancos angol akcentusa van – gondolta Rachel.

– Jaj, de modortalan vagyok – kapott észbe Nick. – Rachel, ez itt Amanda Ling. Talán emlékszel a mamájára, Jacqueline-ra nagymama partijáról.

Rachel elmosolyodott, és kezet nyújtott.

– Ő pedig Zvi Goldberg – válaszolta Mandy. Zvi csak bólintott, mert még mindig ki volt fulladva. – Nos, azért jöttem fel ide, hogy megmutassam Zvinek azt a helyet, ahol életem első csókját kaptam. És ha hiszed, ha nem, Zvi, a fiú, aki elkövette, itt áll előtted – mondta Mandy, és Nickre nézett.

Rachel odafordult a barátjához, és felhúzta a szemöldökét. A fiú arca lángolt.

– Most viccelsz? Ti elterveztétek, hogy itt fogtok találkozni? – kérdezte Zvi.

– Esküszöm az élő istenre, hogy nem. Ez merő véletlen – közölte Mandy.

– Igen, azt hittem, elhatároztad, hogy nem jössz el az esküvőre – mondta Nick.

– Hát, az utolsó pillanatban meggondoltam magam. Főleg azért, mert Zvinek van egy szuper új gépe, ami pikpakk iderepült New Yorkból – csak tizenöt óra kellett hozzá.

– Ó, te is New Yorkban laksz? – érdeklődött Rachel.

– Igen. Miért, Nico nem mesélt rólam? Nico, meg vagyok sértve – mondta Mandy tettetett haraggal. Aztán elbűvölő mosollyal fordult Rachel felé. – Azt hiszem, én előnyben vagyok, mert én viszont *nagyon sokat* hallottam rólad.

– Tényleg? – mondta Rachel, és nem tudta palástolni meglepődését. Miért nem beszélt Nick erről a barátjáról? A gyönyörű lányról, aki következetesen Nicónak szólítja? Rachel kimérten nézett Nickre, de a férfi visszamosolygott rá, mert szemmel láthatóan nem volt tudatában, milyen gondolatok járnak a barátnője fejében.

– Azt hiszem, most már vissza kell mennünk a fogadásra – mondta Mandy. Mind a négyen elindultak a lépcső felé, de Mandy hirtelen megállt.

– Ó, Nico, nézd csak! Nem hiszem el, hogy még mindig itt van! – mondta, és végighúzta az ujjait a falon.

Rachel odapillantott, ahol Mandy keze volt, és azt látta, hogy Nico és Mandy neve van belevésve a falba. A két nevet a végtelenséget jelképező szimbólum kötötte össze.

6.

TYERSALL PARK

•

SZINGAPÚR

Alexandra kilépett a teraszra, ahol a nővére, Victoria és a menye, Fiona teázott az anyjával. Victoria meglehetősen komikus látványt nyújtott: konyakszínű gyémántokból fűzött hosszú nyakláncát hanyagul tekerte körbe tarka mintás pamutingén. Mami szemmel láthatóan megint az ékszereit rendezgette. Mostanában egyre gyakrabban foglalkozott ezzel.

– Minden darabot felcímkéztem, és betettem őket egy kis dobozba a nevetekkel együtt – mondta Szu Ji Alexandrának. – így nem lesz vita, ha már nem leszek.

– Nem lesz vita, Mami – mondta Alexandra.

– Most ezt mondod. De nézd csak meg, mi történt Mada Lim Boon Peck családjában. Vagy a Hu nővérekkel. Egész családok marták egymást az ékszerek miatt. Ráadásul nem is a legjobb minőségű darabok voltak – sóhajtott Szu Ji.

Alexandra odament a kovácsoltvas asztalhoz, ahol a *kueh lapis*[70] és az ananászos gyümölcskosárkák mámorító illata terjengett. A süteményeket precízen rendezték el a halványzöld

---

[70] Más néven „ezer réteges sütemény". Ez a vajas édesség sok-sok aranyszínű rétegből áll, és minden réteget egyenként sütnek meg. Rendkívül munkaigényes, de mennyei az íze. *(a Szerző)*

Longquan tálakon. Szu Ji kivett egy gyémántokkal és gömbölyű, csiszolt zafírokkal díszített nyakéket.

– Ezt az apám hozta Sanghajból 1918-ban – mondta kantoni nyelven Fionának. – Anyám mesélte, hogy egy orosz nagyhercegnőé volt, aki a transzszibériai vasúton menekült el, és minden ékszerét a kabátja bélésébe varrta. Itt van, próbáld csak fel.

Fiona felvette a nyakláncot, Szu Ji egyik thai társalkodónője pedig segített bekapcsolni a finom antik kapcsot. A másik Fiona elé tartott egy kézitükröt, és a nő belenézett. A zafírok még a halvány délutáni fényben is csodásan ragyogtak.

– Valóban csodálatosak, Ah Ma.

– Mindig is szerettem, mert a zafírok olyan szépen váltogatják a színüket – soha nem láttam máshol ezt a kék árnyalatot.

Fiona visszaadta neki a nyakláncot. Szu Ji belecsúsztatta egy sárga selyemerszénybe, majd visszaadta neki a csomagot.

– Ma este viselheted az esküvői banketten.

– Ó, Ah Ma, nem is tudom… – kezdte Fiona.

– Ugyan, ne légy ilyen merev, most már a tiéd, majd add tovább Kallisténak egyszer – rendelkezett Szu Ji, aztán Alexandrához fordult. – Neked is szükséged van valamire ma estére?

Alexandra nemet intett.

– Elhoztam a háromsoros gyöngy nyakéket.

– Mindig azokat a gyöngyöket viseled – mondta Victoria, miközben ujjaival szórakozottan csavargatta a gyémántokat.

– Szeretem a gyöngyöt. Ezenkívül nem akarok úgy kinézni, mint azok a Khoo nőszemélyek. Láttátok milyen sok ékszert halmoztak össze ma reggel? Nevetséges volt.

– Khooék szeretik mutogatni a vagyonukat, nem igaz? – mondta Victoria nevetve, és bekapott egy ananászos kosárkát.

– Ugyan már, kit érdekel? Khoo Teck Fong apja egy kis faluból származik Sarawakból – mindig is úgy fogok rá emlékezni, mint arra az emberre, aki felvásárolta az anyám régi ezüstjét – mondta Szu Ji. – Ha már ékszerekről beszélünk, szeretnék beszélni Alistair barátnőjéről, arról a sztárocskáról.

Alexandra arca megrándult, és felkészült az élve boncolásra.

– Igen, Mami, biztos vagyok benne, hogy téged is épp úgy felháborított annak a nőnek a viselkedése ma, mint engem.

– A szemtelensége, ahogy elfogadta azt a gyűrűt a szultánától! Olyan méltatlan volt, nem beszélve… – kezdte Victoria.

Szu Ji felemelte a kezét, hogy csendre intse Victoriát.

– Miért nem mondta nekem senki, hogy Alistair eljegyezte őt?

– Csak néhány napja történt – mondta Alexandra szomorúan.

– De ki ő? Ki a családja?

– Nem tudom pontosan – mondta Alexandra.

– Hogy lehetséges, hogy nem ismered azt a családot, amikor a fiad el akarja venni a lányt? – kérdezte döbbenten Szu Ji. – Nézd meg Fionát – generációk óta ismerjük a családját. Fiona, *te* ismered a lány családját?

Fiona vágott egy grimaszt, és meg sem próbálta titkolni ellenérzéseit.

– Ah Ma, én két nappal ezelőtt láttam először Felicity néninél.

– Cassandra mesélte, hogy a lány egy átlátszó ruhában jelent meg Felicity partiján. Ez igaz? – kérdezte Szu Ji.

– Igen – felelte mindhárom hölgy egyszerre.

– *Tien-ah*,[71] mivé lesz a világ? -csóválta a fejét Szu Ji, és kortyolt egyet a teájából.

– Nyilvánvaló, hogy nem kapott megfelelő nevelést – közölte Victoria.

– Egyáltalán semmilyen nevelést sem kapott. Nem tajvani, bár azt állítja magáról, és biztosan nem is hongkongi. Úgy hallottam, valamelyik észak-kínai kis faluból származik – mondta Fiona.

– Jaj, azok az észak-kínaiak a legrosszabbak – fanyalgott Victoria, miközben egy szelet rétegelt sütit eszegetett.

– Az, hogy honnan származik, nem lényeges. A legkisebb unokám nem fog feleségül venni holmi színésznőcskét, különösen nem olyat, akinek a családtörténete igencsak kétséges – mondta Szu Ji egyszerűen, de határozottan.

Aztán Alexandrához fordult: – Megmondod neki, hogy azonnal bontsa fel az eljegyzést.

– Az apja fog beszélni vele, amint visszaértünk Hongkongba.

---

[71] Ó, egek! *(mandarin)*

– Nem hiszem, hogy addig várhat az ügy, Alix. Ki kell tenni a szűrét, mielőtt még nagyobb sértéseket követ el. El tudom képzelni, mi lesz rajta a ma esti bálon – mondta Victoria.

– És mi a helyzet Rachellel, Nicky barátnőjével? – kérdezte Alexandra, és megpróbálta elterelni a figyelmet a fiáról.

– Mi van vele? – kérdezte csodálkozva Szu Ji.

– Miatta nem aggódsz? Úgy értem, az ő családjáról sem tudunk semmit sem.

– Ugyan, ő csak egy csinos lány, akivel Nicky szórakozik – nevetett Szu Ji, mintha az a gondolat, hogy Nick elveheti feleségül Rachelt, túlságosan nevetséges lett volna ahhoz, hogy egyáltalán felmerüljön.

– Nekem nem így tűnik – jegyezte meg sokatmondóan Alexandra.

– Képtelenség. Nickynek nincsenek komoly szándékai ezzel a lánnyal. Ezt ő maga mondta nekem. Ezenkívül sose tenne semmit a beleegyezésem nélkül. Alistairnek egyszerűen engedelmeskednie kell – mondta határozottan Szu Ji.

– Mami, nem vagyok benne biztos, hogy ez ilyen egyszerű. Az a fiú olyan makacs tud lenni néha. Már hónapokkal ezelőtt megpróbáltam rávenni, hogy ne randevúzzon vele, de… – kezdte Alexandra.

– Alix, akkor miért nem fenyegeted meg azzal, hogy elzárod a csapot? Ne adj neki apanázst – javasolta Victoria.

– *Apanázst?* Nem kap apanázst. Alistairt nem érdekli a pénz. Azokból a furcsa filmekből kap elegendő pénzt, úgyhogy mindig azt csinálja, amihez kedve van.

– Tudod, lehetséges, hogy Alistairt nem érdeklik az anyagiak, de lefogadom, hogy azt a nőszemélyt igen – vitázott Victoria. – Alix, alaposan el kell beszélgetned vele. Értesd meg vele, hogy nem mehet hozzá Alistairhez, és ha mégis megteszi, akkor a fiad tőled soha többé nem kap egy fillért sem.

– Azt se tudom, hogy kezdjek bele – mondta Alexandra. – Miért nem beszélsz vele te, Victoria? Te annyira jó vagy az ilyesmiben.

– Én? Te jó ég, eszem ágában sincs, hogy azzal a lánnyal egy szót is beszéljek! – jelentette ki Victoria.

– *Tien ah,* mind reménytelenek vagytok! – morgott Szu Ji. Odahívta magához az egyik társalkodónőjét, és kiadta az utasítást: – Szóljon Oliver Csiennek. Mondja meg neki, hogy azonnal jöjjön ide.

Az esküvői fogadásról hazafelé menet Nick megnyugtatta Rachelt, hogy a Mandyvel folytatott viszony már nagyon régen volt.

– Tizennyolc éves koromig hébe-hóba összejöttünk, de aztán én Oxfordba mentem. Kölyökszerelem volt az egész. Ma már csak barátok vagyunk, akik néha összefutnak. Tudod, ő is New Yorkban lakik, de alig szoktunk találkozni. Túlságosan lefoglalja az, hogy a felső tízezer elit partijaira szaladgáljon azzal a Zvi nevű fickóval.

Ennek ellenére Rachel határozottan érezte az erődben, hogy Mandy jogot forrnál Nickre. Nem volt benne biztos, hogy a lány tényleg túljutott már ezen a kapcsolaton. Amikor a legnagyobb

esküvői eseményre készülődött, ahova valaha meghívták, azon rágta magát, hogy fog kinézni a többi elképesztően elegáns nőhöz képest, aki Nick holdudvarába tartozik. A tükör előtt állva nézegette magát. A haját laza francia kontyba szedte, amelyet három halványlila orchideavirágos csattal rögzített. Éjkék, vállatlan estélyit vett fel, amely elegánsan követte a csípővonalát, majd szétterült, és a bő selyemorganza hullámokban teljesedett ki a térdétől lefelé. Az anyagot több helyen gyöngyszemek díszítették. Alig ismert magára a tükörben.

Valaki türelmetlenül kopogtatott az ajtón.

– Kész vagy? – kérdezte Nick.

– Igen, gyere be! – válaszolta Rachel.

Nick kinyitotta az ajtót, de szinte már a küszöbön megdermedt.

– Azta! – bukott ki belőle.

– Tetszik? – kérdezte Rachel szégyenlősen.

– Szédületesen nézel ki – mondta Nick nagyon halkan.

– Ezek a virágok a hajamban nem túl gyerekesek?

– Egyáltalán nem – mondta Nick, és a lányt körüljárva megcsodálta a sok ezer gyöngy ragyogását. Olyanok voltak, mint a távoli égbolt csillagai. – Gyönyörű vagy és egzotikus is egyszerre.

– Köszönöm. Te magad is szédületesen nézel ki – mondta Rachel, és megállapította, hogy Nick elképesztően fess a zsakettban, melynek hajtókái tökéletesen kihangsúlyozták a férfi makulátlan, fehér csokornyakkendőjét.

– Mehetünk a kocsihoz? – kérdezte Nick, és udvariasan karját nyújtotta Racheinek.

– Azt hiszem, igen – mondta a lány, és mélyet sóhajtott. Amikor kiléptek a hálószobából, a kis Augustine Cseng rohant lefelé a folyosón.

– Hé, Augustine, kitöröd a nyakad- mondta neki Nick, és megállította. A kisfiú rettegett valamitől. – Mi a baj?

– El kell bújnom valahova – mondta lihegve Augustine.

– Miért?

– Papa keres. Ráöntöttem a narancslét a vadonatúj öltönyére.

– Te jó ég! – kiáltott fel Rachel, és megpróbált komoly maradni.

– Azt mondta, hogy megöl – mondta a kisfiú reszketve, könnyekkel a szemében.

– Ó, majd lenyugszik. Gyere csak velünk. Garantálom, hogy nem fog megölni – nevetett Nick, és kézen fogta Augustine-t.

A lépcső alján Eddie kantoni nyelven veszekedett Ling Csevel, a házvezetőnővel és Nasival, a mosónővel, miközben Fiona ott állt mellette a szürke estélyi ruhában, és feldúltnak tűnt.

– Csak annyit mondhatok, hogy ha ebből a fajta anyagból tökéletesen ki akarjuk venni a foltot, akkor órákig kell áztatni – magyarázta a mosónő.

– Órákig???!!! De hát fél nyolcra ott kell lennünk a bálon! Vészhelyzet van, nem érti? – üvöltött Eddie, és úgy bámult a maláj nőre, mintha az nem értene angolul.

– Eddie, nem kell kiabálni. Érti, amit mondasz – jegyezte meg Fiona.

– Hány mosónője van a nagyanyámnak? Legalább tízen vannak! Ne mondja nekem, hogy nem tudják azonnal megcsinálni – panaszkodott tovább Eddie Ling Csenek.

– Eddie, még ha húszan vannak, akkor sem lesz meg ma estére – kötötte az ebet a karóhoz Ling Cse.

– De hát mit fogok akkor felvenni? Ezt a szmokingot kifejezetten nekem készítették Milánóban. Van fogalma, mennyit fizettem érte?

– Biztos vagyok benne, hogy nagyon-nagyon drága volt. És éppen ez az oka, hogy nagyon óvatosan kell vele bánnunk, ha tökéletesen ki akarjuk venni a foltot – mondta Ling Cse, és megcsóválta a fejét. *Eddie boy már ötéves korában is egy beképzelt, hiú kis szörnyeteg volt.*

Eddie felnézett a lépcsőre, és meglátta, hogy Augustine Nickkel és Rachellel jön lefelé.

– TE KIS SZARHÁZI! – üvöltötte.

– Eddie, fegyelmezd magad! – figyelmeztette a férjét Fiona.

– Majd én móresre tanítom, hogy soha ne felejtse el! – kiabált Eddie tovább, és a dühtől elvakulva megindult a lépcsőn felfelé.

– Fejezd be! – mondta Fiona, és megragadta a karját.

– Fi, összegyűröd az ingemet! – borult el Eddie tekintete. – Na, te se vagy különb, minta fiad…

– Eddie, le kell nyugodnod. Egyszerűen vedd fel a másik két szmoking egyikét – mondta Fiona kimért hangon.

– Ne beszélj ostobaságokat! Mindkettő volt már rajtam az elmúlt két estén. Mindent tökéletesen megterveztem, és akkor ez a kis korcs… Ne bújj el, te semmirekellő! Légy férfi, és fogadd el a büntetésedet!

Eddie kiszabadult a felesége keze közül, és jobb kezét kitárva rohanni kezdett a kisfiú felé.

Augustine hüppögött, és elbújt Nick mögé.

– Eddie, ugye nem akarod tényleg megütni a hatéves kisfiadat egy ártalmatlan baleset miatt, ugye? – kérdezte könnyedén Nick.

– Ártalmatlan? Bassza meg, hiszen mindent tönkretett! Az egyszínű ruhatár, amit kigondoltam minden családtag számára, tönkre lett téve, és mindez miatta!

– Te pedig az egész utazásomat tetted most tönkre! – fortyant fel hirtelen Fiona. – Elegem van ebből az egészből. Miért olyan átkozottul fontos, hogy mindig úgy nézzünk ki, mintha a magazinok címoldaláról léptünk volna le? Mindig, akárhányszor kilépünk az ajtón? Kit akarsz pontosan lenyűgözni? A fotósokat? A *Hong Kong Tattle* olvasótáborát? Tényleg annyira fontosak neked, hogy a kedvükért képes lennél megütni a saját fiadat egy olyan baleset miatt, amit elsősorban te magad okoztál azzal, hogy ráüvöltöttél, mert nem a megfelelő övkendőt vette fel.

– De… de hát… – tiltakozott Eddie szinte fuldokolva.

Fiona odafordult Nickhez, és arcára visszatért a fegyelmezett nyugalom. – Nick, mehetünk veled a bálra a gyerekekkel?

– Hát… ha azt szeretnéd… – mondta Nick óvatosan, mert nem akarta tovább feszíteni a húrt.

– Jó. Nem akarom, hogy egy despotával lássanak együtt – közölte az asszony, majd kézen fogta Augustine-t, és elindult felfelé a lépcsőn. Amikor elhaladt Rachel mellett, megállt egy pillanatra. – Csodásan nézel ki ebben a ruhában. De tudod, mit? Valami hiányzik – mondta, levette a zafír-gyémánt nyakéket,

amit nemrég kapott Szu Jitól, és felcsatolta Rachel nyakára. – Na, most tökéletes. Ragaszkodom hozzá, hogy ma estére kölcsönadhassam neked.

– Nagyon kedves tőled, de akkor rajtad mi lesz? – kérdezte bénultan Rachel.

– Ó, miattam ne aggódj – válaszolt Fiona, és sötét pillantásokat vetett a férjére. – Ma este egyetlen ékszer sem lesz rajtam. Én Tung lány vagyok, és *nem kell* bizonyítanom semmit.

7

Pasir Pandzsang Road

•

SZINGAPÚR

– Soha, de soha nem szabad hagyni, hogy a fiatalok maguk szervezzék meg az esküvőjüket, mert akkor ez lesz belőle – füstölgött Mrs. Lee Yong Csien Mavis Oonnak. A Keppel hajógyár egyik hatalmas raktárépületében álldogáltak hétszáz másik VIP és VVIP társaságában, és döbbenten nézték a kubai zenekart, amelynek tagjai a negyvenes évek színpompás ruháiban játszottak a színpadon. Az olyanok, mint Mrs. Lee csak egyféle kínai esküvőhöz voltak hozzászokva – ahhoz, melyet egy ötcsillagos szálloda báltermében tartottak. Amelyen a tizennégy fogásos vacsora előtti, végtelennek tűrő várakozás közben a vendégek sós mogyorót rágcsálnak, a jégszobrok elolvadnak, az asztali virágkompozíciók elképesztő módon nem illenek a képbe, valamelyik idős hölgy megsértődik, mert egy távoli asztalhoz ültették, az öt különböző ruhába bújtatott menyasszony több alkalommal is ünnepélyesen bevonul, a gyerekek sírnak, mert megakadt a torkukon a halgombóc, a politikusok, az *ang mor* vezérigazgatók és a különféle magas rangú potentátok vég nélküli köszöntőbeszédeket mondanak, bár semmi közük sincs a jegyespárhoz, egy szerető jelenetet csinál, felvágják a tizenkét lapos esküvői tortát, valamelyik

unokatestvér nyilvánosan megszámolja az ajándékba kapott pénzes borítékokat[72], a borzalmas, hongkongi popsztár üvölt a mikrofonba (miközben az idősebb generáció tagjai egy hosszabb mosdószünetet iktatnak be), a távozó vendégek megkapják az apró papírdobozha csomagolt porcukros gyümölcskosárkájukat, aztán *Jum szeng*[73] – és az egész ügy egyszer s mindenkorra le van zárva. Mindenki egymás sarkát taposva kiözönlik végre a szálloda előcsarnokába, ahol fél órát kell várni a kocsira, amely belekeveredett a csúcsforgalomba.

Azon az estén azonban mindennek nyoma sem volt. Egy gyárépületben voltak, a pincérek mojitóval kínálták a jelenlévőket, és egy rövid, fekete hajú, fehér szmokingba öltözött nő üvöltötte a *Bésame Mucho* című dalt. Amikor Rachel körülnézett, szórakoztatta az a döbbent arckifejezés, amit a feltűnően öltözött vendégek arcán látott.

– Ezek a nők ma tényleg bevetették a nehéz fegyverzetet, nem? – súgta oda Nicknek, amikor meglátott egy aranyszínű tollból készült köpenyt viselő nőt.

– Nagyon úgy néz ki! Csak nem Nefretiti érkezett meg éppen? – nevetett Nick.

– Fogd be a szád, Nicholas, az Patsy Wang. Hongkongi nagymenő, aki az avantgárd stílusáról lett híres. Több tucat blogot szentelnek csak a ruháinak – jegyezte meg Oliver.

---

[72] A kínai esküvőkön a vendégek szokás szerint készpénzt is ajándékoznak a fiataloknak. Ezzel csökkentik az esküvő tetemes költségeit, és általában az egyik szerencsétlen másod-unokatestvér feladata összegyűjteni és kezelni a készpénzzel megtöltött borítékokat. *(a Szerző)*

[73] Hagyományos szingapúri pohárköszöntő, amely szó szerint annyit tesz: 'vége az ivásnak'. *(a Szerző)*

– És ki az a fickó, aki vele van? A gyémántokkal kirakott zakóban, aki úgy néz ki, mintha ki lenne festve a szemhéja – érdeklődött Rachel.

– Az a férje, Adam, és tényleg ki van festve a szeme – válaszolta Oliver.

– Házasok? Tényleg? – csodálkozott Rachel nagy szemeket meresztve.

– Igen, sőt, van három gyerekük. Tudnia kell, hogy sok hongkongi férfi érdeklődik a divat iránt – dendik a szó legeredetibb értelmében. De az, hogy mennyire feltűnően vannak felöltözve, nem mutatja meg, melyik csapatban játszanak.

– Lenyűgöző – mondta Rachel.

– A szingapúri és a hongkongi férfiakat könnyen meg lehet különböztetni – szólt közbe Nick. – Mi úgy nézünk ki, mintha még mindig iskolai egyenruha lenne rajtunk, ők pedig inkább…

– David Bowie-imitátorok – fejezte be a mondatot Oliver.

– Köszönöm, Ollie, én Elten Johnt mondtam volna- kuncogott Nick.

Ekkor elhalványultak a fények, és a színpad mögötti, egykor a berakodást segítő ajtók emelkedni kezdtek. Mögöttük egy sor karcsú, fehér komphajó tűnt fel. A mólóhoz vezető utat fáklyák világították meg, és a parton felsorakozott jó néhány svéd tengerésznek öltözött férfi, akik a hajókhoz kísérték a vendégeket. A tömeg elismerően morajlott.

– Na, már csak ez hiányzott! – mondta vidáman Oliver.

– Vajon hova megyünk? – kérdezte Rachel.

– Nemsokára megtudod – kacsintott rá Nick.

A vendégek kitolongtak a mólóra, Astrid pedig figyelt rá, hogy arra a hajóra szálljon, amelyen mindenféle nemzetközi vendégsereg gyűlt össze. Nem szeretett volna most a kíváncsi rokonok közé kerülni. Már így is épp elégszer hallgatta meg a Michael hollétét firtató kérdést. Elege volt abból, hogy papagájként ismételgesse a nyilvánvaló kifogásokat. A hajó tatján állt a korlátnak dőlve, és a fehér habokat figyelte, miközben gyorsan távolodtak a parttól. Hirtelen úgy érezte, valaki bámulja őt. Amikor megfordult, Charlie Wut, régi kedvesét pillantotta meg, aki a felső fedélzeten állt. Charlie elvörösödött, amikor észrevette, hogy rajtakapták. Egy pillanatig nem tudta, mit csináljon, de aztán úgy döntött, lemegy Astridhoz.

– Rég nem láttuk egymást – mondta olyan lazán, amennyire csak tudta. Igazából már csaknem tíz év telt el az óta a végzetes nap óta, amikor Astrid az arcába vágott egy fagylaltot az Orchard Roadon álló régi Wendy's előtt.

– Igen – mondta Astrid, és a mosolyában volt egy kis bűntudat is. Amikor lopva végigpillantott Charlie-n, megállapította, hogy az a néhány év kifejezetten jót tett neki. A keret nélküli szemüveg illett hozzá, vékony alkata egy kissé megerősödött, és a pattanásos bőr helyére finoman érett, barázdás férfiarc került. – Hogy élsz? Pár évvel ezelőtt Hongkongba költöztél, ugye?

– Nem panaszkodhatok. Sokat dolgozom, de hát ezzel mindenki így van, nem igaz? – elmélkedett Charlie.

– Hát, nem mindenkinek van a tulajdonában Ázsia legnagyobb digitális vállalata. Nem az ázsiai Steve Jobsnak hívnak mostanában?

– De igen, sajnos. Nehéz felnőni ehhez – mondta Charlie, és újra Astridra nézett, mert nem tudta, mit mondhatna még. A nő fantasztikusan nézett ki a szűkszabású, *chōngszam*ban.[74] *Fura, hogy valakivel éveken át intim kapcsolatban van az ember, aztán annyira távolinak és furcsának érzi.* – Hallottam, hogy férjhez mentél valami nagyágyúhoz. Katona, ugye? És van egy fiad?

– Igen, Cassian, hároméves – válaszolt Astrid, majd hozzátette: – A férjem a számítógépiparban dolgozik, ahogy te is. Az utolsó pillanatban el kellett utaznia, mert valami nagy rendszerleállás volt. Neked is van egy fiad és egy lányod is, ugye?

– Nem, két lányom van. Még nincs fiam, anyám legnagyobb bánatára. De a bátyámnak, Robnak három fia is született, ami jelenleg kiengeszteli.

– És a feleséged? Ő is itt van ma? – kérdezte Astrid.

– Nem, nincs, csak én képviselem a családot. Tudod, csak nyolcszáznyolcvannyolc vendéget hívtak meg, úgyhogy azt hallottam, hacsak nem vagy családtag, államfő vagy királyi sarj, akkor a házastársad nem kapott meghívást.

– Valóban? – nevetett Astrid. *Borzalmasan bántam Charlie-val. Nem érdemelte meg, hogy úgy lepattintsam, de akkoriban mindenki akkora nyomást gyakorolt rám, hogy menjek feleségül a nagy Wu Hao Lian fiához.* Kínos csend állt be, amit olykor a vendégek

---

[74] Hagyományos kínai női ruha *(a Szerk.)*

meglepett kiáltásai törtek meg. A komp egy közeli kis szigethez közeledett, a látvány olyan volt, mintha egy kristálypalota emelkedne a sűrű, sötét erdő közepén. Charlie és Astrid lenyűgözve bámulták, ahogy az épület egyre több és több részlete vált láthatóvá előttük.

A katedrálisszerű bálterem óriási, csúcsos kupolákban végződött, amelyek tökéletes összhangban voltak a trópusi esőerdő növényzetével. Úgy tűnt, mintha néhány fa egyenesen az üvegtáblákból nőtt volna ki, míg mások a kupolák alatt ágaztak szerteszét. A hatalmas belső teret különböző magasságú teraszok töltötték meg. Minden szintről pompás futónövények, indák és virágok omlottak le. Az egész hely a babiloni függőkertekre emlékeztetett, persze modern köntösben. Colin és Araminta fehérbe öltözve várták a vendégeket a kikötőben, egy márványoszlopokkal szegélyezett út végén.

Astrid rájuk pillantott, majd erőltetett latin akcentussal megjegyezte:

– Üdv Fantáziaországban!

Charlie felnevetett. Úgy tűnik, már elszokott a régi, kicsit buggyant humorától.

– Ha nem tévedek, így kell negyvenmilliót költeni egy esküvőre -jegyezte meg szárazon Astrid.

– O, ne aggódj, ez az egész bőven többe került, mint negyvenmillió! – felelt Charlie.

Araminta pompás fehér selyemruhában köszöntötte a vendégeket, melyről arany- és gyémántfüzérek lógtak és szinte beterítették a ruha teljes felső részét. A haját magasra tűzték, tekervényes fonatokból állt a kontya, melyet gyémántok,

gyöngyök és holdkövek rögzítettek. A selyemruha engedelmesen követte minden mozdulatát, s ettől úgy festett, akár egy etruszk istennő. Mellette fehér szmokingban ott állt Colin, arcán némi fáradtság látszott az egész napi megpróbáltatások után.

Araminta végignézett a tömegen, majd Colinhoz fordult.

– Látod valahol az unokatestvéredet, Astridot?

– Láttam a bátyjait, de őt magát még nem – felelt Colin.

– Azonnal szólj, ha meglátod – tudnom kell, mit vett fel ma este!

– Ahogy látom, éppen most száll le a hármas kompról – jelentette Colin.

– Te jó ég! Chōngszámot visel! Miért nem az egyik világhírű darabját vette fel? – sóhajtott Araminta.

– Szerintem csodásan néz ki, az a ruha biztosan kézzel varrott.

– De én végig arra vártam, hogy láthassam, melyik tervező ruhájában jelenik meg. Itt ez a nagy felhajtás, és még csak nem is veszi a fáradságot… Mi értelme van egyáltalán ennek a kurva esküvőnek? – morgott Araminta.

Amikor az utolsó hajóról is mind leszálltak a vendégek, az eddig egyszerű fehér fénnyel megvilágított bálterem lilás színben kezdett ragyogni. Sejtelmes new age zene szólalt meg valahonnan a környező erdőből, a fák aranyfényben tündököltek. Lassan, alig észrevehetően aranyozott kötelek ereszkedtek alá a sűrű lombkoronákból. A kötelekbe csavarodva aranyra festett testű akrobaták jelentek meg.

– Te jó ég, azt hiszem ez a Cirque du Soleil! – suttogta a tömeg izgatottan.

Az akrobaták kicsavarodtak a kötelekből, majd újra vissza, miközben olyan könnyedén mozogtak a levegőben, akár a lemurok. A közönség lelkes tapsviharban tört ki.

Kitty fel-le ugrált, mint egy hiperaktív gyerek.

– Úgy látom, jól érzed magad – mondta Oliver, amint mellé lépett. Feltűnt neki, hogy a lány mellei ugrálás közben egyáltalán nem mozdultak, ahogy természetes lenne, valamint, hogy egy kis testcsillámot is visel a csipkés türkiz ruha alatt. *Nem a legjobb kombináció* – gondolta.

– Imádom a Cirque du Soleilt! Minden egyes előadásukon ott voltam Hongkongban. Ezeknek az akrobatáknak mindenképp ott kell lenniük az én esküvőmön is!

– Az bizony nem lesz olcsó – felelt Olivér.

– Ó, Alistair megoldja – mondta Kitty.

– Gondolod? Nem is tudtam, hogy Alistairnek ilyen jól megy a sora a filmiparban.

– Nem gondolod, hogy a szülei fizetnék az esküvőt? – kérdezte Kitty, de közben le sem vette a szemét az aranyra festett akrobatákról, akik éppen emberi piramist alkottak.

– Viccelsz, ugye? – mondta Oliver, és lehalkította hangját. – Van fogalmad róla, milyen zsugori az anyja?

– Igen?

– Nem mondták neked, hogy a lakásuk a Robinson Roadon van?

– Öööö… nem. Sose hívtak meg magukhoz.

– Biztosan azért, mert Alistair annyira szégyelli. Egy nagyon egyszerű, három hálószobás lakás. Alistair és a bátyja közös szobában laktak, amíg egyetemre jártak. Még 1991-ben jártam ott, és sárga virágos törülközők voltak a fürdőszobában. Egy hónapja megint ott voltam, ugyanazok a törülközők, kicsit már kopottabbak, de ott voltak!

– Komolyan? – kérdezte hitetlenkedve Kitty.

– Nos, nézd meg az anyját. Gondolod, hogy direkt visel nyolcvanas évekbeli ruhákat? Azért teszi, hogy pénzt spóroljon.

– De én azt hittem, Alistair apja híres szívsebész – csodálkozott Kitty teljesen összezavarodva.

Oliver szünetet tartott. Még szerencse, hogy a lánynak szemmel láthatóan fogalma sem volt Csengék óriási ingatlanbefektetéseiről.

– Van róla fogalmad, mibe kerülnek manapság az orvosi műhibaperek? Az orvosok ma már nem keresnek annyit, mint régen. Tudod, mennyibe kerül három gyereket a tengeren túlra küldeni tanulni? Eddie Cambridge-be, Cecilia az UBC-re[75] ment, Alistair pedig-jól tudod mennyi ideig tartott, mire lediplomázott a Sydney Egyetemen. Csengék a pénzük javát a gyerekeik taníttatásába fektették.

– Fogalmam sem volt erről.

– És tudod, milyen Malcolm. Ő a hagyományos kantoni értékrendet követi. Minden maradék pénzét a legidősebb fiára fogja hagyni.

---

[75] University of British Columbia Vancouverben. A helyiek gyakran emlegetik úgy, hogy University of a Billion Chinese. (Az Egymilliárd Kínai Egyeteme). *(a Szerző)*

Kitty elhallgatott, Oliver pedig imádkozott, és remélte, hogy nem ment túl messzire.

– De persze tudom, hogy ez neked mind nem számít – tette hozzá. – Te igazán szerelmes vagy, nem is lényeges, hogy a Cirque du Soleil ad-e elő az esküvődön, nem igaz? Úgy értem, életed hátralévő részében Alistair cuki kiskutyaszemeit nézheted minden reggel. Ez a világ minden pénzét megéri, nem?

8

Pulau Szamszára

•

SZINGAPÚR PARTJAITÓL DÉLRE

Pontban kilenc órakor a báli vendégeket egy óriási bankett-terembe vezették, amely a trópusi esőerdő kellős közepén állt. A déli falak mentén boltíveket alakítottak ki, amelyek barlangszerű alkóvokba vezettek. Az ívelt északi falat egy üvegfüggöny alkotta, amelyen kinézve egy mesterséges lagúnára és egy lenyűgöző zuhatagra lehetett látni. A víz hömpölyögve zúdult alá a mohos sziklákon. A lagúna partjait színpompás virágok és egyéb növények borították, amelyek elképesztő kavalkádot alkottak.

– Ezt az egészet csak az esküvő miatt építették fel? – kérdezte döbbenten Carol Táj.

– Ugyan, *lah!* Ezek a Leek folyton csak az üzletre gondolnak – ez az épület lesz a központja az új luxus ökoparadicsomnak, amit most építenek. Pulau Szamszárának fogják hívni – közölte a férje.

– Mi? Lakásokat fognak eladni nekünk, miután felszeletelték az esküvői tortát? – fanyalgott Lorena Lim.

– Adhatnak ennek akármilyen hangzatos nevet, attól én még tudom, hogy a szigetet régen *Pulau Hantának,* vagyis „Szellemsziget”-nek hívták. A japán katonák ide hozták a

harcképes kínai férfiakat a második világháború alatt, és itt lőtték őket halomra. A szigetet kísértetek lakják – suttogta Daisy Foo.

– *Alamak,* Daisy, ha valóban hiszel istenben, nem hiheted el ezeket az ostoba kísértethistóriákat! – dorgálta meg a barátnőjét Carol.

– Na, és mi a helyzet a Szentlélekkel, Carol? Ő is csak egy szellem, nem? – vágott vissza Daisy.

Pár perccel az után, hogy Nick és Rachel elfoglalta a számukra kijelölt helyet, kezdetét vette a vacsora. A pincérek katonás rendben sorakoztak fel, majd kezükben LED-fényekkel megvilágított tálcákat tartva bemasíroztak az asztalok közé. A rézmetszett menükártyák arról tudósították a vendégeket, hogy a kupola alakú fedők washingtoni ginzenggel és fekete gombával készített óriáskagyló-levest[76] rejtenek. Rachel nem tudta pontosan, mit kell tennie, amikor a mellette álló fehér kesztyűs pincér felemelte a fedőt a gőzölgő ételről. Egy tálat látott maga előtt, de a felszínen egy rózsaszínes, membránszerű buborék úszott, amely a saját ritmusában ringott.

– Mit kell ezzel csinálnom? – kérdezte.

– Csak bökd meg! – biztatta Nick.

Rachel ránézett a furcsa képződményre, és elnevette magát.

– Félek! Mi van, ha valami szörny ugrik ki belőle?

---

[76] Az ázsiai ginzengételek ínyencei a washingtoni ginzenget sokkal többre becsülik, mint bármi más kínai dolgot. Ki hitte volna…? *(A Szerző)*

– Vigyázz csak, majd én kibököm neked – ajánlotta fel Mehmet, aki Rachel jobbján ült.

– Nem, nem kell, majd inkább megpróbálom én – szedte össze a bátorságát a lány. Amikor beleszúrta a villáját a rózsaszín buborékba, az azonnal összeesett, és furcsa, szúrós gyógyszerillatot lövellt ki magából. A hártya szétterült a leves felületén, amitől az egész gyönyörű márványmintás lett. Rachel meglátta a tál közepén az óriási fésűskagylót, amely körül vékonyra vágott fekete gombákat helyeztek el sugaras irányban.

– Hmm. Gondolom, a buborék volt a ginzeng – mondta Mehmet. – Az ember csak tippelni tud, ha a molekuláris gasztronómiáról van szó. És a helyzetet csak bonyolítja, ha a csendes-óceáni fúziós molekuláris gasztronómia kerül az útjába. Hogy is hívják ezt a zsenit?

– Nem emlékszem pontosan, de feltehetően Csan Jan-taknál tanult, mielőtt az El Bulliban lett volna gyakornok – válaszolt Nick. – Tényleg nagyon finom, de anyám arcán azt látom, hogy mindjárt felrobban.

Négy asztallal arrébb Eleanor feje olyan vörös lett, mint az a korall-színű boleró, amit a pliszírozott ezüst Fortuny selyemruha fölött viselt, de a dolognak semmi köze sem volt a leveshez. Azóta nem tért magához, hogy a sétányon meglátta Rachelen Zója nagyhercegnő zafír nyakékét. Létezik, hogy a mindenben hibát kereső anyósa kölcsönadta Rachelnek az ékszert? Vagy ami még elképzelhetetlenebb, lehet, hogy neki adta *örökbe?* Miféle fekete mágiát űzött az a lány a Tyersall Parkban?

– Megiszod a levest vagy nem? – kérdezte Philip a feleségétől, amivel megzavarta a gondolatait. – Ha nem kéred, add ide a tálkát, mielőtt kihűl.

– Ma nincs étvágyam. Cseréljünk helyet, beszélnem kell a nővéreddel.

Eleanor átült a férje helyére, és bűbájosan rámosolygott Victoriára, aki unokatestvérével, Dickie-vel beszélgetett.

– Victoria, gyakrabban kellene ékszert viselned, olyan jó állnak neked ezek a konyakszínű gyémántok.

Victoria a szemét forgatta. Eleanor három évtized alatt egyetlenegyszer sem dicsérte meg, de most, amikor ezek az irdatlan kövek díszítették a mellkasát, hirtelen áradozni kezdett. Olyan volt, mint a többi Szung lány – hiú és anyagias.

– Igen, hát nem vicces? Mami nekem adta. Az esküvő után nagyon jó hangulatban volt, és mindenkinek ékszereket osztogatott.

– De jó neked – mondta Eleanor negédesen. – És amit Rachelen látok, az nem a mama zafír nyakéke?

– De, igen! Hát nem gyönyörű benne? Mami is úgy gondolta – mondta Victoria mosolyogva. Természetesen tisztában volt vele, hogy Fiona kapta a nyakéket, és ő adta kölcsön Rachelnek (miután azt a pompás jelenetet rendezte Eddie-vel a lépcsőn, amit Ling Cse újra előadott neki), de úgy döntött, nem osztja meg a részleteket Eleanorral. Sokkal jobb móka, ha nézheti, hogy Eleanor a semmi miatt húzza fel magát.

– *Alamak*, téged egy kicsit sem aggaszt Rachel?

– Min kéne aggódnom? – kérdezte Victoria ártatlanul, de persze pontosan tudta, mire gondol Eleanor.

– Hát például a bizonytalan családi háttere miatt.

– Ugyan már, Eleanor. Ne legyél már ilyen ódivatú. Az ilyesmi ma már senkit sem érdekel. Rachel jól nevelt, és gyakorlatias. Ráadásul jól beszél mandarinul.

Victoria gondosan hangsúlyozta az Eleanorból hiányzó tulajdonságokat.

– Nem is tudtam, hogy beszéli a nyelvet – jegyezte meg a sógornője, és egyre jobban aggódott.

– Igen, nagyon művelt. Ma reggel nagyon kellemesen elbeszélgettem vele a szub-szaharai Afrika mikrohiteleinek fontosságáról. Szerencsésnek tarthatod magad, hogy Nickynek ilyen barátnője van, és nem olyan, mint az a pazarló Araminta Lee. El tudod képzelni, mit gondolhatnak most a Khook, miközben itt ülnek ennek a szúnyogos dzsungelnek a közepén, és ezt a lehetetlen ételt eszik? Halálosan elegem van ebből a kínai fúziós micsodából. Úgy értem, az áll az étlapon, hogy karamellizált pekingi kacsa csokoládés krémmel, de az egész úgy néz ki, mint a mogyorós grillázs. Hol van a kacsa, kérdem én? Hol az az átkozott kacsa?

– Megbocsátasz egy percre? – mondta Eleanor, és hirtelen felállt az asztaltól.

Francesca épp bele akart harapni a hawaii szarvasgombás szopósmalac-tacójába, amikor Eleanor félbeszakította. – Lennél kedves kijönni velem egy kicsit?

Eleanor az egyik kis barlangszerű mélyedésbe vitte a lányt, leroskadt a fehér moherzsámolyra, és nagyot sóhajtott. Francesca aggódva magasodott fölötte. Tűzvörös báli ruhájának fodrai úgy ringtak körülötte, mint a felkavart hullámok.

– Jól vagy, Eleanor néni? Úgy nézel ki, mint akinek pánikrohama van.

– Azt hiszem, így is van. Be kell vennem egy pár Xanaxot. Hoznál nekem egy kis vizet? És kérlek, fújd el a gyertyákat. A szagtól migrénem lesz.

Francesca már hozta is a pohár vizet. Eleanor bekapott néhány pirulát, és sóhajtott.

– Rosszabb a helyzet, mint gondoltam. Sokkal rosszabb.

– Hogy érted?

– Láttad *azon a lányon* a zafír nyakéket?

– Hát persze, nehéz lett volna nem észrevenni. Tegnap egy Ann Taylor Loft volt rajta, ma pedig egy Elie Saab a *következő szezonból.* És azok a zafírok…

– Az anyósom nyakéke. A szentpétervári Zója nagyhercegnőé volt valaha, most pedig odaadta neki. Ráadásul úgy tűnik, az egész család szerelmes belé, még az az aljas sógornőm is – mondta Eleanor, és szinte fuldokolt.

Francesca elképedt.

– Ne aggódj, Ellie néni. Megígértem neked, hogy elintézem, és holnap Rachel Csu azt kívánja majd, bárcsak soha be sem tette volna a lábát a szigetre.

A hatodik és egyben az utolsó fogás után a teremben elhalványultak a fények, és felcsendült egy hang.

– Hölgyeim és uraim, kérem, fogadják szeretettel különleges vendégünket!

A zenekar tust játszott, és a színpad mögötti üvegfal lassan szétnyílt. A lagúna vize kéken csillogott, majd lassan eltűnt. Középen, szinte a semmiből tűnt elő egy női alak. Amikor lassan elindult a bálterem felé, valaki felkiáltott:

– Ó, te jó ég! Tracy Huang!

A többnyire karót nyelt kínai miniszterelnök felugrott, és mint egy őrült, tapsolni kezdett. Mindenki felállt, és hangos ovációval fogadta a vendéget.

– Ki az? – kérdezte Rachel, aki döbbenten figyelte az izgatott reakciókat.

– Tracy Huang olyan, mint Barbra Streisand Amerikában. Istenem! Most már akár meg is halhatok! – nyögte Oliver, és szinte elalélt gyönyörűségében.

– Tracy Huang még él? – fordult oda Cassandra Sang döbbenten Jacqueline Linghez. – Az a nő legalább százhárom éves, de egy nappal se tűnik többnek negyvennél! Hogy a nyavalyába csinálja?

– Új-zélandi bálnahányás. Csodát művel az ember arcával – mondta Jacqueline halálosan komolyan.

Tracy Huang elénekelte Dolly Parton klasszikusát, a *Mindig szeretni foglak* című számot. A szöveg felváltva hangzott fel angol és mandarin nyelven, miközben a lagúnában gondosan megkomponált ritmusra szökőkutak lövelltek az ég felé, természetesen tökéletes összhangban a zenével. Colin a táncparkettre vezette Aramintát. A tömeg hangosan ujjongott, miközben az ifjú pár táncolni kezdett. Amikor a dalnak vége lett, a színpad hirtelen átváltozott LED-panelekké, Tracy Huang pedig belekezdett klasszikus táncszámába, *Az emberek szeretnek*

minket című dalba. A tömeg felmorajlott, és mindenki kirajzott a parkettre.

Oliver megragadta Cecília Cseng karját, és azt mondta neki:

– A nagymamád azt parancsolta, hogy segíts nekem. Alistairhez és Kittyhez megyünk, neked pedig le kell foglalnod a kisöcsédet. Csak egy számra van szükségem kettesben Kittyvel.

Kitty és Alistair épp összesimulva táncolt, amikor Oliver és Cecília odalépett hozzájuk. Alistair vonakodva engedte át Kittyt Olivernek. Hogy a fenébe táncoljon lassút a saját nővérével?

– Te táncolsz a legjobban a parketten – kiabálta Oliver a lány fülébe, Cecília pedig közelebb vezette Alistairt a színpadhoz.

– Aaron Kwok háttértáncosa voltam. Így kerültem a showbizniszbe – kiabált vissza Kitty, és vonaglott tovább.

– Tudom! Abban a pillanatban felismertelek, ahogy a minap megláttalak. Aaron Kwok klipjében rövid, szőke paróka volt rajtad – válaszolta Oliver, és profi mozdulatokkal terelte Kittyt a parkett egy bizonyos pontja felé anélkül, hogy a lány észrevette volna.

– Hűha! De jó a memóriád – mondta Kitty, és jólesett neki a bók.

– A *másik* videóból is emlékszem rád. A hátsó ajtós csupa lány cuccból – mondta Oliver, és kacsintott.

De Kitty nem jött zavarba.

– Ja, arról már hallottam. Az a lány tényleg nagyon hasonlít rám – kiabált oda Olivernek, és vágott egy grimaszt.

– Igen, igen, mintha ikrek lennétek. Ne aggódj, Kitty, megőrzöm a titkodat. Én is túlélő vagyok, akárcsak te. És tudom, hogy nem azért dolgoztad szét a kis csinos fenekedet – tegyük

hozzá, szó szerint is értve –, hogy végül hozzámenj egy olyan felső-középosztálybeli fiúhoz, amilyen az én unokatestvérem.

– Tévedsz velem kapcsolatban. Én szeretem Alistairt – tiltakozott Kitty.

– Hát persze. Nem is mondtam, hogy nem szereted – válaszolt Oliver, és odapörgette Kittyt Bernard Taj mellé, aki Lauren Leevel táncolt.

– Lauren Lee! Te jó ég, a tavalyi hongkongi vásár óta nem is láttalak. Merre rejtőzködtél? – kiáltott fel Oliver, és partnert cserélt Bernarddal.

Amikor Bernard stírölni kezdte Kitty kissé hézagos dekoltázsát, Oliver odasúgta a lány fülébe.

– Bernard apja Taj Toh Luj *dato,* akinek legalább négymilliója van. És Bernard az egyetlen fia.

Kitty tovább táncolt, mint aki egy szót se hallott.

A fülsiketítő zene elől menekülve Astrid kifelé tartott a bálteremből, és felment az egyik teraszra, amely a fák összefüggő koronájára nyílt. Charlie észrevette, hogy a nő kiment, és nagyon kellett magát fegyelmeznie, hogy ne menjen utána. Jobban érezte magát, ha messziről csodálhatta, ahogy mindig is tette. Még amikor együtt laktak Londonban, akkor is azt szerette a legjobban, amikor csendben figyelhette, ahogy a lány utánozhatatlan stílusában átvonul a szobán. Astrid mindig más volt, mint azok a nők, akiket ismert. Különösen ma este, amikor Ázsia legdivatosabb hölgyei bevetettek mindent, hogy tündököljenek, beleértve a gyémántjaikat is. Astrid

mindegyiküket felülmúlta rendkívül elegáns ruhájában és egyszerű, kalcedon gyöngy fülbevalójával. Charlie a szabásból és a finom díszítésből tudta, hogy Astrid ruhája antik darab, valószínűleg az egyik nagymamájáé lehetett. Az ördögbe is, nem érdekli, hogy érzi magát a lány – újra látnia kellett közelről.

– Hadd találjam ki… nem vagy nagy Tracy Huang-rajongó? – kérdezte Astrid, amikor felfelé ment a teraszra vezető lépcsőkön.

– Nem, ha nincs, akivel táncoljak.

Astrid elmosolyodott.

– Boldogan táncolnék veled, de tudod, a sajtó azonnal rávetné magát.

– He-he, elhomályosítanánk ezt a felhajtást, és lesöpörnénk a beszámolót a címlapról, igaz? – nevetett Charlie.

– Mondd csak, Charlie, akkoriban mi is olyanok voltunk, mint Colin és Araminta? – sóhajtott Astrid, a csodálatos kikötő felé pislogva, ahol a görög oszlopsor úgy nézett ki, mintha a *Kleopátra* című film otthagyott díszlete lenne.

– Szeretném hinni, hogy nem. Úgy értem, a gyerekek manapság… egész más módon költenek.

– *Ah Gong*[77] *pénzét költik,* ahogy mondani szokás – jegyezte meg gúnyosan Astrid.

– Igen, de nekünk legalább volt némi lelkiismeret-furdalásunk. Tudtuk, hogy nem szép dolog, amit csinálunk. És amikor Londonban éltünk, úgy emlékszem, olyasmiket vettünk,

---

[77] Nagypapa *(hokkien)*

amiket szerettünk, nem pedig olyasmiket, amivel dicsekedni lehet – mondta elgondolkodva Charlie.

– Akkoriban az égvilágon senkit nem érdekelt Martin Margiela – nevetett Astrid.

– Ma már más világ van, Astrid – sóhajtott Charlie.

– Hát, remélem, hogy Colin és Araminta boldogan él majd, míg meg nem hal – mondta Astrid vágyakozva.

Egy ideig egyikük sem szólt, élvezték a zörgő falevelek és a nagyteremből kiszűrődő mély basszus hangjának keveredését. Egyszer csak véget ért a viszonylagos nyugalom, mert Ázsia legifjabb tehetségei kiperdültek a térre, és a fáradhatatlan Tracy Huang vezetésével felcsendült a The B-52's legendás száma, a *Love Shack.*

– Nem tudok hazudni neked, Astrid. A feleségemet meghívták ide, és azért nincs itt, mert különváltan élünk. Már két éve – mondta Charlie a lármát túlkiabálva, és leült az egyik padra.

– Sajnálom – mondta Astrid, akit megdöbbentett a férfi őszintesége. – Hát, ha ettől jobban érzed magad, az én férjem sem üzleti útra ment, hanem a szeretőjével van Hongkongban – csúszott ki a száján, mielőtt meggondolhatta volna magát.

Charlie hitetlenkedve nézett rá.

– A szeretőjével? Ki az a bolond, aki téged megcsal?

– Én is ezt kérdezem magamtól egész este. Vagyis egész héten, ami azt illeti. Már jó pár hónapja sejtem, de egy héttel ezelőtt derült ki igazából. Azután el is költözött.

– Hongkongba ment?

– Nem, nem hiszem. Vagyis, miről beszélek?! Fogalmam sincs. Azt hiszem, a szeretője ott lakik, és szerintem kifejezetten azért ment oda ezen a hétvégén, hogy engem dühítsen. Ez az egyetlen olyan hétvége, amikor a távollétét biztosan mindenki észreveszi.

– Rohadék!

– És ez még nem minden. Azt hiszem, gyereke is született attól a nőtől – mondta Astrid szomorúan.

Charlie elborzadva nézett rá.

– Hiszed vagy tudod is?

– Nem igazán tudom, Charlie. Annyi minden van e körül az egész ügy körül, aminek nem látom értelmét.

– Akkor miért nem utazol el Hongkongba magad, hogy utánanézz a dolgoknak?

– Hogy mehetnék? Nincs rá mód, hogy egyedül odamenjek, és ellenőrizzem a férjemet. Tudod, hogy van az ilyesmi. Ha valaki felismer, és pletykálni kezd… – mondta Astrid láthatóan beletörődve a sorsába.

– Akkor miért nem járunk utána együtt?

– Hogy érted ezt?

– Úgy értem, hogy most rögtön felhívom a pilótámat, hogy tankoljon meg egy gépet, és három óra alatt Hongkongban lehetünk. Hadd segítsek. Megszállhatsz nálam, és senki sem fogja megtudni, hogy Hongkongban vagy. Szerencsétlen történet, de miután a bátyámat nyolc évvel ezelőtt elrabolták, ismerem a város legjobb magánnyomozóit. Járjunk a dolgok végére – mondta lelkesen Charlie.

– Ó, Charlie, nem mehetek csak úgy el innen.

– Miért is nem? Nem igazán tudlak elképzelni a táncparketten, amint a fenekedet rázod erre a borzalmas zenére.

Colin és Nick az egyik alkóv mellett állt. Peter Leet figyelték, aki épp a lányát táncoltatta.

– Nem is igazán tudom elhinni, hogy elvettem ma azt a lányt, Nicky. Az egész nap egy rohadt nagy homállyá állt össze – sóhajtott aggódva Colin.

– Igen, elég szürreális volt az egész – ismerte el Nick.

– Hát, örülök, hogy végigcsináltad ezt velem. Tudom, hogy nem voltam a legjobb társaság az elmúlt néhány napban.

– Hé, mire valók a barátok? – mondta Nick vidáman, és átölelte Colint. Nem akarta hagyni, hogy a barátja az esküvője estéjén siránkozzon.

– Megteszem neked azt a szívességet, hogy nem kérdezem meg, te mikor adod be a derekad, bár meg kell mondanom, hogy Rachel elképesztően gyönyörű ma este – jegyezte meg Colin mosolyogva. Rachel épp Mehmettel táncolt.

– Ugye? – vigyorgott büszkén Nick.

– Én a helyedben lekérném. Tudod, milyen szívdöglesztő a török barátunk, különösen, hogy jobban tangózik, mint egy argentin pólójátékos – figyelmeztette Colin Nicket.

– Ó, Mehmet már elárulta nekem, hogy szerinte Rachelnek van a legszexisebb lába a világon – nevetett Nick. – Tudod, mit mondanak arról, hogy az esküvők ragályosak! Azt hiszem, bogarat tettél a fülembe. Ahogy elnéztelek téged és Aramintát…

– Ez azt jelenti, amire gondolok? – kérdezte Colin és megélénkült.

– Azt hiszem, igen, Colin. Azt hiszem, elérkeztem ahhoz a ponthoz, hogy feleségül kérjem Rachelt.

– Hát, akkor igyekezz – kiáltotta Colin, és hátba veregette Nicket. – Araminta elárulta, hogy már a nászutunkon teherbe szeretne esni, úgyhogy igyekezned kell, ha utol akarsz érni. Számítok rá, hogy a te gyereked fogja istápolni az én gyerekemet!

Már csaknem éjfél volt. A vendégek a promenádra néző teraszokon üldögéltek, és a Rémy Martinjaikat vagy a fekete teájukat kortyolgatták. Rachel a néhány megmaradt lánnyal a nagyteremben ült, és Sophie Khooval beszélgetett. Lauren Lee és Mandy Ling néhány asztallal arrébb társalgott. Ekkor tűnt fel az asztalok között Francesca.

– Hát, ez a vacsora nagy csalódás volt, nem? A végén az az ehető madárfészekparfé… Miért pürésíti bárki is a madárfészket? A madárfészek lényege az állaga, ez az idióta séf meg egy félig fagyott moslékká alakította az egészet – panaszkodott. – A tűzijáték után el kellene mennünk vacsorázni.

– Miért nem megyünk most? – javasolta Lauren.

– Nem, meg kell várnunk a tűzijátékot. Araminta titokban elárulta nekem, hogy Caj Huao-csiang látványosabbra tervezte a pirotechnikai bemutatót, mint a pekingi olimpiáét. De amint vége, az első hajóval indulunk. És hova menjünk?

– Én már egyáltalán nem ismerem Szingapúrt. Ha Sydney-ben lennénk, egyenesen a BBQ Kingbe mennék egy kis késő esti falatozásra – jegyezte meg Sophie.

-Ó! BBQ King! Imádom azt a helyet! Szerintem ott van a legjobb sült kacsa a világon! – közölte Lauren.

– Jaj, a BBQ King annyira zsíros. Mindenki tudja, hogy a londoni Four Seasonsban csinálják legjobban a sült kacsát – ellenkezett Mandy.

– Én Laurennel értek egyet. Szerintem a BBQ messze a legjobb – mondta Francesca.

– Nekem a sült kacsájuk túl zsíros. A Four Seasonsban meg egyszerűen tökéletes, mert a saját biofarmjukon nevelik a kacsákat. Nico is egyetértene velem, folyton oda jártunk régebben – tette hozzá Mandy harsányan.

– Miért hívod Nicket Nicónak? – fordult Rachel Mandyhez, mert végül győzött benne a kíváncsiság.

– Ó, amikor még tinédzserek voltunk, együtt töltöttük a nyarat Caprin. A nagynénje, Catherine, a thai ágon, kivett ott egy villát. Egész nap élveztük a nyarat: reggel napoztunk a Faraglioni sziklák mellett, ebéd után úsztunk a Grotta Veerdében, délután pedig az Il Faro parton végeztük. Nagyon lebarnultunk, Nick haja megnőtt, amitől teljesen úgy nézett ki, mint egy olasz! Azok a srácok, akikkel összebarátkoztunk, elkezdték Nicónak hívni. És én voltam az ő Mandije. Ó, annyira szuper volt minden!

– Jól hangzik – jegyezte meg Rachel könnyedén. Nem vett tudomást arról, hogy Mandy megpróbálja féltékennyé tenni, inkább folytatta a beszélgetést Sophie-val.

Francesca odahajolt Mandyhez.

– Én sokkal jobban elő tudtam volna adni ezt a történetet, Mandy. Anyádnak igaza van – sokat vesztettél a képességeidből New Yorkban.

– Menj a pokolba, Francesca. Nem látom, hogy te jobban csinálnád – mondta összeszorított fogakkal Mandy, és felállt. Elege volt abból, hogy mindenki kritizálja, és azt kívánta, bárcsak el se jött volna. Amikor kiviharzott a teremből, a többi lány is felnézett.

Francesca megcsóválta a fejét, és Rachelre pillantott.

– Szegény Mandy, annyi baja van. Már azt se tudja, mit akar. Annyira átlátszó volt, ahogy megpróbált féltékennyé tenni, nem?

Ez egyszer Rachel egyetértett vele.

– Nem jött be neki, és nem értem, miért próbálkozik ezzel folyton. Miért érdekelne engem, hogy mit csinált ő és Nick kamaszkorában?

Francesca felnevetett.

– Várjunk csak! Te azt hiszed, Mandy *téged* akart féltékennyé tenni?

– Hát… nem ez volt a szándéka?

– Nem, édesem, veled egyáltalán nem foglalkozik. *Engem* akart féltékennyé tenni.

– Téged? – csodálkozott Rachel.

Francesca önelégülten mosolygott.

– Hát persze. Ezért állt elő ezzel az egész capris történettel. Tudod, én is ott voltam azon a nyáron. Mandy sosem tudta feldolgozni, mennyire odavolt értem Nick, amikor édeshármasban csináltuk.

Rachel érezte, hogy a vér a fejébe tolul. Elvörösödött. Fel akart ugrani, de a lába valahogy nem engedelmeskedett. Mintha odaragasztották volna az asztalhoz.

Sophie és Lauren szájtátva bámulta Francescát.

A lány egyenesen Rachel szemébe nézett, és mintha mi sem történt volna, tovább csacsogott.

– Ó, tudja még azt a trükköt Nick a nyelvével? Mandy túlságosan kényeske volt ahhoz, hogy engedje Nicket odalent matatni, de ami engem illet, te jó ég, hát én *órákig* hagytam.

Nick ebben a pillanatban lépett be a terembe.

– Hát itt vagytok! Miért üldögéltek itt mind, mint a faszobrok? Mindjárt kezdődik a tűzijáték!

9

CONDUIT ROAD 99.

•

HONG KONG

Egy idősebb dajka nyitott ajtót és szélesen elmosolyodott.

– Nahát! Astrid Leong! Lehetséges volna? – kiáltott fel kantoni nyelven.

– Igen, Ah Cse – Astrid a vendégünk lesz néhány napig. Megtenné, hogy nem szól senkinek az ittlétéről? És ne pletykálja el a kollégáinak, ki is ő – nem akarom, hogy anyám házvezetőnőjének a fülébe jusson valahogy. Ennek teljes titokban kell maradnia, oké? – rendelkezett Charlie.

– Persze, persze, drága Charlie! Most pedig menj és moss kezet – mondta oda se figyelve Ah Cse, és tovább folytatta az áradozást Astridról. – Te jó ég! Hogy te milyen gyönyörű vagy! Sokat álmodtam rólad az elmúlt években. Biztosan nagyon fáradt lehetsz és éhes is vagy – hajnali három is elmúlt már. Engedd meg, hogy felkeltsem a szakácsot, ő készít neked valamit. Talán egy kis csirkét?

– Erre nincs szükség, Ah Cse. Lakodalomból jövünk – mosolygott Astrid. El se hitte, hogy Charlie gyerekkori dajkája még mindig így gondoskodik róla.

– Akkor hadd melegítsek neked egy kis mézes tejet. Vagy inkább kakaót kérnél? Charlie mindig azt kívánja, ha sokáig fent marad – mondta Ah Cse, és elsietett a konyha felé.

– Lehetetlen lebeszélni bármiről, igaz? – nevetett Astrid. – Örülök, hogy még mindig melletted van.

– Soha nem fog innen elmenni! – bosszankodott Charlie. – Építtettem neki egy házat Kínában – az ördögbe is, minden rokonának építtettem egy házat, beköttettem a kábeltévét az egész faluba, és reméltem, hogy akkor talán visszaköltözik a nyugdíjas éveire. De azt hiszem, itt boldogabb, hogy felügyelheti a többi szolgálót.

– Kedves tőled, hogy így gondoskodsz róla – mondta Astrid. Egy magas mennyezetes nappaliba léptek, ami leginkább egy modern művészeti galéria kiállítótermére emlékeztetett. A padlótól a mennyezetig tartó ablakok előtt, akár egy kisebb őrség, bronzszobrok sorakoztak.

– Mióta vagy Brancusi-gyűjtő? – kérdezte a lány csodálkozva.

– Amióta megismertettél vele. Nem emlékszel arra a kiállításra, amire elrángattál a Pompidouba?

– Istenem, el is felejtettem! – mondta Astrid, amint alaposabban szemügyre vette Brancusi egyik aranymadarát.

– A feleségem, Isabel a provence-i stílusért rajong, ezért nem tetszenek neki ezek a szobrok. Ez a hely az én kis műtárgyaim menedéke. Isabel és a lányok a Peaken laknak, az ottani házunkban, én pedig sokszor jövök ide. Szeretem, mert csak kilépek az ajtón, lemegyek a mozgólépcsőn a Centralig, és tíz

perc alatt be is érek az irodába. Bocsáss meg, kicsit zsúfolt ez a hely.

– Gyönyörű, Charlie, sokkal nagyobb, mint az én lakásom.

– Ugye, most viccelsz?

– Nem, nem viccelek. A Clemenceau Avenue-n lakom egy három hálószobás lakásban. Egy nyolcvanas években épült házban, az Istana melletti utcában.

– Mi a fenét keresel azon a környéken?

– Ez egy hosszú történet. Michael nem akarta, hogy apám pénzétől függjünk, így abban egyeztünk meg, hogy olyan lakást veszünk, amit ő is megengedhetne magának.

– Biztosan nagyon otthonos, bár nem tudom elképzelni, hogy vehetett rá, hogy a büszkesége miatt egy egérlyukba költözz.

– Ó, már igazán megszoktam. És nagyon jó helyen van, ahogy ez is – felelt Astrid.

Charlie még sokáig nem tudta kiverni a fejéből a gondolatot, milyen élete lehet Astridnak, mióta hozzáment ahhoz az idiótához.

– Gyere, megmutatom a szobádat – mondta végül. Egy csillogó fémlépcsőn vezette fel a vendégét, majd beléptek egy tágas, de egyszerűen berendezett hálószobába. A falak bézsszíne az antilopbőrt idézte, a szürke flanel ágynemű árulkodott a hálószoba tulajdonosának neméről.

Az egyetlen dísztárgy a helyiségben egy ágy melletti kép volt az éjjeli-szekrényen, amely két kislányt ábrázolt.

– Ez a te hálószobád? – kérdezte Astrid.

– Igen. De ne aggódj, én a lányok szobájában alszom – tette hozzá gyorsan Charlie.

– Ne hülyéskedj! Nem akarlak kitenni a saját szobádból! Majd én alszom a lányoknál! – vitázott Astrid.

– Nem, nem, ragaszkodom hozzá, hogy itt maradj – mondta Charlie, és óvatosan becsukta maga mögött az ajtót, mielőtt a nő tovább ellenkezhetett volna.

Astrid átöltözött és befeküdt az ágyba. Az oldalára fordult és kinézett a hatalmas ablakokon: tökéletes volt a kilátás Hongkongra. A városnak ebben a részében az épületek szorosan álltak egymás mellett, lépcsőzetesen épültek a domboldalon, szinte teljesen eltakarva a természetet. Eszébe jutott, hogy amikor kislány korában először járt Hongkongban, a nagynénje, Alix arról mesélt neki, hogy itt különösen jó a fengsuj, hiszen akárhol laksz, a hegy mindig mögötted, az óceán pedig mindig előtted fekszik. Még a késői órákban is sok fény volt a városban, a felhőkarcolók szinte mindig ki voltak világítva, esténként különböző színárnyalatokban pompáztak. Astrid megpróbált elaludni, de túlságosan izgatott volt az elmúlt néhány óra eseményei után. Felszökött egy esküvőről, mielőtt elkezdődött volna a hatalmas tűzijáték, hazasietett, hogy összepakoljon néhány holmit, most pedig Charlie Wu hálószobájában fekszik, vagyis annál az embernél, akinek annak idején összetörte a szívét. Annál az embernél, aki valamilyen furcsa, megmagyarázhatatlan módon egy másik élet lehetőségét lebbentette fel előtte.

PÁRIZS, 1995

Astrid rávetette magát a kétszemélyes ágyra az V. György Hotelben és élvezte, ahogy a puha, tollas matrac besüpped a teste alatt.

– Mmmmm… muszáj neked is idefeküdnöd, Charlie! Ez a legkényelmesebb ágy, amiben valaha feküdtem! Nekünk miért nincsenek ilyen ágyaink? Változtatnunk kellene – komolyan, még az előző évszázadban vettük azokat a régi matracokat.

– Astrid, élvezhetjük még az ágyat eleget. Már csak három óránk maradt, és bezárnak a boltok! Gyerünk, lustaság, nem aludtál eleget a vonaton? – győzködte Charlie. Alig várta, hogy megmutathassa Astrid-nak a várost, amit már olyan jól ismert, mint a tenyerét. Az anyja és a nővérei bevezették a legkifinomultabb divat világába, amikor az apja cége befutott és a Wu család hirtelen milliomosból milliárdos lett. Mielőtt még magángépekkel utazgattak volna, az apja gyakran kibérelte a Singapore Airlines egész első osztályát, amikor a családjával körbeutazták Európa fővárosait – a legnagyobb hotelekben szálltak meg, a legelegánsabb, Michelin-csillagos éttermekben vacsoráztak, és rengeteget vásároltak. Charlie úgy nőtt fel, hogy jól ismerte a Buccellati és a Boucheron ékszerek és luxustermékek világát, és ebbe mindenképp be akarta vezetni Astridot is. Tudta, hogy Astrid – származása ellenére – gyakorlatilag egy zárdában nőtt fel. A családja nem járt drága éttermekbe – inkább az otthoni szakácsuk házi étkeit ették mindennap. Nem híres tervezők ruháit hordták, hanem azokat,

amelyeket a család szabója kifejezetten nekik készített. Charlie úgy érezte, a családja nagyon elzárta Astridot a külvilágtól – úgy nevelték, akár egy üvegházi növényt, holott vadvirág volt, amit soha nem engedtek teljesen kinyílni. Most, hogy tizennyolc évesen együtt éltek Londonban, végre felszabadultak a családi kötelékek alól. Charlie végre úgy öltöztethette a lányt, akár egy hercegnőt, hiszen annak látta, és úgy érezte, a lány örökké az övé marad.

Marais-ba vezette Astridot. Ezt a környéket saját maga fedezte fel, amikor megunta, hogy a család nőtagjai folyton ugyanabban a tíz üzletben vásárolnak, amely az V. György Hotel kétszáz méteres körzetében található. Ahogy lefelé sétáltak a rue Vieille du Temple-n, Astrid nem győzött csodálkozni.

– Ez fantasztikus! Sokkal hangulatosabb, mint a nyolcadik kerületi széles sugárutak.

– Van itt egy bizonyos bolt, amit akkor fedeztem fel, amikor legutóbb itt jártam… nagyon tetszett. Elképzellek azokban a ruhákban, amiket ott lehet kapni… Egy kis tunéziai férfi a tervező. Lássuk csak, melyik utcában is volt… – motyogott magában Charlie. Néhány kanyar után elérkeztek a butikhoz, amit meg akart mutatni Astridnak. A kirakat üvege nem volt átlátszó, nem is lehetett sejteni, miféle kincsek rejtőznek odabent.

– Miért nem mész előre? Én meg jövök utánad egy pár perc múlva. Leugrom ide a patikába, hátha találok elemeket a fényképezőbe – javasolta Charlie.

Astrid átlépett a küszöbön, és egy teljesen új világban találta magát. A háttérben portugál zene szólt, a plafont feketére, a falakat obszidiánra, a betonpadlót pedig sötét kávészínűre

festették. A falakon egyszerű fémfogasok lógtak, amelyeken minden ruhadarab tökéletesen megkomponált szoborként lógott. Az egész üzletet halogén spotlámpák világították meg. Egy elefántagyar lábú üvegasztal mögött vörös, göndör hajú nő nézett ki egy hatalmas magazin mögül, majd tovább szívta a cigarettáját. Amikor néhány perc múlva látta, hogy Astrid nem távozik, fensőbbségesen megkérdezte:

– Segíthetek?

– Ó, nem, köszönöm, csak nézelődöm – felelt Astrid gyenge franciatudásával. Beljebb ment az üzletben, és ekkor vette észre a lefelé vezető lépcsősort.

– Van még más is lent? – kérdezte.

– Hát persze! – felelt az eladónő érdes hangján, majd kelletlenül felállt és követte Astridot az alsó szintre. Odalent fényes, vörös szekrények sorakoztak, és itt is csak néhány darab volt kipakolva. Astrid megpillantott egy csodaszép koktélruhát páncélingszerű hátrésszel. Megpróbálta megtalálni rajta a címkét, hogy lássa a méretet.

– Ez milyen méret? – kérdezte az eladót, aki úgy állt ott, mint egy lecsapni készülő héja.

– Ez *couture.* Érti? Minden egyedi rendelésre készül – felelt a nő fintorogva, miközben a cigarettáját lóbálta és szétterítette maga körül a füstjét.

– Szóval, mennyibe kerülne, ha készíttetnék magamnak egy ilyen ruhát? – kérdezte Astrid.

Az eladónő gyorsan végigmérte a lányt. Az ázsiaiak nagyon ritkán járnak ilyen üzletekbe. Leginkább a híres tervezők boltjaiban vásárolnak a rue du Faubourg-Saint-Honorén vagy az

avenue Montaigne-en, ahol megtalálják a Chanelt és Diort, amire leginkább vágynak. A Monsieur kollekciója igencsak avantgárdnak számított, csak a legsikkesebb párizsiak és New York-iak, esetleg belgák értékelték. Szemmel láthatóan ez a kinyúlt garbóba bújt iskolás lány a vászontalpú cipőjében nagyon eltévesztette a házszámot.

– Nézd, *chérie,* itt minden nagyon-nagyon drága. És öt hónapig tart a szállítás. Egészen biztos vagy benne, hogy tudni akarod az árát? – kérdezte, és lassan beleszívott a cigarettájába.

– Nem, azt hiszem, mégsem – felelt Astrid alázatosan. Ennek a nőnek láthatóan esze ágában sem volt segíteni neki. Felment a lépcsőn és kilépett az ajtón, ahol éppen Charlie-ba ütközött.

– Ilyen gyorsan kész lettél? Nem tetszettek a ruhák? – kérdezte.

– Dehogynem. De a nő odabent nem igazán akar eladni nekem semmit, ne vesztegessük az időnket – mondta Astrid.

– Várj! Várj egy percet – hogy érted, hogy nem akar eladni neked semmit? – próbálta megfejteni Charlie. – Talán utálatos volt veled?

– Aha – felelt Astrid.

– Visszamegyünk! – csattant fel Charlie.

– Charlie, inkább menjünk tovább a következő boltba.

– Astrid, néha nem is hiszem el, hogy te Harry Leong lánya vagy! Az apád megvette London egyik legelegánsabb szállodáját, mert a menedzser bunkó volt az édesanyáddal, az ég szerelmére! Meg kell tanulnod kiállnod magadért!

– Pontosan tudom, hogyan kell kiállnom magamért, de egyszerűen nem éri meg a vitát ez a semmiség – felelt Astrid.

– Nos, számomra ez nem semmiség. Senki nem sértegetheti a barátnőmet! – jelentette ki Charlie, majd hevesen kitárta az ajtót. Astrid követte. A vörös hajú eladónőhöz ezúttal már egy platinaszőke férfi is csatlakozott.

Charlie előrement, és angolul szólt a férfihoz.

– Ön itt dolgozik?

– *Oui*[78] – felelt a férfi.

– Ez itt a barátnőm. Szeretnék neki teljesen új ruhatárat vásárolni. Hajlandó segíteni?

A férfi unottan összekulcsolta a karját, nyilvánvalóan mulattatta a pattanásos tinédzser vehemenciája.

– Ez itt mind *haute couture* és a ruhák ára huszonötezer franknál kezdődik. Ezenkívül nyolc hónap a várakozási idő – mondta.

– Nem probléma – felelt Charlie merészen.

– Öööö… és készpénzzel fog fizetni? Hogyan lehetünk biztosak benne, hogy rendezni fogja a számlát? – kérdezte a nő tört angolsággal.

Charlie sóhajtott, majd elővette a mobiltelefonját. Beütött egy hosszú számot, és várt.

– Mr. Oei? Itt Charlie Wu. Bocsásson meg, tudom, hogy Szingapúrban most milyen késő van. Éppen Párizsban vagyok. Mondja, Mr. Oei, van a bankunknak párizsi kapcsolata? Remek. Lenne szíves megkérni, hogy hívja fel az üzletet, ahol éppen tartózkodom? – Charlie felnézett, megkérdezte a bolt nevét, majd folytatta. – Kérje meg, hogy tájékoztassa az ittenieket, hogy

---

[78] Igen *(fr.)*

Astrid Leonggal vagyok itt. Igen, *Harry lányával.* Volna szíves elintézni, hogy megmondják nekik, bármit ki tudok fizetni ebben az üzletben? Köszönöm.

Astrid csendben figyelte a barátját. Soha nem látta még ilyen öntudatosan viselkedni. Egy része viszolygott ettől a magatartástól, egy része pedig elképesztően vonzónak találta. Néhány perc elteltével végre csörgött a telefon. A vörös hajú nő vette fel, és a szeme kikerekedett, miközben hallgatta a vonal túlsó oldalán hadaró férfit.

– *Désoléc, monsieur, trés désolée!*[79]– hajtogatta a kagylóba. Amikor letette a telefont, heves szóváltásba kezdett a kollégájával, és izgatottságában elfeledkezett arról, hogy Astrid szinte mindent ért a beszédükből. A férfi végül Charlie-ra és Astridra nézett, majd váratlan lelkesedéssel megszólalt.

– Kérem, mademoiselle, hadd mutassam meg a teljes kollekciónkat – mosolygott.

A nő közben Charlie-ra vigyorgott.

– Monsieur, parancsol esetleg egy kis pezsgőt? Talán egy kapucsínót?

– Kíváncsi vagyok, mit mondhatott neki a bankár – súgta Charlie Astridnak, amikor levezették őket egy elegáns próbaterembe.

– Ó, ez nem a bankár volt, hanem a tervező, személyesen. Azt mondta, azonnal idesiet, hogy személyesen felügyelje a próbámat. A bankár biztos közvetlenül őt hívta – mondta Astrid.

---

[79] Nagyon sajnálom, uram! *(fr.)*

– Oké, tíz ruhát szeretnék rendelni ettől a tervezőtől. Legalább ötszázezer frankot el kell hogy költsünk ebben az üzletben.

– Tízet? Nem vagyok biztos benne, hogy egyáltalán szeretnék innen tíz darabot – mélázott el Astrid.

– Nem számít. Tíz dolgot kell választanod. Ami azt illeti, legyen inkább húsz. Ahogy apám mondaná, ahhoz, hogy ezek az *ank mor kau szajok* tiszteljenek, a képükbe kell törölni a *tua lan csiao*[80] pénzünket, amíg térdre nem esnek.

A következő hét napban Charlie olyan bevásárlótúrára vitte Astridot, amilyenben még soha nem volt része. Vásárolt neki egy bőröndkészletet az Hermès-ben, néhány tucat ruhát a leghíresebb tervezőktől, tizenhat pár cipőt és négy pár csizmát, egy gyémántberakásos Patek Philippe órát (amit utána soha nem viselt) és egy felújított art nouveau lámpát Didier Aarontól. A vásárlómaraton közben megálltak ebédelni a Mariage Frères-ben és a Davéban, vacsorázni a Le Grand Véfourban és a Les Ambassadeurs-ban, majd táncolni is elmentek legújabb szerzeményeikben a Le Palace-ba és a Le Queenbe. Azon a héten Astrid nem csupán addig elfojtott vonzalmát fedezte fel az *haute couturé* iránt, hanem egy új szenvedélyt is.

Élete első tizennyolc évét olyan emberek között töltötte, akiknek volt pénzük, de azt állították, hogy nincs, akik inkább használtat vásároltak, mint újat, akik egyszerűen nem tudták, hogyan kell élvezni a vagyonukat. Pénzt költeni, ahogyan

---

[80] Nagy farok. *(hokkien)*

Charlie Wu tette, elképesztően jó volt – igazság szerint még a szexnél is jobb.

10

TYERSALL PARK

•

SZINGAPÚR

Rachel a hazafelé vezető úton végig nagyon csendes volt. Az előtérben hálásan köszönve visszaadta Fionának a nyakéket, és felment a lépcsőn. A hálószobában elővette a bőröndjét a beépített szekrény aljából, és amilyen gyorsan csak tudta, elkezdte belehajigálni a ruháit. Észrevette, hogy a mosónők vékony, illatos papírréteget helyeztek az egyes ruhadarabok közé, amiket idegesen tépett ki a hajtások közül. Nem akart erről a helyről elvinni semmit, ami emlékeztetné mindarra, ami történt.

– Mit csinálsz? – kérdezte döbbenten Nick, amikor belépett.

– Minek tűnik? Elmegyek innen!

– Micsoda? De hát miért?

– Elegem van ebből az egész szarságból! Nem vagyok hajlandó az összes eszement nőszemély céltáblája lenni, akihez csak közöd volt, vagy van!

– De mi az ördögről beszélsz, Rachel? – bámult rá zavartan Nick. Még sosem látta a lányt ilyen idegesnek.

– Mandyről és Francescáról beszélek. És még isten tudja, kikről! – kiabált Rachel, és kitartóan tépkedte ki a ruháit a szekrényből.

– Nem tudom, mit hallottál, Rachel, de…

– Á, szóval tagadod?! Azt is tagadod, hogy édeshármasban csináltátok?

Nick ledöbbent. Egy kis ideig azt se tudta, mit mondjon erre.

– Nem tagadom, de…

– Szemétláda!

Nick kétségbeesve tárta szét a karját.

– Rachel, harminckét éves vagyok, és amennyire tudom, sosem mondtam, hogy szerzetesi életet éltem. Szexeltem már előtted is, de sosem rejtegettem előled semmit.

– Nem az a lényeg, hogy rejtegetted vagy sem. Inkább az, hogy sosem beszéltél róla. Valamit azért mondhattál volna. Például azt, hogy Francescának és neked volt valami közötök egymáshoz. Akkor nem úgy ülök ott ma egész este, mint egy ostoba barom. Mint akin szemellenző van.

Nick leült az ágy szélére, és a tenyerébe temette az arcát. Rachelnek minden joga megvolt arra, hogy dühös legyen. Csak egyszerűen sosem jutott eszébe, hogy olyasmiről beszéljen neki, ami több mint egy évtizeddel korábban történt.

– Sajnálom… – kezdte aztán.

– Édeshármasban? Mandyvel és Francescával? *Tényleg?* Pont velük? – mondta zaklatottan Rachel, és rángatni kezdte a bőrönd cipzárját.

Nick nagyot sóhajtott. Meg akarta magyarázni, hogy F'rancesca akkoriban nagyon más volt, mint ma, miután a nagyapja stroke-ot kapott, és megörökölték azt a rengeteg pénzt. De úgy érezte, a pillanat nem alkalmas arra, hogy védje a lányt.

Lassan odament Rachelhöz, és átölelte. A lány megpróbált kiszabadulni, de Nick szorosan tartotta.

– Nézz rám, Rachel. Kérlek, nézz rám – mondta a férfi nyugodtan. – Francesca és én tényleg összejöttünk egy rövid időre azon a nyáron, Caprin. Ennyi az egész. Buta tizenhat éves kamaszok voltunk, dúltak bennünk a hormonok. Ez már majdnem *két évtizede* volt. Mielőtt megismertelek, négy évig nem volt senkim, és azt hiszem, látod, hogyan telt az elmúlt két év. Te vagy az életem középpontjában, Rachel. Abszolút a középpontban. Mi történt ma este? Ki mondta neked ezeket a dolgokat?

Rachel ekkor összeroppant, és zokogásban tört ki. Minden, ami Araminta leánybúcsúján történt, Mandy összes célozgatása, Francesca nagyjelenete az esküvőn – minden kitört belőle. Nick figyelmesen hallgatta, és érezte, hogy egyre rosszabbul van. Egészen addig azt hitte, hogy a lány remekül érzi magát. Fájdalmat okozott neki, hogy azt látta, Rachel zaklatott, és szomorúan nézte gyönyörű arcán a legördülő könnyeket.

– Rachel, annyira sajnálom. El sem tudom mondani, mennyire – mondta végül őszintén.

Rachel az ablak felé fordulva állt, és a szemét törölgette. Haragudott magára, amiért sírt és a rátörő érzelmek ennyire elborították, de egyszerűen nem volt ura önmagának. A sokkoló esti élmények és a korábbi pár nap feszültsége juttatta erre a pontra, és úgy érezte, elfogyott az ereje.

– Bárcsak szóltál volna a leánybúcsún történtekről. Ha tudtam volna, jobban próbáltalak volna védeni. Tényleg fogalmam sem volt arról, hogy azok a lányok ennyire… ennyire

gonoszak tudnak lenni – mondta Nick mérgesen, és alig találta a megfelelő szavakat. – Gondoskodom róla, hogy soha többé ne találkozz velük. Csak arra kérlek, hogy ne menj így el. Főleg azért sem, mert még nem is volt alkalmunk egy kicsit kettesben élvezni a nyaralásunkat. Kérlek, hadd kárpótoljalak. Kérlek, Rachel.

Rachel nem beszélt. Továbbra is az ablak felé fordulva állt, és hirtelen észrevette, hogy egy sötét árnyék suhan át a gyepen. Egy perc múlva rájött, hogy az egyik gurka volt az. Éjszakai járőr dobermannokkal.

– Nem hiszem, hogy megértetted, Nick. Még mindig mérges vagyok rád. Nem készítettél fel erre. Átutaztam veled a fél világot, te pedig semmit sem mondtál erről az egészről.

– De hát mit mondhattam volna? – kérdezte Nick őszintén csodálkozva.

– Ezt az egészet – kiáltotta Rachel, és körbemutatott a szobában. – Azt a tényt, hogy egy gurka hadsereg kutyákkal védi a nagymamádat éjszakánként, amikor alszik, azt a tényt, hogy egy rohadt Downtown Abbey-ben nőttél fel, azt, hogy a legjobb barátod az emberiség történelmének legdrágább esküvőjét tartja majd! Beszélned kellett volna a családodról, a barátaidról, az itteni életedről, hogy legalább tudjam, mibe keveredtem.

Nick leroskadt az ágyra, és nagyot sóhajtott:

– Astrid megpróbált figyelmeztetni, hogy készítselek fel egy kicsit, de én annyira biztos voltam benne, hogy otthon érzed majd magad itt. Úgy értem, láttalak már különféle helyzetekben, és láttam, hogy mindenkit elbűvölsz a bájosságoddal, a

diákjaidat, a kancellárt, az összes egyetemi tótumfaktumot, még azt a morgós szendvicsbáros fickót is a Tizenharmadik utcában. És azt hiszem, fogalmam sem volt, mit mondhatnék. Hogyan tudtam volna mindezt elmesélni úgy, hogy nem vagy itt, és nem látod a saját szemeddel?

– Nos, eljöttem és megnéztem a saját szememmel, most pedig úgy érzem, fogalmam sincs, ki is valójában a barátom – mondta szomorúan Rachel.

Nick tátott szájjal bámult a lányra, és úgy érezte, a lány elevenébe talált.

– Tényleg ennyire megváltoztam volna az elmúlt pár hétben? Mert én úgy érzem, ugyanaz vagyok, és amit irántad érzek, az egész biztosan nem változott. Ha mégis, akkor csak annyit mondhatok, hogy napról napra jobban szeretlek, és ebben a pillanatban a legjobban.

– Ó, Nick – sóhajtott fel Rachel, és leült az ágy szélére. – Nem tudom, hogy magyarázzam meg. Igaz, hogy ugyanolyan vagy, de a körülötted lévő világ – ez a világ itt körülöttünk – nagyon másmilyen, mint amihez én hozzá vagyok szokva. És megpróbálok rájönni, hogyan illeszkedjek egyáltalán bele.

– De hát nem látod, milyen remekül beleillesz? Látnod kell, hogy néhány jelentéktelen lánytól eltekintve mindenki megkedvelt. A legjobb barátaim mind úgy gondolják, hogy kedves és aranyos vagy. Hallanod kellett volna, hogy áradozott rólad tegnap este Colin és Mehmet. És a szüleimnek is tetszel. Az egész családom megkedvelt.

Rachel rápillantott Nickre, és a férfi látta, hogy nem érte el a kellő hatást. Leült Rachel mellé, és észrevette, hogy a lány válla

alig észrevehetően megfeszül. Szerette volna végigsimogatni a hátát, megnyugtatni őt, ahogy szinte minden éjjel tette az ágyban, de tudta, hogy jobb, ha most nem érinti meg. Mit kellene tennie, hogy megerősítse?

– Rachel, soha nem akartam ártani neked. Tudod, hogy mindent meg fogok tenni, hogy boldog légy – mondta aztán halkan.

– Tudom – válaszolta Rachel kis idő múlva. Bár nagyon dühös volt, nem tudott sokáig haragudni Nickre. Igaz, hogy rosszul kezelte a helyzetet, hibázott, de Rachel azt is tudta, hogy Francesca ármánykodásáról nem tehet. Pontosan ez volt az, amit Francesca el akart érni – hogy kételkedni kezdjen magában, és megharagudjon Nickre. Rachel sóhajtott, és ráhajtotta a fejét Nick vállára.

A férfi hirtelen felvillanyozódott.

– Van egy ötletem – miért nem megyünk el már holnap? Hagyjuk ki Khooék uzsonnáját. Nem hiszem, hogy örömödet lelnéd benne, ha láthatod, hogyan aggatják tele Aramintát ékszerekkel a rokonok. Szökjünk el Szingapúrból, és szellőztessük ki a fejünket. Ismerek egy nagyon különleges helyet, ahova elmehetnénk.

Rachel aggódva nézett rá.

– Megint magánrepülőgépek és ötcsillagos szállodák következnek? Nick gyorsan megrázta a fejét.

– Ne aggódj, kocsival megyünk. Malajziába viszlek. A Cameron-felföld egyik eldugott kis csücskébe megyünk. Messze ettől az egésztől.

11

ONE CAIRNHILL REZIDENCIÁK

•

SZINGAPÚR

Eleanor szokásos reggelijét készült elfogyasztani – alacsony zsírtartalmú vajjal megkent, hétmagos pirítós kenyeret és cukormentes lekvárt, amikor megszólalt a telefonja. Valahányszor kora reggel telefonált valaki, tudta, hogy valamelyik testvére hívja Amerikából. Ezúttal valószínűleg a seattle-i bátyja az, aki újabb kölcsönt szeretne kérni. Amikor Consuelo belépett a konyha reggelizőszalonnak nevezett, elkülönített részébe a telefonjával, Eleanor megrázta a fejét, és halkan csak annyit súgott: *Mondd neki, hogy még alszom.*

– Nem, madam, nem a bátyja az, hanem Mrs. Foo.

– Ó, az más – mondta Eleanor, és miután beleharapott a pirítósba, elvette a telefont. – Daisy, mit csinálsz fent ilyen korán? Neked is rossz volt az emésztésed az után a borzalmas esküvő után?

– Nem, dehogyis, Ellie, nagyon fontos hírem van – mondta Daisy izgatottan.

– Mi az? – kérdezte várakozással telve Eleanor. Magában elmondott egy imát, és reménykedett, hogy Daisy Nicky és Rachel tragikus szakításának hírével hívta. A tűzijáték közben Francesca rákacsintott, és három szót súgott oda neki: *El van*

intézve. Eleanor a hajón megfigyelte, hogy Rachel úgy néz ki, mintha gyomorszájon vágták volna egy baseballütővel.

– Találd ki, ki ébredt fel a kómából? – közölte Daisy.

– Ó, kicsoda? – kérdezett vissza Eleanor egy kicsit csalódottan.

– Találd ki, *lah!*

– Nem tudom… az a Bülow nevű nő?

– Jaj, nem, *lah! Sir Ronald Shaw!* Nadine apósa!

– *Alamak!* – csodálkozott Eleanor, és majdnem kiköpte a falatot. – Azt hittem, hogy már teljesen zokni!

– Hát, a zokni valahogy életre kelt, sőt beszél! A szobalányom menyének unokatestvére éjszakás nővér a Mount E-ben, és állítólag a frász jött rá, amikor Shaw bácsi hajnali négykor felébredt, és követelte a kávéját.

– Mióta volt kómában? – kérdezte Eleanor, és amikor felnézett, Nicket látta belépni a konyhába. *Jaj istenem! Nick ilyen korán fent van! Valami történhetett!*

– Hat éve. Nadine, Ronnie, Francesca és az egész család berohant a kórházba, de a média még csak most eszmél.

– Hűha! Gondolod, hogy nekünk is el kellene mennünk? – kérdezte Eleanor.

– Szerintem várjunk egy kicsit. Majd meglátjuk, mi lesz. Hallottam, hogy a kómások közvetlenül a haláluk előtt is felébredhetnek.

– Ha a kávéját kérte, akkor valami azt súgja, hogy nem mostanában adja be a kulcsot – jegyezte meg Eleanor. Aztán elköszönt Daisytől, és minden figyelmét Nicknek szentelte.

– Francesca nagyapja ma reggel felébredt a kómából – tudósította a fiát a hírről, és megvajazott még egy szelet pirítóst.

– Azt sem tudtam, hogy még él – mondta Nick tökéletesen érdektelenül.

– Mit csinálsz itt ilyen korán? Akarsz reggelizni? Egy kis pirítóst?

– Nem, már ettem.

– Hol van ma reggel Rachel? – érdeklődött Eleanor egy kicsit túlságosan is lelkesen. *Az éjszaka közepén lökte ki a lányt, mint egy szemeteszsákot?*

– Rachel még alszik. Korán keltem, hogy beszéljek veled és apával. Fent van már?

– *Alamak,* az apád tízig alszik, minimum.

– Hát, akkor neked mondom el először. Pár napra elutazom Rachel-lel, és ha minden jól megy, az a szándékom, hogy megkérem a kezét ezen az úton – jelentette be Nick.

Eleanor letette a pirítóst, és leplezetlen döbbenettel nézett a fiára.

– Nicky, ugye viccelsz?

– Nem, a lehető legkomolyabban mondom – mondta Nick, és leült az asztal mellé. – Tudom, hogy nem ismeritek őt nagyon, de ez abszolút az én hibám – nem adtam lehetőséget sem neked, sem apának eddig, hogy találkozhassatok vele. De biztosíthatlak, hogy nemsokára ti is látni fogjátok, milyen fantasztikus ember. Csodálatos menyed lesz, Anya.

– És mire ez a nagy sietség?

– Nem sietek. Már majdnem két éve járunk. Az elmúlt évben gyakorlatilag együtt éltünk. Októberben akartam megkérni a

kezét, amikor a második évfordulónk lesz, de bizonyos dolgok miatt már most meg akarom mutatni neki, mennyire fontos nekem.

– Miféle dolgok?

Nick sóhajtott.

– Hosszú történet, de néhány ember nagyon rosszul bánt Rachellel, mióta megjöttünk – különösen Francesca.

– Mit csinált az a lány? – kérdezte ártatlanságot színlelve Eleanor.

– Nem érdekes, mit csinált, csak az a fontos, hogy helyre kell hoznom a dolgokat itt és most.

Eleanor agyában villámgyorsan cikáztak a gondolatok. *Mi az ördög történhetett tegnap este? Az az ostoba Francesca!* Alamak, *a terve fordítva sült el!*

– Nem kell azért elvenned feleségül, hogy helyre hozd a dolgokat, Nicky. Ne hagyd, hogy ez a lány rád erőltessen valamit.

– Nem erőltet rám semmit. Az igazság az, hogy már azóta fontolgatom, hogy egyszer elveszem feleségül, amióta megismerkedtünk. És most mindennél biztosabb vagyok benne, hogy ő az igazi számomra. Annyira okos, és olyan jó ember, Mama.

Eleanor majd' felrobbant, de kifelé nem mutatta az indulatait. Megpróbált közömbös hangon beszélni.

– Biztos vagyok benne, hogy Rachel kedves lány, d*c soha* nem lehet a feleséged.

– És miért nem? – kérdezte Nick, hátradőlt a székében, és csodálkozva várta, hova fog kilyukadni az anyja.

– Nem hozzád való, Nick. Nem rendelkezik megfelelő családi háttérrel.

– A te szemedben soha senki sem fog megfelelő családi háttérrel rendelkezni – jegyezte meg gúnyosan Nick.

– Én csak kimondom azt, amit mindenki gondol, Nick. Te nem hallottad azokat a borzalmas dolgokat, amiket én. Tudtad, hogy a családja az anyaországból származik?

– Hagyd abba, Mama. Annyira elegem van ebből a nevetséges sznobságból, ahogy te és a barátaid viszonyulnak Kínához. Mind kínaiak vagyunk. Csak azért, mert mások megdolgoznak a pénzükért, még nem kell azt gondolnod, hogy alattad állnak.

Eleanor megcsóválta a fejét, és még gyászosabb hangon folytatta.

– Nicky, nem érted. Soha nem fogják elfogadni. És most nem rólam vagy apádról van szó. A drága nagymamáról és a család többi részéről beszélek. Higgy nekem, bár már harminc éve vagyok az apád felesége, de még mindig kívülállónak tartanak. Szung lány vagyok, tiszteletre méltó családból származom, gazdag családból, de az ő szemükben soha nem voltam elég jó. Azt akarod, hogy Rachel is ugyanúgy szenvedjen, mint én? Ezt akarod látni? Nézd csak meg, hogy elhatárolódtak attól a Kitty Pongtól is, vagy hogy hívják.

– Hogy tudod egyáltalán Kittyhez hasonlítani Rachelt? Ő nem egy szappanopera-sztárocska, aki szűk ruhákban ugrándozik összevissza. Rachel közgazdász, és doktori fokozata van. És a családban mindenki nagyon kedves volt vele.

– Egy dolog udvariasan bánni a vendéggel, de biztosíthatlak, ha tudnák, hogy ha egyáltalán szóba jönne a házasság kérdése, már nem lennének ilyen kedvesek.

– Ez képtelenség.

– Nem, nem az, Nicky. Ez tény – vágott vissza Eleanor azonnal. – Ah Ma soha nem engedné meg, hogy elvedd Rachelt, bármilyen tehetséges vagy okos is. Ugyan már, Nicky! Te magad is tudod, hogy így van! Gyerekkorod óta hallhattad már eleget. Te *Young* vagy!

Nick megcsóválta a fejét és felnevetett.

– Ez az egész olyan hihetetlenül kőkorszaki! A huszonegyedik században élünk, és Szingapúr az egyik leghaladóbb szellemű állam a világon. Biztosan tudom, hogy Ah Ma sem úgy gondolkodik, mint harminc évvel ezelőtt.

– *Alamak,* én régebb óta ismerem őt, mint te. Nem tudod, milyen fontos neki a vérvonal.

Nick forgatta a szemét.

– Neki vagy neked? Nem kutattam Rachel családfáját, de ha kell, biztosan tudom, hogy találok valamilyen Ming uralkodót az ősei között. Azonkívül tiszteletre méltó családból származik. Az egyik unokatestvére híres filmrendező.

– Nicky, vannak olyan dolgok Rachel családjában, amiket nem tudhatsz.

– És te ezt honnan veszed? Cassandra kitalált valamilyen történetet Rachelről, vagy mi?

Eleanor erre nem válaszolt. Csak megismételte, amit korábban már mondott.

– Spórold meg a könnyeket magadnak és Rachelnek. Le kell róla mondanod, mielőtt a dolgok rosszabbra fordulnak.

– Rachel nem olyasmi, amiről csak úgy le tudnék mondani, Mama. Szeretem őt. Feleségül fogom venni, és nincs szükségem senkinek a jóváhagyására – mondta Nick határozottan, és felállt.

– Ostoba kölyök! Ah Ma ki fog tagadni az örökségből!

– És az kit érdekel?

– Nicky, hallgass rám! Nem azért áldoztam fel az egész életemet, hogy végignézzem, ahogy mindent odadobsz azért a lányért – mondta aggódva Eleanor.

– *Feláldoztad az egész életedet?* Nem tudom, mire gondolsz pontosan, amikor a huszonegymilliós lakásodban üldögélsz éppen – vágott vissza Nick.

– Neked fogalmad sincs semmiről! Ha feleségül veszed Rachelt, mindannyiunk életét tönkreteszed. Legyen a szeretőd, ha muszáj, de az isten szerelmére, ne tedd tönkre a jövődet azzal, hogy feleségül veszed – fogta könyörgőre Eleanor.

Nick undorodva felhorkant, kirúgta maga mögül a széket, és kiviharzott a konyhából. Eleanor felnyögött, amikor a szék fémlábai végigkarcolták a márványpadlót. Aztán csak bámulta az Astier de Villatte porcelánok tökéletesen elrendezett sorát a krómozott konyhapolcokon, és az elhangzott beszélgetés foszlányai jártak a fejében. Minden arra irányuló erőfeszítése, hogy megakadályozza a fia **házasságát** Rachel Csuval, kudarcot vallott. Katasztrofális volt a helyzet. De egy lehetősége még maradt. Egy percig némán, mozdulatlanul üldögélt. Gyűjtötte a bátorságot ahhoz a lépéshez, amit már régóta el akart kerülni.

– Consuelo! – kiáltotta aztán hirtelen. – Szólj Ahmadnak, hogy álljon ki a kocsival. A Tyersall Parkba kell mennem tizenöt perc múlva.

12

Wuthering Towers

•

HONGKONG

Astrid arra ébredt, hogy a napfény az arcába világít. Mennyi lehet az idő? Rápillantott az éjjeliszekrényen álló órára, és megállapította, hogy már tíz óra is elmúlt. Nagyot ásított, nyújtózkodott, kimászott az ágyból és a fürdőszobába sétált, hogy megmossa az arcát. Amikor visszatért a hálószobába, észrevette, hogy Charlie idős kínai házvezetőnője az egyik krómvázas, marhabőr üléses Le Corbusier fotelben ül, és mélyen belemerül egy játékba az iPadjén. Ah Cse dühödten nyomkodta a képernyőt, miközben kantoni nyelven motyogott.

– Átkozott madarak!

Amikor észrevette a mellette elsétáló Astridot, szélesen elmosolyodott.

– Ah, Astrid, jól aludtál? A reggeli már vár! – mondta, miközben le sem vette a szemét a képernyőről.

Egy fiatal szobalány lépett a helyiségbe.

– Asszonyom, kész a reggeli! – mondta, és az étkező felé mutatott.

Astrid kiment, és meghökkent, mennyi étel várja a kerek üvegasztalra készítve: egy kancsó kávé és tea, narancslé, buggyantott tojás, vastagra szelt bacon, rántotta, Cumberland

kolbász, angol muffin, francia pirítós és szeletelt mangó görög joghurttal. Ezenkívül volt még háromféle müzli, palacsinta, eper tejszínhabbal, frissen sütött fánk és halas rizskása. Mögötte a személyzet egy újabb tagja türelmesen várta, hogy a nő leüljön és ő felszolgálhassa az ételt. Ekkor Ah Cse lépett a helyiségbe.

– Nem tudtuk, mit kívánnál reggelire, így több mindent csináltunk, választhatsz. Egyél, egyél! Utána pedig egy autó vár rád, hogy elvigyen Charlie irodájába.

Astrid felemelt egy tálka joghurtot.

– Azt hiszem, ennyi elég lesz – mondta, Ah Cse nem kis bánatára.

Amikor visszatért a hálószobába és felöltözött, egy tintakék Rick

Owens felső és egy fehér nadrág mellett döntött. Utána gyorsan meg-fésülködött és copfba fogta a haját, bár ez nem volt rá jellemző. Charlie hálószobáját átnézve talált egy Cutler and Gross napszemüveget is, ami pont jó volt rá. A lehetőségekhez képest álcázta magát. Kijött a fürdőszobából, mire az egyik szolgálólány máris rohant a bejárati ajtóhoz, hívta a liftet, a másik pedig nyitva tartotta az ajtaját, amíg a vendég el nem készült. Astridot rendkívül mulattatta, hogy egy olyan egyszerű cselekvés is, mint a lakás elhagyása, milyen katonás rendben, koreográfia szerint zajlik. A szökdécselő kislányok nagyon mások voltak, mint azok a méltóságteljes szolgálók, akikhez gyerekkorától kezdve hozzászokott.

Az előcsarnokban a fekete egyenruhás, arany csokornyakkendős sofőr meghajolt Astrid előtt.

– Hol van Mr. Wu irodája? – kérdezte tőle.

– *Wuthering* Towers, Chater Road – válaszolta a férfi, és a sötétzöld Bentlev felé intett, amely odakint állt. Astrid azonban így szólt:

– Köszönöm, de azt hiszem, sétálok egyet. Jól emlékezett arra az épületre. Ugyanaz a hely volt, ahol Charlie az apja titkárnőjétől átvette a tömött borítékokat, valahányszor hétvégi vásárlókörútra jött Hongkongba. Mielőtt a sofőr tiltakozhatott volna, Astrid átsétált a plázán a középső szinten lévő liftek felé, közben a dombos városi tájon kanyargó mozgólépcső mellett vitt el az útja.

A mozgólépcső végén a Queen Streeten találta magát. Vett egy mély lélegzetet, és belevetette magát a gyorsan mozgó emberáradatba. Volt valami Hongkong belvárosában nappal, valamiféle mindent átható energia, amely a nyüzsgő tömegből áradt. Ez mindig megrészegítette Astridot, és ő maga is felgyorsult tőle. A csíkos öltönyös bankárok együtt haladtak a piszkos munkásokkal és az egyenruhás iskolásokkal, az elegáns üzletasszonyok pedig a ne-köss-belém magassarkúikban tökéletesen elvegyültek az öreg amahokkal és a rongyos utcai koldusokkal.

Astrid ráfordult a Pedder Streetre, és belépett a Landmark bevásárlóközpontba. Az első, amit meglátott, egy hosszú sor volt. Mi történhetett itt? Ja, csak az anyaországbeli kínaiak várnak a Gucci bolt előtt. Szeretnének bemenni, hogy végre elkölthessék a pénzüket. Astrid ügyesen átvágott a tömegen, követte a folyosókat és passzázsokat, amelyek összekötötték a Landmarkot a környező épületekkel. Következett a mozgólépcső, majd a Mandarin Orientál középső szintje, az

Alexandra House árkádjai, a Cova Café melletti néhány lépcsőfok, és már ott is volt a Wuthering Towers ragyogó portálja előtt.

Úgy tűnt, a recepciós pultot egyetlen hatalmas malachittömbből faragták ki. Amikor Astrid közelebb lépett, egy fülhallgatós férfi diszkréten útját állta, és halkan így szólt:

– Mrs. Teo, Mr. Wu embere vagyok, kérem, jöjjön velem.

A férfi átvezette Astridot a biztonsági ellenőrzésen, majd beszálltak egy gyorsliftbe, amely egyenesen az ötvenötödik emeletre repítette őket. Amikor a liftajtók kinyíltak, Astrid egy dísztelen, ablaktalan, alabástrom színűre festett helyiségben találta magát. A fal mintázata körkörös alakzatokból alakult ki, a kanapé ezüstkéken csillogott. A férfi szó nélkül elvezette Astridot a három vezérigazgatói titkárnő mellett, akik egymáshoz csatlakozó asztaloknál ültek, majd következett a lenyűgöző látványt nyújtó, gravírozott bronzajtó.

Astrid egyszer csak Charlie átriumszerű irodájában találta magát, amelynek piramis formájú mennyezete lenyűgözte. Az egyik fal tele volt lapos képernyővel, amelyen New York, London, Sanghaj és Duhaj üzleti hírei futottak folyamatosan. Egy napbarnította kínai férfi fekete öltönyben és sötét napszemüvegben ült az egyik kanapén.

– A sofőröm majdnem pánikrohamot kapott tőled – mondta Charlie, és felállt az íróasztalától.

Astrid elmosolyodott.

– Egy kicsit lazíthatnál a személyzeteden, Charlie. Teljes terrorban élnek.

– Igazából nem tőlem rettegnek, hanem a feleségemtől – felelte mosolyogva Charlie.

Aztán a kanapén ülő férfi felé mutatott.

– Ő Mr. Lui, akinek máris sikerült megtalálnia a férjedet annak a telefonszámnak a segítségével, amit tegnap este adtál.

Mr. Lui bólintott Astridnak, majd a Hongkongban oly sokakra jellemző brit akcentussal beszélni kezdett.

– Minden iPhone-ban van egy GPS helymeghatározó, ami lehetővé teszi, hogy könnyen a tulajdonos nyomára lehessen bukkanni – magyarázta. – A férje múlt hét óta egy Mong Kok-i lakásban van.

Mr. Lni odafordította vékony laptopját Astrid felé, és több képet mutatott neki: Michael kilép a lakásból, Michael kilép a liftből, Michael egy csomó műanyag szatyorral a kezében megy az utcán. Az utolsó képet a magasból fényképezték, egy nő volt rajta, aki éppen ajtót nyit a férfinak. Astrid gyomra liftezni kezdett. Tehát ez a másik nő. Egy ideig nézegette a képet, bámulta a mezítlábas nőt, akin farmersort és ujjatlan top volt.

– Ki tudjuk nagyítani? – kérdezte aztán. Mr. Lui ráközelített a képre, de az arc egyre homályosabb lett, a vonások egyre jobban elmosódtak. Astrid hirtelen hátradőlt a kanapén. – Van valami ismerős ebben a nőben – mondta, és érezte, hogy a pulzusa gyorsabban ver.

– Ismered? – kérdezte Charlie.

– Nem vagyok biztos benne, de mintha már láttam volna valahol – felelte Astrid, majd behunyta a szemét, és a homlokához szorította az ujjait. És egyszer csak beugrott. A torka kiszáradt, és meg se tudott szólalni.

– Jól vagy? – kérdezte aggódva Charlie, amikor meglátta Astrid arckifejezését.

– Azt hiszem, igen. Úgy gondolom, ez a lány ott volt az esküvőnkön. Szerintem van is egy kép róla az egyik esküvői albumban.

– *Ott volt az esküvődön?* – kérdezte lefagyva Charlie. Aztán Mr. Luihoz fordult. – Mit tud róla?

– Még semmit. A lakás bejegyzett tulajdonosa Mr. Thomas Ng – válaszolta a magánnyomozó.

– Ez a név nem mond semmit nekem – mondta bénultan Astrid.

– Most készül róla a dosszié – jegyezte meg Mr. Lui. A telefonján felvillant egy üzenet. – A nő és egy körülbelül négyéves kisfiú elhagyta a lakást.

Astrid ledöbbent.

– Megtudtak valamit a kisfiúról?

– Még nem. Egészen eddig nem is tudtuk, hogy egy gyerek is van abban a lakásban.

– Akkor a nő és a kisfiú elment, és a férjem egyedül van a lakásban?

– Igen. Úgy gondoljuk, más nincs most ott.

– Úgy gondolják? Nem tudják biztosan? Nincs valamilyen hőérzékelőjük? – kérdezte Charlie.

Mr. Lui felhorkant.

– Hát, mi nem a CIA vagyunk. Persze hívhatunk specialistákat, ha úgy gondolja, de ilyen családi ügyekhez általában nem szoktunk…

– Látni akarom a férjemet – mondta határozottan Astrid. – Oda tud most vinni?

– Mrs. Teo, a jelen körülmények között nem javasolnám, hogy…

– Nem érdekel. Találkozni akarok vele – vágott közbe Astrid.

Pár perccel később már egy fekete Mercedes hátsó ülésén ült. A sötétített üvegű kocsi első ülésén Mr. Lui foglalt helyet, és lázasan osztogatta kantoni nyelvű utasításait a telefonján. A csapatához beszélt, amelynek tagjai már összegyűltek a Pák Tin Street 61. előtt. Charlie is el akart jönni, de Astrid ragaszkodott hozzá, hogy egyedül menjen.

– Ne aggódj, Charlie, semmi sem fog történni. Csak szeretnék beszélni Michaellel.

Most pedig ott ült a kocsiban, és a belvárosi csúcsforgalomban araszolt.

Már fogalma sem volt, mit gondoljon az egészről. Ki ez a lány pontosan? Úgy tűnt, hogy a viszony már az esküvő előtti időszakban is folyt, de akkor Michael miért vette el őt? Az világos volt, hogy nem a pénzéért. A férje mindig olyan indulatosan ragaszkodott ahhoz, hogy ne részesüljön a családja vagyonából. Készségesen aláírta a százötven oldalas házassági szerződést, majd azokat az okmányokat is, amelyek Cassian öröklését szabályozták. Astrid és Cassian pénze biztosabb helyen volt, mint a Bank of China minden pénze. Akkor mi motiválta vajon arra, hogy legyen egy felesége Szingapúrban és egy szeretője Hongkongban?

Astrid kinézett a kocsi ablakán, és meglátott egy Rolls-Royce Phantomot a mellettük lévő sávban. A hátsó ülésen

pöffeszkedett egy pár, akik valószínűleg a harmincas éveikben jártak, és rendkívül elegáns ruhákat viseltek. A nőnek rövid, befésült haja volt, és makulátlanul nézett ki a ruhája: a lila blúzt egy hatalmas gyémánttal és smaragddal díszített, virágot formáló bross tűzte össze. A mellette ülő férfin egy ezüstszínű Versace bomberdzseki és sötét napszemüveg volt. A világ bármely pontján abszurd látványt nyújtottak volna ők ketten, de itt, Hongkongban valahogy beleillettek a képbe. Astrid azon tűnődött, honnan jöhetnek, és hova mehetnek. Valószínűleg a klubjukba tartottak ebédelni.

Miféle titkaik lehetnek egymás előtt? Vajon van a férjnek szeretője? Vagy a feleségnek? Vannak gyerekeik? Boldogok? A nő mereven ült, mozdulatlanul bámult előre. A férfi egy kissé elhajolt tőle, és a *South China Morning Post* üzleti rovatát olvasgatta. A kocsisor lassan elindult, és csakhamar Mong Kokba értek. A hatvanas években épült lakótelepi épületek szinte eltakarták a napot.

Astrid egyszer csak azon kapta magát, hogy kisegítik a kocsiból, és négy sötét öltönyös testőr kíséri. Idegesen nézett körül, amikor odaértek egy régi épülethez, majd beszálltak egy apró, halványzöldre festett liftbe. A tizedik emeleten szálltak ki. A nyitott körfolyosó egy belső udvar körül futott körbe, ahol minden létező ablakban száradó ruhák lengtek. Elhaladtak néhány lakás mellett, melyek előtt műanyag papucsok és cipők sorakoztak, és máris ott álltak a 10-07 B jelű fémrácsos ajtó előtt.

A legmagasabb férfi becsengetett, és Astrid pár másodperc múlva láncok és biztonsági zárak csörgését hallotta. Kinyílt az ajtó, és ott állt előtte a férje.

Michael végignézett az Astridot kísérő biztonsági embereken, és undorodva csóválta meg a fejét.

– Hadd találjam ki! Az apád felbérelte ezeket a gorillákat, hogy vadásszanak le.

13

CAMERON-FELFÖLD

•

MALAJZIA

Nick kölcsönkérte apja 1963-as Jaguarját a Tyersall Park garázsából, Rachel és ő csakhamar rákanyarodtak a Pan Island nevű gyorsforgalmi útra, amely összekötötte Szingapúrt a Malájfélszigettel. Dzsohor Barutól felfelé haladtak az észak-déli autópályán, majd áthajtottak a tengerparti Melakán, így Nick megmutathatta Rachelnek a Christ Church jellegzetes vörös homlokzatát. A templomot a hollandok építették, amikor a város még a gyarmatbirodalmuk része volt. A Jalan Tun Tan Cheng Lockon épült, különlegesen díszített, peranakan sorházakra is vetettek egy pillantást.

Ezután a régi úton mentek tovább, amely egy ideig a tengerparton fut. Lehajtották a kocsi tetejét, Rachel arcát gyengéden simogatta a tengerparti szellő. Sokkal nyugodtabbnak érezte magát, mint bármikor azóta, hogy megérkezett Ázsiába. Az elmúlt néhány nap traumája múlóban volt, és végre úgy tűnt, tényleg nyaralnak Nickkel. Rachelnek nagyon tetszettek ezek a vadregényes, kisebb utak, a rusztikus tengerparti kunyhók, amelyeket nem érintett meg a változó idő, tetszett neki Nick az egynapos borostájával, és az is, ahogy a szél szétfújta a haját a kocsiban. Port Dicksontól néhány mérföldre,

északra Nick lekanyarodott egy poros földútra, amelyet sokféle trópusi növény szegélyezett. Amikor Rachel körülnézett, több mérföld hosszú, egyforma távolságra ültetett fasort látott.

– Mik azok a fasorok? – kérdezte.

– Gumi – itt mindenütt gumiültetvények vannak – válaszolt Nick. A tengerpart mellett megálltak, kiszálltak a kocsiból, levették a szandáljukat, és sétálni kezdtek a forró homokon. Néhány maláj család is volt körülöttük, ők éppen az ebédjüket fogyasztották. Az éttermek körül nyüzsgő nők színes kendőkkel kötötték be a fejüket, fújt a parti szél, a gyerekeket pedig mindennél jobban érdekelte, hogy a hullámok között játszhassanak. Felhős nap volt, és a víz színe sokféle zöldet mutatott. Amikor kibújt itt-ott a nap, azúrkék foltok törték meg az egyhangú zöldet.

Egy maláj nő közeledett feléjük a gyerekével, kezében egy hatalmas, kék-fehér hűtőtáskát cipelt. Nick beszélni kezdett hozzá, majd vett tőle két kis csomagot. Ezután lehajolt a fiúcskához, és feltett neki egy kérdést. A kisfiú lelkesen bólintott, és eliramodott valahova. Nick árnyékos helyet keresett, amit végül egy gyertyafa alatt meg is talált.

Amikor leültek, Rachel kezébe nyomta az egyik banánlevélbe tekert, meleg csomagot, amelyet madzaggal kötöttek körbe.

– Ez a legnépszerűbb maláj étel, a *nasi lemak* – mondta Nick.

Amikor Rachel kioldotta a csomót és széttekerte a fényes banánlevelet, egy nagy gonddal összerakott kompozíciót talált benne: a rizs mellé szeletelt uborkát, apró sült szardellát, sült mogyorót és egy keménytojást tettek.

– Adj egy villát is – mondta Nicknek.

– Nincs villánk, úgy kell enned, mint a helyiek – használd az ujjaidat! – nevetett Nick.

– Most viccelsz, ugye?

– Nem, tényleg így kell enni. Ez itt a hagyományos étkezési mód. A malájok igazából hisznek abban, hogy az ételnek jobb íze van, ha kézzel eszik. Persze csak a jobb kezüket használják. A bal kéz szerepéről most ne essék szó.

– De én nem mostam kezet, Nick. Azt hiszem, nem ehetem meg így – mondta Rachel egy kicsit ijedten.

– Ugyan már te kis tisztaságmániás, gyűrd csak le! – ugratta Nick. Maga is felcsippentett egy kis rizst, és jóízűen enni kezdte a *nasi lemakot.*

Rachel kuncogva tömött egy kis rizst a szájába, és rögtön elmosolyodott.

– Mmmm… kókuszrizs!

– Igen, de a legjobb részéhez még nem értél el. Ass egy kicsit mélyebbre!

Rachel beletúrt a rizskupacba, és észrevette, hogy a csirkedarabok között curryszósz rejtőzik.

– Ó, te jó ég! Azért ilyen finom, mert annyiféle íz keveredik benne, vagy mert itt ülünk ezen a fantasztikus tengerparton?

– Szerintem a kezed miatt van. A koszos kezed adja hozzá azt az extra ízt – mondta Nick.

– Majd mindjárt jól pofon vóglak a koszos, currys kezemmel – tréfálkozott Rachel. Amikor lenyelte az utolsó falatot is, visszaért a kisfiú. Két műanyag zacskót hozott, narancslével és

jégkockákkal töltve. Nick elvette tőle az italokat, és odaadott neki egy tízdolláros bankjegyet.

– *Kamu anak yang baik*[81] – mondta neki, és megveregette a vállát. A fiúcska arca felragyogott a boldogságtól.

Aztán begyűrte a pénzt a sortja gumis derekába, és elfutott, hogy elmesélje anyjának a nagy fogást.

– Folyton meglepsz valamivel, Nicholas Young. Miért nem tudtam, hogy beszélsz malájul is? – mondta Rachel.

– Csak egy pár szót tudok, alapvető dolgokat – de ahhoz elég, hogy ennivalót rendeljek – válaszolta szerényen Nick.

– Az a beszélgetés, amit az előbb hallottam, nem tűnt alapvetőnek – jegyezte meg Rachel, és a zacskó sarkába dugott rózsaszín szívószálon át szürcsölni kezdte az édes narancslét.

– Higgy nekem, fogadok, hogy az a nő észrevette a nyelvtani hibáimat – vont vállat Nick.

– Már megint azt csinálod – mondta Rachel.

– Mit csinálok?

– Azt az idegesítő önbecsmérlő dolgot.

– Ezt nem nagyon értem.

Rachel elkeseredve sóhajtott.

– Azt mondod, nem beszélsz malájul, pedig hallom, hogy folyamatosan kommunikálsz. Azt mondod, „jaj, ez a régi ház”, amikor egy istenverte palotában vagyunk. Mindent lekicsinyelsz, Nick, *mindent!*

– Amikor csinálom, észre se veszem – válaszolta Nick.

---

[81] Ügyes fiú vagy *(maláj)*

– Miért? Szerintem mindent annyira elbagatellizálsz, hogy a szüleidnek például fogalmuk sincs, milyen jól csinálod a dolgaidat New Yorkban.

– Azt hiszem, így neveltek.

– Gondolod, hogy azért van, mert a családod ilyen gazdag, amit azzal kellett kompenzálnod, hogy túlságosan szerény voltál? – kérdezte Rachel.

– Én nem egészen így fogalmaznék. Csak arra tanítottak, hogy pontosan fogalmazzak, és soha ne dicsekedjek. És nem vagyunk *annyira* gazdagok.

– Akkor milyenek vagytok pontosan? Százmilliókról van szó? Vagy milliárdokról?

Nick arca vörösödni kezdett, de Rachel nem engedett.

– Tudom, hogy ez kellemetlen neked, Nick, de épp ezért provokállak. Mondasz valamit, aztán másoktól azt hallom, hogy egész Ázsia gazdaságát a családod mozgatja, te pedig… te pedig a trónörökös vagy. Én közgazdász vagyok az isten szerelmére, és ha azzal fognak vádolni, hogy csak a pénzedért szeretlek, akkor szeretném tudni, mit is ások ki éppen – mondta Rachel kerek perec.

Nick idegesen babrált a banánlevelével. Amióta az eszét tudta, mindig azt magyarázták neki, hogy a család vagyonáról tilos beszélni. De jogos kérés volt Rachel részéről, hogy tudni akarta, mibe keveredett bele, különösen, ha (hamarosan) arra fogja kérni, hogy fogadja el a gyémántgyűrűt, ami a bermudája jobb alsó zsebében rejtőzött.

– Tudom, hogy ez hülyeségnek tűnik, de igazából nem tudom pontosan megmondani, mennyire tehetős a családom –

kezdte aztán vonakodva. – A szüleim nagyon jól élnek, főként annak az örökségnek köszönhetően, amit a mamám kapott a szüleitől. Nekem pedig van bizonyos magánjövedelmem, ami szintén nem rossz. Egyébként főleg a nagyapámról rám maradt részvények alkotják. De nincs akkora vagyonunk, mint Colinnak vagy Astridnak, sőt a közelükbe se érünk.

– És mi a helyzet a nagymamáddal? Pejk Lin azt mondja, hogy a Tyersall Park több száz milliót érhet, vagyis csak a telek önmagában – vágott közbe Rachel.

– A nagymamám mindig így élt, úgyhogy csak gyanítani tudom, hogy a vagyona jelentős. Mr. Taj, a család bankárja évente háromszor megjelenik a Tyersall Parkban – mindig ugyanazzal a barna Peugeot-val, amit születésem óta vezet –, és találkozik a nagymamámmal. Őt egyedül fogadja, ez az egyetlen alkalom, hogy a társalkodónőknek is el kell hagyniuk a szobát. Szóval soha nem jutott eszembe, hogy megkérdezzem, mekkora a vagyona.

– És az apád soha nem beszélt veled erről?

– Apám egyetlenegyszer sem hozta fel a pénz témáját, ő valószínűleg még nálam is kevesebbet tud. Tudod, ha egy családban mindig van pénz, akkor az ember nem sokat gondolkodik róla.

Rachel megpróbálta magában összerakni a képet.

– De akkor miért gondolja mindenki, hogy te fogsz örökölni mindent?

Nick felnevetett.

– Ez Szingapúr. És a semmittevő, unatkozó gazdagok azzal töltik az idejüket, hogy pletykálkodnak a többiekről. Kinek

mennyije van, ki mennyit örökölt, ki mennyiért adta el a házát stb. De amit a családomról mondanak, az mind merő spekuláció. A lényeg az, hogy soha nem gondolkodtam azon, hogy egyszer én leszek egy nagy vagyon kizárólagos örököse.

– De azt biztos tudtad, hogy más vagy, mint a többiek – mondta Rachel.

– Hát, azt érzékeltem, hogy más voltam, mert abban a nagy házban laktam, ahol mindenféle rituálék és hagyományok voltak, de arra sose gondoltam, hogy ennek a pénzhez is köze van. Az embert gyerekkorában sokkal jobban izgatja az, hogy mennyi ananászos sütit ehet, vagy hol lehet kihalászni a legjobb ebihalakat. Én nem úgy nőttem fel, hogy ott volt a fejemben valamiféle kiválasztottság-érzet, mint néhány unokatestvérem esetében. Legalábbis, remélem, hogy így volt.

– Ha valami beképzelt seggfej lettél volna, nem vonzódtam volna hozzád már az elején – mondta Rachel. Miközben a kocsi télé sétáltak, Rachel átfogta Nick derekát.

– Köszönöm, hogy ilyen őszinte voltál. Tudom, hogy nem könnyű neked ezekről a dolgokról beszélni.

– Azt akarom, hogy mindent tudj rólam, Rachel. Mindig is ez volt a célom, és főleg ezért is hívtalak meg ide. Sajnálom, ha úgy érezted, hogy nem vagyok elég közlékeny – egyszerűen nem gondoltam, hogy fontos lenne a pénzről beszélnünk. Vagyis hát New Yorkban ezek egyáltalán nem fontos dolgok az életünkben, nem?

Rachel elgondolkodott a válaszon.

– Tényleg nem, főleg most, hogy már jobban ismerem a családodat. Csak biztos akartam lenni, hogy ugyanaz az ember vagy, akibe beleszerettem New Yorkban.

– És az vagyok?

– Most hogy tudom, tele vagy pénzzel, még aranyosabbnak látlak.

Nick felnevetett, szorosan magához húzta Rachelt, és hosszan megcsókolta.

– Készen állsz arra, hogy változtassunk a „díszletünkön”? – kérdezte aztán a lányt, gyengéden megcsókolva az állát, majd lefelé haladva a nyakán eljutott egy puha pontig.

– Azt hiszem, kibírnám, ha kivennénk egy szobát. Van errefelé valami motelféle? – kérdezte Rachel, kezét még mindig Nick hajába túrva. Nem akarta, hogy véget érjen ez a pillanat.

– Nem hiszem, hogy van errefelé olyan motel, amelyikben szívesen megszállnál. Siessünk inkább a Cameron-felföldre, hogy odaérjünk sötétedés előtt. Már csak három órára van innen. Aztán folytathatjuk, ahol abbahagytuk a világ leghatalmasabb baldachinos ágyában.

Jó volt a tempó az El-es autópályán. Elhaladtak Kuala Lumpur, vagyis a maláj főváros mellett, és Ipoh felé vették az irányt. Amikor Tapah városába értek – ami a Cameron-felföld kapujának számít –, Nick lefordult egy festői kis útra, és elindult felfelé a hegyen. A kocsi kitartóan kapaszkodott felfelé a meredek emelkedőkön, Nick ügyesen vette a kanyarokat, sőt – a helyi szokás szerint – a beláthatatlan helyeken még dudált is.

Szeretett volna még naplemente előtt odaérni a házhoz. Már jó előre odatelefonált, és pontos utasításokat adott Radzsahnak, a

komornyiknak. A gyepágyás végén lévő kilátóig papírdobozokba helyezett gyertyák vezetik majd a látogatókat. Az íves fapadra leülve hűtött pezsgő és friss mangosztán várja őket. A pádon ülők zavartalanul élvezhetik a mesés kilátást. Ahogy a nap lebukik a hegyek mögé, több ezer trópusi madár száll le a fák tetejére. Ebben a pillanatban térdel majd le, és kéri meg Rachel kezét. Elgondolkozott rajta, melyik térdre helyes támaszkodni? A jobbra? Vagy a balra…?

Rachel eközben egyre szorosabban kapaszkodott a biztonsági öv csatjába: az út mellett szédítő mélység tátongott.

– Hú, nem akarunk még meghalni, ugye? – kérdezte idegesen.

– Csak negyven mérfölddel megyek, ne aggódj, bekötött szemmel is végigmegyek ezen az úton. Nyaranta majdnem minden hétvégét itt töltöttem. Egyébként meg, nem gondolod, hogy csodás halál lenne? Lecsúszni a hegy oldalán egy nyitott tetejű Jaguarban? – viccelt Nick, hogy oldja Rachelben a feszültséget.

– Ha benne vagy, én inkább élnék még egy pár évet. És inkább egy öreg Ferrarit választanék, mint James Dean – felelte Rachel.

– Neki Porschéja volt.

– Nagyokos!

A hajtűkanyarok lassan elfogytak, és lélegzetelállítóan zöld mezők tárultak a szemük elé, amelyeken egy-egy sötétebb folt is feltűnt. Rachel virágoskerteket is látott a távolban, sőt, apró házak is megbújtak a buja növényzet között.

– Ez Bertam Valley – mondta Nick. – Ezerkétszáz méterre vagyunk a tengerszint felett. A gyarmati időkben ide jártak a brit tisztek, ha nem bírták már a forróságot.

Tanait Rata városát elhagyva egy keskeny magánútra fordultak rá, amely egy növényekkel beültetett domboldalon kanyargót! felfelé. Egy újabb kanyar mögött feltűnt egy Tudor korabeli ház. A kiszögellés, amelyre épült, az utolsó pillanatban tárult az erre járók szeme elé.

– Úgy emlékszem, azt ígérted, hogy nem egy luxusszállodában kötünk ki – mondta Rachel félig komolyan, félig Nicket ugratva.

– Ez nem szálloda. Ez a nagyi háza.

– Miért is nem vagyok meglepve? – mondta Rachel a gyönyörű épületre pillantva. A ház messze nem volt olyan nagy, mint Tyersall Park, de azért lenyűgöző méretei voltak. Nyeregtetős szerkezete és fekete-fehér gerendákkal osztott fala harmonikus együttest alkotott. Valahogy az egész hely sugárzott, ami főleg az ablakmélyedésekben elhelyezett fényeknek volt köszönhető.

– Úgy tűnik, várnak ránk – mondta Rachel.

– Idetelefonáltam, hogy egy kicsit felkészüljenek az érkezésünkre – a személyzet egész évben a helyén van – felelte Nick. A ház egy enyhe emelkedő közepén állt. A bejárati ajtóhoz hosszú, köves út vezetett. A homlokzatot részben borostyán és lilaakác takarta, a domb két oldalára pedig csaknem szemmagasságig érő rózsabokrokat ültettek.

Rachel felsóhajtott, és azt gondolta, életében soha nem járt még ilyen romantikus helyen.

– Milyen hatalmas rózsabokrok!

– Ezek különleges, cameroni rózsák, amelyek csak ezen az éghajlaton nőnek. Mámorító illatuk van, ugye? – fecsegett Nick idegesen. Tudta, hogy már csak percek választják el élete egyik legmeghatározóbb pillanatától.

Egy ropogós fehér inges, fiatal maláj inas nyitott ajtót. Szarongjába betűrt inggel hajolt meg előttük. Nick csodálkozott, hol lehet Radzsah, a régi gondnok. Rachel belépett az előtérbe, és úgy érezte, megint egy másik korszakba került. Somerset Maugham regényeiből ismert gyarmati Malajzia képe tárult elé. Az előtérben a Brit Rádzs időszakára jellemző fapadok közé vesszőkosarakat helyeztek, amelyekben frissen vágott kaméliák pompáztak. Csillámpala színű lámpások lógtak a mahagóni faburkolatról, és a hosszú, fakó tiencsini selyemszőnyeg nyílegyenesen vezetett hátra a teraszajtóhoz, amelyen kinézve mennyei kilátás nyílt a felföldre.

– Öööö… mielőtt megmutatom a ház többi részét, nézzük meg a naplementét – javasolta Nick, és érezte, hogy gombóc van a torkában. Átvezette Rachelt az előtéren, és amikor a teraszajtó kilincséért nyúlt, hirtelen megmerevedett. Néhányszor pislogott, hogy lássa, nem hallucinál. A tágas gyepszőnyeg szélén ott állt Ahmad, az anyja sofőrje, és dohányzott.

– Bassza meg! – szaladt ki a száján önkéntelenül a káromkodás.

– Mi az? Mi a baj? – kérdezte Rachel.

– Azt hiszem, társaságunk lesz – motyogott kedvetlenül Nick. Megfordult, és az előtéren keresztül elindult a szalon felé. Amikor bekukkantott az ajtón, gyanúja beigazolódott. A

virágmintás vászonnal borított ülőgarnitúrán természetesen ott gubbasztott az anyja, és diadalittasan pillantott rájuk, amikor beléptek. Nick épp mondani akart valamit, de az anyja megelőzte. Túlságosan is vidáman beszélt:

– Ó, nézd csak, Mami, megérkezett Nick és Rachel!

Rachel megfordult. A kandalló előtt ott ült Nick nagymamája is egy hímzett kasmírkendőbe burkolózva. Az egyik thai társalkodónő épp a teáját töltötte ki neki.

– Ah Ma, mit csinálsz te itt? – kérdezte döbbenten Niek.

– Nagyon nyugtalanító híreket kaptam, úgyhogy idesiettünk – felelte Szu Ji mandarin nyelven. Szándékosan beszélt lassan, nyugodtan.

Nick valahogy mindig rosszat sejtett, ha a nagyanyja mandarinul szólt hozzá. Ezt a nyelvet többnyire a gyerekkori szidásokkal társította.

– Miféle híreket? Mi történt? – kérdezte aztán aggódva.

– Nos, azt hallottam, hogy elszöktetek Malajziába, és azt fontolgatod, hogy feleségül kéred ezt a lányt – mondta Szu Ji, de nem nézett Rachelre.

Rachcl összeszorította a száját. Részben megdöbbent, részben megörült.

– Ezzel meg akartam lepni Raehelt, de úgy látom, sikerült elrontani – mondta Nick, és vádlón nézett az anyjára.

– Nem érdekes, Nick – mosolygott a nagyanyja. – *Nem engedélyezem*, hogy elvedd. Most pedig fejezzük be ezt az ostobaságot, és menjünk haza. Nem akarok vacsorára itt maradni, mert a szakács nem készült fel rendesen az igényeimre. Biztos nem szerzett friss halat.

Rachel elképedt.

– Ah Ma, sajnálom, hogy nem adod ránk az áldásodat, de ettől nem változik semmi. Szándékomban áll elvenni Raehelt, ha ő is hozzám akar jönni – mondta Nick nyugodtan, és reménykedve nézett a lányra.

– Ne beszélj ostobaságokat. A lány nem megfelelő családból származik – mondta Szu Ji.

Rachel érezte, hogy a vér az arcába tódul.

– Eleget hallottam – mondta a lány remegő hangon, és megfordult, hogy kimenjen a szalonból.

– Ne, Rachel, kérlek, ne menj el – könyörgött Nick, és megragadta a lány karját. – Szeretném, ha mindent hallanál. Ah Ma, nem tudom, milyen történeteket mondtak neked, de én találkoztam Rachel családjával, és nagyon kedvelem őket. Az is biztos, hogy sokkal több tiszteletet, szeretetet és odafigyelést kaptam tőlük, mint amiben az én családom részesítette őt, amióta itt van.

– Hát persze, hogy tisztelnek, végül is Young vagy – mondta Szu Ji.

– Nem hiszem cl, hogy ezt mondod – nyögött fel Nick.

Eleanor felállt, odament Rachelhöz, és a szemébe nézett.

– Rachel, biztos vagyok benne, hogy rendes, kedves teremtés vagy. Tudnod kell, hogy a te érdekedben teszek mindent. Azzal a háttérrel, amivel te rendelkezel, nyomorultul fogod érezni magad ebben a családban…

– Ne becsméreld Rachel családját, amikor még nem is ismered őket – csattant fel Nick. Aztán a lány vállára tette a kezét, és közölte: – Menjünk ki innen!

– Te találkoztál már a családjával? – szólt utána Eleanor.

Nick visszafordult.

– Igen, többször is találkoztam az anyjával. Hálaadáskor pedig Kaliforniában voltunk a nagybátyjánál. Sok rokonnal is megismerkedtem.

– Az apjával is? – kérdezte Eleanor, és kérdőn húzta fel a szemöldökét.

– Rachel apja régen meghalt, ezt te is tudod – mondta türelmetlenül Nick.

– Hát, ez elég kényelmes történet, nemde? De biztosíthatlak róla, hogy nagyon is életben van – vágott vissza Eleanor.

– Micsoda?! – kérdezte zavartan Rachel.

– Rachel, befejezheted a színlelést, *lah.* Mindent tudok az apádról…

– Mi?!

– Jaj, nézzétek, milyen jól adja elő! – grimaszolt Eleanor. – Te is épp olyan jól tudod, mint én, hogy az apád él.

Rachel úgy nézett Eleanorra, mintha az megőrült volna.

– Az apám egy borzalmas ipari balesetben halt meg két hónapos koromban. Ezért vitt anyám Amerikába.

Eleanor egy percig figyelte a lányt, és megpróbálta eldönteni, vajon ilyen jól színészkedik-e, vagy igazat mond.

– Hát, akkor sajnálom, hogy nekem kell elmondanom az igazságot, Rachel. Az apád nem halt meg. Most épp egy sencseni börtönben ül. Néhány héttel ezelőtt én magam is beszéltem vele. A pasas ott rohad a rácsok mögött, de arra volt esze, hogy egy hatalmas összeget kérjen érted cserébe.

Eleanor elővett egy fakó színű borítékot, amit még Sencsenben kapott a magánnyomozótól. Három papírlapot tett az asztalra. Az első Rachel születési anyakönyvi kivonatának másolata volt. A másik egy 1992-es újságcikk, amely egy Csou Fang Min nevű ember bebörtönzéséről szólt. A férfi törvénytelen kiadáscsökkentő intézkedéseket rendelt el egy építkezésen, amelyek következtében hetvenkét ember meghalt egy sencseni balesetben (HUO PENG-I ÉPÍTÉSI TRAGÉDIA: A SZÖRNYETEG VÉGRE RÁCS MÖGÖTT!). A harmadik a Csou család hirdetése volt arról, hogy keresnek egy Csou An Mej nevű kisbabát, akit az anyja, Kerry Csing 1981-ben elrabolt.

Nick és Rachel néhány lépést tett az asztal felé, majd mindketten döbbenten bámulták a három papírt.

– Mi az ördögöt csináltál, Anya? Nyomoztattál Rachel családja után? – mondta Nick, és dühében belerúgott a dohányzóasztalba.

A nagymamája megcsóválta a fejét, és belekortyolt a teájába.

– Képzeld el, hogy egy ilyen lányt vettél volna el! Micsoda szégyen lett volna! Igazán, Nick, mit mondana a nagyapád, ha élne? Madri, még egy kis cukor kellene ebbe a teába.

Nick elemében volt.

– Ah Ma, húsz évbe telt, de végül rájöttem, miért költözött Apa Sydney-be. Nem bírt már a közeledben megmaradni!

Szu Ji letette a teáscsészéjét, és döbbenten meredt Nickre. Nem akarta elhinni, amit a kedvenc unokája mondott neki.

Rachel megragadta Nick csuklóját. A férfi soha nem fogja elfelejteni, milyen kétségbeesést látott akkor a szerelme arcán.

– Azt hiszem… levegőt… – motyogta a lány, majd összeesett, és felborította a zsúrkocsit.

14

Pak Tin Street 64.

•

HONGKONG

A lakás nem hasonlított egy szerelmi fészekhez, ahogy azt Astrid elképzelte – a nappali apró volt, egyik felét egy zöld kanapé, három faszék és több világoskék műanyag kosár foglalta el, amely tele volt játékkal. Valaki a szomszédban az *Adeline balladáját* gyakorolta szintetizátoron. Ezenkívül teljes volt a csend. Astrid a zsúfolt nappali közepén állt, és arra gondolt, hogy juthatott idáig az élete. Hogy fajulhattak el a dolgok addig a pontig, amikor a férjének már csak annyi választása maradt, hogy elköltözzön tőle ebbe a lepukkant szobába?

– Nem tudom elhinni, hogy apádat küldted rám – morogta Michael a fejét csóválva, miközben letilt a kanapéra, és széttárta a karját a háttámlán.

– Az apámnak ehhez semmi köze. Nem tudod elképzelni, hogy nekem is megvan a magamhoz való eszem? – kérdezte Astrid.

– Nagyszerű. Akkor nyertél – felelte erre Michael.

– Tehát ez az a hely, ahová járkáltál. Itt lakik a szeretőd? – kérdezte Astrid, amikor összeszedte a bátorságát.

– Igen – felelte Michael minden érzelem nélkül.

Astrid először nem szólt semmit, de aztán kivett egy kis plüsselefántot az egyik kosárból, és összenyomta. Az elefánt tompa gépi hangot adott ki. – És ezek a fiad játékai?

Michael nem válaszolt azonnal.

– Igen – mondta aztán végül.

– *Szemétláda!* – kiáltott fel hirtelen Astrid, és teljes erejéből Michael-hez vágta a plüssállatot. Az elefánt lepattant a férfi mellkasáról, Astrid pedig leroskadt a földre, és remegve tört fel belőle a zokogás.

– Az nem érdekel, kivel kefélsz… de hogy voltál képes… a fiunkkal ezt tenni? – mondta a sírástól fuldokolva.

Michael előrehajolt, és a tenyerébe temette az arcát. Nem tudta elviselni, hogy így kell látnia Astridot. Amennyire ki akart szállni a házasságból, annyira nem akarta bántani a feleségét. A dolgok kicsúsztak a kezéből, és ideje volt tiszta vizet önteni a pohárba. Felállt, és odakuporodott a földre a nő mellé.

– Figyelj ide, Astrid – kezdte, a felesége vállára tette a kezét, de a nő megrezzent és ellökte Michael kezét.

– Figyelj rám. Az a fiú nem az én fiam.

Astrid felnézett rá, de nem egészen fogta fel, amit hallott.

Michael a felesége szemébe nézett, és megismételte:

– Nem az én fiam, és nincs semmiféle szerető.

Astrid felhúzta a szemöldökét.

– Hogy érted ezt? Tudom, hogy lakik itt egy nő is. Még fel is ismertem.

– Azért ismerted fel, mert az unokatestvérem. Jasmine Ng, az anyja a nagynénám, és a kisfiú az ő fia.

– De akkor… kivel van viszonyod? – kérdezte Astrid, és egyre kevésbé értette az egészet.

– Hát nem érted? Az egész színjáték volt. Az SMS-ek, az ajándékok, minden. Az egész csak kitaláció volt.

– *Kitaláció?* – suttogta Astrid döbbenten.

– Igen, mindent csak eljátszottam. Vagyis a vacsora a Petrusban, az igaz volt. Meghívtam Jasmine-t, mert a férje régóta Duhajban dolgozik, és nagyon nehéz neki egyedül boldogulni.

– Ezt nem hiszem el… – mondta Astrid, és a hangja remegett.

– Ne haragudj, Astrid. Ostoba ötlet volt, de úgy éreztem, nincs más lehetőségem.

– Más lehetőséged? *Mire?*

– Úgy gondoltam, jobb lesz neked, ha te akarsz elhagyni engem. Inkább, mint hogy én váljak el tőled. Inkább engem bélyegezzenek meg csalónak, akinek van egy törvénytelen gyereke. Így te… így a *családod* nem veszít a jó híréből.

Astrid hitetlenkedve bámult rá. Pár percig mozdulatlanul ült, és az agyában végigfuttatott mindent, ami az elmúlt hónapokban történt. Aztán azt mondta:

– Azt hittem, megőrülök. Azt akartam hinni, hogy viszonyod van, de a szívem folyton azt súgta, hogy soha nem tennél velem ilyet. Az nem az az ember lett volna, akihez férjhez mentem. Annyira összezavarodtam, annyira dúlt bennem a harc, és ez tette annyira fájdalmassá. Egy viszonnyal vagy egy szeretővel kibékültem volna, de volt valami, ami nem stimmelt, valami, ami végig ott motoszkált bennem. Most végül minden értelmet nyer.

– Nem akartam, hogy ez bekövetkezzen – mondta halkan Michael.

– Akkor miért? Mit tettem, amitől ilyen nyomorult lettél? Mi késztetett arra, hogy behazudj egy viszonyt, és vállald mindazt, amivel ez jár?

Michael felsóhajtott. Felállt a padlóról, és leült az egyik faszékre.

– Sosem működött, Astrid. A házasságunk sosem működött. Jól éreztük magunkat, amikor még csak jártunk, de nem kellett volna összeházasodnunk. Nem ülünk össze, de mindkettőnket elragadott a pillanat heve. És valljuk be, a szex is jó volt. Mire rájöttem, mi történik, már a pap előtt álltunk. Azt gondoltam, a fenébe is, ő a leggyönyörűbb lány, akit valaha ismertem. Soha nem lesz még egyszer ilyen szerencsém. De aztán jött a valóság… és minden túl sok volt. Egyre rosszabb lett, évről évre rosszabb, én pedig csak próbálkoztam, próbálkoztam, Astrid, de már nem tudok ezzel együtt élni. Fogalmad sincs, milyen Astrid Leong férjének lenni. Nem rólad van szó, hanem arról a képről, amit mindenki más fest rólad. Soha nem tudnék megfelelni ennek a képnek.

– Hogy érted ezt? Igenis megfeleltél neki… – kezdte Astrid.

– Szingapúrban mindenki azt hiszi, hogy a pénzedért vettelek el, Astrid.

– Tévedsz, Michael!

– Nem, csak te egyszerűen nem látod ezt! De én nem tudok még egy vacsorát végigcsinálni a Nassim Roadon vagy a Tyersall Parkban úgy, hogy ott van valamelyik pénzügyminiszter, zseniális, ám számomra érthetetlen művész

vagy iparmágnás, akiről már egy múzeumot is elneveztek. Hogy úgy érezzem magam, mint egy darab szar. Nekik én mindig „Astrid férje" maradok. És azok az emberek – a családod, a barátaid – elítélően néznek rám. Mind azt gondolják: *„Jaj, egy herceget vagy egy elnököt is megszerezhetett volna magának… mi az ördögért ment hozzá ehhez a Toa Payoh-i Ah Benghez?*[82]

– Ezeket csak beképzeled magadnak, Michael! A családban mindenki szeret téged! – tiltakozott Astrid.

– Ez hülyeség, és ezt te is tudod! Az apád többre tartja a nyavalyás golfautóját, mint engem! Tudom, hogy a szüleim nem beszélik a királyi angolt, és nem egy óriási házban nőttem fel Bukit Timahban, sőt nem voltam AFS-es diák sem, akiket magunk között egyébként „Amerikai Faszszopók"-nak becéztünk, de nem vagyok lúzer, Astrid.

– Persze hogy nem vagy az.

– Tudod, milyen érzés, ha úgy kezelik az embert, mintha valami ezermester lenne? Van fogalmad, milyen érzés minden egyes kínai újévkor meglátogatni a pazar villákban lakó családtagjaidat, és aztán látni, hogy el kell jönnöd velem az én családom apró kis lakásába Tampinesbe vagy Jiszunba?

– Nekem ez sose számított, Michael. Én kedvelem a családodat.

– De a szüleid nem így vannak ezzel. Gondold csak át – abban az öt évben, amióta házasok vagyunk, az anyád és az

---

[82] Ah Beng: pejoratív hokkien kifejezés az olyan – alacsony származású – fiatalemberre, akinek se műveltsége, se ízlése nincs. *(a Szerző)*

apád egyetlenegyszer sem, ismétlem, *egyetlenegyszer sem* hívta meg vacsorára a szüleimet.

Astrid elsápadt. Ez igaz volt. Hogyhogy nem vette észre? Hogy lehetett a családja ilyen figyelmetlen?

– Nézz szembe a tényekkel, Astrid. A szüleid soha nem fogják tisztelni az én szüleimet annyira, ahogy a bátyáid feleségeinek családját. Mi nem vagyunk hatalmas Tanok, Kahk vagy Keek – mi Teók vagyunk. És nem is igazán hibáztathatod a szüleidet. Ebbe születtek bele. Egyszerűen nincs benne a DNS-eikben, hogy olyan valakivel barátkozzanak, aki nem az ő társadalmi osztályukhoz tartozik, aki nem az uralkodócsalád leszármazottja vagy legalább nagyon gazdag.

– De te is éppen efelé haladsz, Michael. Látod, milyen jól megy a céged – mondta bátorítóan Astrid.

– A cégem? Ugyan! Eláruljak valamit, Astrid? Amikor tavaly decemberben a cég végre egyenesbe jött, és elosztottuk az első profitot, kaptam kétszázharmincnyolcezret. Egy percig, egyetlen percig nagyon boldog voltam. Soha életemben nem kerestem még ennyi pénzt. De aztán rájöttem valamire… Rájöttem, hogy nem számít, milyen sokat dolgozom, nem számít, mennyit teszek bele a munkába, nem számít, ha éjt nappallá téve gürcölök, egész életemben soha nem lesz annyi pénzem, amennyit te keresel egyetlen hónapban.

– Ez nem igaz, Michael, ez egyszerűen nem igaz! – kiáltott Astrid.

– Ne nézz ostobának! – kiabált Michael dühösen. – Tudom, mennyi a jövedelmed. Tudom, mennyibe kerülnek a párizsi ruhák. Tudod, milyen érzés rájönni, hogy a csodás

kétszázharmincnyolcezremből még egy ruhát se tudnék venni neked? És hogy soha nem leszek képes olyan házat adni neked, amelyben felnőttél?

– Boldog vagyok ott, ahol élünk, Michael. Panaszkodtam én valaha?

– Tudok az ingatlanjaidról is, Astrid. Mindegyikről.

– Ki beszélt róluk? – kérdezte megdöbbenve Astrid.

– A bátyáid.

– A bátyáim???

– Igen, a kedves bátyáid. Nem meséltem el neked, mi történt az eljegyzésünk után. A bátyáid felhívtak, és meghívtak ebédelni. Aztán kitálaltak. Henry, Alex, sőt még Peter is eljött Kuala Lumpurból. Meghívtak egy sznob klubba a Shenton Wayre, amelynek mind tagjai voltak, bevezettek az egyik külön ebédlőbe, és leültettek. Aztán megmutatták az egyik pénzügyi jelentésedet. Csak egyet. És azt mondták: „Azt akarjuk, hogy fogalmad legyen arról, mennyit keresett Astrid tavaly." És akkor Henry hozzátette – sose felejtem el a szavait: „Astrid teljes vagyonát a világ legjobb ügyvédei védik. A Leong család tagjain kívül soha senki nem húzhat hasznot belőle vagy rendelkezhet a pénzéről. Még akkor sem, ha elváltok. Csak gondoltuk, jobb, ha ezt tudod, öreg harcos."

Astrid elborzadt.

– Nem hiszem el! Miért nem beszéltél nekem erről?

– Mi lett volna abban jó? – mondta Michael keserűen. – Hát nem látod? A családod az első naptól kezdve bizalmatlan volt velem.

– Soha többé nem kell egyetlen percet sem töltened a családommal. Megígérem. Beszélni fogok a testvéreimmel. Pokollá teszem az életüket, ha kell. És soha többé senki sem fog megkérni arra, hogy szerezz vissza valamilyen adatot a merevlemezéről vagy programozd újra a borhűtőjét. ígérem. Csak arra kérlek, hogy ne hagyj el – könyörgött Astrid, és az arcán patakban folytak le a könnyek.

– Astrid, butaságokat beszélsz. Soha nem akarnálak megfosztani a családodtól – az egész életed körülöttük forog. Mit csinálnál, ha nem mehetnél szerda este madzsongot játszani Rosemary nénikéddel, vagy péntek este vacsorázni Ah Mával, vagy a Pulau Clubba apáddal?

– Le tudok mondani ezekről! Mindenről le tudok mondani! – kiáltotta Astrid, belefúrta a fejét Michael ölébe, és szorosan belekapaszkodott.

– De én nem akarom, hogy lemondj. Hosszú távon boldogabb leszel nélkülem. Én csak hátráltatlak.

– És mi lesz Cassiannal? Hogy hagyhatod el a fiunkat csak így?

– Nem hagyom el. Annyi időt fogok vele tölteni, amennyit csak engedélyezel. Hát nem érted? Ha valaha is el akarok menni, akkor ez a tökéletes pillanat, amikor Cassian még nem elég idős ahhoz, hogy kihasson rá. Mindig is jó apja leszek, de nem maradhatok a férjed. Többé nem akarok a te világodban élni. Sehogy sem tudom felvenni a versenyt a családoddal. Nem akarom, hogy azért gyűlöljelek, ami vagy. Szörnyű hibát követtem el, Astrid. Kérlek, *kérlek,* engedj el – mondta Michael elfúló hangon.

Astrid ránézett, és rájött, hogy még soha nem látta sírni a férjét.

15

VILLA D'ORO

•

SZINGAPÚR

Pejk Lin halkan kopogtatott az ajtón.

– Gyere he – válaszolt rá Rachel.

Pejk Lin vidáman lépett he a hálószobába, kezében egy aranytálcával, amin egy lefedett cserépedény volt.

– A szakácsunk készített neked egy kis *pej dan zsuk*ot.[83]

– Kérlek, köszönd meg a nevemben – mondta Rachel, de nem tűnt túlságosan lelkesnek.

– Addig maradsz itt, ameddig csak akarsz, Rachel, de enned kell – mondta.

Pejk Lin a lány nyúzott arcára nézett. Rachel szeme alatt hatalmas fekete karikák éktelenkedtek, az arca feldagadt a sok sírástól.

– Tudom, hogy szörnyen nézek ki, Pejk Lin.

– Nem annyira szörnyen, hogy egy jó arcpakolással ne lehetne helyrehozni. Mi lenne, ha elmennénk egy wellnessközpontba? Ismerek egy nagyon jó helyet Sentosában, ahol…

---

[83] Százéves tojással készült rizskása *(kantoni)*

– Köszönöm, de még nem érzem úgy, hogy készen állnék ilyesmire. Talán holnap…

– Jól van, akkor holnap – csicseregte Pejk Lin. Rachel már egy hete ezt mondogatta, de még ki sem mozdult a hálószobából.

Amikor Pejk Lin kiment a szobából, Rachel fogta a tálcát, és az ajtó melletti szekrényre tette. Már napok óta nem volt étvágya, amióta elmenekült a Cameron-felföldről. Miután elájult Nick nagymamájának szalonjában, Szu Ji thai társalkodónői szakértő módon csakhamar magához térítették. Amikor visszanyerte az eszméletét, egyikük épp egy hideg vizes törülközőt szorított a homlokára, a másik pedig a talpát masszírozta.

– Ne, kérem, hagyják abba – mondta Rachel, és megpróbált felkelni.

– Nem szabad még felkelned – hallotta Nick anyjának hangját.

– A lánynak nagyon gyenge a szervezete – mondta Nick nagyanyja a szoba túloldaláról. Ekkor jelent meg Nick aggódó arca a feje fölött.

– Kérlek, Nick, vigyél ki innen – könyörgött, de nagyon gyengének érezte magát. Soha életében nem akart még ilyen kétségbeesetten elmenekülni valahonnan. Nick felnyalábolta, és az ajtó felé indult.

– Most nem mehetsz el, Nicky! Túl sötét van már ahhoz, hogy lemenj a szerpentinen! – szólt utánuk Eleanor.

– Erre akkor kellett volna gondolnod, amikor úgy döntöttél, Rachel életével fogsz játszani – mondta összeszorított fogakkal Nick.

Miközben az autó engedelmesen követte a kanyargós utat, Rachel megszólalt.

– Nem kell ma este lemenned a hegyről. Csak dobj ki valahol egy útba eső városban.

– Bárhova mehetünk, ahova csak szeretnél, Rachel. Miért nem megyünk le, és töltjük az éjszakát Kuala Lumpurban? Tízre odaérhetünk.

– Nem, Nick. Nem akarok ebben a kocsiban ülni. Egyedül kell lennem. Csak dobj ki valahol.

Nick nem szólt semmit. Azon gondolkodott, mit is mondjon.

– És mit fogsz csinálni? – kérdezte végül.

– Bejelentkezem egy motelbe, és alszom. Most mindenkitől távol akarok lenni.

– Nem vagyok benne biztos, hogy jó ötlet most egyedül maradni.

– Az isten szerelmére, Nick, nem vagyok én valami istenverte nyomi. Nem fogom felvágni az ereimet egy életlen borotvával! És nem veszek be egy rakás nyugtatót sem. Csak egy kis időre van szükségem egyedül – csattant fel Rachel.

– Hadd maradjak veled.

– *Tényleg* egyedül szeretnék lenni, Nick – mondta Rachel üveges tekintettel.

Nick tudta, hogy a lányt sokk érte. Ő maga is érezte magán a hatást, így volt fogalma arról, min megy keresztül Rachel. Ugyanakkor lelkiismeret-furdalása volt, és felelősnek erezte magát a történtekért és a sérülésért, ami a lányt érte. Megint csak az ő hibájából történt minden. Abbéli igyekezetében, hogy nyugalmas helyet találjon maguknak, önkéntelenül is bevezette

szerelmét a viperafészekbe. Még a kezét is behúzta, hadd marják meg. Az az átkozott anyja! Talán ha egy éjszakát egyedül marad, az nem árthat.

– Van egy kis fogadó az alsó völgyben, úgy hívják, hogy Lakehouse Inn. Menjünk oda, és vegyünk ki neked egy szobát.

– Jól van – mondta bénultan Rachel.

A következő fél órában egyikük sem beszélt. Nick nem vette le a szemét a veszélyes kanyarokról, Rachel pedig kifelé bámult az ablakon. Nem sokkal nyolc után parkoltak le a Lakehouse Inn előtt. A bájos, zsindelyes épület úgy nézett ki, mintha egyenesen az angol vidéki tájból repítették volna ide. Rachel annyira magánkívül volt, hogy semmit sem vett észre ebből.

Miután Nick bejelentkezett, bevezette őt egy gazdagon díszített hálószobába, és meggyújtotta a kandallóba bekészített fahasábokat. Aztán megcsókolta, és elbúcsúzott. Rachel pár perc múlva kiment, és egyenesen a recepcióra sietett.

– Legyen szíves visszavonni a foglalást. Csak egy taxit szeretnék – mondta a portásnak.

Három nappal az után, hogy megérkezett Pejk Linékhez, a hálószoba távolabbi sarkában ült, és erőt gyűjtött ahhoz, hogy felhívja az anyját Kaliforniában.

– Jaj, olyan régóta nem hallottam semmit rólad! Biztos nagyon jól érezted magad – köszöntötte Kerry Csu vidáman.

– Egy nagy fenét!

– Miért? Mi történt? Összevesztetek Nickkel? – kérdezte Kerry, és aggódni kezdett, amikor meghallotta a lánya furcsa hangját.

– Szeretnék kérdezni valamit, Anya. Igaz, hogy az apám életben van?

A vonal túlsó végén döbbent csend lett.

– Miről beszélsz, kislányom? Apád még kisbaba korodban meghalt. Ezt te is tudod jól.

Rachel belevájta a körmét a plüss padlószőnyegbe.

– Meg egyszer megkérdezem. Életben. Van. Az. Apám?

– Nem értem. Mit hallottál?

– *Igen vagy nem,* Anya. Ne húzd az időmet!

Kerry megdöbbent Rachel dühének erején. Úgy kiabált, mintha a szomszéd szobában lenne.

– Kislányom, nyugodj meg.

– Ki az a Csou Fang Min? – kérdezte Rachel, és örült, hogy végre kimondta a nevet.

Kerry sokáig nem válaszolt, majd idegesen csak annyit mondott:

– Kislányom, hadd magyarázzam meg.

Rachel érezte, hogy az erei kiduzzadnak a halántékán.

– Tehát igaz. Életben van.

– Igen, de…

– Tehát egész életemben hazudtál nekem. Az egész egy KIBASZOTT NAGY HAZUGSÁG VOLT! – üvöltötte Rachel a telefonba úgy, hogy eltartotta a készüléket a fülétől. A keze remegett a dühtől.

– Nem, Rachel…

– Most leteszem, Anya.

– Ne, ne, kérlek, ne tedd le! – könyörgött Kerry.

– Hazug vagy! Gyerekrabló! Megfosztottál attól, hogy megismerjem az apámat, az igazi családomat. Hogy voltál képes erre, Anya?

– Nem tudod, milyen utálatos ember volt. Nem értheted, min mentem keresztül.

– Nem ez a lényeg, Anya. Hazudtál nekem. A legfontosabb dologról az életemben – mondta Rachel már zokogva.

– Nem, nem, nem érted…

– Lehet, hogy ha nem rabolsz el, nem követte volna el azokat a borzalmas dolgokat. Lehet, hogy nem lenne most börtönben – mondta a lány, és amikor lenézett, látta, hogy apró plüssdarabkákat kapart ki a szőnyegből.

– Nem, kislányom. Meg kellett hogy mentselek tőle és a családjától.

– Már nem tudom, mit higgyek. Kiben bízhatok ezek után, Anya? Még a nevem sem ez! *Hogy hívnak igazából?*

– Azért változtattam meg a neved, hogy megvédjelek tőle.

– Nem tudom, ki a franc vagyok valójában!

– A lányom vagy! Az én drága kislányom! – kiáltott fel Kerry, és tehetetlennek érezte magát kaliforniai konyhájában, miközben a lánya szíve épp összetörik Szingapúrban.

– Mennem kell, Anya.

Rachel kinyomta a telefonját, és visszamászott az ágyra. Hanyatt feküdt, és a fejét lelógatta az ágy szélén. Talán a vér a fejébe száll, elnémítja a dübörgést, és megszünteti a fájdalmat.

A Goh család épp enni készült, amikor Rachel belépett az ebédlőbe.

– Itt is van! – kiáltott fel vidáman Vaj Mun. – Mondtam nektek, hogy Jane Ear előbb-utóbb lejön.

Pejk Lin vágott egy grimaszt, a bátyja, Pejk Ving pedig azt mondta:

– *Jane Eyre-nek.* hívták azt a nevelőnőt, Papa, nem pedig…

– *Ho lah, ho lah,*[84] nagyokos, mit bánom én – mondta Vaj Műn rá se hederítve.

– Rachel, há nem eszel válámit, el fogsz fágyniiii – sopánkodott Nee-na. – Kérsz egy kis távászi tekercset?

Rachel ránézett a zsúrkocsira, ami roskadozott a többtucat-féle ételtől, és meg se próbálta kitalálni, mi micsoda.

– Persze, Neena néni, éhen halok!

– Ná, ezt szeretem hálláni – mondta Neena. – Gyere, gyere csák, készítek neked egyet.

Egy vékony tésztalapot tett az aranyszélű tányérra, és nagy adag húsos zöldséget halmozott a közepére. Aztán az egyik oldalra édes hoisin szószt öntött, és az apró edénykékből további finomságokat rakott a töltelék tetejére: garnélarákot, sült tojást, fokhagymát, csilit, pörkölt mogyorót, koriandert és mogyoróhagymát. A végén újabb löttyintés hoisin szósz következett, majd ügyesen feltekerte az egészet. Mintha burritót csinált volna.

– Náh, egyél – rendelkezett.

---

[84] Jól van, na. *(hokkien)*

Rachel éhes volt, de először mélyen belélegezte a tekercs illatát. Aztán falni'kezdett, kiélvezve a töltelékbe került kínai virsli és a jicama[85] jellegzetes ízét.

– Látjátok? Nézzétek, hogy mosolyog! Nincs olyasmi az életben, amit egy jó étel ne tudna feledtetni – közölte Vaj Mun, és elvett még egy tekercset.

Pejk Lin felállt, és hátulról megölelte Rachelt.

– De jó, hogy visszatértél közénk! – mondta könnyes szemmel.

– Köszönöm. Igazából a szívem mélyéből szeretném mindannyiuk-nak megköszönni, hogy ilyen sokáig befogadtak – mondta Rachel.

– Jáj, ánnyirá örülök, hogy megint eszel! – mosolygott Neena. – És most jöjjön egy kis mángó fágylált!

– Fagyi! – kiáltottak fel az unokák izgatottan.

– Sok mindenen mentél keresztül, Rachel Csu. Örülök, hogy segíthettünk – bólintott Vaj Mun. – Annyi ideig maradsz, ameddig csak akarsz, szívesen látunk.

– Nem, nem, már így is visszaéltem a vendégszeretetükkel – mosolygott Rachel bátortalanul, és maga is csodálkozott, hogy volt képes ennyi ideig elfoglalni ezeknek a kedves embereknek a vendégszobáját.

– Kitaláltad, mihez kezdesz most? – kérdezte Pejk Lin.

– Igen, hazamegyek az Államokba. De először… – mondta, majd elhallgatott, és erőt gyűjtött. – …először azt hiszem, el kell

---

[85] Karalábéhoz hasonlító, mexikói gyökérzöldség *(a Szerk.)*

mennem Kínába. Úgy döntöttem, lesz, ami lesz, találkozni akarok az apámmal.

Az asztalnál ülők elhallgattak.

– Hová ez a nagy sietség? – kérdezte halkan Pejk Lin.

– Ha már itt vagyok ezen a féltekén, miért ne találkozhatnék vele? – mondta Rachel, és megpróbált úgy beszélni, mintha az egész csak egy jelentéktelen apróság lenne.

– Nickkel együtt mész? – kérdezte Vaj Mun.

Rachel arca elsötétedett.

– Nem, ő lenne az utolsó, akivel Kínába akarnék menni.

– De azért szólsz neki, nem? – kérdezte óvatosan Pejk Lin.

– Talán… még nem döntöttem el. Nem akarom, hogy az legyen, mint az *Apokalipszis most* című filmben. Épp először fogok az apámmal találkozni, Nick egyik rokona meg leszáll a börtön udvarán valami istenverte helikopterrel. Örülök, ha soha többé nem látok magánjachtot, magánrepülőt vagy szuperkocsit – közölte indulatosan Rachel.

– Jól van, Papa, töröld a Netjets-tagságot – szólt közbe Pejk Lin.

Mindenki nevetett.

– Nick mindennap telefonál, ugye, tudod? – kérdezte aztán Pejk Lin a barátnőjét.

– Gondoltam, hogy így lesz.

– Elég megható, egyébként – tette hozzá P.T. – Amikor jöttél, naponta négyszer telefonált, most már csak egyszer. Kétszer járt itt, remélve, hogy beengedjük, de az őrök mondták neki, hogy táguljon.

Rachel szíve elszorult. El tudta képzelni, hogy érezheti magát Nick. Ugyanakkor fogalma sem volt, hogy nézzen a szemébe. Hirtelen élő mementója lett mindannak, ami félrecsúszott az életében.

– Találkoznod kellene vele – javasolta halkan Vaj Mun.

– Nem értek egyet veled, Papa – szólt közbe Pejk Ving felesége, Sheryl. – Rachel helyében én soha többé nem akarnám látni Nicket vagy bárki mást abból a gonosz családból. Mit képzelnek ezek magukról? Megpróbálják tönkretenni mások életét!

– *Alamak,* miért szenvedjen áz á szegény fiú? Nem az ő hibájá, hogy az ányjá egy *csao cse baj!* – kiáltott fel Neena. Mindenki felnevetett, kivéve Sherylt, aki megpróbálta befogni a lányai fülét.

– Ugyan már, Sheryl, túl fiátálok még áhhoz, hogy értsék! – mondta Neena a menyének.

– Miért, mit jelent? – kérdezte Rachel.

– Sznob picsa – súgta P.T. élvezkedve.

– Nem, nem! Egészen pontosan *büdös, sznob picsa* – javította ki Vaj Mun. Mindenki újra felnyerített, beleértve Rachelt is.

Amikor elcsitult a jókedv, Rachel felsóhajtott.

– Azt hiszem, találkoznom kell Nickkel.

Két óra múlva Rachel és Nick a Villa d'Oro medencéje mellett ült egy napernyő alatt. A csendet csak az aranyozott szökőkutak csobogása törte meg. Rachel az arany és kék mozaikcsempéken tükröződő vizet bámulta. Nem tudta rábírni magát, hogy Nickre

nézzen. Különös, de amit nemrég még a világ leggyönyörűbb arcának tartott, az hirtelen olyan fájdalmas élmény lett, hogy nem tudott ránézni. Nem jöttek a szájára a szavak, nem tudta, hogy kezdje.

Nick idegesen nyelt egyet.

– Nem is tudom, hogy kérjelek arra, hogy bocsáss meg.

– Nincs mit megbocsátani. Nem te vagy a felelős – mondta a lány.

– De igen. Bőven volt időm gondolkodni. Az egyik borzalmas helyzetből a másikba hoztalak. Annyira sajnálom, Rachel. Megbocsáthatatlanul nem tudtam semmit a családom mesterkedéséről, fogalmam sem volt, mennyire őrült az anyám. És mindig azt hittem, hogy a nagymamám azt szeretné, ha boldog lennék.

Rachel az előtte álló jegesteát nézte. A poháron kicsapódott a pára. Nem válaszolt semmit.

– Nagyon megkönnyebbültem, hogy jobban vagy. Aggódtam érted – mondta Nick.

– A Goh család gondoskodott rólam – mondta Rachel röviden.

– Igen, korábban már találkoztam Pejk Lin szüleivel, nagyon kedvesek. Neena Goh ragaszkodott hozzá, hogy eljöjjek vacsorára. Nem ma, persze, de…

Rachel halványan elmosolyodott.

– Igen, folyton eteti az embert, te pedig egy kicsit le is soványodtál.

Ami azt illeti, Nick *borzalmasan* nézett ki. Rachel még sosem látta ilyen állapotban. Mintha ruhában aludt volna, és a haja is összevissza állt.

– Nem sokat ettem az utóbbi pár napban.

– A régi szakácsotok Tyersall Parkban nem főzte meg a kedvenc ételeidet? – kérdezte Rachel egy kicsit szarkasztikusan. Tudta, hogy a mérgének nem Nick felé kellene irányulnia, de abban a pillanatban nem tehetett róla, ez jött ki a száján. 'Tudta, hogy a fiú épp annyira a körülmények áldozata, mint ő, de még nem volt képes túllátni a saját fájdalmán.

– Igazából nem a Tyersall Parkban lakom – mondta Nick.

– Ó, tényleg?

– Nem akartam senkit sem látni azóta, hogy a Cameron-felföldön voltunk, Rachel.

– Visszamentéi a Kingsford Hotelbe?

– Colin megengedte, hogy a Sentosa Cove-i házában húzzam meg magam, amíg ők nászúton vannak. Tudod, Araminta és Colin is nagyon aggódott miattad.

– Milyen kedves tőlük – mondta Rachel különösebb érzelem nélkül, miközben a medence túloldalán felállított milói Venust bámulta. A gyönyörű lány kar nélküli szobráért évszázadok óta versengtek a gyűjtők, bár az eredete sosem bizonyosodott be. Talán valakinek az ő kezét is le kellene vágnia. Talán attól jobban érezné magát.

Nick átnyúlt, és rátette a kezét Rachelére.

– Menjünk vissza New Yorkba. Menjünk haza.

– Arra gondoltam, hogy… el kellene mennem Kínába. Találkozni akarok az apámmal.

Nick nem válaszolt egy ideig.

– Biztos vagy benne, hogy készen állsz rá?

– Felkészülhet bárki is arra, hogy megismerje az apját, akit sosem látott, és aki börtönben van?

Nick felsóhajtott.

– Mikor indulunk?

– Az a helyzet, hogy Pejk Lin eljön velem.

– Ó – mondta Nick egy kicsit megütközve. – Én is jöhetek? Szeretnék ott lenni veled.

– Nem, Nick, ez olyasmi, amit egyedül akarok végigcsinálni. Bőven elég, hogy Pejk Lin ragaszkodik hozzá, hogy elkísérjen. De az apjának vannak barátai Kínában, akik segítenek átverekedni magam a bürokrácián. Nem mondhattam nemet. Pár nap alatt megjárom, és akkor kész vagyok visszarepülni New Yorkba.

– Jó, de akkor szólj, mikorra akarod megváltatni a jegyünket. Én bármikor el tudok indulni, Rachel.

A lány nagyot sóhajtott. Összeszedte a bátorságát, mert nehéz dolgot készült kimondani.

– Nick, egyedül kell visszamennem New Yorkba.

– Egyedül? – kérdezte Nick csodálkozva.

– Igen. Nem akarom, hogy megszakítsd a nyaralásodat, és visszarepülj velem.

– Nem, dehogy, én épp annyira utálom már ezt a helyet, mint te. Haza akarok menni veled.

– Most ez a helyzet, Nick. Azt hiszem, nem tudok ezzel most foglalkozni.

Nick szomorúan nézett a lányra. Úgy látta, még mindig nagyon fáj neki.

– És amikor visszamegyek New Yorkba – folytatta Rachel, és a hangja remegett –, azt hiszem, nem kéne többet találkoznunk.

– Micsoda?! Hogy érted ezt? – kiáltott fel Nick ijedten.

– Úgy értem, ahogy gondolod. Amint visszaérek, elhozom a cuccaimat a lakásból, és mire visszajössz…

– Rachel, megőrültél? – mondta Nick, felugrott, és lekuporodott a lány mellé. – Miért mondasz ilyeneket? Szeretlek. Feleségül akarlak venni.

– Én is szeretlek – mondta sírva Rachel. – De nem érted? Sosem fog működni.

– Dehogynem fog. Persze hogy fog! Nem érdekel, mit gondol a családom. Veled akarok lenni, Rachel!

Rachel lassan ingatni kezdte a fejét.

– Nem csak a családodról van szó, Nick. A barátaidról, a gyerekkori barátaidról, mindenkiről, aki ezen a szigeten van.

– Ez nem igaz, Rachel. A legjobb barátaim azt gondolják, hogy csodálatos lány vagy. Colin, Mehmet, Alistair, és még vannak jó páran, akikkel nem is találkoztál. De ez mind nem számít. Most New Yorkban élünk. Ott vannak a barátaink, az az életünk, és ez nagyszerű. És megint ugyanolyan jó lesz, mint korábban, amint magunk mögött hagyjuk ezt az egész őrületet.

– Nem ilyen egyszerű, Nick. Talán te magad sem vetted észre, de azt mondtad, *most* New Yorkban élünk. És nem fogsz mindig ott élni. Egyszer visszajössz ide, valószínűleg néhány éven belül. Ne áltasd magad – itt van az egész családod, itt az örökséged.

– Francba mindennel! Tudod, hogy egyáltalán nem érdekel az a hülyeség!

– Most ezt mondod, de nem látod, hogyan változnak a dolgok idővel? Nem gondolod, hogy egyszer majd gyűlölni fogsz engem?

– Soha nem tudnálak gyűlölni, Rachel. Te vagy a legfontosabb ember az életemben! Fogalmad sincs arról, hogy alig aludtam, alig ettem, és az elmúlt hét napban a pokol minden kínját átéltem nélküled.

Rachel felsóhajtott, és behunyta a szemét.

– Tudom, hogy neked is fájt. Nem akarlak bántani, de mégis azt hiszem, így lesz a legjobb.

– Úgy, hogy szakítunk? Ennek semmi értelme, Rachel. Tudom, mennyire fáj most ez neked, de ha szakítunk, akkor sem fog kevésbé fájni. Hadd segítsek, Rachel. Hadd gondoskodjak rólad – könyörgött kétségbeesve Nick. A haja az arcába omlott.

– És mi lesz, ha gyerekeink lesznek? A családod őket sem fogja soha elfogadni.

– Kit érdekel? Meglesz a saját családunk, a saját életünk. Más nem lesz fontos.

– De nekem fontos. Egyfolytában ezen gondolkodom, Nick. Tudod, először nagyon letaglózott, amit a múltamról megtudtam. Elkeseredtem az anyám hazugságai miatt, és amiatt is, hogy még a nevem sem az, amit gondoltam. Úgy éreztem, az egész személyiségemet elrabolták. De aztán rájöttem, hogy ez mind nem számít. Mi egy név? Semmi. Mi, kínaiak, annyira kényesek vagyunk a családnevünkre. Én büszke vagyok a sajátomra. Büszke vagyok arra, ami lett belőlem.

– Én is – mondta Nick.

– Úgyhogy meg kell értened valamit: nagyon szeretlek, de nem akarok a feleséged lenni. Nem akarok egy olyan család tagja lenni, mint a tiéd. Nem házasodhatok be egy olyan klánba, amelynek tagjai azt gondolják, nem vagyok elég jó nekik. És azt sem akarom, hogy a gyerekeimnek közük legyen ezekhez az emberekhez. Azt szeretném, ha szerető, gondoskodó otthonban nőnének fel, és ha olyan nagyszülők, nagybácsik, nagynénik és unokatestvérek vennék őket körül, akik egyenrangúnak tekintik őket. Mert ennyim van, ezt tudom adni nekik. Magad is láthattad, amikor tavaly hazajöttél velem hálaadásra. Láttad, hogy vagyunk mi az unokatestvéreimmel. Versengünk, kíméletlenül bosszantjuk egymást, de végül mindig támogatjuk egymást. Ezt akarom megadni a gyerekeimnek. Azt szeretném, ha szeretnék a családjukat, de mélyen legbelül büszkék lennének arra, akik ők személy szerint. Nick, nem amiatt, amennyi pénzük van, nem a családnevük miatt vagy mert ki tudja, hány generáción keresztül tudják megrajzolni a családfájukat. Elegem van abból, hogy ezekkel az eszelősen gazdag ázsiaiakkal legyek együtt, akik eszeveszetten költik és pocsékolják a pénzüket, akik eltitkolják, mijük van, akik elrejtik a vagyonukat, sakkban tartanak másokat a pénzükkel, és a pénz miatt tönkreteszik az életüket. És ha feleségül mennék hozzád, akkor ez a sors várna ránk, még akkor is, ha a világ másik végén élnénk.

Rachel könnyes szemmel beszélt. Nick szerette volna elmondani neki, hogy téved, de tudta, hogy most semmi sem tudná jobb belátásra bírni a lányt. Bármely részén lennének is a

világnak, akár New Yorkban, akár Párizsban, akár Sanghajban, Rachel elveszett a számára.

16

SENTOSA COVE

•

SZINGAPÚR

Biztos egy madár volt vagy valami hasonló – gondolta Nick, amikor felébredt a zajra. Volt egy kék szajkó a kertben, amely minden reggel előszeretettel kopogtatta csőrével a medencére nyíló teraszajtót. Mennyi ideig aludhatott? Hét óra negyvenöt perc volt, ami azt jelentette, hogy legalább négy és fél órát aludt. Nem rossz, tekintve, hogy amióta Rachel egy hete szakított vele, három óránál többet soha nem sikerült pihennie. Az elhúzható üvegtetőről áradó fény megvilágította az ágyát, így visszaalvásról szó sem lehetett. Hogy képes Colin egyáltalán bármenynyit is aludni ezen a helyen? Volt valami értelmetlen egy olyan házban feküdni, amelynek gyakorlatilag szinte csak üvegfalai voltak.

Nick megfordult, és a velenceistukkó-falat bámulta, amelyet egy hatalmas Hirosi Szugimoto-fénykép díszített. A mozikat ábrázoló sorozat egyik darabja volt, a fekete-fehér kép egy régi, ohióí filmszínház belsejét örökítette meg. Szugimoto az egész filmvetítés alatt nyitva hagyta a blendét, így a hatalmas vetítővászonból óriási, négyszögletes fénykapu lett. Nicknek úgy tűnt, mintha egy párhuzamos univerzum kapuja lett volna, és azt gondolta, bárcsak becsusszanhatna abba a fehérségbe, ahol

aztán el is tűnhetne. Talán vissza kellene mennie az időben – áprilisba vagy májusba. Több esze is lehetett volna. Sosem kellett volna elhívnia Rachelt ide anélkül, hogy felvilágosította volna a családjával kapcsolatban. „101 gazdag, fensőbbséges, kiábrándító kínai család”. Létezik, hogy ő maga is ennek a családnak a tagja? Minél idősebb lett, és minél több időt töltött külföldön, annál inkább idegennek érezte magát közöttük. Most, hogy harmincas éveiben járt, megnőttek az elvárások, és megváltoztak a szabályok. Fogalma sem volt, hogyan viszonyuljon ehhez a helyhez. És mégis szeretett hazajönni. Szerette a hosszú, esős délutánokat a nagymamája házában, amikor beköszönt a monszun, szeretett Chinatownban *kueh tutut*[86] keresni, szerette az apjával megtett hosszú, alkonyi sétákat a MacRitchie víztározó körül.

Megint ugyanaz a hang. De ezúttal nem hasonlított egy madár kopogtatására. Úgy aludt el, hogy nem riasztotta be a házat, és most valaki bejött. Felkapott egy rövidnadrágot, és lábujjhegyen kiosont a hálószobából. A vendégszobát egy üvegfolyosón át lehetett elérni, amely a ház hátsó részén épült. Itt lenézve látta Nick, hogy egy alak árnyképe mozog a fényesre csiszolt brazil tölgyfa padlón. Egy betörő? A Sentosa Cove elég magányosan állt, és bárki, aki olvasta a pletykarovatokat mostanában, tudhatta, hogy Colin Khoo és Araminta Lee nászútra ment. Arról is pontosan beszámoltak a magazinok,

---

[86] Hagyományos szingapúri édesség, virág alakú, gőzöltrizsliszt-sütemény, amelyet kókuszreszelékkel töltenek meg. *(a Szerző)*

hogy az ifjú pár a dalmát tengerpart mentén hajózva tölti a mesés mézesheteket.

Nick keresett egy fegyvert. Az egyetlen alkalmas tárgy egy didzseridu[87] volt, amit a vendégfürdőszoba fala mellé állítottak. (Komolyan, van olyan ember, aki a vécén ülve didzseridun játszik…?) Óvatosan leereszkedett a lépcsőn, és lassan araszolt a konyha felé. A didzseridut kezében tartva lecsapni készült, amikor Colin bukkant fel előtte.

– Jézus Mária! – kiáltott fel meglepetésében Nick, és leeresztette a fegyverét.

Colint szemmel láthatóan nem lepte meg, hogy Nick egy sortban áll előtte, kezében egy szivárványszínű didzseriduval.

– Nem hiszem, hogy ez alkalmas fegyver lenne, Nick – mondta. – Inkább a szamurájkardot kellett volna megszerezned az én hálószobámból.

– Azt hittem, valaki betört a házba!

– Errefelé nincsenek betörések. Ez egy nagyon biztonságos környék, és a tolvajok sem vesződnek azzal, hogy kiautózzanak idáig néhány konyhai gép miatt.

– Mit keresel te itt, amikor még a nászutadon kellene lenned? – kérdezte Nick a fejét vakarva.

– Nos, aggasztó híreket hallottam arról, hogy a legjobb barátom öngyilkos hangulatban van, és az én házamban tanyázik.

– Itt tanyázom, de nem vagyok öngyilkos hangulatban – morgott Nick.

---

[87] Az észak-amerikai őslakosok fúvós hangszere *(a Szerk.)*

– De komolyan, Nick, rengeteg ember aggódik miattad.

– Ó, például ki? És ne mondd, hogy az anyám.

– Sophie. Araminta. Még Mandy is. Felhívott Hvarban. Azt hiszem, tényleg rosszul érzi magát amiatt, amit tett.

– Hát, ezt már nem lehet visszacsinálni – mondta Nick rosszkedvűen.

– Azt hiszem, csinálok neked gyorsan reggelit. Úgy nézel ki, mint aki évek óta nem evett.

– Az jó lenne.

– Figyeld, ahogy a Vas Séf összeüt egy finom *hor hao dant?*[88]

Nick felült egy konyhai bárszékre, és farkasétvággyal bekebelezte a reggelit. Az utolsó falatot a villával együtt magasba emelte.

– Majdnem olyan jó, mint Ah Csingé.

– Merő véletlen. A *bao danom* általában rántottaként végzi.

– Hát, ez a legjobb, amit ezen a héten ettem. Vagyis azt hiszem, ez az egyetlen dolog, amit ettem. Csak ültem a kanapédon, ittam a söröket, és a *Mad Men* epizódjait néztem. Jut eszembe, elfogyott a sör.

– Most vagy először depressziós, igaz? A szívtipró végül megtapasztalja, milyen is, ha az ő szívét törik össze.

– Igazából nem én vagyok a legnagyobb szívtipró. Azt hiszem, Alistair jobban rászolgált a címre.

– Várj csak! *Még nem is hallottad?* Kitty dobta őt!

– Nahát, ez tényleg megdöbbentő – jegyezte meg Nick csodálkozva.

---

[88] Sült tojás (kantoni), de akár tükörtojásnak is nevezhetnénk. *(a Szerző)*

– Nem, várj, még nem hallottad az egész történetet! Az esküvő utáni teaszertartáson Araminta és én éppen Mrs. Lee Yong Csiennek töltöttük ki a teát, amikor meghallottuk azt a különös hangot. Olyan volt, mintha kereszteznéd a recsegést azzal a hanggal, amit az éppen ellő háziállatok kiadnak. Senki sem jött rá, mi lehet. Azt hittük, talán egy denevér szorult be valahova a házban. Úgyhogy páran elindultunk, hogy diszkréten körülnézzünk, és te emlékszel, milyen a nagyapám háza a Belmont Roadon, ugye? Mindenütt ott az a rengeteg beépített szekrény. Nos, a kis Rupert Khoo kinyitja a főlépcső alatti szekrény ajtaját, és kiesik belőle Kitty és Bernard. Ott, mindenki szeme láttára!

– NEEEEE! – kiáltotta Nick.

– És ez még nem minden! Amikor az ajtó kinyílt, Bernard épp előrehajolt, a nadrágja le volt csúszva a bokájáig, Kittynek pedig még mindig benne volt két ujja…

Nick hisztérikus nevetésben tört ki, a könnyek csorogtak az arcán, miközben a konyhapultot csapkodta.

– Láttad volna Mrs. Lee Yong Csien arcát! Azt hittem, elsősegélyben kell részesítenünk! – nevetett Colin is.

– Kösz, hogy megnevettettél, erre nagy szükségem volt – sóhajtott Nick, és megpróbált levegőhöz jutni. – Sajnálom szegény Alistairt.

– Ó, túljut rajta! Miattad sokkal jobban aggódom. Most komolyan, mi a terved Rachellel kapcsolatban? Fel kell turbóznunk, és vissza kell ültetnünk téged a fehér lóra. Azt hiszem, Rachelnek most sokkal nagyobb szüksége van rád, mint valaha.

– Ezt én is tudom, de hajthatatlan: nem akarja, hogy az élete része legyek. Egyértelműen megmondta, hogy nem akar többet látni, és Gohék nagyon ügyesen megerősítették ebben.

– Még mindig a sokk hatása alatt van, Nick. Mindazok után, ami történt vele, honnan is tudhatná, mit akar?

– Ismerem őt, Colin. Ha egyszer elhatározza magát, nincs az az isten, ami megváltoztatná a döntését. Nem érzelmi alapon dönt. Nagyon is gyakorlatias, és nagyon makacs. Azért döntött így, mert ilyen a családom, és szerinte nem működne a házasságunk. Azok után, amit csináltak vele, nem igazán hibáztathatom ezért. Mindenki azt hiszi, hogy a pénzre hajtott, pedig épp ellenkezőleg. A pénz miatt *szakított* velem.

– Mondtam neked, hogy kedvelem, amióta először megláttam. Ő az Igazi, ugye? – kérdezte Colin.

Nick kinézett az ablakon, és az öbölre nyíló kilátást figyelte. A szingapúri épületek sziluettje majdnem olyan volt, mint Manhattanben.

– Szerettem azt az életet, ahogy New Yorkban éltünk – mondta. – Jó volt vasárnap reggelente korán felkelni, és elmenni vele bagelért a Murray'sbe. Szerettem vele sétálni a West Village-ben, a Washington Square Parkban, vagy megnézni a kutyafuttatást. De mindent elcsesztem. Én vagyok az oka, hogy az élete totálisan szétcsúszott.

– Nem te vagy az oka, Nicky.

– Colin, *tönkretettem az életét.* Miattam veszett össze az anyjával, pedig legjobb barátnők voltak. Miattam tudta meg, hogy az apja elítélt bűnöző, és minden, amit magáról gondolt, hazugság. Ezek közül semmi sem történt volna meg, ha nem

hozom őt ide. Bár nagyon szeretném azt hinni, hogy egy kicsit még szeret, de lehetetlen helyzetbe kerültünk – sóhajtott Nick.

Hirtelen kopogtatás hallatszott, mintha valaki morzézott volna.

– Hát ez meg mi? – kérdezte Colin körbenézve. – Nagyon remélem, hogy nem újra Kitty és Bernard.

– Nem, ez a kék szajkó – mondta Nick, felállt a székről, és a nappali felé indult.

– Miféle kék szajkó?

– Nem is tudod? Van itt egy szajkó, amelyik minden reggel meglátogat, körülbelül tíz percig folyamatosan nekiröpül az üvegajtónak, és kopogtatja a csőrével.

– Én nem szoktam ilyen korán kelni – mondta Colin, miközben belépett a nappaliba, és kinézett az üvegajtón. A kobaltkék kismadár a levegőben körözött, majd fekete csőrével lecsapott az üvegre. Egy percig minden erejével kopogtatta, aztán újra elrepült, de csak azért, hogy pár másodperc múlva visszatérjen, és kezdjen mindent elölről.

– Nem tudom megállapítani, hogy csak a csőrét élesíti, vagy tényleg be akar jönni – mondta Nick.

– Arra nem gondoltál, hogy kinyitod az ajtót, és megnézed, berepül-e? – kérdezte Colin.

– Hát… nem – felelte Nick, és úgy nézett a barátjára, mintha annak ez lett volna élete nagy ötlete. Colin fogta a távirányítót, és megnyomott egy gombot. Az üvegpanelek könnyedén siklani kezdtek a síneken.

A kék szajkó villámként cikázott be a nappaliba, és egyenesen a szemközti falra akasztott hatalmas, színes pontokat

ábrázoló festmény felé tartott. Amikor odaért, kíméletlenül csipkedni kezdte rajta az egyik világossárga pontot.

– Ó, te jó ég! A Damien Hirst kell neki! Végig azok a színes pöttyök izgatták! – kiáltott fel Nick csodálkozva.

– Biztos vagy benne, hogy nem a legkisebb műkritikust látjuk? – kérdezte Colin. – Nézd csak meg, milyen akkurátusan csipkedi!

Nick odarohant, és karjával hadonászva megpróbálta elhessenteni a szajkót.

Colin leheveredett a George Nakashima padra.

– Hát, Nicky, nem akarom a nyilvánvalót a szádba adni, de itt egy apró kismadár, amely megpróbált átjutni egy golyóálló üvegfalon. Ez is egy lehetetlen helyzet. És azt mondod, mindennap eljön, és tíz percig kopogtat? Ma leomlott az üvegfal.

– Szóval azt akarod mondani, hogy engedjem szabadon a madarat? Hagyjam, hogy Rachel elmenjen?

Colin sajnálkozó pillantást vetett Nickre.

– Dehogy is, te hülye! Ha tényleg annyira szereted, ahogy mondtad, akkor neked kell lenned annak a szajkónak.

– Oké, és mit tenne az a szajkó a helyemben? – kérdezte Nick.

– Soha nem adná fel. Tovább próbálkozna. A lehetetlen helyzetből is lehetségest csinálna.

17

Repulse Bay

•

HONGKONG

A Corsair motorcsónak a félhold alakú part mólójáról vette fel Astridot, és megindult a Repulse Bay smaragdzöld vizén. Az öbölből kiérve Astrid megpillantotta a pompás, háromárbócos kínai dzsunkát, amely Csunk Horn Vannál horgonyzott. Charlie a fedélzeten állva integetett neki.

– Milyen gyönyörű! – lelkendezett Astrid, amikor odaértek a dzsunka mellé.

– Gondoltam, jó lenne, ha elvinne valaki – mondta Charlie kedvesen, és felsegítette a nőt a fedélzetre. Az elmúlt néhány hétben aggódva figyelte az eseményeket a partvonalról, miközben a lakásában lakó Astrid a bánat több fázisán is átevickélt – a sokkhatástól a dühön át a teljes elkeseredésig. Amikor úgy tűnt, eljutott az elfogadásig, Charlie meghívta őt egy délutáni vitorlázásra, azt remélve, hogy jót tenne neki a kikapcsolódás.

Astrid fellépett a fedélzetre, és lesimította tengerészkék nadrágját.

– Levegyem a cipőmet?

– Nem, dehogy. Ha a szokásos magassarkúd lenne rajtad, az más lenne, de ez a lapos sarkú tökéletes – nyugtatta meg Charlie.

– Nem szeretném megkarcolni ezt a csodálatos fapadlót – mondta Astrid megcsodálva a hajó fényes, arany teakfa burkolatát. – Mióta van meg ez a dzsunka?

– Gyakorlatilag a cég tulajdona, ezzel szoktuk lenyűgözni az ügyfeleket, de az elmúlt három évben a felújításán dolgozgattam. Tudod, amolyan hobbiként.

– Mennyi idős?

– A tizennyolcadik században készült – kalózhajó volt, ópiumot csempésztek vele a Kantontól délre fekvő apró szigetek között. Ma is pont ezt az útvonalat jártam be – mondta Charlic, és kiadta a parancsot az indulásra. A hatalmas vitorlák kibomlottak, rozsdabarnáról vörösre változtatták a színüket a lemenő nap fényében, és a hajó útnak indult.

– Tudod, a családi legenda szerint az ükapám is ópiumban utazott. Méghozzá nagyban. Állítólag innen ered a családi vagyon nagy része is – jegyezte meg Astrid, és ahogy a dzsunka sebesen szelni kezdte a hullámokat, a szélnek fordította az arcát.

– Tényleg? A család melyik ágán? – kérdezte Charlie csodálkozva.

– Nem tudnám megmondani. Ilyesmiről nem szabad beszélnünk, úgyhogy elég valószínű, hogy igaz. A dédnagymamám totálisan ópiumfüggő volt, és szinte az egész napot fekve töltötte a saját ópiumbarlangjában.

– Az ópiumkirály lánya függő lett? Hát, ez nem valami jó üzleti stratégia.

– Valahol meg kell fizetnünk az árát mindennek, nem igaz? – mondta keserűen Astrid.

Charlie tudta, mire gondol.

– Ne vádold magad megint. Már sokszor elmondtam neked, hogy semmit se tehettél volna, ami megakadályozhatta volna Michaelt abban, amit csinált.

– De biztosan lett volna valami. Az elmúlt időszakban majd beleőrültem a gondolkodásba. Mit tehettem volna másképp? Nem kellett volna Párizsba járnom évente kétszer, és nem kellett volna megtöltenem a vendégszobát a legújabb ruhamodellekkel. Adhattam volna neki kevésbé drága ajándékokat – az a Vacheron[89] a harmincadik születésnapjára nagy hiba volt.

– Csak magadat adtad, és Michaelen kívül ez bárki másnak tökéletesen rendben is lett volna. Tudnia kellett volna, hogy mibe csöppen, amikor feleségül vett. Ne ostorozd magad ennyire, Astrid. Lehetséges, hogy extravagáns az ízlésed, de ettől függetlenül még jó ember vagy.

– Nem is értem, hogy mondhatsz rólam ilyesmit, amikor olyan gyalázatosan bántam veled annak idején, Charlie.

– Sosem haragudtam rád amiatt, ezt tudod, ugye? A szüleidre viszont igen.

Astrid felnézett a kék égboltra. Egy magányos sirály együtt repült a dzsunkával, sőt erőteljesen csapkodott a szárnyával, hogy le ne maradjon tőle.

– Hát, a szüleim most biztosan sajnálják, hogy nem hozzád mentem feleségül, ha megtudják, hogy Michael Teo elhagyta a drága kislányukat. Képzeld csak el, annak idején fel voltak dúlva arra a gondolatra, hogy te meg én esetleg összeházasodunk. Felhúzták az orrukat, és fintorogtak azon, hogy apád újgazdag,

---

[89] Luxus svájci óra *(a Szerk.)*

aki számítógépekből szerezte a vagyonát. A családod most az egyik legismertebb név Ázsiában. A Leongoknak el kell viselniük azt a szégyent, hogy egy elvált nő lesz a családban.

– Nincs ebben semmi szégyellnivaló. Manapság a válás elfogadott dolog.

– De nem az olyan családokban, mint a miénk. Ezt te is jól tudod. Nézd csak meg a saját helyzetedet – a feleséged nem fog elválni tőled, az anyád hallani se akar ilyesmiről. Akkor képzeld el, milyen lesz az, ha az én családom megtudja az igazat. Azt se fogják tudni, mi történik.

Két matróz közeledett, kezükben egy üveg behűtött borral és egy nagy tányérral, amin friss gyümölcsök kínálták magukat. Charlie kinyitotta a Château d'Yquemet, és teletöltötte Astrid poharát.

– Michael a Sauternes-t szerette. Ez egy olyan dolog volt, amit mindketten szerettünk – mondta Astrid szomorúan, és belekortyolt a borba. – Persze én is megkedveltem a focit, ő pedig a négyrétegű vécépapírt.

– De tényleg boldog voltál, Astrid? – kérdezte Charlie. – Úgy értem, szemmel láthatóan rengeteg mindent feláldoztál, több mindent, mint én. Továbbra sem tudom elképzelni, hogy ott élsz abban a lakásban, és becsempészed a ruhákat a vendégszobába, mint valami drogfüggő.

– Boldog voltam, Charlie. És ami még ennél is fontosabb, Cassian is boldog volt. Most majd elvált szülők gyerekeként kell felnőnie, és ide-oda pingpongoznak vele a szülei. Cserbenhagytam a fiamat.

– Nem hagytad cserben – mondta Charlie. – Én úgy látom, hogy Michael volt az, aki elhagyta a hajót. Bedobta a törülközőt. Nem bírta a gyűrődést. Azt gondolom, gyáva volt, de azért együtt tudok érezni vele egy kicsit. A családod elég ijesztő tud lenni. Engem is elég rendesen megfuttattak, és végül győztek, nem igaz?

– Hát, nem te adtad fel a dolgot. Én szembeszálltam velük, és nem engedtem, hogy hozzád férkőzzenek. Végül én hagytalak el – mondta Astrid, miközben nagy szakértelemmel meghámozott és a szájába tömött egy longán gyümölcsöt.

– Ennek ellenére egy gyönyörű nőnek sokkal könnyebb beházasodnia egy olyan családba, mint a tiéd, mint egy férfinak, akinek a felmenői nem voltak tehetősek vagy az arisztokrácia tagjai. És Michaelnek az a kettős hátránya is megvolt, hogy ráadásul még jóképű is. A családod férfi tagjai nyilván féltékenyek is voltak rá.

Astrid felnevetett.

– Hát, azt hiszem, ezt a kihívást szívesen elfogadta volna. Amikor megismertem Michaelt, úgy tűnt, egyáltalán nem érdekli sem a családom, sem a pénzem. De végül kiderült, hogy tévedtem. Igenis érdekelte. Túlságosan is érdekelte – mondta elcsukló hangon Astrid. Charlie megsimogatta a karját. A könnyek csendben folytak le a nő arcán, majd amikor Astrid ráborult Charlie vállára, a sírás zokogássá erősödött.

– Sajnálom, bocsánat – hajtogatta Astrid, mert zavarba jött a hirtelen érzelemkitöréstől. – Nem tudom, miért, de nem tudom abbahagyni a sírást.

– Astrid, *én* vagyok itt. Nem kell visszafognod az érzelmeidet, ha velem vagy. Vázákat és aranyhalakkal teli akváriumot vágtál hozzám, nem emlékszel? – mondta Charlie, hogy egy kicsit oldja a feszültséget. Astrid halványan elmosolyodott, de a könnyek csak nem álltak el. Charlie tehetetlennek érezte magát, ugyanakkor idegesítette a helyzet abszurditása. Dögös exmenyasszonya itt van vele egy romantikus kínai dzsunkán, és szó szerint a vállain zokog egy másik férfi miatt.

Ilyen az ő szerencséje.

– Nagyon szereted, igaz? – kérdezte halkan.

– Igen. Persze hogy szeretem – zokogta Astrid.

Néhány órán át csendben ültek így egymás mellett, és a naplementét nézték. A dzsunka lágyan szelte a Dél-kínai-tenger sós vizét. Elhajóztak Lantau szigete mellett, ahol Charlie tiszteletteljesen meghajolt a hegycsúcson álló hatalmas Buddha-szobor felé. Látták a festői Ajcsou és Szanmen rejtett kis öbleit és sziklás ormait.

Eközben Charlie agya folyamatosan zakatolt. Azért hívta el Astridot erre a vitorlázásra, mert be akart vallani neki valamit. El akarta neki mondani, hogy mindig is szerette, egyetlen pillanatra sem múltak el az érzései iránta, és hogy egy évvel a szakításuk után merő tévedésből házasodott meg. Soha nem szerette igazán Isabelt, és emiatt a házasságuk az első perctől kezdve meg volt átkozva. Olyan sok mindent akart elmondani neki, de azt is tudta, hogy már késő.

De legalább volt idő, amikor Astrid szerette őt. Legalább volt négy szép éve azzal a lánnyal, akit tizenöt éves kora óta imádott,

azóta, hogy Astrid a *Pass It On* című dalt énekelte a templomi ifjúsági közösség egyik tengerparti kirándulásán. (A családja taoista volt, de az anyja ragaszkodott hozzá, hogy az Első Metodistákhoz járjon, és ezzel közelebb kerüljön az előkelőbb népekhez.) Még jól emlékezett arra, ahogy a pattogó tűz megcsillant a lány hullámos, barna haján, vörösre és aranyra festve a tincseit. Amikor énekelni kezdett, egészen olyan volt, mint Botticelli Vénusza.

Egy szikra épp elég,
hogy láng szökjön az égre.
És minden fázó éhezőnek
melegség jut végre.
Isten is így tanít,
ha szeretetét érzed.
Énekeld velünk,
hisz tavasz van, s megérted:
Add tovább!

– Javasolhatok valamit, Astrid? – kérdezte Charlie, amint a dzsunka visszaért az öbölbe.

– Mit? – kérdezte Astrid álmosan.

– Amikor holnap hazamész, ne csinálj semmit. Csak folytasd az életedet ott, ahol abbahagytad. Ne jelents be semmit, és ne ígérj könnyű, gyors válást Michaelnek.

– Miért nem?

– Mert van egy olyan érzésem, hogy Michael esetleg meggondolja magát.

– Miből gondolod, hogy ez bekövetkezhet?

– Hát, én is férfi vagyok, és tudom, hogy gondolkodnak a pasik. Michael kijátszotta az összes kártyáját, és most nagy kő esett le a szívéről. Van ebben valami katartikus, hogy kimondta az igazat. Ha most hagysz neki egy kis időt, szerintem néhány hónap múlva készen áll majd a megbékélésre.

Astrid kételkedett ebben.

– Gondolod? De hát annyira elszántan ragaszkodott a váláshoz.

– Gondold csak végig. Michael az elmúlt öt évben egyre jobban bebeszélte magának, hogy lehetetlen házasságban él. De amikor az ember tényleg megízleli a szabadságot, érdekes dolog történik, különösen, ha hozzá van szokva a házasélethez. Valahogy újra feltámad benne a vágy az otthon melege iránt. És elkezdi újrateremteni. Azt mondta, hogy a szex jó volt. Azt is mondta, hogy nem hibáztat téged, eltekintve attól a ténytől, hogy túl sok pénzt költesz. Az ösztöneim azt súgják, hogy ha békén hagyod, akkor visszajön.

– Hát, egy próbát megér, nem igaz? – mondta reménykedve Astrid.

– Igen. De két dolgot meg kell ígérned. Először is, úgy kell élned az életedet, ahogy szeretnéd. Költözz be az egyik kedvenc házadba, és öltözködj úgy, ahogy *neked* tetszik. Tényleg úgy érzem, hogy Michaelt az is őrjítette, ahogy lábujjhegyen járkáltál körülötte, miközben valaki más akartál lenni, mint ami vagy. A túlkompenzálásod csak növelte benne azt az érzést, hogy nem megfelelő társ számodra.

– Jól van – mondta Astrid, és megpróbált mindent megjegyezni.

– Másodszor, ígérd meg, hogy legalább egy évig nem mész bele a válásba, akárhogy is könyörögjön. Csak tarts ki. Ha aláírod a papírokat, elveszted annak az esélyét, hogy valaha is visszatérjen hozzád – mondta Charlie.

– Rendben, megígérem.

Amint Astrid kiszállt a dzsunkából, Charlie felhívta Aaron Seket, a Vu Microsystems pénzügyi igazgatóját.

– Aaron, hogy áll ma a részvényeink ára?

– Két százalékkal emelkedett.

– Nagyszerű, nagyszerű. Aaron, szeretném, ha megtennél nekem valamit. Egy különleges szívességet kérek tőled. Nézz utána egy kis szingapúri digitális cégnek, a neve Cloud Nine Solutions.

– Cloud Nine… – ismételte Aaron, és beütötte a nevet a számítógépébe. – Jurongban van a székhelye?

– Igen, az az. Aaron szeretném, ha holnap megvennéd azt a céget. Ne mondj túl magas árat, de a végén legyen legalább tizenötmillió az ajánlatunk. Tényleg, hány tulajdonosa van?

– Két regisztrált tulajdonost látok. Michael Teót és Adrián Balakrishnant.

– Jó, akkor legyen harmincmillió.

– Charlie, most viccelsz, ugye? Ennek a cégnek a névleges értéke…

– Nem, nagyon is komoly a dolog – szakította félbe Charlie. – Kezdj egy megrendezett árversenyt néhány leányvállalatunk nevében is, ha szükséges. De nagyon figyelj. Miután

megkötötted az üzletet, azt akarom, hogy Michael Teo – az alapító – A osztályú tőzsdeajánlatot kapjon, és aztán tedd össze egy csomagba azzal a cupertinói start-uppal, amit a múlt hónapban vettünk, ja, meg a csengkuankuni szoftverfejlesztővel. Jövő hónapban IPO-t kezdeményezünk a sanghaji tőzsdén.

– Jövő hónapban???

– Igen, nagyon gyorsan le kell zajlania az egésznek. Indítsd el a füleseket, tudjanak róla a Bloomberg Tv-nél, sőt hintsd el Henry Blodget-nek is, ha gondolod, hogy az felhajtja a részvények árát. A nap végére szeretném, ha a részvények legalább 250 millió dollárt érnének. Ne könyveld le, inkább alapíts egy fedőcéget Liechtensteinben, ha kell. Csak arra vigyázz, hogy hozzám ne vezessenek szálak. *Soha többé.*

– Oké, te tudod – mondta Aaron, aki már hozzászokott ahhoz, hogy a főnöke sajátságos kívánságokkal áll elő.

– Köszönöm, Aaron, találkozunk a vasárnapi céges összejövetelen, a gyerekekkel együtt.

Amikor a tizennyolcadik századi kínai dzsunka besiklott az Aberdeen-kikötőbe, épp az esti világítást kapcsolták fel Hongkong forgalmas déli partja mentén. Charlie nagyot sóhajtott. Ha nincs esélye arra, hogy visszaszerezze Astridot, legalább megpróbál segíteni neki. Azt akarta, hogy a férje oldalán újra megtalálja a szerelmet. Azt akarta, hogy az öröm visszatérjen a nő arcára. Ugyanazt a csillogást akarta látni a szemében, mint akkor ott, sok-sok évvel azelőtt a tengerparti tábortűz mellett. *Pass It On.* Add tovább. És ő tovább akarta adni.

18

VILLA D'ORO

•

SZINGAPÚR

Pejk Lin egy Bottega Veneta sporttáskával a kezében ment le a lépcsőn. Mögötte két indonéz szolgáló cipelt egy-egy Goyard bőröndöt és egy kézitáskát.

– Ugye, tudod, hogy csak egy éjszakát töltünk ott? Úgy nézel ki, mint aki egy egy hónapos szafarira indul – mondta Rachel megütközve a csomagokon.

– Ugyan, kérlek, egy lány mindig adjon magára – felelte Pejk Lin, és mókásan hátravetette a haját.

A sencseni utazásra készültek, hogy Rachel találkozzon az apjával, aki egy börtönben töltötte büntetését. Rachel először nem akart újabb magángépre szállni, de Pejk Lin meggyőzte.

– Higgy nekem, Rachel. Csinálhatjuk egyszerűen vagy bonyolultan. Repülünk négy és fél órát valami harmadosztályú légitársasággal, és leszállónk egy tetű helyen, amit sencseni nemzetközi repülőtérnek hívnak. Ott várhatunk a sorban a nap hátralévő részében vagy harmincezer barátoddal együtt, akiknek a többsége még nem hallott dezodorról, és egész mást gondol a személyes térről, mint te. Vagy felhívhatjuk most a Netjetst, ülhetünk bőrülésben, amit olyan marhák bőréből készítettek, akik soha nem láttak szögesdrótot, ihatunk Veuve Clicquot-t a

két és fél órás út alatt Sencsenbe, ahol a leszállás után feljön a fedélzetre egy fiatal, jóképű vámtiszt, lepecsételi az útleveleinket, flörtöl veled, mert olyan csinos vagy, aztán utunkra bocsát. Tudod, a magángép nem csak arra jó, hogy felvágjon vele az ember. Néha konkrétan kényelmesebb és könnyebb így utazni. De meghajlok az akaratod előtt. Ha tényleg a csirkékkel akarsz együtt repülni, nekem az is jó.

Reggel azonban ránézett Rachel hamuszürke arcára, és abban is elbizonytalanodott, hogy az utazás önmagában jó ötlete.

– Nem sokat aludtál éjjel, ugye? – kérdezte.

– Nem is fogtam fel, mennyire hiányzik majd mellőlem Nick – mondta Rachel halkan.

– Úgy érted, az a csodálatos, kőkemény, izmos teste? – kacsintott rá Pejk Lin. – Hát, én biztos vagyok benne, hogy szívesen átugrana és visszabújna veled az ágyba.

– Nem, nem, erre nem kerülhet sor. Tudom, hogy vége. Így kell lennie – felelte Rachel, és megtörölte a szemét.

Pejk Lin kinyitotta a száját, de aztán meggondolta magát.

– Mondd csak! – kérte Rachel érzékelve a barátnője mozdulatát.

Pejk Lin letette a táskáját, és leült egy bársonybrokát zsámolyra.

– Csak azt gondolom, hogy adnod kellene magadnak egy kis időt, mielőtt végleges döntéseket hozol Nickkel kapcsolatban, úgy értem, most nagyon sok mindenen mész keresztül.

– Ez úgy hangzik, mintha az ő oldalán állnál – mondta Rachel.

– Rachel, ne szórakozz! Én a te oldaladon állok, és azt akarom, hogy boldog légy!

Rachel nem válaszolt. Leült a lépcsőre, és ujjaival a hideg márványt piszkálgatta.

– Boldog akarok lenni, de akárhányszor Nickre gondolok, visszakerülök életem legtraumatikusabb pillanatához.

Trump futott be az előtérbe, aki a legkövérebb volt a három pekingi pincsi közül. Rachel felkapta, és az ölébe tette a kiskutyát.

– Szerintem ezért is akarok találkozni az apámmal. Láttam talk-show-kban, amikor örökbe fogadott gyerekek találkoztak a vér szerinti szüleikkel. Kivétel nélkül mindannyian arról beszéltek, milyen érzés volt a családegyesítés. Akkor már felnőttek voltak. Mind azt mondták, hogy valahogy kiteljesedett az életük. Még akkor is, ha nem jöttek ki túl jól a szüleikkel, és még akkor is, ha nem olyanok voltak, amire számítottak.

– Hát, négy óra múlva te is összetalálkozhatsz az apáddal – mondta Pejk Lin.

Rachel arca elborult.

– Tudod, nagyon félek attól a helytől. Még a neve se hangzik jól.

– Gondolom, senki sem akarta, hogy olyan legyen a neve, mintha egy wellnessközpont lenne.

– Közepes biztonsági fokozatú. Nem is tudom, lehetünk-e ugyanabban a helyiségben, vagy csak a rácsokon keresztül beszélhetünk – mondta bizonytalanul Rachel.

– Biztos, hogy végig akarod csinálni? Tényleg nem kell ma elutaznunk oda. Lemondhatom a repülőgépet. Úgyse megy sehova az apád – mondta Pejk Lin.

– Nem, el akarok menni. Túl akarok lenni rajta – felelte Rachel határozottan. Összeborzolta a kutya arany szőrét, felállt, és lesimította a szoknyáját. A bejárati ajtó előtt várta őket egy metálszínű BMW, amelybe már bepakolták a poggyászukat. Rachel és Pejk Lin hátraült, és a sofőr már indult is a Villa d'Oro aranyozott kapuja felé. Amikor kinyíltak a kapuk, hirtelen egy SUV állt meg előttük.

– Ki az a hülye, aki elállja az utat? – csattant fel Pejk Lin.

Rachel kinézett az ablakon, és egy ezüstszínű, sötét üveges Land Rovert látott.

– Várj egy kicsit – mondta, mert felismerte a kocsit. Kinyílt a sofőr oldali ajtó, és Nick ugrott ki a kocsiból. Rachel felsóhajtott, és azon tűnődött, mit húz elő a cilinderéből Nick. El akar majd jönni Sencsenbe?

Rachel résnyire húzta csak le az ablakot.

– Nick, el kell érnünk a gépet – mondta idegesen. – Igazán értékelem, hogy segíteni akarsz, de nem akarom, hogy Kínába gyere velünk.

– Nem megyek Kínába, Rachel. Idehoztam Kínát neked – mondta Nick és rámosolygott a lányra.

– Miiiii??? – kiáltott Rachel a Land Roverre bámulva. Egy pillanatig azt hitte, tényleg kiugrik a kocsiból egy narancssárga melegítős, bilincsbe vert ember. Ehelyett kinyílt az utas oldali ajtó is, és egy narancssárga ruhás, rövid, fekete hajú nő lépett ki rajta. Rachel anyja volt az.

Rachel kinyitotta az ajtót, és kiugrott a BMW-ből.

– Mit keresel te itt? Mikor érkeztél? – kérdezte mandarin nyelven.

– Nemrég szállt le a gépem. Nick elmondta, mi történt. Szóltam neki, hogy ne engedjünk Kínába menni, de ő azt mondta, már nem tudja megakadályozni. Úgyhogy nekem kellett ideérnem, mielőtt elmész apádhoz. Nick pedig foglalt nekem egy magángépet – mondta Kerry.

– Bárcsak ne tette volna – mondta keserűen Rachel. *Ezek a gazdagok és a rohadt gépeik!*

– Én örülök neki, hogy megtette. Nick csodálatosan viselkedett! – mondta Kerry.

– Nagyszerű. Miért nem ünnepeltek és hívod meg osztrigázni? Én mindenesetre megyek Sencsenbe, hogy találkozzam az apámmal.

– Kérlek, ne menj – mondta Kerry, és megfogta Rachel karját. A lány kirántotta magát a szorításából.

– Miattad huszonkilenc évig kellett várnom, hogy lássam az apámat. Nem várok tovább egy percet sem! – kiabált Rachel.

– Kislányom, tudom, hogy nem akartál látni, de magam akartam elmondani: *Csou Fang Min nem az apád.*

– Anya, nem hallgatok többé rád! Elegem van a hazugságokból! Olvastam a cikkeket az elrablásomról, és Mr. Goh kínai ügyvédei már felvették vele a kapcsolatot. Nagyon szeretne látni – mondta makacsul Rachel.

Kerry könyörögve nézett a lánya szemébe.

– Kérlek, higgy nekem, nem akarsz vele találkozni. Az apád nem az az ember, aki a sencseni börtönben ül, hanem olyan valaki, akit egykor tiszta szívemből szerettem.

– Nagyszerű, most azt akarod mondani, hogy valami másik fickó törvénytelen gyereke vagyok? – kérdezte Rachel, és érezte, hogy a vér az arcába tódul. Újra átélte azokat a borzalmas pillanatokat a Cameron-felföldi ház szalonjában. Amikor a dolgok már kezdtek volna helyrerázódni, megint minden fenekestül felfordult. Odafordult Pejk Linhez.

– Szólnál a sofőrödnek, hogy taposson a gázpedálra, és hajtson át rajtam. Ha lehet, minél gyorsabban.

19

STAR TREK HÁZ

•

SZINGAPÚR

Daisy Foo rémülten hívta fel Eleanort, hogy azonnal siessen hozzá, de Eleanor még így sem hitt a szemének, amikor belépett Carol Taj lakásának nappalijába. Gracie nővér – a tajvani születésű, Houstonban élő, Carol kérésére Szingapúrba repülő pünkösdi prédikátor – a pazarul berendezett helyiség közepén körözött, mintha transzban lett volna. Keringés közben szorgalmasan hajigálta szét az antik kínai berendezési tárgyakat és a porcelánt, miközben Carol és a férje a szoba közepén elhelyezett selyemkanapén foglalt helyet, onnan figyelve a pusztítást. Gracie nővér két tanítványa imádkozott a fejük felett. Az ősz hajú, dauerolt frizurás, apró prédikátornőt seregnyi szolga követte. Voltak köztük olyanok, akik a törésben segédkeztek. Gracie nővér rózsafa pálcájával rámutatott a kijelölt tárgyakra, mások pedig szorgalmasan összesöprögették a cserepeket. Mindent egy óriási, fekete szemeteszsákba lapátoltak bele.

– Hamis bálványok! Sátán holmija! Hagyjátok el ezt a békés házat! – sikoltozott Gracie nővér, és hangja visszhangzott a teremszerű nappaliban. Felbecsülhetetlen értékű, Ming-dinasztia korabeli vázákat törtek ripityára, Csing-dinasztia korabeli

tekercseket szaggattak apró cafatokra. Az aranyba mártott Buddha-szobrok is a padlón landoltak, együtt a többi, sátáninak kikiáltott, állatokat vagy arcot ábrázoló tárggyal. A baglyok sátániak voltak. A békák sátániak volta. A szöcskék szintén sátániak voltak. A lótuszvirágok, bár nem állatok és nem is emberi arcúak, szintén a földre kerültek, mert a buddhista ikonográfiához kötődtek. Az ördögi sárkányoknál pedig nem volt gonoszabb holmi.

– Tudjátok, miért történt meg a tragédia ebben a házban? Tudjátok, hogy az elsőszülött, Bernard, miért szállt szembe az akaratotokkal és szökött el Las Vegasba, hogy feleségül vegyen valami terhes szappan-opera-ribancot, aki azt állítja, hogy Tajvanról származik? Azért, mert itt vannak ezek a bálványok! Nézzétek csak meg a lazuritsárkányt ezen a csodálatos paravánon! A gonosz szeme megbabonázta a fiatokat! Élete minden napján a bűnjelképeivel vettétek őt körül! Miért csodálkoztok, hogy bűnbe esett?

– Milyen ostobaságokat hord ez össze? Bernard már évek óta nem is ebben a házban lakik! – suttogta Lorena. De Carol úgy nézte Gracie nővért, mintha maga Jézus Krisztus üzenetét hallaná a szájából, és hagyta, hogy tovább folyjon a katasztrofális pusztítás, amin minden muzeológus elsírta volna magát.

– Már órák óta tart. A *dato* dolgozószobájában kezdték – súgta Daisy. Eleanor összerezzent, amikor Gracie nővér felborított egy Csianlong halotti urnát.

– A kígyók azon az urnán! Azok a kígyók az Éden kígyójának leszármazottjai! – visította Gracie nővér.

– *Amalak*, Elle, Lorena, gyertek, és segítsetek! Mentsünk ki egy-két dolgot Carol hálószobájából, mielőtt Gracie nővér oda is eljut. Ha meglátja a könyörületesség istennőjének, Kuan Yinnek az elefántcsont szobrát, le fog csapni rá! Az a Kuan Yin a tizenkettedik század óta sok mindent túlélt, de ezt a vérengzést nem fogja! – mondta Daisy titokban. A három nő lassan kihátrált a nappaliból, és Carol szobájába sietett.

Fejvesztve csomagoltak törülközőkbe és párnahuzatokba minden dísztárgyat, ami csak potenciális sátáni bálvány lehet, és belegyömöszölték őket a táskájukba meg a hirtelenjében kerített bevásárlószatyrokba.

– A jáde papagájok! Hozd őket gyorsan! – utasította a barátnőjét Daisy.

– A vízibivaly is sátáni szimbólum? – kérdezte Lorena, egy faragott szarut felmutatva.

– Jaj, ne ácsorogj ott! Legyél el mindent! Be a táskába az egésszel! Ha majd Carol észhez tér, visszaadjuk neki! – förmedt rá Daisy.

– De jó lett volna, ha a Birkint hozom és nem a Kellyt – sopánkodott Lorena, amikor megpróbálta beletömni a bivalyfejet a kemény bőrtáskába.

– Jól van, a sofőröm a konyhaajtó előtt parkolt le. Adjátok ide az egyik bevásárlószatyrot, kiviszem a kocsimhoz – mondta Eleanor. Épp amikor átvette a táskát Daisytől, belépett az egyik szolgáló.

Eleanor tudta, hogy el kell surrannia valahogy mellette a nem kicsit gyanús méretű szatyorral.

– Lányom, hozz nekem egy pohár jegesteát citrommal – mondta szigorúan.

– *Amalak,* Elle, én vagyok, Nadine!

Eleanor úgy megdöbbent, hogy csaknem eldobta az egész csomagot. Nadine felismerhetetlen volt. Jógaöltözékbe bújt, és nyoma sem volt rajta sem arcfestéknek, sem ékszernek.

– Atyaég, Nadine, mi az ördög történt veled? Azt hittem, az egyik szolgáló jött be! – kiáltott fel Eleanor.

– Nadine, csípem az új stílusod! Jaj, most már látom, hogy mielőtt feltöltette az arcát, mennyire hasonlított rád Francesca! – lelkesedett Daisy.

Nadine félénken elmosolyodott, és leült Carol huang huali ágyára.

– Az apósom felébredt a kómából, mint tudjátok. Mind nagyon örültünk, és amikor kiengedték a kórházból, hazavittük, és meglepetéspartit szerveztünk neki. Az összes Shaw ott volt. De azt elfelejtettük, hogy az öreg soha nem járt még az új házban. Az után vettük a Leedon Road-i ingatlant, hogy ő kómába esett. Az öreg kiverte a hisztit, amikor megtudta, hogy az az új házunk. Azt mondta: „Hé, mit képzeltek, kik vagytok ti, hogy egy ekkora házban laktok? És ez a sok kocsi meg szolga?!" Amikor bement, és meglátta Francescát kiöltözve, fuldokolni kezdett. Aztán üvöltve közölte, hogy úgy néz ki, mint egy geylangi prostituált.[90] A nagyapja kedvéért a legújabb divat szerint volt felöltözve! Talán az ő hibája, hogy ebben a

---

[90] Szingapúr vöröslámpás negyede – sajnos nem olyan látványos, mint az amszterdami *(a Szerző)*

szezonban ilyen rövidek a szoknyák? Másnap reggel az öreg elment a jogászaihoz, és visszavette a Shaw Foods irányítását. Szegény Ronnie-mat kirúgta az igazgatósági tanácsból, és minden bankszámlát befagyasztott-mindet! És megparancsolta, hogy minden egyes fillért fizessünk vissza, amit az elmúlt hat évben elköltöttünk, különben kitagad mindannyiunkat, és mindenét a Shaw Alapítványnak adja!

– Te jó ég, Nadine! És hogy bírod? – kérdezte Lorena, és valóban aggódó volt a tekintete. Nadine volt a L'Orient Jewellery egyik legjobb ügyfele, és a hirtelen sorsfordulat minden bizonnyal érinti majd a negyedéves eredményeket.

– Hát, látod, hogy nézek ki. Most mindnyájan megpróbálunk szerénynek mutatkozni. Mégis, meddig élhet az az öregember? Úgyis kap egy újabb stroke-ot hamarosan. Én majd csak megleszek. Több évig éltem abban a zsúfolt lakásban az üzlet fölött, emlékeztek? El akarjuk adni a Leedon Road-i házat, de az igazi probléma Francesca. Nem akar visszaköltözni egy kisebb házba. Neki az derogál. Nagyon szenved. Mindig ő volt a nagyapa kedvence, most meg elvette a havi apanázsát. Hogy fog megélni az ügyvédi fizetéséből? Wandi Meggaharto és Parker Yeo dobta, és le kellett mondania minden jótékonysági szervezet bizottsági tagságáról. Már nem tud megfelelően öltözködni ehhez.

Ronnie-t és engem hibáztat. Minden este bejön a hálószobánkba, és üvölt velünk. Szerinte le kellett volna kapcsoltatnunk a gépeket az öregemberről, amíg még megtehettük volna. El tudjátok ezt képzelni? Soha nem

gondoltam volna, hogy a tulajdon lányom képes ilyesmit mondani!

– Ne haragudj, hogy ezt mondom, Nadine, de ez történik, ha megpróbálsz mindent megadni a gyerekednek – mondta bölcsen Daisy. – Nézd csak meg, mi történt Bernarddal. Már kisfiú korában tudtam, hogy valami borzalmas dolgot fog csinálni. A *dato* piszkosul elkényeztette, és sosem mondott neki nemet. Azt hitte, nagyon okos, amikor a fiú tizennyolc éves korában odaadta neki azt a hatalmas alapítványi vagyont. Most meg nézzétek, mi történt. Kitty Pong lesz a menyük. Ezen nem változtat semmi, akármennyi antik cuccot összetörnek.

Lorena felnevetett.

– Szegény Carol, mindig olyan jó keresztény volt, és most meg kell hogy békéljen azzal, hogy egy sátáni Kitty kerül az életébe!

Mindnyájan nevettek.

– De legalább azt a Rachel Csut sikerült eltávolítanunk Nicky mellől – jegyezte meg Nadine.

Eleanor szomorúan ingatta a fejét.

– Mi haszna? Az én Nickym már nem is beszél velem. Fogalmam sincs, hol lehet, még a nagyanyjával sem tartja a kapcsolatot. Próbáltam Astridot is hívni, hogy találja meg, de ő is eltűnt. *Sum tong, ah.* Annyira szereti az ember a gyerekeit, mindent megtesz, hogy megvédje őket, ők meg egyáltalán nem értékelik az erőfeszítéseinket.

– Hát, ha most nem is akar látni, legalább sikerült megvédened attól a lánytól – mondta biztatóan Lorena.

– Igen, de Nicky nem fogja fel, mennyi kárt okozott a nagymamájához fűződő viszonyában. Mindig arra tanítottam, hogy soha, de soha ne sértse meg, de a Cameron-felföldön borzasztóan megbántotta. Látnotok kellett volna az öreg hölgyet – egy szót se szólt egész úton hazafelé. És higgyétek el, az a nő soha nem bocsát meg senkinek. Minden áldozat, amit hoztam, hiábavaló volt – mondta bánatosan Eleanor, és elcsuklott a hangja.

– Hogy érted ezt? – kérdezte Nadine. – Milyen áldozatot hoztál

Eleanor felsóhajtott.

– Jaj, Nadine, az egész életemet arra tettem fel, hogy megvédjem a férjem családjától, és biztosítsam, hogy ő legyen a kedvenc unoka. Tudom, hogy az anyósom soha nem fogadott el engem, úgyhogy én félreálltam az útból. Kiköltöztem a Tyersall Parkból, hogy ne legyek vetélytársa. Mindig hagytam, hogy ő legyen az első Nicky életében, és emiatt sokkal közelebb került hozzá, mint hozzám. De én ezt elfogadtam. A fiam érdekében. Megérdemli, hogy ő legyen a trónörökös, Tyersall örököse, de őt már ez sem érdekli. Inkább egy ostoba történészprofesszor szeretne lenni. Jaj, mindig is tudtam, hogy hiba volt Angliába küldeni. Akárhányszor a Nyugat közelébe kerülünk, abból mindig csak baj lesz.

Minden összeomlik.

Ebben a pillanatban látták meg, hogy Gracie nővér közeledik a kerten át a pavilon felé. Carol és a férje a nyomában loholt. A prédikátor felkiáltott:

– És most lássuk, milyen démonok rejtőznek itt? Mózes II. könyve ezt mondja: „Ne csinálj magadnak faragott képet, és semmi hasonlót azokhoz, a melyek fenn az égben, vagy a melyek alant a földön, vagy a melyek a vizekben a föld alatt vannak. Ne imádd és ne tiszteld azokat; mértén, az Ura te Istened, féltőn-szerető Isten vagyok…”

Daisy a többi hölgyre pillantott, és gyorsan azt mondta:

– Mindenki ragadjon meg egy bevásárlószatyrot, és fusson az ajtó felé. Ne nézzetek rájuk, csak rohanjatok!

20

VILLA D'ORO

•

SZINGAPÚR

Pejk Lin határozottan becsukta a könyvtárba vezető fatáblás ajtót Rachel és Mrs. Csu mögött. Aztán kiügetett a teraszra, ahol a medencéhez tartozó bár állt, és kevert két margarita koktélt.

– Szerintem mindketten megérdemlünk ebből kb. egy tucatot, nem igaz? – kérdezte Nicket, és átnyújtotta neki az egyik italt.

Rachel az egyik párnázott ablakmélyedésben ült az aranyozott gerincű bőrkötetek között, és mérgesen bámult kifelé a rózsakertre. Csupán annyit szeretett volna elérni, hogy felszállhasson arra a rohadt gépre, de Nick megint mindent elcseszett. Kerry fogta az íróasztal mellett álló sötétzöld borszéket, és odafordította a lánya felé. Így épp szemben ült vele. Bár Rachel nem volt hajlandó ránézni, vett egy mély lélegzetet, és belekezdett a történetbe. Ha már a fél világot átrepülte azért, hogy maga mondhassa el a lányának.

– Kislányom, még soha nem mondtam ezt el senkinek, és mindig azt szerettem volna, ha neked sem kell megtudnod. Remélem, hogy nem ítélsz majd el. És azt is remélem, hogy nyitott szívvel és nyitott füllel fogsz végighallgatni. Tizenhét éves koromban szerelmes lettem egy férfiba, aki hat évvel

idősebb volt nálam. Csou Fang Minnek hívták. A családja Hsziamenből származott, a Fuji vidékéről. Ő volt az egyik „Vörös Hercegecske”, és a családja nagyon sokra vitte. Elképesztő gazdagságot halmoztak fel. Legalábbis abban az időszakban rendkívül gazdagoknak számítottak. Az apja egy állami építőipari vállalat igazgatójaként dolgozott. Jó pozíciója volt a kommunista pártban, egyik bátyja magas beosztású pártvezér volt Kuangtung környékén. Így a Csouk kapták meg a koncessziót arra, hogy új iskolát építsenek a falunkban, és Fang Mint küldték oda felmérni a viszonyokat. Neki ez nyári munka volt. Akkoriban az utolsó évemet végeztem a középiskolában, és esténként a helyi bárban dolgoztam felszolgálónőként. Ott találkoztam vele. Egészen addig abban a kis faluban éltem, Zsuhajtól nem messze. Soha nem jutottam messzebb, úgyhogy talán el tudod képzelni, milyen volt, amikor ez a huszonhárom éves, fekete hajú srác – nyugati öltözékben – bejött a bárba. Emlékszem, Sergio Tacchini és Fred Perry ingeket hordott, és arany Rolex volt a csuklóján. Ráadásul volt egy drága motorja, és folyton Kent cigarettát szívott, amit az egyik unokatestvére csempészett be az országba. A családja hatalmas házával és japán autójával dicsekedett. Elmesélte, hogy Sanghajban, Pekingben és Hszianban szoktak nyaralni. Soha nem láttam még ilyen menő, művelt embert, úgyhogy fülig szerelmes lettem belé. Akkoriban persze nagyon hosszúra növesztettem a hajam, a bőröm gyönyörű fehér volt, úgyhogy Fang Min is érdeklődött irántam. Amikor a szüleim meghallották, hogy ez a gazdag ember minden este eljön a bárba, és velem foglalkozik, megpróbáltak véget vetni a dolognak. A szüleim különböztek a

többi szülőtől. Nem érdekelte őket, hogy gazdag családból származik, azt akarták, hogy a tanulással foglalkozzak, hogy bejussak az egyetemre. Akkoriban igazán nehéz volt bekerülni egy jó egyetemre, különösen a lányoknak. A szüleim erről álmodoztak. Szerették volna, ha a gyerekük egyetemre megy. De miután sok éven át tökéletes lányuk voltam, és semmi mással nem foglalkoztam a tanuláson kívül, fellázadtam. Fang Min egyre gyakrabban vitt el a motorján titokban Kantonba, a környék legnagyobb városába, ahol kinyílt számomra egy új világ. Fogalmam sem volt arról, hogy a Fang Minhez hasonlókból van egy egész társadalmi osztály – a magas rangú kommunista vezetők gyerekei alkották, akik különleges éttermekben ettek, és különleges üzletekben vásároltak. Fang Min drága ételeket és még drágább ruhákat vett nekem. Megbabonázott az a világ, és a szüleim észrevették, hogy lassan, de biztosan változni kezdek. Amikor megtudták, hogy gyakran elvitt Kantonba, megtiltották, hogy találkozzam vele, de ettől természetesen csak még jobban vágytam rá. Olyanok voltunk, mint Rómeó és Júlia. Késő éjjel kisurrantam a lakásunkból, hogy lássam – elkaptak, megbüntettek, de egy pár nap múlva újra megtettem.

Néhány hónappal később, amikor befejeződött az építési projekt, és Fang Min készült visszamenni Hsziamenbe, elterveztük, hogy elszököm vele. Ezért nem fejeztem be soha a tanulmányaimat. Elszöktünk hát Hsziamenbe, és gyorsan összeházasodtunk. A szüleim összeomlottak, de én úgy gondoltam, minden álmom valóra vált. Egy nagy házban éltem Fang Min gazdag és befolyásos szüleivel, és egy hatalmas

Nissanban utaztam, amelynek hátsó ablakain fehér függönyök voltak. Látod, Rachel, nem csak te vagy az egyetlen, aki egy gazdag fiúval randevúzik. De az álmom hamarosan rémálommá vált. Csakhamar rájöttem, milyen borzasztó Fang Min családja. Az anyja rendkívül hagyománytisztelő nő volt, az északi országrészből, Henanból származott. Rettenetesen sznob volt, soha nem hagyta, hogy egy percre is elfelejtsem falusi származásomat. Csak egy buta kislány voltam a szemében, aki a külsejének köszönhetően nagyon-nagyon szerencsés. Közben rengeteg olyan kötelességem adódott, amit menyként róttak rám: minden reggel nekem kellett elkészítenem a teáját, fel kellett olvasnom neki az újságokat, és vacsora után minden este masszíroznom kellett a lábát és a vállát. Diák voltam, és szolgáló lett belőlem. Aztán elkezdődött a nyomás: mikor leszek terhes? De nem fogantam meg. Az anyósom egyre mérgesebb lett – mindenáron unokát akart. Mi haszna egy menynek, ha nem szül unokát? Fang Min szülei borzasztó elégedetlenek voltak azzal, hogy nem lettem terhes, és egyre több nagy vitánk kerekedett emiatt.

Nem is tudom, hogy sikerült, de végül megfogant a baba, és sikerült meggyőznöm Fang Mint, hogy költözzünk saját lakásba. És a dolgok ekkor kezdtek eldurvulni. Amikor nem voltak ott a szülei, hogy fogják a gyeplőt, a férjem hirtelen elvesztette irántam az érdeklődését. Minden este elment inni és szerencsejátékokat játszani, sőt más nőkkel is találkozgatott. Úgy tett, mintha még mindig egyedülálló lenne, késő éjjel jött csak haza. Mindig részeg volt, és néha szexelni akart, néha csak összeverni. Ez izgatta fel. Aztán más nőket is felhozott a

lakásunkba, és a saját ágyunkban szexeit velük. Engem arra kényszerített, hogy részt vegyek ezekben a dolgokban. Szörnyű volt.

Rachel kétségbeesve megrázta a fejét, és hosszú idő után először nézett az anyja szemébe.

– Nem értem, hogy tudtál ezzel együtt élni.

– Ó, hát alig töltöttem be a tizennyolcat! Naiv voltam, és féltem a durva férjemtől. De leginkább túlságosan megalázottnak éreztem magam ahhoz, hogy elmond jam a szüleimnek, mekkora hibát követtem el. Végül is elszöktem, és elhagytam őket azért, hogy férjhez menjek ehhez a gazdag fiúhoz. Nekem kellett megoldanom a dolgot, ahogy tudtam. A lakásunk alatti szinten lakott egy család az egyetlen fiukkal. A neve Kao Vej volt, egy évvel volt fiatalabb, mint én. A hálószobám pont az övé fölött volt, úgyhogy mindent hallott, ami éjszakánként történt nálunk. Egyszer Fang Min dühöngve jött haza. Nem tudom már, mi bőszítette fel annyira, talán pénzt vesztett a szerencsejátékon, vagy valamelyik barátnője veszett össze vele… A lényeg az, hogy rajtam akarta kitölteni a haragját. Törni-zúzni kezdett a lakásban, majd eltört egy széket, és a széklábbal közeledett felém. Kimenekültem. Annyira féltem, hogy részeg dühében megöl… Kao Vej hallotta, hogy kifutottam, és gyorsan berántott a lakásukba. Fang Min kirohant az épület elé, és teli torokból üvöltött. Így találkoztam Kao Vejjel.

A következő néhány hónapban az a fiú minden szörnyű vita vagy verés után megvigasztalt, sőt még abban is segített, hogy kitaláljuk, hogyan tudnám távol tartani magam a férjemtől. Altatókat vettem, a tablettákat összetörtem apró morzsává, és

beletettem a borába, hogy elaludjon, mielőtt rátör az agresszivitás. Áthívtam a barátait vacsorára, és rávettem őket, hogy minél tovább maradjanak, amíg a férjem ki nem dől részegen. Kao Vej még a vécéajtóra is felszerelt egy erősebb zárat, hogy Fang Min ne tudja olyan könnyen rám törni. Aztán lassan egymásba szerettünk mi ketten. Ő volt az egyetlen barátom az épületben, sőt az egész városban. És igen, viszonyunk lett. Aztán egy nap majdnem lebuktunk, és én rábeszéltem magam, hogy véget kell vetnem a kapcsolatunknak az ő érdekében. Attól féltem ugyanis, hogy ha Fang Min megsejt valamit, megöli Kao Vejt. Néhány hét múlva észrevettem, hogy állapotos vagyok. Tudtam, hogy Kao Vej az apa.

– Várj csak egy kicsit! Honnan tudtad biztosra, hogy ő volt az apa? – kérdezte Rachel, leengedte összefont karját, és nekidőlt az ablaknak.

– Higgy nekem, Rachel. Tudtam.

– De honnan? Még nem volt DNS-teszt!

Kerry kényelmetlenül mozgolódott a székén, és kereste a megfelelő szavakat.

– Az egyik oka annak, hogy olyan nehéz volt teherbe esnem az volt, hogy Fang Minnek különös szexuális szokásai voltak, Rachel. Az ivás miatt nehezen lett merevedése, és amikor felizgult végre, csak egy bizonyos fajta szexet kedvelt. Azt pedig tudtam, hogy úgy nem eshetek teherbe.

– Ó… ó… – mondta Rachel, és amikor megértette, mire céloz az anyja, paprikavörös lett.

– Amúgy is nagyon hasonlítasz rá, biztosan nem tévedés: 6 az apád. Kao Vej gyönyörű volt, szögletes vonásai hasonlítottak a tieidre. És neked is finom ívű szád van.

– De ha szerelmes voltál Kao Vejbe, akkor miért nem váltál el hang Mintől és mentél hozzá Kao Vejhez? Miért kellett gyerekrabláshoz folyamodnod? – kérdezte Rachel, és már állát tenyerébe helyezve, előrehajolva hallgatta az anyja megrázó történetét.

– Hadd fejezzem be a történetet, Rachel, aztán majd megértesz mindent. Szóval, ott álltam tizennyolc évesen, a férjem egy részeges disznó volt, és egy másik férfi gyermekét hordtam a hasamban. Nagyon féltem attól, hogy Fang Min valahogy rájön az igazságra, és megöli Kao Vejt vagy engem, ezért amilyen sokáig lehetett, titkoltam a terhességemet. De az ódivatú anyósom felismerte az árulkodó jeleket, úgyhogy pár hét múlva ő maga közölte velem, hogy úgy gondolja, várandós vagyok. Először rettenetesen megijedtem, de tudod, mi lett? A leghihetetlenebb dolog történt. Az anyósom és az apósom túláradó örömmel fogadta a hírt. Végre megszületik az első unokájuk. A gonosz anyósom egyszer csak átváltozott a leggondoskodóbb emberré, akit csak el tudsz képzelni. Ragaszkodott hozzá, hogy költözzünk vissza a nagy házba, így a szolgálók jobban tudnának gondoskodni rólam. Annyira megkönnyebbültem, mintha a pokolból mentettek volna ki. Bár nem lett volna szükség rá, erősködött, hogy maradjak csak ágyban, és hagyományos italokat itatott velem naphosszat. Mindezt a baba egészségéért. Mindennap háromféle ginzenget és csirkehúslevest kellett ennem. Biztos ettől lettél olyan

egészséges kisbaba, soha nem betegedtél meg, mint a többi gyerek. Se fülfájás, se láz, semmi. Akkoriban nem volt ultrahang Hsziamenben, úgyhogy az anyósom hívatott egy híres jósnőt. Az asszony fiút jósolt nekem, akiből felnőve ismert politikus lesz. hittől az anyósom és az apósom még izgatottabb lett. Felvettek egy külön ápolónőt, aki csak velem foglalkozott. A lánynak természetes dupla szemhéja és nagy szeme volt, mert az anyósom úgy gondolta, ha ezt a lányt nézem egész nap, akkor az én gyerekem is dupla szemhéjjal és hatalmas szemekkel születik majd. Kínában minden anya ezt kívánta: nagy szemű, nyugati külsejű gyerekeket. Egy szobát kékre festettek, és megtöltötték babaholmival, de csak kék dolgokat vásároltak. Repülőket, vonatokat, játék katonákat – életemben nem láttam még annyi játékot.

Egy este elfolyt a magzatvizem, és megindult a vajúdás. Rohantak velem a kórházba, és pár óra múlva megszülettél. Könnyű szülés volt, ezt mindig is mondtam neked, és először azon aggódtam, mi lesz, ha meglátják, hogy nem hasonlítasz a fiukra. De kiderült, hogy emiatt kellett volna a legkevésbé idegeskednem. Lány voltál, és az anyósomék teljesen kiborultak. Szidták a jósnőt, de engem még annál is jobban. Cserbenhagytam őket. Nem teljesítettem a kötelességemet. Fang Min is borzasztó mérges volt, és ha nem a szüleinél lakunk, tudom, hogy félholtra vert volna. Mivel Kínában az egygyerekes családmodell volt életben, a pároknak nem születhetett több gyereke. A törvény tiltotta, de az anyósom annyira akart egy fiút, egy fiú örököst, aki tovább tudja vinni a család nevét. Ha vidéken laktunk volna, akkor egyszerűen kitehették vagy

megfojthatták volna a babát – ne nézz ilyen döbbenten, Rachel, ez gyakran megtörtént –, de Hsziamenben laktunk, és a Csouk fontos emberek voltak. Az emberek már tudták, hogy kislány született a családba, és az nagyon szégyenteljes lett volna, ha nem fogadnak el téged. Egy módja azonban volt a menekülésnek: ha a baba sérült, akkor megengedték, hogy szülessen még egy gyerek.

Én ezt nem tudtam, de még mielőtt kijöttem a kórházból, a gonosz anyósom már megszőtte az ördögi tervet. Úgy döntöttek, az lesz a legjobb, ha savat öntenek a szemedbe.

– MICSODA????? -sikoltotta Rachel.

Kerry nyelt egy nagyot, majd folytatta:

– Igen, az egyik szemedre meg akartak vakítani, és ha még újszülött korodban megtették volna, akkor az egész valamiféle születési rendellenességnek tűnhetett volna.

– Te jó ég! – mondta elborzadva Rachel, és a szája elé kapta a kezét.

– Úgyhogy az anyósom kitalált egy tervet pár régi szolgáló bevonásával, akik nagyon hűségesek voltak hozzá. De az a nővér, akit külön nekem vettek fel a terhességem alatt, nem osztotta a nézeteit. Összebarátkoztunk, és amikor megtudta, mi készül a háttérben, rögtön szólt nekem, már aznap, amikor hazavittelek a kórházból. Nagyon meg voltam ijedve, nem hittem el, hogy bárki képes volna így ártani neked, legfőképpen a saját nagyszüleid! Magamon kívül voltam, ráadásul még gyengélkedtem a szülés után. Elhatároztam, hogy senki sem fogja megvakítani a gyerekemet, és senki sem fog kezet emelni

rád. Gyönyörű kisbabám voltál, attól az apától, aki megmentette az életemet. Attól az embertől, akit igazán szerettem.

Úgyhogy egy pár nappal később ebéd közben elnézést kértem, és kimentem a vécére. Végigmentem a folyosón le a földszinti fürdőszobába, amely a szolgák szobáival szemben volt. Ott voltál te is, amíg a család étkezett.

A szolgálók a kertben ebédeltek, úgyhogy bementem a szobájukba, felnyaláboltalak, és kisurrantam a hátsó ajtón. Elgyalogoltam a buszmegállóig, és felszálltam a következő buszra. Nem ismertem az útvonalakat, semmit nem tudtam – csak a lehető legmesszebb akartam kerülni a Csou-háztól. Amikor úgy gondoltam, már elég messze vagyok, leszálltam, kerestem egy telefont, és felhívtam Kao Vejt. Elmondtam neki, hogy megszületett a kisbabám, de elszöktem a férjemtől, ő pedig azonnal a segítségemre sietett. Hívott egy taxit – akkoriban nagyon drága volt, de valahogy megoldotta –, és eljött értem.

Időközben már készített egy tervet arra, hogyan juttat ki Hsziamenből. Tudta, hogy az anyósomékat azonnal értesítik a rendőrséget, amint felfedezik a szökésemet. A rendőrség pedig egy nőt és egy gyereket fog keresni. Ezért ragaszkodott hozzá, hogy velem jöjjön, így úgy tehettünk, mintha egy pár lennénk. Vettünk két jegyet a határás vonatra, azzal sokan utaztak, és leültünk a legzsúfoltabb kocsiba. Megpróbáltunk elvegyülni a többi család között. Szerencsére egy rendőr se szállt fel arra a vonatra. Kao Vej végig eljött velem a falumig, hogy meggyőződjön róla, biztonságban eljutottam a szüleimhez. Ilyen ember volt. Mindig örömmel töltött el, hogy az igazi apád az az

ember volt, aki megmentett minket, és hogy legalább néhány napot veled tudott tölteni.

– És nem bánta, hogy ott kell hagynia? – kérdezte Rachel, és a szeme megtelt könnyel.

– Nem tudta, hogy az ő lánya vagy, Rachel.

Rachel döbbenten bámult az anyjára.

– De miért nem mondtad el neki?

Kerry felsóhajtott.

– Kao Vej már így is túl sokat foglalkozott az én problémáimmal. Egy másik férfi felesége voltam. Nem akartam megterhelni őt azzal az információval, hogy az ő gyereke vagy. Tudtam, hogy olyan fajta ember, aki vállalni akarta volna a felelősséget, és gondoskodni akart volna valamiféleképpen rólunk. De előtte még ott állt a jövő. Nagyon okos volt, és jól mentek neki a természettudományok. Tudtam, hogy be fog kerülni az egyetemre, és nem akartam tönkretenni az életét.

– Nem gondolod, hogy sejtett valamit?

– Nem hiszem. Tizennyolc éves volt, ne felejtsd el, és szerintem ebben a korban az apaság nem igazán fér bele egy fiú életébe. Ráadásul gyakorlatilag bűnöző lettem, egy *gyerekrabló.* Úgyhogy Kao Vej legjobban azon aggódott, hogy elkapnak minket. A szörnyű férjem és az anyósomék kihasználták az alkalmat, és mindenfélével megvádoltak. Beletették a nevemet az újságokba is. Azt hiszem, veled nem igazán törődtek – örültek, hogy a baba eltűnt a színről –, de engem meg akartak büntetni. A rendőrség általában nem avatkozott bele az efféle családi ügyekbe, de Pang Min politikus nagybátyja nyomást gyakorolt rájuk, ezért eljöttek a szüleim falujába, hogy ott keressenek.

– És mi történt aztán?

– Hát, szegény anyámat és apámat házi őrizetbe helyezték, és hetekig vallatták őket. Időközben már szökésben voltam. A nagyszüleid elküldték egy távoli unokatestvérhez Sencsenbe, aki Csu volt, így rajta keresztül adódott egy lehetőség, hogy elvigyelek Amerikába. Egy Kaliforniában élő másik Csu unokatestvér hallotta a történetemet – ő volt Walt nagybátyád és felajánlotta, hogy állja az utazásom költségeit. Ő volt az egyetlen, aki pénzzel támogatott minket, ezért változtattam meg a nevünket Csura.

– Mi történt a szüleiddel? Az igazi nagyszüleimmel? Még mindig Kuangtungban élnek? – kérdezte Rachel idegesen, de nem volt benne biztos, hogy akarja hallani a választ.

– Nem, mindketten elég fiatalon meghaltak, még a hatvanas éveik elején. A Csou család minden befolyását latba vetette, hogy tönkretegye nagyapád karrierjét, ami viszont tönkretette az egészségét, ennyit tudok. Soha többé nem láttam őket, mert soha többé nem mertem visszajönni Kínába vagy felvenni a kapcsolatot velük. Ha ma reggel elrepültél volna oda, hogy találkozz Cson Fang Minnel, nem mertem volna utánad menni. Ezért jöttem azonnal Szingapúrba, amint Nick megtudta a terveidet, és szólt nekem róluk.

– És mi történt Kao Vejjel?

Kerry arca elborult.

– Fogalmam sincs, mi történt vele. Az első néhány évben amilyen gyakran tudtam, küldtem neki leveleket és képeslapokat. Minden városból, ahol csak laktunk. Mindig

álnevet használtam, amit még együtt találtunk ki, de soha nem jött rájuk válasz. Azt se tudom, eljutottak-e hozzá azok a levelek.

– Nem szeretnéd megkeresni? – kérdezte Rachel, és a hangja elcsuklott.

– Kislányom, én mindent megtettem azért, hogy soha ne nézzek vissza. Amikor felültem arra az Amerikába tartó gépre, tudtam, hogy le kell számolnom a múltammal.

Rachel újra az ablak felé fordult, és nehezen vette a levegőt felindultságában. Kerry felállt, és lassan odament hozzá. Kinyújtotta a karját, és meg akarta érinteni Rachel vállát, de mielőtt hozzáérhetett volna, a lány felugrott, és megölelte az anyját.

– Ő, Anya, annyira sajnálom. Mindenért bocsánatot kérek… minden borzalmas dologért, amit mondtam a telefonban.

– Semmi baj, Rachel.

– Nem tudtam… elképzelni se tudtam, hogy ilyen szörnyűségeken mentél keresztül.

Kerry szeretettel nézett a lányára, és könnyek csorogtak le az arcán.

– Ne haragudj, hogy soha nem mondtam el neked az igazságot. Soha nem akartam, hogy az én hibáim terheljék az életedet.

– Ó, Anya – zokogott Rachel, és még szorosabban kapaszkodott Kerrybe.

A nap lemenőben volt Bukit Timah felett, amikor Rachel kisétált a kertbe az anyjával karöltve. A medence melletti bár felé

lépkedtek, de a hosszabb utat választották, hogy Kerry megcsodálhassa az aranyszobrokat.

– Úgy néz ki, anya és lánya kibékültek, nem gondolod? – mondta Pejk Lin Nicknek.

– Igen, én is úgy látom. Legalábbis nem látok vért és széttépett ruhafoszlányokat.

– Kész szerencse. Rachelen egy Lanvin ruha van. Körülbelül hétezerbe került nekem.

– Hát, akkor örülök, hogy nem csak én kényeztettem bűnös módon Rachelt. Most már nem csak engem hibáztathat – mondta Nick.

– Elárulok neked egy titkot, Nick. Lehet, hogy egy lány kézzel-lábbal tiltakozik, de akkor soha nem tévedsz nagyot, ha veszel neki egy márkás ruhát vagy egy dögös magassarkút.

– Megpróbálom nem elfelejteni – mosolyodott el Nick. – Azt hiszem, ideje mennem.

– Ó, várj csak! Biztos vagyok benne, hogy Rachel látni szeretne téged. És különben is, nem öl meg a kíváncsiság, hogy megtudd, mi az ördögről beszéltek ennyi ideig?

Rachel és az anyja odaért a bárhoz.

– Pejk Lin, olyan aranyos vagy, ahogy ott állsz a bárpult mögött. Nem csinálnál nekem egy Szingapúr Slinget? – kérdezte Kerry.

Pejk Lin zavartan elmosolyodott.

– Hát… nem nagyon tudom, hogy kell csinálni. Én még sosem ittam olyat…

– Micsoda? Hát nem az a legnépszerűbb ital errefelé? – kérdezte csodálkozva Kerry.

– Hát, gondolom, a turisták között igen.

– Én *turista* vagyok.

– Nos, akkor Mrs. Csu, engedje meg, hogy meghívjam egy Szingapúr Slingre a városba.

– Rendben, miért is ne? – mondta Kerry izgatottan. Aztán Nick vállára tette a kezét. – Jössz te is, Nick?

– Hát… nem is tudom, Mrs. Csu – kezdte Nick, és idegesen pillantgatott Rachel felé.

A lány elgondolkodott, majd így szólt:

– Gyerünk, menjünk mindannyian!

Nick arca felderült.

– Tényleg? Tudok egy jó helyet, ahova mehetünk.

Pár perc múlva mind a négyen Nick kocsijában ültek, és a sziget legjellegzetesebb építészeti alkotása felé autóztak.

– Ó, micsoda gyönyörűség! – kiáltott fel Kerry Csu az előtte magasodó pompás épületekre tekintve. A magasba törő tornyokat fent összekötötték, és mint kiderült, a kötés valójában egy hatalmas park.

– Oda megyünk. Az épület tetején van a világ legmagasabb, emberi kéz alkotta parkja: ötvenhét emeletre van a föld felszínétől – mondta Nick.

– Csak nem akarsz komolyan a SkyBarba vinni minket a Marina Bay Sandsbe? – kérdezte fanyalogva Pejk Lin.

– Miért ne? – csodálkozott Nick.

– Azt hittem, a Raffles Hotelbe megyünk, ahol kitalálták a Szingapúr Slinget. A Raffles csak a turistáknak való.

– És ez nem? Majd meglátod, hogy csupa anyaországból jött kínai és európai turista lesz odafent.

– Hidd el, a mixer zseniális – jelentette ki Nick határozottan.

Tíz perc múlva egy keskeny, nyitott pihenőkabinban ültek az egyhektáros teraszon, a felhők között. A szamba édesen szólt a háttérből, néhány lépésre tőlük egy óriási infinity medence osztotta ketté a parkot.

– Igyunk Nickre! – mondta Rachel anyja. – Köszönjük, hogy elhoztál minket ide!

– Nagyon örülök, hogy tetszik önnek ez a hely, Mrs. Csu – mondta Nick, és a lányokra nézett.

– Hát, el kell ismernem, hogy ez a Szingapúr Sling jobb, mint amilyennek képzeltem – mondta Pejk Lin, és újra belekortyolt a bordó italba.

– Akkor legközelebb nem fogsz fanyalogni, ha egy melletted ülő turista ezt rendeli? – kérdezte Nick kacsintva.

– Az attól függ, hogy van felöltözve – vágott vissza Pejk Lin.

Pár percig a csodás kilátásban gyönyörködtek. Az öböl túloldalán lassan beköszöntött az alkony, és a parton sorakozó felhőkarcolók csillogtak a bársonyos esti levegőben. Nick Rachel felé fordult, és megpróbált szemkontaktust teremteni vele. A lány meg sem szólalt, amióta eljöttek Pejk Lin házából. Egy pillanatra összetalálkozott a tekintetük, majd Rachel elfordult.

Nick leugrott a bárszékről, és a medence felé sétált. A víz szélén lépegetett, alakja kirajzolódott a sötétedő háttér előtt. A három nő némán figyelte.

– Jó ember ez a Nick – mondta végül a lányának Kerry.

– Tudom – felelte Rachel halkan.

– Annyira örülök, hogy eljött hozzám – tette hozzá Kerry.

– Hogyhogy elment hozzád? – értetlenkedett Rachel.

– Hát csak úgy. Egyszer csak becsöngetett. Két nappal ezelőtt.

Rachel az anyjára bámult, és a szeme elkerekedett a csodálkozástól.

Aztán ő is felugrott, és egyenesen odament Nickhez. Nick éppen hátrafordult, amikor odaért hozzá. A lány lassított, és odafordult azokhoz az úszókhoz, akik fegyelmezetten tempóztak körbe-körbe a medencében.

– Olyan, mintha leesnének a horizontról – mondta.

– Igen, ugye?

Rachel felsóhajtott.

– Köszönöm, hogy elhoztad az anyukámat.

– Nem nagy dolog, szeretett volna egy jó italt.

– Úgy értem, Szingapúrba.

– Ez volt a legkevesebb, amit tehettem.

Rachel ellágyulva nézett Nickre.

– Nem hiszem el, hogy ezt csináltad. Két nap alatt átrepültél a fél világon és vissza a kedvemért. Mi szállt meg, hogy ilyen őrültségre vetemedtél?

Nick a lányra villantotta jól ismert mosolyát.

– Nos, ezt egy kismadárnak köszönheted.

– Egy kismadárnak?

– Igen, egy kis kék szajkónak, aki utálja Damien Hirstet.

A bárban Kerry az ananászt rágcsálta a harmadik koktélospohár széléről, amikor Pejk Lin izgatottan suttogni kezdett.

– Mrs. Csu, ne forduljon meg, de úgy látom, Nick és Rachel hosszan csókolózik éppen!

Kerry vidáman fordult hátra, és nagyot sóhajtott.

– Jaj! De romantikus!

– *Amalak,* mondtam, hogy ne nézzen oda! – feddte meg Pejk Lin.

Amikor a fiatalok visszatértek a bárba, Kerry végigmérte Nicket, és tréfásan megrángatta gyűrött vászoningét.

– Jaj, de lesoványodtál! Az arcod is beesett! Hadd hizlaljalak fel egy kicsit! Elmehetnénk az egyik híres szingapúri ételplázába, amit mindenki annyit emleget. Legalább száz csirkesatayt szeretnék befalni, amíg itt vagyok.

– Rendben, akkor menjünk el a Smith Streetre a kínai városrész piacára – mondta ragyogva Nick.

– *Alamak,* Nick, a Smith Streeten annyi ember van péntek esténként, és soha nem lehet leülni – mondta Pejk Lin. – Miért nem megyünk inkább a Gluttons Baybe?

– Tudtam, hogy ezt fogod mondani. Ti, hercegkisasszonyok, imádtok odajárni!

– Nem, dehogy is! Csak éppen ott csinálják a legjobb satayt – védte magát Pejk Lin.

– Marhaság! A satay mindenütt ugyanolyan, akárhova is mész! Szerintem Rachel mamája sokkal színpompásabbnak és eredetibbnek találná a Smith Streetet.

– Eredeti a nénikéd, *lah!* Ha tényleg eredetit akarsz, akkor… – kezdett bele a tirádájába Pejk Lin.

Rachel az anyjára nézett.

– Csak hadd vitatkozzanak, mi meg kényelembe helyezzük magunkat, és eszünk.

– De hogy tudnak ilyesmin egyáltalán vitatkozni? – kérdezte csodálkozva Kerry.

Rachel a szemét forgatta.

– Hadd csinálják, Anya. Hagyjuk őket. Itt mindenki ilyen.

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Örök hálával tartozom nektek a felbecsülhetetlen értékű segítségeié kért. Nélkületek soha nem jelenhetett volna meg ez a könyv.

Deb Aaronson
Carol Brewer
Linda Casto
Deborah Davis
David Elliott
John Fontana
Simone Gers
Aaron Goldberg
Lara Harris
Philip Hu
Jenny Jackson
Jennifer Jenkins
Michael Korda
Mary Kwan
Jack Lee
Joanne Lim
Alexandra Machinist
Pia Massie
Robin Mina
David Sangalli
Lief Anne Stiles
Rosemary Yeap
Jackie Zirkman